HER ADIM
ÖLÜME YAKIN...

ALTI

PETER
ROBINSON

"Peter Robinson'ın polisiye romanları şu an sektördeki en başarılı olanlar... Okuyun, haklı olduğumu göreceksiniz."
Stephen King

ALTI

HER ADIM ÖLÜME YAKIN...

PETER ROBINSON

ISI

Çeviri: Gözde Soykan

MARTI

Alt Üst
Peter Robinson

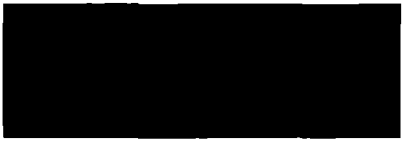
Baskı: Temmuz 2016
ISBN: 978-605-186-046-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©PETER ROBINSON
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu
No:8/A. Zeytinburnu/İst
Sertifika No:29030
Tel: (212) 674 37 23

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: Bad Boy
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Gözde Soykan
Editör	: Rose Mary S. Aktaş
Dizgi	: Nuri Cumhur Özkaya
Redaksiyon	: Ozan Akgül
Son Okuma	: Nehir Tural
Kapak	: Yasin Öksüz

"Peter Robinson'ın polisiye romanları şu an sektördeki en başarılı olanlar... Okuyun, haklı olduğumu göreceksiniz."
Stephen King

ALTIN

PETER ROBINSON

HER ADIM ÖLÜME YAKIN...

Çeviri: Gözde Soykan

MARTI

Sheila'ya...

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba katkısı bulunan pek çok insan var ve teşekkürlerime bu kitabı ilk okuyan ve yorumlarda bulunanlarla başlamak istiyorum; karım ve paha biçilmez ilk okuyucum Sheila Halladay, temsilcilerim Dominick Abel ve David Grossman, editörlerim Carolyn Mays, Francesca Best, Carolyn Marino, Wendy Lee ve Dinah Forbes. Tüm yorumları bir müsveddeye toplayan ve hayatımı çok kolaylaştıran Dinah'a özellikle teşekkür ederim. Ayrıca, Hodder, Morrow ve McClelland & Stewart'ta çalışan ve işleri okuduğunuz bu kitapta gramer, dizgi ve olgusal hatalar olmadığından emin olmak olan tüm redaktörlere de teşekkür etmek isterim.

Polis prosedürleri ve adli inceleme konularında birkaç profesyonel polis bana yardımcı oldu ve özellikle Batı Yorkshire Polis Kuvvetleri'nden Komiser Kevin Robinson'a ve ateşli silahlar yaklaşımı hakkındaki bilgiler nedeniyle Julie Kempson'a teşekkür etmek istiyorum. Kitapta herhangi bir hata varsa, tamamen bana aittir. Ayrıca, devamlı verdikleri

destek ve öneriler nedeniyle Emniyet Müdürü Phil Gormley ve Emniyet Amiri Claire Stevens'a teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca, bir teşekkür de reklamcılarım Morrow/HarperCollins'den Sharyn Rosenblum ve Nicole Chismar, Hodden'dan Kerry Hood ve Katie Davidson ve McClelland&Stewart'dan Ashley Dunn'a gitmeli. Son ama bir o kadar da önemli olarak, satış temsilcileri ve kitapçılarda çalışanlar olmasaydı, bu kitap bugün elinizde olmayacaktı, hepinize çok içten teşekkür ediyorum.

1

Ağustos ayının sonunda, Yorkshire'daki sular altındaki kırsal alan, eğri büğrü beyaz bulutlarla bezeli mavi göğün altında adeta yeşil ve altın sarısının senfonisi gibi görünürdü. Yağmur, sonu olmayan günler boyunca yağacak gibi dururken çiftçilerin samanları nasıl biçip balya haline getirdiklerini ancak Tanrı bilirdi. Fakat, bir şekilde bunu başarıyorlardı ve düzenli silindir şeklindeki saman balyaları, tarlaları nokta nokta işaretliyordu. Parlak renkli traktörler biçilmiş ekinlerin yerde kalmış saplarını sürüyor ve toprağı, koyu bereketli bir kahverengiye döndürüyordu. Yeni yapılmış olan hasatın kokuları ve yaklaşmakta olan sonbaharın soğuğu ılık havada birbirlerine karışıyordu. Çalılık alanlarda, mor fundalar çiçek açmıştı. Yolun kenarında kırlangıçlar, telefon tellerinin üzerine konmuş, Güney Afrika'ya yapacakları uzun yolculuk için hazırlanıyorlardı.

Pazartesi sabahı arabasıyla işe Annie Cabbot da onlarla gidebilmeyi diledi. Vahşi doğada, vahşi hayvanların arasında,

zürafaları, zebraları, leoparları, aslanları ve filleri fotoğraflayarak ve çizimlerini yaparak geçireceği birkaç gün onu kendine getirirdi. Sonra belki de kısa bir Winelands turu, enfes Cape Town yemeklerinin ve gece hayatının tadına bakmak...

Ama bu gerçekleşmeyecek bir şeydi. Noel'e kadar, ara sıra yapacağı uzun hafta sonu tatillerinde kullanmayı planladığı birkaç gün haricinde, bu seneki yıllık izinlerinin tamamını tüketmişti. Ayrıca, Güney Afrika'ya gitmeye parası yetmezdi; Blackpool'da küçük bir tatil bile yapsa bütçesi zorlanırdı. Kırlangıçlar çok şanslıydı.

Trafik, Eastvale'in güney kıyısındaki döner kavşağa bir kilometre kala durdu ve Annie sonunda gecikmeye neden olan ufak çaplı trafik kazasını görebilecek kadar yaklaştığında, işe çoktan geç kalmıştı bile. Bir devriye aracı kaza alanına geldi. Böylece Annie, araçlarının yanında yumrukları havada birbirlerine bağıran iki şoförün yol verme kavgasından çıktığı belli olan olayla ilgilenmeyi, içi rahat bir şekilde polis memurlarına bıraktı. O, trafik biriminden değildi.

Annie yaz okuluna giden birkaç öğrenci omuzlarına astıkları sırt çantalarıyla yeşilliklerin çevresinden dolaşıp sabah derslerine giderken, gittikçe kalabalıklaşan üniversitenin etrafındaki sokaklarda yolunu açarak ilerledi. Oradan, çoğu öğrenci dairelerine çevrilmiş, üç katlı, kırmızı tuğlalı Viktorya tarzı evlerin olduğu uzun, dar bir sokağa saparak kestirmeden Pazar Caddesi'ne çıktı. Pazar alanına ulaştığında, binaların arasındaki dar bir sokağa saptı ve arabasını Tudor tarzı cepheli polis merkezinin arka tarafına park etti. Sigara mo-

lası veren tanıdık birkaç polis memuruna selam verdi, kartını arka kapının serisindeki yarıktan geçirdi ve Batı Bölümü Genel Merkezi'ne girdi.

Büyük Suçlar biriminin odasına girdiğinde birkaç kişi ona selam verdi. Deneme sürecinde olan yeni polis memuru Geraldine Masterson ona, Winsome Jackman ve Dough Wilson'un –ki Daniel Radcliffe'e inanılmaz derecede benzemesinden dolayı meslektaşlarının çoğu tarafından "Harry Potter" olarak bilinirdi– dün gece Lyndgarth Sokağı'ndaki vurkaç olayındaki görgü şahitlerini sorgulamak için çoktan çıktıklarını söyledi. Kaza iki genç çocuğu hastanelik etmiş, yola çıkmadan önce o son içkiyi içmemiş olmayı dileyerek, kapının çalınmasını bekleyen sarsılmış bir şoförü de evinde saklanmak zorunda bırakmıştı.

Telefonu çaldığında Annie, birikmiş evraklarla ilgilenmeye daha yeni başlamıştı. Kalemini bıraktı ve ahizeyi eline aldı. "Komiser Cabbot."

Arayan danışmadaki polis memuruydu. "Biri Başkomiser Banks'i görmek istiyor," dedi. "Bayan Doyle diye biri." Memur kısık sesle ziyaretçiye bir şeyler sorarken, bir anlık sessizlik oldu. "Bayan Juliet Doyle," diye devam etti. "Başkomiser'i tanıdığını söylüyor. Önemliymiş."

Annie iç geçirdi. "Tamam," dedi. "Onu yukarı gönder. Aslında, birinden ona Başkomiser'in ofisini göstermesini de isteyebilirsin. Burası gizliliğin fazla olduğu bir birim."

"Tamam, efendim."

Annie masasındaki kalın suç istatistikleri dosyasını ka-

pattı ve koridorda Banks'in ofisine doğru yürüdü. Son zamanlarda orada bulunduğu birkaç sefer sinirlerini, çiçeklerini sulamak, postaları ve ilanları içeri almak ve her şeyin yolunda olduğunu kontrol etmek için kulübesine gittiği zamanlardan bile çok bozmuştu. Banks'in yokluğu, ofisinin soğuk sessizliğinde ve hafif küf kokusunda daha da belirginleşiyordu. Masası, asırlardır açılmamış olan bilgisayarının dışında boştu. Bir CD oynatıcı/radyo, gitmeden birkaç gün önce pazar alanındaki bir sahaftan aldığı, parçalanmış karton kaplı birkaç Kingsley Amis kitabının yanında sessizce duruyordu. Annie, karşısına oturacak kişiyi açık bir şekilde görebilmek için bilgisayar ekranını kenara çekti. Genç bir polis memuru kapıyı çaldı ve kadını içeri aldı.

"Burası Alan'ın ofisi sanıyordum," dedi Juliet Doyle. "Kapının üzerinde onun ismi yazıyor. Siz kimsiniz? Kaba görünmek istemem ama ben özellikle Alan'ı görmek istediğimi belirttim."

Gergin görünüyor, diye düşündü Annie, az mobilyayla döşenmiş odaya girerkenki hareketleri sarsak ve titrekti. "Başkomiser Banks izinde," diye açıkladı Annie, ayağa kalkıp elini uzatırken. "Ben Komiser Annie Cabbot. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ben... ben bilmiyorum. Alan'ı görmeyi bekliyordum. Tüm bunlar o kadar..." Juliet boynundaki zincire parmaklarıyla dokundu. Zincirin ucundaki ağır altın ve yeşim kolye ucu göğüslerinin arasındaki hafif çilli alana doğru sarkmaktaydı. *Muhtemelen kırklı yaşların ortasında,* diye tahminde

bulundu Annie, giyimi kuşamı yerinde, kıyafetleri Swainsdale Merkezi'nde bulabileceklerinizden çok *Harrogate* ya da *York*'tan alınmış gibiydi. Dipleri koyu kahverengi dalgalı sarı saçlar, zevkli bir makyaj; hâlâ çekici ve vücudunun kıvrımlarını gözler önüne sermek konusunda da pek endişeli değil. Eteği mütevazı bir boyda, dizlerindeydi, eteğinin altından biçimli bacakları görünüyordu ve üzerine zarif kum saati şekilli kahverengimsi süet bir ceket giymişti. Annie, onun Banks'ten hoşlanıp hoşlanmadığını, aralarında bir şey olup olmadığını merak etti.

"Lütfen oturun," dedi Annie. Hafif bir tereddüdün ardından Juliet onun karşısındaki sandalyenin ucuna ilişti. "Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı, yoksa kişisel bir konu muydu?"

"Alan'ı görmeyi umut etmemin nedeni de buydu," Juliet devam etti. "Anlayacağınız, aslında ikisi birden. Ah, bu *çok* zor. Ne zaman geri dönecek?"

"Maalesef önümüzdeki haftadan önce değil."

Juliet Doyle, hâlâ zinciriyle oynarken, sanki konunun o kadar bekleyip bekleyemeyeceğini kafasında tartar gibi, birkaç saniye bunu düşündü.

"Çay alır mıydınız? Ya da kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Konunun ne olduğunu bilmezsem size yardımcı olamam," diye devam etti Annie. "Konunun hem polisle ilgili hem de kişisel olduğunu söylediniz, değil mi?"

Juliet başıyla onayladı. "Bu kadar zor olmasının nedeni

bu. Yani, Alan durumu *anlardı*." Juliet'in dikkati boynundaki zincirden, sol elinin yüzükparmağındaki büyük pırlantaya kaydı ve parmağında çevirerek yüzükle oynamaya başladı. Tırnakları yenmiş ve pembe oje sürülmüştü.

"Neden şansınızı benimle denemiyorsunuz?" dedi Annie. "Sadece bana sorunun ne olduğunu söyleyin."

"Alan *ne yapılması gerektiğini* bilirdi."

Annie arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. Kendini uzun sürecek, zor bir işin içindeymiş gibi hissediyordu.

"Belki de bana Başkomiser Banks'le tam olarak nasıl bir ilişkiniz olduğunu anlatarak başlayabilirsiniz?"

Juliet korkmuş gibi görünüyordu. "İlişki mi? Bizim bir ilişkimiz yoktu."

"Sadece birbirinizi nereden tanıyorsunuz demek istemiştim."

"Ah, onu demek istediniz. Evet. Üzgünüm. Biz komşuyuz. Komşuyduk."

Annie, Banks'in Gratly kulübesinin yakınlarında herhangi bir komşusu olmadığını biliyordu. Bu nedenle, komşuluklarının geçmişe, belki de polis merkezinden pazar alanına doğru bir iki kilometre uzaklıkta olan Laburnum Way'de oturduğu zamanlara dayandığını tahmin etti. Ancak Banks on senedir orada yaşamıyordu. Bu kadar zamandır bağlantılarını koparmamışlar mıydı? Gözünden kaçırdığı bir şey mi vardı? "Hangi dönemde komşuydunuz?"

"Onun Sandra'yla beraber olduğu dönemlerde. Hâlâ on-

ların o şekilde ayrılmalarının çok trajik olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi? Çok hoş bir çifttiler."

"Evet," dedi Sandra'yla sadece küçük düşürücü ve oldukça korkutucu bir deneyim yaşamış olan Annie.

"Her neyse," diye devam etti Juliet, "Biz hem komşu hem de arkadaştık. Bana yardım edebileceğini düşünmemin nedeni bu."

"Bayan Doyle," dedi Annie. "Eğer bu polisi ilgilendiren bir durumsa, gerçekten bana söylemeniz gerek. Başınız dertte mi?"

Juliet, biri haberi olmadan omzuna dokunmuş gibi korkarak geri çekildi. "Bela mı? Ben mi? Elbette ki hayır."

"O zaman sorun nedir?"

Juliet, sanki Banks'in bir dosya dolabına ya da büfeye saklanmış olmasından şüpheleniyormuş gibi, gözleriyle ofisi taradı. "Alan'ın burada *olmadığından* emin misiniz?"

"Evet. Size söyledim. O, izinde."

Juliet pırlanta yüzüğüyle bir kez daha oynadı ve sessizliğin uzamasına izin verdi. Annie ayağa kalkıp onu kapıya geçirmek üzereyken, "Sorun Erin'le ilgili," diye söyleyiverdi.

"Erin?"

"Evet. Kızımız. Yani kocam Patrick'le benim kızımız. Patrick beni buraya gönderdi. O, Erin'le birlikte evde."

"Erin'in başı belada mı?"

"Sanırım öyle. Evet. Onların nelerle uğraştıklarını bilemiyorsunuz, öyle değil mi? Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

"O zaman bilemezsiniz. Gazetelerde ve televizyonda yaptıkları gibi ebeveynleri suçlamak çok kolay. Ama sadece bilmiyorsunuz ki..." Cümlesini sessizlikle sonlandırdı.

"Çay söyleyeceğim," dedi Annie. Telefonu eline alıp bir demlik çay isterken, *her derde deva güzelim İngiliz çayı*, diye düşündü. Sıcak bir fincan çay... bu iş kesinlikle uzun sürecekti ve eğer Juliet'in bir fincan çaya ihtiyacı yoksa bile, Annie'nin olduğu kesindi. Hatta şanslıysa, belki çikolatalı hazım kolaylaştırıcı bisküvilerden de getirirlerdi.

"Erin, Leeds'de yaşıyor," dedi Juliet. "Headingley'de. Bir suç yatağı olmaktan çok uzak olduğunu düşünürsünüz, ancak gerçeği bilseniz şaşardınız."

"Büyük şehirlerin çoğu gibi, dikkatli olmazsanız orası da tehlikeli bir yer olabilir," dedi Annie. "Ancak size şunu söylemeliyim ki, biz Kuzey Yorkshire kısmından sorumluyuz. Eğer sorun Leeds'deki bir şeyse, o zaman..."

"Hayır, hayır. Sorun bu değil. Anlamıyorsunuz."

Elbette ki anlamıyorum, diye düşündü Annie, dişlerini gıcırdatarak. Anlamam için lanet olası bir zihin okuyucum olması gerek. "Bana anlatın o zaman," dedi.

Çaylar geldi. Oldukça hoş karşılanan bir ara. Ancak çikolatalı bisküvilerden koymamışlardı. Annie, tepsiyi getiren genç polis memurundan bunu isteyebilir ya da ona bir çeşit yorumda bulunabilirdi ancak Juliet Doyle karşısında otururken, çikolatalı bisküvilerin olmaması gibi önemsiz bir konudan bahsetmek hiçbir işe yaramayacaktı.

"Erin iyi bir kız. Onun kötü bir arkadaş grubunun içine düştüğünü düşünüyorum," dedi Juliet, Annie'nin kendisine uzattığı çayı alıp, hafifçe titreyen elleriyle çayına süt ve şeker koyarken.

"Kaç yaşında?"

"Yirmi dört."

"Çalışıyor mu?"

"Evet. Garsonluk yapıyor. Hoş bir restoranda. Oldukça pahalı ve kaliteli bir yer. Tüm o süslü butik otellerin ve deniz kenarındaki apartmanların olduğu The Calls bölgesinde. Ancak yine de..."

"Ondan beklediğiniz şey bu değil miydi?"

"Psikoloji dalında başarılı bir önlisans diplomasıyla, hayır."

"Hayat zor. Belki de sadece doğru işin karşısına çıkması için bekliyordur."

"Ben de bu şekilde düşünmek istiyorum, ama..."

"Ama?"

"Sanırım sadece zamanını boşuna harcıyor. Diplomasını alalı iki yıl oldu. Oraya gitmeden önce bir yıl ara vermişti."

"Bir erkek arkadaşı var mı?"

"Benim bildiğim kadarıyla var," dedi Juliet. "Onunla tanıştığımızdan, hatta Erin bize onun hakkında çok bir şey anlattığından değil. Birbirimizle genellikle telefon ya da mesajlar aracılığıyla konuşuyoruz. Gençler nasıllar, bilirsiniz. Bir şeye ihtiyaçları olmadığı sürece ya da özel bir durum yoksa ebeveynlerini ziyaret etmek akıllarına gelen son şey oluyor."

"Gençler oldukça ketum olabiliyorlar," diye katıldı Annie.

"O yetişkin bir kadın. Ben onun yaşındayken evliydim."

"Ancak zaman değişti," dedi Annie. "Çocuklar bugünlerde yuvadan uçmak için o kadar acele etmiyorlar."

"Erin bize bağlı yaşayan bir parazit değil, eğer kastettiğiniz buysa. İlk başta evden uzaklaştığı için gayet mutluydu. Hatta evden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Sorun bu değildi."

"O zaman sorun neydi?" dedi Annie, sabrının sonuna yaklaşırken. Bunun aile içi bir konu olduğunu düşünmeye ve Banks'in yokluğunda sadece onun işlerini değil, kişisel meselelerini de halletmek zorunda kaldığından dolayı sinirlenmeye başlıyordu. "Neden buradasınız? Alan'ın sizin için ne yapabileceğini düşündünüz?"

Juliet, oturduğu yerde dikleşti. "O ne yapacağını *bilirdi*, öyle değil mi?"

"Ne hakkında?" Annie neredeyse bağırarak konuşuyordu, ancak kendisine hâkim olamıyordu.

"Tabanca hakkında," dedi Juliet Doyle, başı önüne eğik bir şekilde. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Annie onu zar zor duymuştu. "Erin'in bir tabancası var."

"Bana olayın nasıl olduğunu anlatın."

Emniyet Amiri Catherine Gervaise, kollarını kavuşturarak masasının kenarında oturmuştu ve Annie'yle Juliet'e tepeden bakışı, Annie'nin kendisini okul müdiresinin önüne

getirilmiş iki kaçak öğrenciden biri gibi hissetmesine neden oluyordu. Gervaise, istediği zaman bu etkiyi yaratabiliyordu. Annie not defteri açık, kalemi elinde, not almaya hazır bir şekilde bekliyordu. Durum ne yapılmasını gerektiriyor olursa olsun, muhtemelen çok fazla formalite olacaktı ve Annie hepsini doğru şekilde not almak zorundaydı.

"Erin'in odasının tozunu alıyor, temizlik yapıyordum," diye başladı Juliet. "Dürüst olmam gerekirse, orada bir şey bulmak gibi bir amacım yoktu. Erin alt katta, televizyon izleyerek kahvaltı ediyordu. Evimi temiz ve tertipli tutmayı severim ve sabahları üst katı temizlediğim için odasını temizlemekte bir sakınca görmedim."

"Yani Erin hâlâ sizinle yaşıyor, öyle mi?" diye sordu Gervaise.

"Hayır. Bayan Cabbot'a da söylediğim gibi o Leeds'te yaşıyor."

"Bize adresini verebilir misiniz, lütfen?",

"Elbette ki." Juliet, Hadingley'deki adresi söyledi ve Annie bu adresi defterine not etti. O bölgeyi biliyordu ve sokağın ismini anımsadı.

"Neden Eastvale'e gelmiş?"

"O... aslında o bunu söylemedi."

"Peki, ne söyledi?"

"Sadece bir süreliğine eve gelmesi gerektiğini söyledi. Erkek arkadaşıyla ayrılmış olabileceğini ya da bunun gibi bir şey olduğunu düşündüm."

"Ona ayrılıp ayrılmadığını sordunuz mu?"

"Evet, ama bana kendi işime bakmamı söyledi. Genellikle bu kadar kaba biri değildir. Onu büyüklerine karşı kibar ve saygılı olacak şekilde yetiştirdik. Ama sinirleri bozuktu. Eğer onu yalnız bırakırsam, önünde sonunda onu neyin rahatsız ettiğini bana söyleyeceğini düşündüm. Genellikle söyler."

"Kızınızla çok yakın mıydınız?"

"*Çok* yakındık diyemem, ama yakın olduğumuzu düşünmekten hoşlanıyorum, evet, benimle konuşabilirdi, her şeyi bana anlatabilirdi. Bu yüzden tabancayı bulduğumda şoke oldum."

"Erkek arkadaşı hakkında ne biliyorsunuz?"

"Sadece bana telefonda anlattığı kadarını."

"İsmi ne?"

"Geoff. Soyadını bilmiyorum. Gençler sadece ilk isimlerini kullanıyorlar, öyle değil mi?"

"Onunla ne kadar zamandır birlikteydi?"

"Yaklaşık altı ay kadar."

"Erin'in üzerinde kötü bir etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Aslında, tam tersi. Erin'in söylediği kadarıyla o iyi bir çocuk. Erin'in perişan öğrenci arkadaşlarının tersine, kendi adına oldukça başarılı ve şunu söylemeliyim ki, onlar birlikte olmaya başladığından beri, Erin'i gördüğüm birkaç sefer onun dış görünüşünde iyiye doğru bir değişim fark ettim."

"Ne gibi?"

"En başta giyim tarzı gibi. Tüm tarzı. Çok daha güzeldi.

Çok uzun zamandır tipik bir öğrenci gibi giyiniyordu, ama babasının doğum gününe çok hoş yazlık bir elbise ve boynunda kalp şeklinde bir kolyeyle geldi. Daha önce şu ucuz, plastik boncuklardan başka herhangi bir mücevher takmazdı. Saçlarını da yaptırmıştı. Kaliteli bir kuaföre gittiği belliydi. Saçları bir profesyonelin elinden çıkmıştı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Haziran'ın on üçünde."

"Geoff'ın ne yaparak geçindiğini biliyor musunuz?"

"Satış ve pazarlamada çalışıyor. Tüm bildiğim bu ve şirket arabasını kullanıyor. Bir BMW."

"İyi birini bulmuş gibi görünüyor," dedi Gervaise. "Eve döndüğü zaman Erin nasıldı? Ruh hali nasıldı? Sinirlerinin bozuk olduğunu söylediniz."

"Evet. Mesafeli, kafası karışık görünüyordu. Sessiz ve içine kapanıktı."

"Her zaman öyle midir?"

"Hayır. İletişim kurmak, sohbet etmek gibi konularda oldukça normaldir. Her zaman öyleydi. Neşeli. Çabucak gülümseyen. Hatta fazla sokulgan. Ancak bu sefer geldiğinde inzivaya çekilmiş gibi davranıyordu, devamlı odasındaydı."

"Sizden hiç yardım istedi mi?"

Juliet kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz? Nasıl bir yardım?"

"Finansal, duygusal, tıbbi. Herhangi bir şey. Başı belada olabilir mi?"

"*Hamile* olduğunu mu kastediyorsunuz?"

"Bu da bir olasılık," dedi Gervaise. "Ancak özel olarak kastetmek istediğim bu değildi. Bunun gibi bir konu hakkında sizinle konuşabilir miydi?"

"Öyle olduğunu düşünmek isterim."

"Ne kadar zamandır Eastvale'deydi?"

"Cuma sabahından beri. Odasını hazır tutuyoruz. Her zaman. Aynı eskiden olduğu halinde. Yani, biraz daha toplu tabii."

"Pek çok ebeveyn bunu yapıyor," dedi Gervaise. "Bu, çocukları evden taşındığı zaman hissettikleri kayıp duygusunu telafi ediyor."

Annie, o anda ince çizgili eteği, önü iliklenmiş ceketi ve kırışmış beyaz gömleği içinde tamamen iş ciddiyeti içinde masasına tünemişken bunu hayal etmek zor olsa bile emniyet amirinin iki çocuğu olduğunu biliyordu.

"Evet," dedi Juliet.

"Bu seferki ziyaretin öncekilerden farklı olduğu izlenimine kapıldınız mı?"

"Kesinlikle."

"Bu evden ayrılmasından beri bu kadar uzun süre yanınızda kaldığı ilk kez, değil mi?"

"Evet."

Gervaise duraksadı. "Şimdi, gardırobun üzerinde bulduğunuz tabanca hakkında," diye devam etti.

"Arka taraftaydı, yani bir sandalyenin üzerine ya da bir merdivene çıkmadığınız sürece göremeyeceğiniz bir yerdeydi. Bir kurulama bezine sarılmıştı. Sanırım orada güvende

olacağını düşünmüş. Demek istediğim, ev işleri ya da bunun gibi şeyler onun aklına gelmez."

"Sizin tüm evin temizliğindeki titizliğiniz olmasa, güvende olacaktı zaten," dedi Gervaise. "Bize gelerek doğru şeyi yaptınız, Bayan Doyle."

"Bilmiyorum," dedi Juliet, başını sallayarak. "Kendi öz kızım. Kendimi tıpkı şey gibi hissediyorum... hain gibi. Ona ne olacak?"

Annie o anda Juliet'e karşı birbiriyle çarpışan duygular hissediyordu. Bir yandan, zavallı kadın, kendi kızını ele veriyordu, cehennem azabı yaşıyor olmalıydı. Juliet bunun farkında olsun ya da olmasın Annie, tabanca bulundurmanın beş yıl zorunlu hapis cezası olduğunu, son zamanlarda fazlasıyla hoşgörülü yargıçlar hakkında bazı şikâyetler olsa da, mahkemelerin bu cezanın uygulanması konusunda katı olduklarını biliyordu. Belki, daha önce sabıkası olmayan genç bir bayanın içinde bulunduğu özel durumu göz önüne alırlardı, ancak ne kadar bağışlayıcı olurlarsa olsunlar, Erin Doyle, şartlı tahliye ya da kamu hizmeti cezası yerine, bir hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. Dışarı sabıkalı biri olarak çıkacaktı. Juliet muhtemelen bundan şüphelenmiyordu. *Yine de*, diye hatırlattı Annie kendisine, Erin'in herhangi bir konu hakkında suçlu olduğuna dair bir kanıtları yoktu.

"Bu çok ciddi bir mesele," diye devam etti Gervaise. Tabancalar tehlikeli silahlardır ve ne kadar çok tabancayı sokaklardan uzaklaştırırsak, kasabalarımız ve şehirlerimiz o kadar güvenli olur."

Annie biliyordu ki, bu kabul edilmiş resmi ve genel görüştü ve Gervaise, Juliet'in kendisini doğru olanı yapan bir vatandaş gibi kızına ihaneti konusunda daha rahat hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. Ancak Annie, Juliet Doyle'un artık ciddi anlamda endişelenmeye ve buraya gelmekten dolayı pişmanlık duymaya başladığını hissedebiliyordu. Muhtemelen, kocasıyla beraber bu sorunun üstesinden kendi başlarına gelebileceklerini, tabancadan kurtulabileceklerini, tabancayı nehre fırlatıp, Erin'le ciddi bir konuşma yapabileceklerini düşünüyordu. *Bir bakımdan*, diye düşündü Annie, *Juliet haklıydı*.

Polis prensipleri bunu ne kadar teşvik etse ya da bir kanun görevlisi ve silahlanma karşısında mücadele veren biri olarak kendisinin de bunu takdir etmesi gerekse de, Annie için bir annenin böyle bir şey yapması akıl almaz bir şeydi. Bir yanı Juliet'in görev bilinci, çoğunluğun iyiliği için yaptığı fedakârlığa saygı duysa da, bir diğer yanı yaptığı şeyden dolayı bu kadından iğreniyordu. Kendisi bir çocuk yetiştirmemiş olsa da Annie, kendi öz kızına ihanet edebileceğini sanmıyordu. Annie çok küçükken ölmüş olmasına rağmen, kendi annesinin böyle bir şeyi asla yapmayacağına kesinlikle emindi. Babası da onunla sert bir konuşma yapar, tabancayı denize fırlatır ancak asla onu polise teslim etmezdi. *Ancak*, diye hatırlattı kendisine, Juliet Doyle buraya Banks'in yardımını istemek için gelmişti. Şüphesiz, onun bu konuyla resmi olmayan kanallardan, kayıt altına alınmadan ilgileneceğini umut etmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Juliet.

Gervaise masasının kenarından uzaklaştı ve masanın arkasındaki sandalyesine oturdu. Masanın arkasında o kadar görkemli görünmüyordu ve ortam biraz ferahlamış gibiydi. "Uygulanması gereken prosedürler var," dedi Gervaise. "Tabanca şu anda nerede?"

"Mutfakta. Patrick tabancayı aldı. Benim sokaklarda onu yanımda taşımamın iyi bir fikir olmadığını düşündük, itiraf etmeliyim ki onu taşıma fikri bile sinirlerimi bozuyor."

"Peki, ya kızınız?"

"Babasının yanında. En doğrusunun bu olacağına karar verdik. Ben buraya gelip Alan'le konuşacak, benimle eve gelmesini isteyecektim, ama..."

"Evet, sanırım Başkomiser Banks sizin komşunuzmuş," dedi Gervaise. "Endişelenmeyin, burada hepimiz profesyoneliz. Biz de konuyla en az onun kadar yakından ilgileneceğiz. Bunun gibi bir durumda etrafta tanıdık birinin olması çok daha hoş olurdu biliyorum, ama inanın hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Her şeyden önce, tabancanın gerçek bir silah olduğuna emin misiniz? Ne kadar çok kişinin sahte ya da bilyeli silah için ihbarda bulunduğunu tahmin bile edemezsiniz"

"Patrick bunu söylemişti. Yıllar önce, gramer okulundan mezun olduktan sonra, bir silah kulübüne üyeydi. Benim bu tip şeyler hakkında pek bilgim yoktur."

"Silahın dolu olup olmadığını da kontrol etti mi?"

"Dolu olduğunu söylüyor. Silahla çok dikkat ederek ilgilendi."

"Güzel," dedi Gervaise. "Silahı boşalttı mı?"

"Hayır. En doğrusunun onu bulduğumuz gibi bırakmak olduğunu söyledi, kanıtları bozmamak için."

Mükemmel, diye düşündü Annie. Fazla polisiye *CSI** dizisi izleyen biri daha. Dolu bir tabanca. Şimdi kesinlikle Ateşli Silahlar Destek Birimi'ni de çağırmak zorunda kalacaklardı. Eğer Patrick Doyle tabancayı boşaltmış olsaydı, çok daha mantıklı ve çok daha güvenli olurdu. Annie ayrıca, kriz zamanlarında insanların nadiren duyarlı bir şekilde davrandıklarını da biliyordu. Her şeye rağmen, ne sıklıkta kızınızın odasında dolu bir tabanca bulurdunuz ki?

"Size bunun ne tür bir tabanca olduğunu söyledi mi?" diye sordu Gervaise.

"Yarı otomatik olduğu gibi bir şeyler söyledi. Bu doğru olabilir mi?"

Annie, ateşli silahlar hakkında çok fazla şey bilmezdi ama yarı otomatik tabancalarda mermiler için silindir mermi haznesi değil, takılıp çıkarılabilir bir hazne kullanıldığını biliyordu. Genellikle, birkaç tam atımı olur ve tetiği her çektiğinizde bir el ateş ederdi.

"Yani siz evden çıkarken," diye devam etti Gervaise, "kocanız ve kızınız mutfaktaydı ve tabanca da masanın üzerindeydi, öyle mi?"

"Evet."

"Tabanca hâlâ sarılı mıydı?"

"Evet, Patrick inceledikten sonra tabancayı yine kurulama bezine sardı."

---

* *(İng.) Olay Yeri İnceleme. (ç.n.)*

"Erin'in o zamanki ruh hali nasıldı?"

"Besbelli sinirleri bozuktu. Öfkeli. Ağlamaklı. Korkmuş."

"Ona tabancayı kimden aldığını sordunuz mu?"

"Elbette ki. Ama bize söylemedi."

Gervaise dudaklarını büzdü ve bir an düşündükten sonra, Annie'ye bakıp ayağa kalktı. Juliet Doyle'a, "Teşekkürler," dedi. "Biz tabanca sorunuyla ilgilenirken sizinle ilgilenmesi için birini çağıracağım. Hak verirsiniz ki, bizim önceliğimiz tabanca olmalı. Tabancayı sizin evinizden alıp, koruma altına almalıyız ve izlememiz gereken bazı katı prosedürler var." Telefonu eline aldı ve danışmadaki polis memuruyla konuştu.

Juliet, yalvaran gözlerle Annie'ye bakıyordu. "Siz benimle kalacak mısınız?" diye sordu.

"Korkarım Komiser Cabbot'a ihtiyacım olacak," dedi Gervaise. "Şu anda buradaki tek kıdemli memur o. Ama endişelenmeyin, sizin kantindeki bayan Polis Memuru Smithies'in yanında rahat etmenizi sağlayacağım."

"Eve gidemez miyim?"

"Henüz değil," dedi Gervaise. "Evinizden tabancayı çıkarmadan önce olmaz."

"Ama ben de sizinle gelemez miyim?"

"Maalesef hayır," dedi Gervaise. Juliet'in koluna dokundu. "Endişelenmeyin. Size söyledim, size iyi bakacaklar."

"Kocama telefon edebilir miyim?"

"Üzgünüm," dedi Gervaise. "Size önemsiz ve aptalca

gelebilir, ama bu sorun halledilene ve tabanca güvenli bir şekilde bizim elimize geçene kadar herhangi bir bağlantı kurmanıza izin veremeyiz."

"Ama kocamla konuşmamın ne zararı olabilir ki?"

Çok fazla zararı olabilir, diye düşündü Annie. Örneğin, evde bulunan babayla kızın arasındaki tartışmayı alevlendirebilir, masanın üzerinde dolu bir silah varken ve sinirler kırılma noktasına ulaşmak üzereyken, bu tartışma ölümle sonuçlanabilirdi. Ancak, Gervaise'in niyetlendiği cevabı vermesine fırsat kalmadan, bayan Polis Memuru Smithies kapıyı çaldı ve isteksiz olan Juliet Doyle'a kantine giderken eşlik etti.

Gervaise başıyla Annie'ye kalmasını işaret etti. "Bunu kurallara uygun olarak halledeceğiz, Annie. Bölgemde herhangi bir silah olmasını istemiyorum, hele telaş ya da ihmal yüzünden bu silahla bir kaza olmasını kesinlikle istemiyorum. Yeterince açık mı?"

"Evet, efendim," dedi Annie. "Olayı kayıtlara geçirmemi ve Silahlı Müdahale Aracı'nı çağırmamı ister misiniz?"

"Evet. Polis memurlarından birine aileyi araştırmasını söyle, özellikle de kızı. Her şey dışarıdan birinci sınıf kalitede görünüyor ama alarma geçmemiz gereken herhangi bir şey var mı kontrol etsinler. Ben, Emniyet Müdür Yardımcısı McLaughlin'i arayacağım ve o da kesinlikle Emniyet Müdürü'yle temasa geçecektir. Aynı zamanda Leeds emniyet kuvvetlerinin de Erin'in evini aramak için hazırlık yapmalarını

istiyorum. Onun bir silah satıcısı olduğunu hiç sanmıyorum ama kontrol etsek daha iyi olur. Harekete geçelim. Ne kadar gecikirsek, bir şeylerin yanlış gitme olasılığı o kadar artar."

Bu, Annie'nin şahit olduğu ilk silahlı polis baskını değildi. Birkaç yıl önce Londra'da ikisine kendisi de katılmıştı. İlki sorunsuz gitmişti, ancak ikincisi tam bir felakete dönmüştü. Silahlar ateşlenmiş ve iki adam ölmüştü. Bu sefer, polis merkezinin sokağının aşağı kısmında, Banks'in eski banliyösünün karşısında dururken kendini çok garip hissediyordu. Her şey çok sıradan görünüyordu. Siyah bir kedi çiçek tarhının arasından geçiyordu, ellerinde alışveriş torbalarıyla sokaktan geçen insanlar ne olduğunu anlamak için durup bakıyorlardı.

Annie, sivil bir polis aracının içinde Emniyet Amiri, Gervaise'in yanında sessizce oturuyor ve Silahlı Müdahale Aracı'nın gelmesini bekliyordu. Neredeyse sigara içmeyi dilemek üzereydi. En azından zaman geçirirken yapacağı bir şey olurdu. Bunun yerine, arabanın penceresinden, alçak duvarlı bahçeleri, çakıltaşlarıyla ve rüzgârgülleriyle süslü çimenlikleri olan cumbalı evlere baktı ve Banks'in bir aile reisi olarak burada yaşadığını gözünde canlandıramadığını fark etti. Annie için Banks, her zaman için yalnız bir karakter olmuştu, kısa süreli romantik bir ilişki yaşadıkları dönemde bile. Artık onu hiç anlayamıyordu. İç dünyasında bir şey değişmişti, önemli bir parçası kırılmıştı ve Annie bu parçanın

iyileşip iyileşmeyeceğinden emin değildi.

İki Volvo T5, pazar alanı kavşağına park etmişti. Ateşli Silahlar Birimi'nden gelen her Silahlı Müdahale Aracı'nda, Kişisel Koruyucu Donanım içinde, yanlarında Glock el tabancaları ve Taser şok tabancalarının yanı sıra, PR24 copları, bükülmez kelepçeleri ve bayıltıcı spreyleri olan iki Yetkili Ateşli Silah Memuru ya da kısaca YASM bulunurdu. Volvolarının koruyucu kapaklarının içinde, sıralanmış başka öldürücü silahlarla beraber kilitli Heckler ve Koch MP5 marka karabina tüfekler vardı.

Laburnum Way, yaklaşık yüz metre uzunluğunda bir çıkmaz sokaktı bu nedenle orada bulunmaları sokağın girişini kapatmıştı. İki devriye aracıysa yolun uzak ucuna park etmişti. İnsanlar daha şimdiden pencerelerinden onları izlemeye başlamışlardı.

Dört YASM'ye, eve zorla girmek zorunda kalmaları durumuna istinaden, evin Juliet Doyle tarafından verilmiş planı hakkında çoktan bilgi verilmişti. Yine de, Patrick Doyle ve kızının, Juliet'in nereye gitmiş olduğunu bilmelerinden ve muhtemel bir polis ziyaretini beklemelerinden dolayı, bunu yapmak zorunda kalacaklarını sanmıyorlardı.

Annie, ekibin üyelerinden birinin bayan olduğunu düşünüyordu, ancak üzerindeki çelik yelek ve tüm donanım yüzünden kesin olarak tahmin etmek zordu. Bir başka araç daha geldi ve Kişisel Koruma Donanımı içindeki Ateşli Silahlar Kadrosu'nun Emniyet Amiri Mike Trethowan, memurlarıyla kısaca konuştuktan sonra Annie ve Gervaise'in yanına geldi.

"Herhangi bir değişiklik var mı?"

"Hayır," dedi Gervaise. "Aldığımız bilgiye göre, mutfakta oturup bizim gelmemizi bekliyorlar."

"Peki, mutfak ne tarafta?"

"Evin arka tarafında. Koridorun sonunda, sağdaki kapı."

Amir havayı kokladı, başıyla onayladı ve ekibinin yanına geri döndü.

Bu silahlı bir rehin alma ya da ölümle sonlanan bir silah kullanma durumu değildi. Şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı ve uygulanması gereken prosedür basitti. Kimsenin silahı kullanmaya niyeti yok gibi görünmesinden ve durumun az çok kızın babasının kontrolünde olmasından dolayı, polis memurları kapıyı çalacak, Patrick ve Erin Doyle'un dışarı çıkması için sesleneceklerdi. Kapıya çıktıkları zaman onlardan söz konusu tabancayı teslim etmeleri ve uzak durmaları istenecekti. Bu sadece tetikte olmanın, normalde ateşli silahlarla ilgili gösterdikleri fazladan özeni ve dikkati göstermenin yeterli olacağı bir durumdu. Ev dışarıdan bakıldığı kadarıyla kesin bir sessizlik içindeydi.

İşler daha en başından, kimse kapıya cevap vermediğinde ters gitmeye başlamıştı. İşin içinde bir silah olmasından doğan gerilimden dolayı, herkes biraz sabırsızdı. Ancak Annie, Emniyet Amiri Trethowan'ın yerel polis memurlarını geri çağırıp, evin arka ve ön tarafına ikişer silahlı adam gönderene kadar, bastonla yürüyen bir emeklinin bile oraya varacağını itiraf etmek zorundaydı. Annie, yüzü ifadesiz, dişleri kenetlenmiş, bir aşk meleğinin okuna benzeyen ağzı neredeyse

kırmızı ince bir çizgi haline gelmiş olan Gervaise'e baktı.

Seslenmelerine cevap alamayan YASM'ler, bir koçbaşı kullanarak kapıyı paramparça ettiler ve iki memur çıkarabildikleri kadar çok ses çıkararak içeri girdiler. Birkaç saniye içinde gözden kayboldular. Kısa bir sessizlikten sonra Annie önce susturulmuş bir bağırış, sonra da aynı uzaklardaki bir ağaçta öten bir ağustosböceğinin sesine benzeyen bir tıkırdama sesi duydu. Bunu, bir çığlık ve pek çok bağrışma ve gürültü izledi.

Annie ve Gervaise, arabadan fırlayıp, bahçeye doğru koştular ancak evin dışında duran Emniyet Amiri Trethowan, onları geride durmaları konusunda uyarmak için elini kaldırdı ve içeri girdi. Annie, diğer iki polis memurunun evin arka tarafına doğru zorla girmelerinin, sonra daha fazla bağrışmanın, bir sandalyenin kırılmasının ya da bir masanın devrilmesinin sesini ve en sonundaysa bu sefer başka birinin attığı çığlığı duydu.

Annie'nin kalbi o kadar hızlı ve şiddetle çarpıyordu ki, göğüskafesinin içinde patlayacağını düşündü. Vücudunun her yanı titriyordu. Yüzyıllar gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Ekibin evin içinde yürürken ve kapıları açıp kapatırken çıkardığı seslerden başka, ev yine sessizliğe bürünmüştü. Sonunda, Trethowan yanında iki polis memuruyla dışarı çıktı ve üçü birden kamyonete doğru yürüdüler.

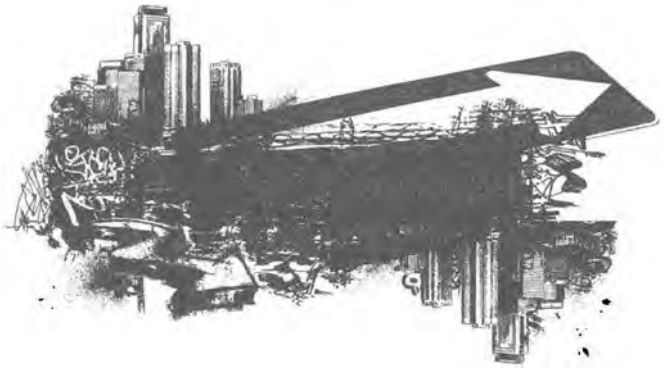
"Ne oldu?" diye sordu Gervaise, adamlar yanlarından geçerken.

Ancak Trethowan sadece başını sallamakla yetindi.

Annie, koruyucu başlık yüzünden onun yüz ifadesini göremiyordu.

Yaklaşık otuz saniye sonra birisi, "Temiz!" diye bağırdı ve bir başka polis memuru elinde kurulama bezine sarılı küçük bir şeyle dışarı çıktı. *İşte tüm olanlar bununla ilgili*, diye düşündü Annie. O kadar ufak. O kadar öldürücü. Adam yanından geçerken gördüğü kadarıyla, kurulama bezinin üzerinde Yorkshire Dales'in haritasının resmi vardı. Birkaç saniye sonra, evdeki son iki silahlı müdahale memuru da, elleri kelepçelenmiş, kurtulmak için kıvranan ve çığlıklar atan genç bir kadını aralarında sürükleyerek evden dışarı çıktılar: Erin Doyle. Sonra pazar alanından kendilerine doğru hızla gelen ambulansın sesi duyuldu.

"Ah, kahretsin," dedi Gervaise. "İşte başlıyoruz."

2

"Tamam," dedi Emniyet Müdür Yardımcısı Ron McLaughlin, Batı Bölgesi Emniyet Genel Merkezi'ndeki toplantı odasındaki herkes yerine oturduğunda. "Laburnum Way'deki evi mühürledik. Erin Doyle nezarette, gözaltında ve Bayan Doyle da hastanede kocasının yanında. Baylar, Bayanlar; sanırım size elimizde dev boyutta bir karmaşa olduğunu söylememe gerek yok."

McLaughlin bu toplantıyı, neler olup bittiğini anlayabilmek ve bundan sonra kimin, ne yapması gerektiğini kararlaştırmak için istemişti. Oda kalabalıktı ve ortam gergindi. Basın, henüz polis merkezine gelmemiş olmasına rağmen, Annie havadaki titreşimleri, uzakta çalan davulların seslerini ve gökyüzüne kıvrılarak yükselen duman işaretlerini hissedebiliyordu.

Düz gri tişörtler ve kamuflaj pantolonları içindeki YASM'ler, az önce spor salonundan çıkmış gibi görünüyorlardı. Annie, ekiptekilerden birinin bayan olduğu konusunda

haklı olduğunu gördü. Annie, Newby Wiske'deki il müdürlüğüne gittiği birkaç sefer bu kadını görmüştü. Birbirlerini kısa ve nazik bir şekilde selamlamışlardı ancak onun bir YASM olarak eğitim gördüğünü bilmiyordu. Şans eseri, son zamanlarda Batı Bölgesi'nde onlara pek ihtiyaçları olmamıştı. Polis kuvvetlerinde zaten az sayıda bayan vardı ve YASM'de olduğuna göre bu kızın çok iyi olması gerektiğini düşündü Annie. Eğitimleri çok zorlu ve standartları da oldukça yüksekti. Bayan polis memurunun koyu renk, kısacık kesilmiş ve havaya dikilmiş saçları kalp şeklindeki buğday tenli yüzünde kocaman gözleri ve ufak bir ağzı vardı. Boyu kısaydı ve vücudunun üst kısmı fazlasıyla ağırlık çalışmış gibi kalın ve kaslıydı. Annie onun bakışlarını yakaladı ve destek veren bir şekilde gülümsedi. Polis, Annie'ye karşılıklı anlayış içeren utangaç ve suratsız bir şekilde gülümsedi ve başını çevirdi.

Ekibin içinden genç görünüşlü ve Annie'nin anımsayamadığı bir polisin rengi diğer herkesten daha soluk görünüyordu. Genç polis, tükenmezkaleminin arkasını çiğneyip duruyordu. Kalemi tutan eli titriyordu ve onun evden aceleyle dışarı fırlayarak, çalılara kusan polis olduğunu anlamak için bir deha olmaya gerek yoktu. On sekiz yaşından daha fazla görünmemesine rağmen Annie, onun YASM olmak için gerekli olan eğitim ve psikolojik testleri tamamlayabilmesi için yirmili yaşlarının sonunda olması gerektiğini biliyordu.

"Sanırım hepiniz bu işin nasıl ilerleyeceğini biliyorsunuz," diye devam etti McLaughlin herkes kahvesini alıp oturduğunda. "İşlemlerin başlaması için konuyu Mesleki Stan-

dartlar Birimi'nden Emniyet Amiri Chambers'a devrediyorum. Resmin bütününü anladığımızda, ne şekilde ilerlememiz gerektiği konusuna bazı kararlar almaya çalışırız. Reg?"

Chambers boğazını temizledi, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalemini not defterinin üzerinde bıraktı. Yeleğinin, göğsünün ve göbeğinin üzerine gelen düğmeleri gerilmişti. Annie, onda biraz Dickenson'un saçma karakterlerinin havası olduğunu düşündü. Birkaç hafta için Chambers'la beraber çalışmış ve İçişleri Birimi'ne Amerikan dizilerinde neden "Sıçan Kadrosu" denildiğini anlamakta geç kalmamıştı.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Chambers. "Her şeyden önce bazı gerçekleri belirtelim, öyle değil mi? Florida Devlet Üniversitesi Polis Birimi'ni kim aradı?" Kendisini havalı gösterdiğini düşündüğü bir taşralı lehçesiyle konuşuyordu.

"Ben aradım," dedi Gervaise. "Erin Doyle'un ailesinin Laburnum Way'deki evinin odasında yasadışı ateşli bir silah bulunduğuna dair bilgi aldık. Annesi bize bu silahı ihbar ederken, Erin Doyle babasının gözetimi altındaydı."

"Çok güzel." Chambers not aldı ve Gervaise'e, "Evde bulunan herhangi birinin tehlikede olduğunu düşünmenize neden olan bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Gervaise.

"Ya da ateşli silahın biri için bir tehdit oluşturduğuna dair?"

"Dolu bir silah her zaman bir tehdittir. Ancak Erin ya da Patrick Doyle'un silahı birbirleri ya da başka biri üzerinde

kullanmayı planladıklarını düşünmemize neden olacak bir şey yoktu. Her ikisi de kızın annesi Juliet Doyle'un, silahı bulduklarını ihbar etmek için polis merkezine geldiklerini biliyordu. Eve gelmemizi bekliyorlardı."

Chambers burnunun ucunu kaşıdı ve öksürdü. "Sanırım silah odasında bulunduğunda kız oldukça bozulmuş ve sinirlenmiş, değil mi?"

"Doğal olarak," dedi Gervaise.

"Ancak yine de bunun doğurabileceği sonuçlardan endişeye kapıldığını ve kaçmak için silahı kullanabileceğini düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

Gervaise cevap vermeden önce biraz düşündü. "Sonuçların farkında olduğunu bile sanmıyorum," dedi sonunda. "Onun durumundaki pek çok kişi farkında olmaz. Tabanca ellerine nasıl geçerse geçsin, odalarında bir silah bulundurarak bir hata yaptıklarını düşünmezler. Her şeye rağmen bu tabancayı kullanmıyorlar. Ciddi bir suç işlediğinin farkında olduğunu bile düşünmüyorum. Muhtemelen tabancayı sokaklardan uzak tuttuğu için kendisine teşekkür edilmesini bekliyordu. Tabii tabancadan haberi varsa."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece soruşturmanın bu aşamasında Erin'in, annesinin gardırobunun üzerinde bulduğu tabancayla bir bağlantısı olduğuna dair elimizde hiçbir delil olmadığını söylüyorum."

"Tabancayı oraya başka birinin koymuş olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Sadece bunu bilmediğimizi söylüyorum," dedi Ger-

vaise. Annie, Gervaise'in öfkesine hâkim olmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Danışmadaki Memur Haggerty'nin söylediğine göre Bayan Doyle, Başkomiser Banks'i görmek istediğini belirtmiş, öyle mi?" dedi Chambers, Annie'ye utangaç bir bakış fırlatarak. Annie, Chambers ve Gervaise'in aralarının iyi olmadığını, Chambers'ın biriminin İl Genel Müdürlüğü'ne alındığı yeniden örgütlenmeden beri birden fazla kez birbirleri ile çatıştıklarını biliyordu.

"Başkomiser Banks, en iyi adamlarımdan biri," dedi Gervaise. "Ancak, şu anda izinde."

"Ücretsiz izin, değil mi?" diye sordu Chambers sırıtarak. "Hepimiz, onun tedavisinin kısa süre önce bittiğini biliyoruz."

"Fazlasıyla hak edilmiş bir izin," dedi Gervaise, ketum bir şekilde. Dönüp Annie'ye doğru baktı. "Komiser Cabbot'ın söylediğine göre, Bayan Doyle ilk olarak Başkomiser Banks'le görüşmek istemiş, evet. Söylemek istediğiniz nedir?"

Chambers gözlerini kısarak Annie'ye döndü. "Yani bu doğru, öyle mi?"

"Evet," dedi Annie.

"Neden Banks'i istediğine dair bir fikriniz var mı?"

"Görünen o ki eskiden komşularmış ve Banks taşındıktan sonra da arkadaşlıklarını devam ettirmişler."

"Sizce neden özellikle onunla görüşmeyi istedi?"

"Çünkü Banks'i tanıyormuş. Sanırım Banks'in eve

kadar onunla gelmesini, silahı alıp, polis merkezine getirmesini bekliyormuş."

"Prosedürleri uygulamak yerine mi?"

Annie oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Başkomiser Banks'in önceliğinin silahı etkisiz hale getirmek olacağını düşünüyorum ve tabii kimseye zarar gelmediğinden emin olmak."

"Bizim önceliğimizin –ki bu da prosedürleri uygulamaktır– bunu başarma ihtimalinin düşük olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Saygısızlık etmek istemem, prosedürler hakkında yorumda bulunmak da benim haddime düşmez ancak Başkomiser Banks her ne *yapacaktıysa da,* bunun kabul edilir sınırlar içinde olacağından eminim."

"Ben de bu güveninizi paylaşmayı dilerdim," dedi Chambers, üstdudağını büzerek.

"Yani, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz, öyle değil mi?" dedi Annie. "Çünkü Başkomiser burada değildi ve bu konuştuklarımız sadece tahminlerden ibaret."

"Yeterli, Komiser Cabbot," dedi Chambers.

Annie ona küçümseyici bir bakış fırlattı.

"Dolayısıyla, Erin ve Patrick Doyle'un bekledikleri şey," diye devam etti Chambers, "eski bir aile dostlarının kapılarını çalması, kızlarıyla ciddi bir konuşma yapması ve sonra da tabancayla birlikte sonsuza kadar hayatlarından çıkması mıymış? Sorun çözüldü."

"Ben tam olarak bu şekilde tarif etmezdim," diye savun-

maya geçti Annie. "Ne beklediklerini bilmiyorum. Başkomiser Banks'in herhangi bir şekilde kanunlara müdahale edeceğine ya da Erin Doyle'u *işlemiş olabileceği* herhangi bir suç nedeniyle açılacak kovuşturmadan korumaya çalıştığına dair hiçbir dayanağımız yok."

Chambers alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yani, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz, öyle değil mi Komiser Cabbot? Nasıl olsa burada değildi." Annie, adamın yüzünde her zaman, sanki az önce rahatsız edici bir şey koklamış ya da yutmuş gibi bir memnuniyetsizlik ifadesi olduğunu fark etti. Ayrıca, kendisine her baktığında bakışlarıyla kendisini soyduğunu da hissedebiliyordu. Teninin rengi plastik bir oyuncak bebeğinki gibi parlak pembe, dudakları dolgun, ıslak ve kırmızıydı. Annie ona dil çıkarmak istedi ancak kendisini tutmayı başardı. Bu çocukça olurdu. Bunun yerine ona tatlı bir şekilde gülümsedi ve acı, soğumuş kahvesinden bir yudum aldı.

"Bu konuşma bizi bir yere götürmüyor, Reg," diye araya girdi McLaughlin. Annie, onun Chambers'ın eksikliklerinin gayet iyi farkında olduğunu düşünüyordu. "Başka koşullar altında neler olmuş olabileceği burada ilgi alanımız içinde değil. Özellikle de şu noktada kesinlikle değil."

"Hayır, efendim," dedi Chambers, Annie'ye kısa bir bakış fırlatarak. "Beni affedin. Sadece olaylar hakkında genel bir izlenim edinmeye çalışıyordum. Kimse Doyle'ların evine telefon edip, kızın babasıyla konuşup, durumu anlamaya çalıştı mı?"

Gervaise duraksadı. "Erin'in annesinin bize kızının çılgına dönmüş olduğunu ve Erin'le babasının Başkomiser Banks'in kendileriyle iletişime geçmesini beklediklerini söylediğini göz önüne alarak, gelen bir telefonun fazlasıyla karmaşa yaratacağını düşündük."

Chambers kaşlarını kaldırdı. "Ancak polisleri içeri göndermeden önce uygulamamız gereken prosedür *bu*, öyle değil mi?"

"Olayın kendisine gelelim Reg," dedi McLaughlin.

"Evet, efendim," dedi öyle bir şey mümkünmüş gibi daha da dikkat kesilen Warburton. Yerel polis kapıyı çalıp, kendilerini tanıtırken ekibin nasıl beklediğini tarif ederek sözlerine devam etti.

"Ama kimse cevap vermedi, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Sizce ilk polis memurunun kendini tanıtmasıyla, sizin zorla eve girmeniz arasında ne kadar zaman geçmiştir?"

"Bunu söylemek zor, efendim," dedi Warburton. "Bu tür durumlarda zaman kavramı çok garipleşebiliyor."

"Bir kişinin zaman algısının stres tarafından etkilendiğini kabul ediyorum, ancak eminim ki ortalama bir tahminde bulunabilirsiniz. Saniyeler mi? Dakikalar mı? Saatler mi?" dedi Chambers.

"En çok birkaç dakika, efendim."

"Dakikalar mı? Çok güzel. Bir dakika bile çok uzun bir zaman olabilir."

"Evet, efendim."

"Peki, bu zaman çerçevesinde herhangi bir şey duydunuz mu?"

"Duymak mı?"

"Evet, içeriden gelen herhangi bir ses. Herhangi bir şey? Bir tartışma ya da onun gibi bir şey."

"Bir ara bazı sesler duydum, efendim. Konuşma sesleri."

"Tartışıyorlar mıydı?"

"Bunu söylemem imkânsız, efendim. Kısık sesle konuşuyorlardı."

"Peki, seslerini yükseltmiş olabilirler mi?"

"Sanırım olabilirler. Bunu söylemem mümkün değil."

"Çok güzel. Sonra ne oldu?"

"Kimsenin kapıya cevap vermeyeceğini anladığımız zaman, içeri zorla girmemiz gerektiğini düşündük. Yani, Polis Memuru Powell ve ben öyle düşündük. İlk çağrıdan itibaren her şey olmuş olabilir. Kız babasını silah zoruyla tutuyor olabilirdi. Hatta onu vurmuş bile olabilirdi."

"Kimse sizin değerlendirmelerinizi sorgulamıyor, evlat," dedi Chambers. "Ancak basın olaylara önyargılı ve karamsar bir şekilde bakacaktır."

"Kanunlara ve aldığım eğitime uygun şekilde hareket ettiğimi düşünüyorum, efendim. Aynı şeyi yapardım, eğer..."

"Evet, evet. Tamam. Kendinizi haklı çıkarma kısmını geçebilirsiniz, Memur Warburton. Eve girdiğiniz zaman ne oldu? Memur Nerys Powell'la birlikte eve ön taraftan girdiniz, değil mi?" Chambers, Memur Powell'a bir bakış fırlattı

ve Annie, bu kısacık bakıştan bile onun ekipte bir kadının olmasını onaylamadığını anlamıştı. Her ikisi de İlçe Genel Müdürlüğü'nde çalışıyordu. Belki de daha önce bir anlaşmazlık yaşamışlardı.

"Evet, efendim," dedi Warburton. "Memur Powell ve ben bize emredildiği gibi binaya girdik."

Nerys Powell, cesaret vermek için hüzünlü bir şekilde ona gülümsedi.

"Sonra ne oldu?"

"Hol oldukça uzun ve karanlıktı. Gündüz vaktiydi, ama doğrudan içeri giren bir ışık kaynağı yoktu."

"Yanınızda el feneri var mıydı?" diye sordu McLaughlin.

"Evet, efendim. Kemerimdeydi."

"Feneri açtınız mı?"

Warburton cevap vermeden önce duraksadı. "Hayır, efendim," dedi. "Buna zamanım olmadı. Her şey çok hızlı gelişti. İçeri girdiğimizde duvardaki bir ışık düğmesine bastım ancak ampul patladı."

"Sonra ne olduğunu anlatın."

Warburton bir yudum su içti ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Hole girdik, merdivenlerin sahanlığının oraya. Koridorun diğer ucunda, sağ taraftan bir kapı açıldı. Daha önce yapılan bilgilendirmeden dolayı bu kapının mutfak kapısı olduğunu biliyordum ve mutfak da şeyin... Bay Doyle ve kızının bizi bekledikleri yerdi ve dolu silahın bulunduğu yer. Bir tıkırtı duydum. Sonra koridorda bir şekil belirdi, aslında

sadece bir gölge. Onun elinde bir kılıç ya da bir çeşit silahı bana doğru savurduğunu ve kaçmaya çalıştığını gördüğüme yemin edebilirim. Dediğim gibi, evin içi hâlâ karanlıktı. Gözlerimizin karanlığa alışması ve el fenerlerimizi yakmak için yeterli zamanımız olmamıştı. Ama evin içinde dolu bir silah olduğunu biliyorduk ve ben... sadece elimden geldiği kadar hızlı davrandım, efendim, herhangi bir polis memurunun yapacağı gibi."

"Yani ateş ettin, değil mi?"

"Taser'ımla ateş ettim efendim, evet. Bize, biri kılıç ya da bıçak salladığında bunu yapmamız öğretildi."

"Yine de bildiğiniz kadarıyla evden almanız gereken bir tabancaydı ve bu tabanca babasının değil, Erin Doyle'un elindeydi, öyle değil mi?"

"Bu doğru, efendim. Ancak babası tabancayı ele geçirmiş olabilirdi."

"Ve sadece silahı ele geçirdi diye bir polisi vurmaya da mı karar vermişti? Gerçeklere bağlı kalın, Memur. Bir kılıçtan bahsediyorsunuz, bir tabancadan değil ve kılıç dediğiniz bu şey aslında bir bastondu."

Warburton yutkundu. "Şey, evet efendim. İşin doğrusu, öyleymiş. Ama ben..."

"'İşin doğrusu' mu? Bunu başka nasıl tarif ederdiniz merak ediyorum. Sizce, Bay Doyle'un bir kılıçla size saldırması için herhangi bir nedeni var mıydı? Hatta bu durumda, bir bastonla saldırması için mi demeliyim?"

"Hayır, efendim... ben... ben sadece duruma uygun ola-

rak davrandım, doğru olan şeyi yaptım, aynı eğitimde bize öğrettikleri gibi. Düşünüp taşınacak zaman yoktu. Belki de kızını savunmaya karar vermişti? Belki de annesinin polis merkezine gitmesi yüzünden kızının hapse gireceğini fark etmişti? Belki de işler onun tahmin ettiği gibi gitmediği için kendisini tehdit altında hissetmişti? Bilmiyorum, efendim. Ben sadece tepki verdim."

"Bunlar o anda aklından geçen düşünceler mi, yoksa bu zamana kadar söylemeyi planladığın açıklamalar mı?"

"Herhangi bir şey *düşünecek* zamanım olduğunu söyleyemem efendim. En azından o anda yoktu. Harekâttayken, eğitimde öğrendiklerinize başvurursunuz. Bu düşünecek, neden aranacak zaman değildir. Bunları daha sonra yaparsınız."

"Ateş ederken neresini hedef aldın?"

"Göğüs bölgesini, efendim. Vücudun en geniş olan kısmını. Bir Taser'ın birini öldüreceği aklınızdan bile geçmez."

"Bunu biliyorum ama işte *oldu*... silahlı polislerin, ellerindeki Taser'larla göğüse değil, kolları ya da bacakları hedef almaları gerektiğini bilmiyor musunuz?"

"Efendim, ortam karanlıktı, tehdit altında hissettim ve ıskalamak istemedim."

Chambers boğazını temizledi. "Evden cevap verilmesinde, eve zorla girmenize neden olacak kadar gecikmenin neden kaynaklandığına dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır, efendim."

"O anda Bay Doyle'un, gelip işleri yoluna koyması için arkadaşları olan Başkomiser Banks'i beklediğini biliyor muydunuz?"

"Hayır, efendim. Bilmiyordum."

"Bay Doyle'un dizinden geçirdiği ameliyattan dolayı bir baston yardımıyla yürüdüğünü biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum, efendim." Warburton hemen başıyla cesaret verici bir işaret veren patronuna, Ateşli Silahlar Birimi Emniyet Amiri Mike Trethowan'a döndü. Trethowan, elli yaşlarında, sık asker tıraşlı sakalları ve Annie'nin yüksek tansiyondan olduğunu sandığı kırmızı bir teni olan deneyimli bir emniyet amiriydi. Ancak her zaman oldukça soğukkanlı görünürdü, bu yüzden Annie ten renginin yüksek tansiyondan kaynaklandığından emin değildi. Belki de cildi güneşe fazla duyarlıydı. "Bu bilgi bize verilen ön bilgilendirmeye dahil değildi," dedi Warburton.

Chambers, Gervaise'e döndü. "Bundan sizin de haberiniz olmadığını anlıyorum, öyle mi Catherine?"

"Hayır," dedi Gervaise. "Juliet Doyle, bize kocasının bastonla yürüdüğünü söylemeyi atlamış. Sanırım kızı hakkında fazla heyecanlanmıştı."

"Bu bahaneler konuyla ilgisiz. Bu bilgi, bilgilendirmenin temel kısımlarından biri olmalıydı. *Temel.* Polisleri çatışma için içeri, şüpheli bir istihbarata dayanarak gönderemezsiniz. Bu bilgilendirme bir hayat memat meselesi."

Gervaise, kollarını kavuşturdu. Annie, Tony Blair'ın Irak'la savaşa girerken dosyaların şüpheli olabileceği endişesini taşımamasıyla ilgili bir yorum yapmak üzereydi ki, son anda doğru zaman olmadığına karar verdi. *Artık büyümeliyim*, diye düşündü, önüne gelene dil çıkarmak yerine çenesini

tutmayı bilmeliydi.

Chambers, kalemini defterinin üzerine bıraktı. Defterin, çoğu karalamaya benzeyen, örümcek ağı görünüşlü çiziktirmelerle dolu olduğunu gördü. "Sanırım artık konuyu özetlememizin zamanı geldi," dedi. "Pek çok eksiklik ve sorulması gereken çok fazla soru var. Bu daha sadece başlangıç."

"Bir şey daha var," dedi Gervaise.

Chambers tek kaşını havaya kaldırdı. "Ah, öyle mi?"

Gervaise onu görmezden geldi ve doğruca Emniyet Müdür Yardımcısı McLaughlin'e baktı. "Erin Doyle'u sorgulama izni alabilir miyiz, efendim? Her şey bulanmadan önce."

Chambers hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde, "Bunun iyi bir..." dedi.

McLaughlin, Chambers'ın sözünü keserek bir Gervaise'e, bir Chambers'a baktı. "Sorunun ne olduğunu görebiliyorum," dedi. "Elbette ki, Taser'ın ateşlenmesi senin ve biriminin soruşturması gereken bir olay, Reg. Bağımsız Polis Şikâyetleri Komitesi, bunun yapılması için ısrar edecektir."

Chambers, başıyla onayladı.

"Ama diğer yandan," diye devam etti McLaughlin, "YASM ekibinin Doyle'ların evlerine girmelerinin nedeni olan tabanca sorunuyla da ilgilenmemiz gerekiyor. Sanırım, burada farklı bir soruşturma yürüttüğümüz konusunda benimle hemfikirsindir, Reg. En kısa zamanda, bu silah hakkında, bulabildiğimiz kadar çok şey bulmalıyız. Özellikle de nereden geldiğini ve bu konuyla ilgilenmek için kendi eki-

bimizden daha donanımlı bir ekip olduğunu düşünmüyorum. Ya sen?"

"Ama protokol böyle."

"Protokole göre Memur Warburton, Memur Powell ve YASM ekibinin kalanının soruşturmasının bir başka kişi tarafından yapılması gerekiyor, bu doğru. Ama aynı protokole göre, daha en başında ele geçirmek için çağırıldığımız silahla dışarıdan bir ekibin ilgilenmesi gerekmiyor. Silah ve Erin Doyle arasında şüphe götürmez bir bağlantı saptamamız gerekiyor."

"Ama bir bağlantı zaten var, efendim."

"Elbette ki var," dedi McLaughlin. Gervaise'e döndü. "Silah şu anda nerede?"

"Birmingham'daki Adli Balistik Birimi'ne gidiyor, efendim."

McLaughlin başıyla onayladı.

"Bu işle ilgisi olan herkesin ve YASM ekibinin ya da Taser'ın ateşlenmesi ile ilgili herhangi birinin sorgusunda bulunmak konusunda ısrar ediyorum," dedi Chambers.

"İşte, Reg, görüyor musun?" dedi McLaughlin yüzünde belli belisiz bir gülümsemeyle. "Şimdiden olay için 'bu iş' demeye başladın. Bence bu sadece konuyu bulandırıyor. Bu görev esnasında bir polis memurunun Taser'ını ateşlemesi konusu mevcut, evet, ama aynı zamanda genç bir bayanın yatak odasında dolu silah bulunması durumu da var. Silahın nereden geldiğini, geçmişini, örneğin daha önce bir suç işlenirken kullanıp kullanılmadığını ve Erin'in odasına nasıl gel-

diğini bilmek istiyorum. Şimdi, arada bir bağlantı olduğunun farkındayım –sonuç olarak polisler oraya silahı almak için gitmişlerdi– ama bildiğim kadarıyla tabanca "bu iş" sırasında kullanılmadı, öyle değil mi? Laburnum Way'de silahla vurulan kimse olmadı, değil mi? Elimizdeki bilgileri birleştirdiğimde, ilgili silahın, Memur Powell'ın silahı aldığı andan, Birmingham'a gönderdiğimiz ana kadar bir kurulama bezine sarılı halde bulunduğunu anlıyorum. Bu konudaki kanıt zinciri oldukça net."

"Gerçeği kabul edelim," dedi Gervaise. "Basın konuyu öğrendiğinde, bayram edecek. Hepimiz mercek altında olacağız –sadece Taser'ın ateşlenmesi konusunda değil, dolu bir silah konusunda da– ve işler şu anda olduğundan çok daha karmaşık bir hale gelecek. Birim içinde sorular sorulacak, İçişleri sorgulaması, hükümet raporlaması..."

"Evet, evet," dedi McLaughlin, alnını ovuşturarak. "Söylediklerinin hepsinin farkındayım, Catherine. Hatırlatılmasına ihtiyacım yok, çok teşekkürler. Bu konudaki görüşümün, Emniyet Amiri Chambers'ı etkilemeyi başaramadığının da farkındayım. Ancak hâlâ yetkili benim ve silah konusunun dışına çıkmadığınız ve sorgu sırasında yanında avukatı olduğu sürece Erin Doyle'u sorgulamanıza itiraz edilmesi için bir neden göremiyorum. Sorguyu ne kadar erken yaparsak, o kadar iyi olur."

"Peki ya, benimde sorguda bulunma talebim?" diye araya girdi Chambers, bu konuşmadan mümkün olduğunca ağırbaşlı bir şekilde çıkmaya çalışarak.

Daha McLaughlin cevap vermeye fırsat bulamadan, kapı hafif bir şekilde çalındı. Annie, Müdür Yardımcısı'nın toplantının bölünmemesini özellikle belirttiğini biliyordu bu yüzden, ters bir şekilde "Ne var?" diye bağırması onu şaşırtmadı.

Asık suratlı bir Harry Potter kapıyı araladı ve başını içeri uzattı. "Toplantıyı böldüğüm için üzgünüm, efendim," dedi Gervaise'e doğru. "Ama hastane, bilmek isteyeceğinizi düşünmüş. Bay Doyle. Patrick Doyle. On dakika önce ölmüş. Üzgünüm, efendim."

Tracy Banks, o akşam beş buçuk civarında işten eve geldiğinde, terlemiş, yorgun ve huysuzdu. Otley Caddesi'ndeki trafik neredeyse The Original Oak'a kadar sıkışmıştı ve bindiği otobüsün, şehir merkeziyle evi arasındaki kısa mesafeyi gelmesi neredeyse bir saat sürmüştü. Kitapçıda da zor bir gün geçirmişti. O akşam ünlü bir cinayet roman yazarı, bir organizasyona katılmak için gelecekti ve gününün çoğunu haftalar önce gelmesi gereken ancak hâlâ gelmemiş olan kitapların sipariş listeleri için aksi yayınevleriyle telefonda konuşarak geçirmişti. Yine de, şu anda bu kendi sorunu değildi. *Lanet olsun*, diye düşündü. Bununla akşam Vardiya Müdürü Shauna ilgilensin. Sonuçta, organizasyon sonrasında birinci sınıf bir yemek ve Maxi's barında birkaç ücretsiz içki için yazar ve yanındakilerle dışarı çıkacak olan oydu. Tracy'nin şu anda istediği tek şey bir esrarlı sigara, biraz da huzur ve sessizlikti.

Erin'in hâlâ ailesinin yanında kalıyor olduğunu umdu. Hafta sonu Erin evde olmadan çok daha rahat geçmişti ve Tracy'nin şu anda istediği en son şey bir başka kavgaydı.

Tracy eve giden yolda yürürken, çimleri uzamış bahçesine rağmen, aralıksız kumtaşı tuğlalardan yapılmış ön cephesi ve kayıtlı pencereleriyle evlerinin olduğundan daha ihtişamlı göründüğünü düşünürdü. Evde, üç kişi için üç yatak odası, hepsinin ortak kullandıkları bir tuvalet ve banyo vardı. Çift cam olmadığı için kışın ısıtması oldukça pahalıya mal olan yüksek tavanlı oturma odasındaysa içeri soğuk hava girmesine neden olan cumbalı bir pencere vardı. Mutfak beraber yemek yiyebilecekleri kadar büyüktü, ancak üçü bir arada nadiren yemek yiyorlardı.

Üçünün de karakterleri, bir arada bulunması oldukça zor bir şekilde birbirlerinden farklı olsa da, neyse ki genellikle birbirleriyle iyi geçiniyorlardı. Erin pasaklı ve dağınıktı, gittiği her yerde arkasında bir karmaşa bırakırdı. Rose, bir kitap kurduydu. Kendisi genellikle düzenli olsa da, evin genelinin dağınıklığını fark etmiyor gibiydi ve kendi dünyasında yaşamaktan oldukça memnundu. Tracy... Bugünlerde kendini herhangi bir nedeni olmadan sıklıkla sinirli hissetmesi ve hayatın kendisine sunduklarından biraz hoşnutsuz olması dışında nasıl tarif edeceğini tam olarak bilmiyordu. Hayır, doğruyu söylemek gerekirse biraz hoşnutsuz demek yeterli değildi, *hiç* hoşnut değildi. *Bu* yaşadığı her neyse, böyle olmaması gerekiyordu ve artık adı da Tracy değildi; pek çok kişi ona Francesca diyordu.

Farklılıklarına rağmen, üçü bir arada eğleniyorlar ve bir şekilde geçiniyorlardı. Ancak, Tracy her seferinde temizliği yapanın ve dağınıklığı toplayanın kendisi olduğunu fark etmişti. Bunu sadece dağınıklık canını sıktığı için yapıyordu, yoksa düzenli olmak doğasında olan bir şey değildi. Bu konu hakkında birkaç kez konuşmuşlar, diğer ikisi daha çok uğraşacaklarına söz vermişlerdi ancak yine de bu durum bir sorun olmaya devam ediyordu. Rose en azından fark ettiğinde elinden geleni yapıyordu.

Rose, dört ay önce evlenerek yanlarından ayrılan Jasmine'in yerine gelmişti. Tracy, Erin'i Eastville'de yaşamaya ilk geldiği zamanlardan, aynı sokakta komşu oldukları çocukluk yıllarından beri tanıyordu. İkisi de aynı yaştaydı, aynı meslek ortaokulu ve üniversiteye gitmişler, ikisi de sonunda kendilerini Leeds'de, hem kendilerinin, hem de ebeveynlerinin hayal etmediği işlerde çalışırken bulmuşlardı.

Tracy oturma odasına girdiğinde, Rose sıçrayarak elindeki sigarayı söndürdü. Evin içinde sigara içilmiyordu ve Rose da sigara içmek için genellikle arka bahçeye çıkardı; bu yüzden Tracy hemen bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Şu an en son ihtiyacı olan şey, duygusal bir krizdi.

"Sorun ne?" diye sordu.

Rose kalkıp halı üzerinde volta atmaya başladı. Bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. "Polisler bugün buraya geldi, sorun bu."

"Polis mi? Ne istiyorlarmış?"

Rose bir an yürümeyi bıraktı ve gözlerini dikip ona

baktı. "Sadece evi aramak için, o kadar."

"Aramak mı? Onlar, bulmadılar değil mi..."

"Hayır. Rahatla. Daha çok Erin'in odasıyla ilgilendiler ve oldukça aceleleri var gibiydi."

"Ama neden? Ne arıyorlardı?"

"Söylemediler."

Tracy elini saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım," dedi ayağa kalkıp mutfak kapısına doğru giderken. "Bir esrarlı sigaraya ihtiyacım var."

"İçemezsin," diye seslendi Rose onun arkasından.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İçemezsin. Ben... ben onları klozete attım."

"Klozete mi attın! Rose, orada en az on beş gram birinci sınıf ot vardı. Sen ne..."

"Geri gelebilirlerdi, değil mi? Ve tüm kavanozlara bakabilirlerdi, öyle değil mi? Sen burada değildin. Polislerin evin her yerinde dolaşıp, sorular sormasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sanki ağzından çıkan tek bir kelimeye inanmıyorlarmış gibi sana nasıl baktıklarını bilemezsin."

Ah, öyle mi, diye düşündü Tracy. Yaklaşık yirmi yıl onlardan biriyle beraber yaşadım. Ancak Rose bunu bilmiyordu. Rose, yeni hayatının bir parçasıydı. Rose'a isminin Tracy değil, Francesca Banks olduğunu söylemişti, çünkü Tracy'nin adi bir isim olduğunu düşünüyordu. Babasının ise emekli bir devlet memuru, eski bir kâtip, yaşlı bir bunak olduğunu, annesinin de Londra'da yaşadığını söylemişti ki bu kısmen doğruydu. Kimsenin kendisine yanlış nedenden ötürü âşık

olmaması için servetini saklayan bir kadın mirasçı gibi ağabeyinin, son albümü listelerde hızla tırmanan ve Mercury Ödülü için en güçlü aday olan Mavi Işıklar grubundan Brian Banks olduğunu da söylememişti. Aileyi çocukluğundan beri tanıyan Erin elbette ki gerçekleri biliyordu. Ancak bunun havalı ve eğlenceli olduğunu düşündüğü için Tracy'nin sırlarını tutmayı ve bu yalanı devam ettirmeyi kabul etmişti.

"Tanrım," dedi Tracy yeniden oturarak. "On beş gram ot." Başını ellerinin arasına aldı. "Bunun bana ne kadara mal olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Bir içki al," dedi Rose neşeli bir şekilde. "Evde biraz cin kalmıştı."

"Lanet olası cin içmek istemiyorum." Doğruyu söylemek gerekirse, Tracy alkolden pek hoşlanmıyor, yan etkilerinden ise nefret ediyordu. Arkadaşları içtiği için çok seyrek içki içerdi. Bazen de içkiyi fazla kaçırır, ayağında topuklu ayakkabılarıyla şehir merkezinde sendeleyerek dolanır, sokak aralarına kusar ve kendini yanlış bir yatakta, herhangi bir yatakta bulurdu. Hepsi, içinde az alkol bulunan, şekerli kokteyllerden içerlerdi. Ancak Tracy arada sırada esrar içmeyi ve bazen de ekstazi kullanmayı tercih ediyordu. Bunların hepsi yeterince zararsız eğlenceler gibi duruyorlardı.

"Bak," dedi Rose, "Gerçekten çok üzgünüm, ama korktum. Evi ararlarken otu da bulurlar diye korkudan yaprak gibi titriyordum. Sen de titrerdin. Eminim ne kadar gergin olduğumu fark edip, bir şeyler sakladığımı düşünmüşlerdir. Onlar evden çıkar çıkmaz klozete attım ve sifonu çektim. Üzgü-

nüm. Ama geri gelebilirlerdi. Hâlâ geri gelebilirler."

"Tamam," dedi konunun konuşulmasından sıkılan Tracy. "Tamam, unut gitsin. Sana soru sordular mı?"

"Sadece Erin'le ilgileniyorlardı. Ama hep belirsiz genel şeyler sordular. Erkek arkadaşı var mı, neler yapar, evde başka kim yaşıyor, bunun gibi şeyler."

"Onu mu arıyorlarmış? Sana nerede olduğunu bilip bilmediğini sordular mı?"

"Hayır."

"Onlara benden bahsettin mi?"

"Bahsetmek zorundaydım, değil mi? Senin de burada yaşadığını kolayca bulabilirler."

"Peki ya Jaff?"

"Yani, Jaff onun erkek arkadaşı, değil mi? Onun kim olduğunu onlara söylemek zorundaydım. Neden söylemeyeyim ki?"

"Tanrım. Onun adresini de verdin mi?"

"Adresini bilmiyorum, değil mi? Bildiğim tek şey kanalın orada yaşadığı. Sence konu onunla mı alakalı?"

"Neden onunla ilgili bir şey olsun ki?"

"Bilmiyorum," dedi Rose. "Senin ondan hoşlandığını biliyorum ama hep onu biraz tehlikeli buldum. Parlak kıyafetler, araba, mücevherler, lüks Rolex saat. Bunların hepsini alacak parayı nereden buluyor? Onda, polisin ilgisini çekeceğini düşünmeme neden olacak bir şeyler var, hepsi bu. Bir şeyler olması gerektiği gibi değil. İddiaya girerim uyuşturucudur."

"Belki," dedi Tracy. Rose'un ne demek istediğini biliyordu. Kendisinin de Jaff hakkında bu tür şüpheleri olmuştu, ama onu beğeniyordu ve biraz tehlikeli bir tip olmasını umursamıyordu. Her zaman yanında ot ya da kokain olduğu kesindi. Ayrıca bu tehlikeli tarafı da Tracy'ye çekici gelen şeylerden biriydi; etrafına yaydığı o küstah, pervasız, kötü çocuk tavrı. Bu, Tracy'yi heyecanlandırıyordu. Sorunun bir kısmı da zaten buydu. Yakışıklı, zeki, gerçekten çekici ve *belki* biraz da hilekârdı ve *Erin*'in sevgilisiydi.

Belki de polisin gelmesinin nedeninin *gerçekten* Jaff ile bir ilgisi vardı. Eğer bu doğruysa, Tracy'nin onu uyarması, ona ne olduğunu söylemesi gerekiyordu. Polis ulaşmadan ona ulaşma şansı yüksekti. O aptal kaltak Erin nereye gitmiş ve ne *yapmıştı*? Her ne yaptıysa bunu Eastville'de ailesinin evinde yapmış olmalıydı. Rose oraya gittiğini söylemişti. Tracy bu olayın babasının kulağına gitmemesini umdu. Sonra da babasının dünyanın herhangi bir yerinde, kötü biten ilişkisinin ardından yaralarını sardığını, onun tam olarak nerede olduğunu bilmemesine rağmen bir sonraki haftadan önce dönmeyeceğini hatırladı.

"Başka bir şey söylediler mi?"

Rose kaşlarını çattı. "Sadece evi aramak için izin belgelerinin olduğunu söylediler. Belgeyi bana gösterdiler ama onu okuyacak fırsatım olmadı. Üzerinde herhangi bir şey yazıyor olabilir. Diğerleri eve dağıldığında içlerinden biri burayı kolaçan etti, sadece çekmecelere ve yastıkların altına baktı. Ama pek istekli değildi. Dediğim gibi, çoğunlukla Erin

ile ilgileniyorlardı. Onlarla birlikte üst kata çıkmama izin vermediler. Tanrı'ya şükürler olsun ki, tüm şifalı bitki kavanozlarına bakmadılar. Örnek alacaklar ya da fesleğen yazan kavanozu koklayacaklar diye ödüm koptu.

"Neden yapmadıklarını merak ettim," dedi Tracy. "Eğer uyuşturucu arıyorlarsa, o tür şeylere dikkatle bakarlar diye düşünürsün, değil mi? "Üzerinde 'fesleğen' yazılı bir kavanoz, esrar saklamak için bulunmuş en dâhice yer değil sonuç olarak, değil mi?"

Rose omuzlarını silkti. "Sadece bakmadılar işte. Belki de başka bir şey arıyorlardı? Demek istediğim, bu pek de uyuşturucu baskınına benzemiyordu. Uyuşturucu baskını neye benzer bildiğimden değil tabii ki, ama yanlarında narkotik köpekleri yoktu ve biraz da aceleleri var gibiydi. Sanki özel olarak bir şey arıyor gibiydiler, özellikle de Erin'in odasında. Evinden onu bir arasana. Sen de ev numarası var, değil mi?"

Tracy başıyla onayladı. Numarayı ezberden biliyordu. Ayrıca Doyle'ların evindeki telefonun arayanları görüntüleme sistemi olduğunu ve arayan numaraları kaydettiğini de biliyordu. Sonra bunun bir öneminin olmadığını fark etti. Polis buraya çoktan gelmişti. Burasının Erin'in Leeds'de kaldığı yer olduğunu biliyorlardı. Ayrıca Tracy'nin adını, gerçek adını ve onun da burada yaşadığını biliyorlardı. Yani, bu evden birinin eve telefon edip Erin'i sorması kimseyi uyarıya geçirmezdi. Ve belki de Bay ya da Bayan Doyle, ona *bir şeyler* söyleyebilirdi.

"Cuma sabahı eşyalarını toplamak için uğradığında sen

buradaydın," dedi Tracy. "Nasıl görünüyordu? Sana söylediği ama bana söylemeyi unuttuğun herhangi bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece sinirleri tepesindeydi, o kadar. Somurtuyordu. Ona nereye gittiğini sorduğum zaman dışında hiçbir şey söylemedi. O zaman da birkaç günlüğüne evine gittiğini söyledi ve fırtına gibi evden çıktı."

Erin'in başı belada gibi görünüyor, diye düşündü Tracy. Hole gitti, ahizeyi eline aldı ve Erin'in ev numarasını çevirdi. Telefon çaldı, sonra biri telefona cevap verdi ve karşı taraftan bir erkek sesi geldi.

Merhaba," dedi Tracy. "Bay Doyle'le mi görüşüyorum?"

"Kim arıyor?"

"Siz Bay Doyle musunuz, Erin'in babası?"

"Kiminle görüştüğümü öğrenebilir miyim? Lütfen kendinizi tanıtın."

Tracy telefonu kapattı. Cevap veren Patrick Doyle değildi. Duyduğu zaman konuşanın bir polis olduğunu anlayabilirdi. Ancak Doyle'ların telefonuna neden bir polis cevap vermişti? Erin'in annesi ve babası neredeydi? İçinde derin bir rahatsızlık hissi uyandı ve nemli kış soğuğu gibi derisini sızlatmaya başladı. Bir terslik vardı, çok kötü bir terslik vardı ve sorun sadece Erin'le ilgili değildi. Holdeki raftan siyah kot ceketini ve el çantasını alıp başını oturma odasından içeri uzattı. "Bir süre için dışarı çıkıyorum, Rose. Endişelenme. Sadece sakin ol, tamam mı?"

"Ama Francesca, beni bu kadar sarsılmış bir durumda bırakamazsın. Korkuyorum. Ya..."

Tracy kapıyı kapattı ve böylece Rose'un itirazlarına son vermiş oldu. Komik bir şekilde, Rose aslında *kendisiyle* konuşmuyor gibi bile davranabiliyordu. Sonuçta, ismi Francesca değildi.

Erin Doyle, o akşamüstü Emniyet Amiri Gervaise'in ofisinde otururken içler acısı bir haldeydi. Belli ki bir profesyonel tarafından kesilmiş küllü sarı saçları darmadağın bir şekilde omuzlarına dökülmüştü, yanaklarında gözyaşlarının izleri vardı, ağlamaktan gözlerinin altında torbalar oluşmuştu ve cildiyse soluk hastalıklı bir renkteydi. Yüzü asıktı ve tırnaklarını altındaki etlere kadar yemişti. Juliet Doyle, Erin'in dış görünüşünün ve tarzının son altı ayda oldukça düzeldiğini söylemişti ancak şu anki görünüşünden bunu anlamak çok zordu.

Juliet Doyle, Laburnum Way'de komşusu ve arkadaşı olan Harriet Weaver'ın yanında kalmaya gitmişti. Anne ile kızı arasındaki ilişki o kadar gergindi ki, Erin başka bir yerde kalmak zorunda kalmıştı. Aile İlişkileri yetkilisi Patricia Yu, bölgedeki konaklama imkânlarını araştırıyordu ve bundan sonra Doyle'lar ve polis arasındaki irtibatı sağlayacaktı. Erin, polis sorgusundan sonra kefaletle serbest bırakılacaktı. Babasının başına gelenlerden sonra onu gözaltında bile zor tutmuşlardı. Başlangıç olarak basın deliye dönecekti ve Annie,

önlerindeki sorguda kızın aleyhinde gerçek kanıtlar elde etseler bile, babasının ölümünden sonra zavallı kızı bir hücrede kilitli tutmalarının son derece duygusuz olacağını fark etmişti.

Hem Emniyet Amiri Gervaise hem de Müdür Yardımcısı McLaughlin, sorgunun görece olarak daha rahat olan Gervaise'in ofisinde yapılması gerektiği konusunda hemfikirdiler. Sadece birkaç saat önce Erin'e babasının öldüğü söylenmişti ve pis bir sorgu odasına götürülmesi hiç uygun olmazdı.

Ferah ofiste sadece dört kişi vardı. Gervaise, McLaughlin ve Emniyet İl Genel Müdürlüğü'ndeki Emniyet Müdürü ile yaptığı toplantılar arasında sıkışıp kalmıştı, bu nedenle Erin'in masanın tam karşısındaki sandalyede Annie oturuyordu. Erin'in avukatı Irene Lightholm ve sorgu sırasında orada bulunma talebine izin verilen Emniyet Amiri Chambers için de iki sandalye getirilmişti. Annie, sadece şişko pisliğin sorguyu kesip durmamasını umut ediyordu. Aynı şey, gagaya benzeyen burnuyla yırtıcı bir kuş gibi sandalyesinin ucuna tünemiş olan Irene Lightholm için de geçerliydi. El değmemiş defteri, ince bacaklarını örten pileli eteğinin, gri kumaşının üzerinde duruyordu.

Sorguyu, Gervaise'in soruşturmadan sorumlu olarak atadığı polis olan Annie'nin yapması kararlaştırılmıştı. Ve yine kararlaştırıldığı gibi dolu silah konusuna bağlı kalması ve Erin Doyle'un babasının ölümü ya da YASM'lerin eylemlerine yönelik suçlamalarla ilgili konulardan kaçınması ge-

rekiyordu. Aynı anda birden fazla şey yapmak zorundaydı ve Annie bunun kolay olacağını düşünmüyordu. McLaughlin'in de belirttiği gibi bu iki konu birbiriyle yakından ilişkiliydi. Annie her şeyin kendi aleyhine olduğunu hissediyordu: zavallı kızın ruhsal durumu, aşırı dikkatli avukatı ve domuz bakışlı Chambers. En iyisi hepsini görmezden gelmekti. Erin'e odaklan. Sakin ol ve devam et. Annie, uygulaması gereken formaliteleri elinden geldiğince hızlı, acısız bir şekilde bitirdi ve sorguya başladı.

"Baban için çok üzgünüm, Erin," dedi.

Erin cevap vermedi. Sadece gözlerini diktiği masaya bakmaya ve bir tırnağını yemeye devam etti.

"Erin? Gerçekten benimle konuşman gerekiyor. Üzgün olduğunu biliyorum ve annenle birlikte olmak istediğini de. Ancak lütfen önce birkaç soruya cevap verebilir misin? Sonra gidebilirsin."

Erin ağzında bir şeyler geveledi. Hâlâ tırnağını yiyordu, bu yüzden de ne söylediğini anlamak oldukça zordu.

"Ne söyledin?" diye sordu Annie.

"Annemle birlikte olmak *istemediğimi* söyledim."

"Peki, ben de annemin yanında olmak istediğimi biliyorum," dedi Annie. *Eğer bir annem olsaydı*, diye düşündü.

"Beni ele verdi," dedi Erin, elleri kucağının üzerinde kenetlenmiş bir şekilde eğilip bükülüyordu. Hâlâ masaya bakıyordu, sesi çok kısıktı ve ne söylediğini anlamak çok zordu. "*Sen* kendini nasıl hissederdin?"

"Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı," dedi Annie.

Erin ona kupkuru bir bakış fırlattı. "Senin bunu söylemen *doğal*."

"Erin, burada seninle konuşmak istediğim konu bu değil, bu ne kadar canını yaksa da, ne kadar kötü hissetmene neden olsa da. Senden bana tabancadan bahsetmeni istiyorum."

Erin hayır dercesine başını salladı.

"Tabancayı nereden buldun?"

"Tabancayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Neden onu yanında evine getirdin ve gardırobunun üstüne sakladın?"

Erin omuzlarını silkti ve tırnağını yemeye devam etti.

"Tabancayı sana kim verdi, Erin?"

"Hiç kimse."

"Biri onu sana vermiş olmalı, değil mi? Yoksa onu sen mi satın aldın?"

Erin cevap vermedi.

"Onu biri için mi saklıyordun?"

"Hayır. Neden böyle düşünüyorsunuz ki?"

Annie bu konuşmanın bir yere varmayacağını biliyordu ve kısa bir süre içinde bir şeyler değişmeyeceğini hissediyordu. Her şey daha çok yeni ve karışıktı. Şeytan paydos etmesini ve Erin'i, Patricia Yu'nun bulduğu herhangi bir otele ya da pansiyona göndermesini söylüyordu. Ancak Annie oldukça inatçıydı. "Leeds'de biri için mi?" diye sordu.

Cevap yok.

"Belki erkek arkadaşın için?"

"Benim erkek arkadaşım yok."

"Ah, hadi ama," diye araya girdi, babacan görünmeye çalışan Chambers. "Senin gibi hoş, genç bir bayanın sevgilisi yok mu? Mutlaka bir erkek arkadaşın vardır, değil mi?" *Aynı kart bir zampara gibi görünüyor*, diye düşündü Annie.

Erin bu soruya hak ettiği gibi, küçümseyici sessizlikle cevap verdi. Annie onun genel görünüşünden ve beden dilinden şu an kendine güveninin oldukça az olduğunu ve kendisini "hoş, genç bir bayan" gibi hissetmediğini anlayabiliyordu.

Annie, Chambers'a onaylamaz bir bakış fırlatıp sorguya devam etti. "Tabii ki bir erkek arkadaşım var. İsmi Geoff, değil mi? Onun nerede olduğunu bilmesini istemez misin?"

Erin hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Ondan korkuyor musun? Sorun bu mu? Ben de evinde dolu bir silah bulunduran birinden ben de korkardım."

"Hiçbir şey anlamıyorsunuz."

"O zaman bana yardımcı ol. Anlamak *istiyorum*."

Erin hiçbir tepki vermedi.

"Bu konuşma gerçekten hiçbir lanet yere gitmiyor," diye patladı Chambers.

"Ben yaptım," dedi Erin. Sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkıyordu ve hâlâ onlara bakmıyordu.

"Ne yaptın Erin? Tabancayı eve mi getirdin?" diye sordu Annie, söylediklerini duymak için öne doğru eğilerek. Ancak bunu yapmasına gerek yoktu. Erin aniden dimdik oturup, doğruca Annie'nin gözlerine baktı. Net, ancak titreyen

bir sesle konuşmaya başladı.

"Hayır, o değil. Ama onu ben öldürdüm," dedi. "Babamı. Bu benim hatamdı. Ben..."

"Bekle bir dakika," diye dayılanmaya başladı Chambers ve müvekkiline çenesini kapamasını söylemek yerine büyülenmiş gibi tünediği yerde oturmaya devam eden Irene Lightholm'a baktı.

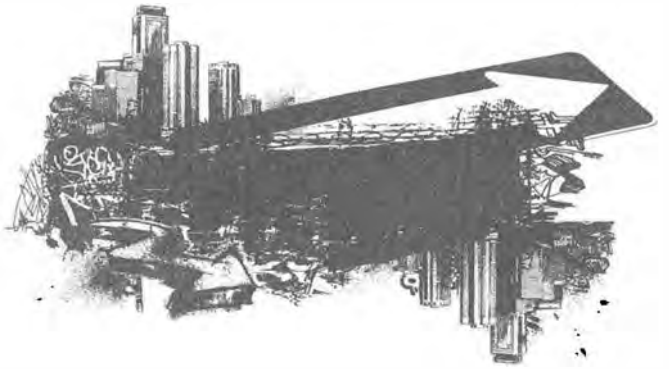
Erin, Chambers ve avukatı görmezden geldi. Annie, onun tüm kontrolünü kaybetmeden önce söylemek istediklerini içinden atmak istediğini hissedebiliyordu. Kiminle konuştuğu önemli değildi, sadece içindekileri konuşmak istiyordu. "Bu benim suçumdu. Babama olanlar." Gözlerini önce Chambers'a sonra da avukatına dikti. "Kapının çalındığını duyduk ve kapıyı açmamız için bize seslendiklerini. Babam kapıyı benim açmamı istedi, çünkü dizi yaralıydı. Yaşadığı stresten dolayı göğsü de ağrımaya başlamıştı. Göğüs anjini. Ben... ben ona defolup gitmesini söyledim. Ona eğer istiyorsa beni lanet bir şekilde ele verebileceğini, bunu yapmasına engel olamayacağımı ama gelen Gestapolara kapıyı kendim açmaktansa cehenneme gitmeyi tercih edeceğimi söyledim." Elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı. "Ben yaptım," dedi yüzünü kapatan parmaklarının arasından. "Ah Tanrım, beni affet. Onu öldürdüm. Babamı öldürdüm. Hepsi benim suçumdu."

Irene Lightholm sonunda konuşmayı başardı. "Sanırım, müvekkilimin babasının ölümü yüzünden çok üzgün olduğunu görebiliyorsunuzdur. Şimdiye kadar herhangi bir şeyle

suçlanmadığını anlıyorum ve görebildiğim kadarıyla elinizde onu suçlayacak hiçbir şey yok. Bu durumda, bu sorguyu sonlandırmamız ve müvekkilimi kefaletle serbest bırakmanız gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Katılıyorum," dedi Chambers. "Bu sorgu sonlandırılmıştır. Şimdi."

Annie, onun bir savunma avukatına katıldığını fark edip etmediğini merak etti. İkisini de görmezden geldi, masanın diğer tarafına doğru yürüdü ve ellerini Erin'in omuzlarına koydu. Bir karşı koyma, vahşi bir tepki bekliyordu ama böyle bir şey olmadı. Tam tersine Erin başını Annie'nin omzuna gömdü, ona sıkıca tutundu ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

3

Jaff'ın Granary Wharf üzerinde, Aire nehrinin ve Leeds-Liverpool kanalının yanında, bir yatak odası ve bir balkonu olan bir dairesi vardı. Tracy daha önce buraya hiç gelmemişti, ancak Erin bir gece oradan geçerken, zemin katında bir restoran olan, daireye dönüştürülmüş eski depoyu ona göstermişti. Oldukça şık bir yerdi. İnsanlar, limanın kenarındaki kafelerin dışında, üzerlerinde Campari ya da Stella Artois reklamı olan şemsiyelerin altında oturuyor, yumuşak ışık altında şaraplarını yudumlayıp, muhabbet ediyorlardı. Tracy, binanın girişindeki kapıda üzerinde Jaff'ın isminin yazılı olduğu düğmeye bastı.

Jaff cevap verdi. Gelenin Tracy olduğuna sevinmiş görünüyordu. Kapıyı açtı ve Tracy asansörle üçüncü kata çıktı. Jaff onu kapıda karşıladı ve mütevazı ancak ferah, hem oturma odası, hem yemek odası, hem de mutfak olarak kullanılan alana aldı. Küçük bir balkona açılan pencereden içeri ışık doluyordu. Oda dağınıktı. Gazete sayfaları, dergiler, CD'ler ve

boş kupa ve bardaklar her yere dağılmıştı. Kirli bulaşıklar lavaboda birikmişti ve yerdeki halıda birkaç eski kahve ya da şarap lekesi vardı. Odanın çeşitli mavi ve yeşil tonlarıyla renklendirilmesi Tracy'nin zevkine göre biraz fazla koyu ve soğuktu. Birkaç çerçeveli fotoğraf, BBC *Saat Altı Haberleri*'nin açık olduğu televizyon setinin üzerindeki rafta duruyordu. Fotoğraflardan birkaç tanesi, Jaff'ın egzotik yerlerde çekilmiş fotoğraflarıydı. Ancak bir tanesinde renkli Hint elbisesi giymiş çok güzel bir kadın vardı. Altın rengi bir teni, uzun, parlak, siyah saçları, çıkık elmacıkkemikleri, iri gözleri ve mükemmel, küçücük bir burnu vardı. Jaff'ın eski kız arkadaşlarından biri olabilir miydi?

"Dağınıklık için üzgünüm," dedi Jaff. "Temizlikçim perşembe gününe kadar gelmeyecek."

Tracy gülümsedi. "Benden özür dilemene gerek yok. Ben de dünyadaki en düzenli insan sayılmam. O fotoğraftaki güzel kadın kim?" diye sordu.

Jaff rafa baktı. "O, benim annem," dedi.

"Yok artık... bu mümkün olamaz," dedi Tracy.

"Öyle ama," dedi Jaff. "Gerçekten. O fotoğraf çekildiğinde otuz altı yaşındaymış. Ölmeden dört yıl önce çekilmiş"

"Ah, Jaff. Çok üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi. Muhteşem bir kadındı. Bangladeş, Dhaka'nın gecekondu mahallelerinde büyümüş ve sonunda zamanının en ünlü Bollywood* yıldızlarından biri olmuş." Fotoğrafa bakarak konuşurken, duyguya boğulmuş

** Hindistan film prodüksiyon merkezi. Bu isim, Hollywood ve Bombay'dan esinlenerek oluşturulmuştur. (ç.n.)*

gibi görünüyordu. "Üzgünüm," dedi Jaff bitkin bir şekilde gülümseyerek. "Hâlâ onun hakkında konuşmakta zorlanıyorum. "Haydi, dışarı çıkalım."

"Tamam," dedi Tracy onu takip ederken. "Anlıyorum."

Kül tablasında için için yanan sigaradan ve yarısı içilmiş biradan, Jaff'ın balkonda oturmakta olduğu anlaşılıyordu. Tracy, onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Seni görmek güzel bebek," dedi Jaff omzuna hafifçe dokunarak. "Ortalık sakinleştikten sonra sana telefon edecektim. Sorun şu ki, hafta sonu için şehirden ayrılmam gerekiyordu. İşle ilgili bir şey. Amsterdam ve Londra. Bir saat kadar önce döndüm. İçki?"

Tracy sadece kibarlıktan kabul etti. Jaff, ona bir cin tonik hazırlamak için içeri girdi. Tracy, tren raylarının ötesinde uzanan şehre baktı. Artık hatırlayamayacağı kadar uzun zaman önce üniversite için buraya gelmesinden beri çok şey değişmişti. Uzakta, aylar önce finansmanları kesildiğinden beri dev vinçlerin durduğu inşaat alanlarını, yarım kalmış gökdelenleri görebiliyordu. Daha yakından bakmak, Tracy' nin kanal boyu gelişiminin klostrofobik ve çirkin olduğu hakkındaki görüşünü tasdik etmişti. Her şeyden önce tren yoluna çok yakın, istasyon durağının tam arkasındaydı. Balkonun altında, bulanık ve durgun sudan oluşmuş bir kurdeleye benzeyen kanal uzanıyordu. Suyun üzerindeyse plastik şişeler, yiyecek ambalajları ve Tracy'nin düşünmek bile istemediği başka şeyler yüzüyordu. Aşağısı oldukça hareketliydi. Şu anda alan, çok büyük bir inşaat alanına benziyordu. Her şey dip

dibe ve tıkış tıkıştı. İnşaatlar bittiğinde ki tabii eğer biterse, bu karmaşanın neye benzeyeceğini ancak Tanrı bilirdi. Tracy, inşaatı planlayanların tüm projeyi çizdiklerinden bile şüpheliydi.

Ilık bir akşamdı, ancak Tracy yılın bu zamanlarında hava kararınca çöken soğuğa karşı kot ceketini çıkarmadı. Jaff, elinde hazırladığı içkiyle balkona çıktı ve oturdu. Tracy, Headingley'deki evde iş kıyafetlerini değiştirecek kadar uzun süre kalmamıştı ve her zaman olduğu gibi Jaff'ın yanında kendini oldukça perişan hissediyordu. Jaff, bir tasarımcının elinden çıkmış bir kot pantolon ve belinden aşağı sarkan bol beyaz bir tişört giymişti. Tişört, altın rengi teniyle bir tezat oluşturuyordu.

Tracy'nin kendisini, onun uzun siyah kirpiklerine, jöleli siyah saçlarına, pürüzsüz tenine, ince bedenine, toprak rengi gözlerine ve kıvrak hareketlerine hayranlıkla bakarken bulduğu ilk sefer değildi. *Aynı egzotik bir kedi gibi güzel*, diye düşündü, ancak kadınsı hiçbir yönü yoktu. Tracy, onun tehlikeli bir düşman olabileceğini de hissediyordu. Gözlerinde, bakışlarındaki mizah ve zekâya zıt bir sertlik de vardı. Ancak bu karışım ve zıtlık da Tracy'yi heyecanlandırıyordu.

"Şerefe," dedi Tracy. Kadeh tokuşturdular.

"Hiç Amsterdam'a gittin mi?"

"Hayır, ama Londra'ya gittim. Eskiden orada yaşıyordum."

"Amsterdam harika bir şehir. Tüm o kanalları ve de gece kulüpleri. Akıllara durgunluk verici. Ama aynı zamanda ay-

dınlanmış bir yer. Kafelerde oturup esrarlı kek yiyebiliyorsun ve müzik dinlerken oturup esrarlı sigara içebileceğin yerler var."

"Harika," dedi Tracy. "Belki bir gün."

"Kesinlikle. Peki, seni buraya hangi rüzgâr attı? Sadece geçerken mi uğradın, yoksa başka bir şey mi var?"

Tracy öne eğildi ve kaşlarını çattı. "Emin değilim," dedi. "Ama sanırım bir şeyler yolunda değil. Bugün eve polis geldi ve arama yaptı. Özellikle de Erin'in odasını aradılar."

Jaff ayağa kalktı. "Erin'in odasını mı? Polis mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Ben işteydim. Rose oradaymış ve bana da o anlattı, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Tüm detayları doğru anladığından emin değilim. Belli ki, Erin'in arkadaşları hakkında sorular sormuşlar. Buna erkek arkadaşları da dahil."

"Rose onlara bir şey söylemiş mi?"

"Senin ilk ismini vermiş ve adresini bilmediğini ama kanal civarında yaşadığını söylemiş. Aşırı derecede korkmuş, Jaff. Bir şey daha var."

"Ne?"

"Erin'in evine telefon ettim ve telefona yabancı biri cevap verdi. Onun bir polis olduğunu düşünüyorum."

"Neden böyle düşündün?"

Tracy ona nedenini söyleyemezdi. Polisleri dinleyerek büyüdüğünü ve onların ses tonlarını, sorularındaki iğnelemeyi tanıdığını söyleyemezdi. Jaff'ın kendisini tanıdığı kada-

rıyla ismi Francesca'ydı ve babasını hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Sadece sesi bir polis gibi geliyordu, hepsi bu. Güven bana," dedi. "Tüm bu olanlar ne hakkında?"

Jaff kol saatine bakıp ayağa kalktı. "Bakalım yerel haberlerde bir şey var mı? Şimdiye kadar başlamış olmalı." Tracy onun ardından içeri girdi. Jaff, bir dergi yığınını kaldırdı ve divanın üzerine yan yana oturdular.

Hava durumundan önce başlıkların özetlendiği bölüme kadar haberlerde ilgilerini çekecek hiçbir şey yoktu. Görebildikleri tek şey, bir el kamerası ya da ceptelefonuyla çekilmiş kumlu, sarsıntılı bir video çekimi ve Eastdale'deki sessiz, ağaçlıklı bir sokakta silahlı bir polis baskını olduğunu belirtmek dışında pek bir açıklama içermeyen bir dış ses bilgilendirmesiydi. Laburnum Way'de. Tracy, izlediği şeyin bu derece tanıdık olmasından dolayı yaşadığı şoktan ağzının açık kaldığını hissetti. Tüm evleri anımsıyor, neredeyse o sokakta yaşayan herkesi tanıyordu.

Görüntüler sona erdiğinde, daha öncekinden fazla bir şey öğrenebilmiş değillerdi. Erin'in isminden ya da Leeds' deki evin polis tarafından araştırılmasının nedeninden bahsetmemişlerdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Tracy bir kez daha.

Jaff televizyonu kapatıp ayağa kalktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama gördüklerimden hoşlanmadım. Silahlı polis baskını mı? Neden? Ciddi bir şey gibi görünüyor. Erin'in ailesinin evinde ne işi vardı ki zaten?"

"Geçen perşembe," dedi Tracy, "dün akşam eve gel-

medi. Ben onun... bilirsin... akşam seninle kaldığını düşündüm. Cuma günü, bir süre evde kalmak için birkaç eşyasını almaya geldi. Yani Rose öyle söyledi. O evdeydi."

Jaff volta atıyordu. "Perşembe günü benimle kaldı. Yani, her neyse bana uğradı işte. Enkaz haldeydi. Divanın üzerinde sızıp kaldı. Ya da nasıl tarif etmek istersen. O sıra aramız pek iyi değildi. Saat geç olmuştu. Tartışmıştık."

"Daha önce olan şey yüzünden mi?"

"Kısmen. Ama işler bunun ötesine gitmeye başladı. Fazla sahiplenici davranmaya başlamıştı. Fazla yapışkan. Bundan nefret ederim."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Evden erken çıkmak zorundaydım, arabayla Londra'ya gitmem gerekiyordu. Erin uyuyordu. Onu burada bırakıp çıktım." Duraksadı. Bir şey onu rahatsız ediyor gibiydi. "Onu burada *tek başına* bıraktım. Bir dakika burada kal, olur mu?"

Jaff aceleyle yatak odasına giderken Tracy kendisinden istenileni yaptı. Birkaç saniye sonra geri geldi ve giderken göründüğünden daha telaşlı görünüyordu.

"Kahretsin! Aptal kaltak."

"Ne oluyor?" diye sordu Tracy, Jaff'ın paniğini sezinleyerek.

"Buradan çıkmam lazım. Her an buraya gelebilirler. Aptal, aptal kadın. Ne yaptığından haberi bile yok."

"Neden? Evde ne arıyorlardı?"

Jaff ona döndü ve koluna o kadar yumuşak bir şekilde dokundu ki Tracy baştan aşağı titrediğini hissetti. "Çok fazla

soru soruyorsun," dedi. "Aynı bayan bir polis memuru gibi konuşuyorsun. Polis değilsin, değil mi? Bu kadar hoş bir kızı peşime taksaydılar, bunu yanlarına bırakmazdım."

"Saçmalama."

Muhteşem beyaz dişleriyle Tracy'ye gülümsedi. "Tabii ki değilsin." Sonra yatak odasına geri döndü.

"Lütfen bana neler olduğunu söyleyebilir misin?" diye ardından seslendi Tracy.

"Söylerdim," dedi Jaff kafasını kapıdan uzatarak, "Ancak ben de bilmiyorum. Geçen cuma sabahından beri Erin'i görmedim ya da ondan haber almadım. Perşembe gecesi ne olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun."

Tracy olanları hatırlayarak utançla kızardı. "Üzgünüm. Her şey benim suçumdu."

"Söylediğim gibi, bu bir süredir gelişmekte olan bir şeydi. Bu sadece bardağı taşıran son damlaydı. Önemli değil. Onu asla burada yalnız bırakmamalıydım. Bak neler yaptı. O aptal kaltak. Bana ait olan bir şey aldı. Çok... önemli olan bir şey. Şimdi neyin ne olduğunu öğrenene kadar gidip bir yerlerde saklanmam gerek. Sadece birkaç eşyamı toplamam lazım. Burada bekleyebilir misin? Lütfen?"

"Elbette. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

Tracy balkona çıktı, parmaklığa yaslandı, içkisinden bir yudum aldı ve gözlerini dikip yağla kaplı kanala baktı. Şemsiyenin altındaki bir gruptan kahkahalar yükseldi. İçkinin tadı güzeldi, hatırladığından çok daha güzel. Jaff neden beklemesini istemişti? Her nereye gidiyorsa, kendisinin de onunla

gelmesini mi istiyordu? Londra'ya? Bir maceraya. Bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Kesinlikle öylesine onunla çekip gidemezdi değil mi? Peki neden olmasın? Leeds'de kalması için ne nedeni vardı ki? Ne beklentisi vardı? Burada ne gibi bir geleceği vardı? Kitapçıdaki berbat işi mi? Ortada olmayan bir anne ve büyümeyi asla beceremeyen bir baba mı? Ayrıca, şu anda Jaff'ı neyin rahatsız ettiğini ve Erin'in neyi alıp götürdüğünü bilmese de, ikisinin arasında geçenler için kendisini kısmen de olsa sorumlu hissetmeye başlamıştı.

Jaff'ın her şeyini toplaması çok uzun sürmedi. Beş dakikadan kısa bir sürede oturma odasına geri dönmüştü. Tracy de yanına geldi. Her şeyin kapalı olup olmadığını, sigarasının düzgün şekilde söndürülüp söndürülmediğini ve balkona açılan Fransız kapıların güvenli bir şekilde kapalı olup olmadığını kontrol ettiler.

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu Tracy.

"Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum," dedi. "Ama işler yatışana kadar buradan uzaklaşmam gerek. Burası güvenli değil. Eğer senin yerinde olsaydım, evime giderdim. Gerçekten bu seninle ilgili bir şey değil."

"Bak," dedi Tracy tereddütlü bir şekilde. "Keşke neler olup bittiği hakkında biraz daha bilgi sahibi olsaydım, ama sanırım gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Yani demek istediğim, eğer istersen."

"Öyle mi? Neresi?"

"Babamın evi. Anahtarı bende var. Tatilde ve önümüz-

deki pazartesi gününe kadar gelmeyecek. Yani tüm hafta yok. En azından bundan sonra ne yapacağına karar verene kadar birkaç gün orada kalabiliriz. Orada güvende oluruz. Kimse bizi orada aramayı aklına getirmez."

Jaff bir an için bunu düşündü ve "Tamam. Tabii eğer eminsen. Ancak yolda Vic'e uğramam gerek, ondan ihtiyacım olan birkaç şey alacağım. Onun arabasını da alırız. Sorun olmaz. Benim arabamı da garajında tutar. Böylece kimse bizi aramaz. Vic'in araba plakası poliste yok. Bu gayet iyi oldu. Baban nerede yaşıyor?" dedi.

"Gratly."

"Neresi?"

"Dales'de küçük bir kulübesi var, gözlerden uzakta bir yerde."

"Mükemmel," dedi Jaff ve Tracy'nin iki kürekkemiğinin arasını okşadı. "Ne bekliyoruz bebeğim? Haydi gidelim."

Annie, Laburnum Way'e ulaştığında, gölgeler uzamaya başlamıştı. Kendi başına Juliet Doyle'u ziyaret etmemesi gerektiğini, Gervaise ve McLaughlin'i bir kenara bırakın, Chambers'ın gazabıyla karşılaşma riskine girdiğini biliyordu ama Chambers kadına olan tüm erişimini kesmeden önce ona sorması gereken birkaç soru vardı.

Saatler önce evine gitmiş ya da çiçekleri sulamak ve postaları almak için Banks'in kulübesine uğramış olması gerekirken, Laburnum Way'den çok uzakta olmayan Pazar

Caddesi'ndeki Yarım Ay'da oturmuştu. Büyük boy, acı Daleside birasından yudumluyor, balık ve patates kızartması yeme isteğine karşı koyup ısmarladığı vejetaryen makarnasını isteksice yiyordu. *Nasıl olsa bardaki kızarmış balık ve patatesler, balıkçıda yapılanların yanına bile yaklaşmıyor,* diye avuttu kendini. Yemeğini bitirdiğinde, Laburnum Way'e bu kadar yakın olduğuna göre bir uğrayıp, işler yolunda mı diye bir bakabileceğine karar verdi. Erin, kalenin yakınlarındaki bir misafirhanede kalıyordu. Annesine yakın herhangi bir yerde olmak istememişti. Banks'in saksıdaki çiçekleri sulanmadan birkaç gün daha bekleyebilirlerdi. Eğer gelen postası varsa bunlar da muhtemelen Amazon'dan* gelmiş CD'ler ya da DVD'lerdi ve postacının genellikle postayı bıraktığı tekerlekli kutunun içine güvenli bir şekilde bekleyebilirdi.

Laburnum Way'de polislerin varlığı hâlâ güçlü bir şekilde hissedilebiliyordu: devriye arabaları, sivil polis araçları, teknik ekipman minibüsleri, çoğunlukla gazetecileri uzak tutmak için bekleyen üniformalı polisler. Biri gazeteden, biri TV'den gelen birkaç yerel muhabir Annie'yi tanımış ve yorumlarını istemişlerdi, ancak Annie hiçbir şey söylemedi.

Harriet Weaver, Annie kapıyı çaldıktan birkaç saniye sonra kapıyı açtı. "Siz Annie'siniz, öyle değil mi?" dedi. "Alan'ın arkadaşı. Lütfen içeri girin." Bir anlığına kapıyı kapattı ve Annie, kapıdaki zincirin çıkarıldığını duydu. "Etrafta bu kadar çok muhabir varken biraz fazla dikkatli olmanın bir sakıncası olamaz, değil mi?" dedi Harriet. "Telefonun ahi-

---

* *İnternet üzerinden alışveriş yapılan site. (ç.n.)*

zesini kaldırıp, meşgul bırakmak zorunda kaldık bile."

Annie, onun ardından eve girdi ve Harriet zinciri geri takıp sürgüyü kilitlerken bekledi. Daha önce Banks sayesinde birkaç kez karşılaşmışlardı ancak birbirlerini tanımıyorlardı. Annie, Harriet'in ellili yaşlarda olduğunu ve kısa süre önce Dale'de bir gezici kütüphanenin şoförlüğünden emekli olduğunu biliyordu. Annie, Harriet'in eşi David'in bilgisayarlarla ilgili bir şeyler yaptığını ve Banks'in onu çok sıkıcı bulduğunu hatırlıyordu. Onunla hiç tanışmamıştı. Onlar ayrıca Sophia'nın teyzesi ve eniştesiydi. Banks, Sophia'yla onların evlerinde verdikleri bir akşam yemeğinde tanışmıştı. Annie'ye, Sandra ve çocuklarla birlikte onlarla kapı komşusu olduklarını ve yirmi yıl önce mahalleye ilk taşındıklarında kendilerini misafir eden ilk insanlardan birinin Harriet olduğunu söylemişti. Sophia uzun senelerdir, muhtemelen üniversite hatta belki de lise yıllarından beri teyzesini ziyaret ediyordu. Annie, Banks'in o kadar eskiden de onu beğenip beğenmediğini merak etti. Henüz otuzlu yaşlarında olmalıydı. Mümkün olmayacak bir şey değildi. On yedi yaşındayken, babası öğrenene kadar otuzlu yaşlarının başında olan bir adamla birkaç kez çıkmıştı. Ne olursa olsun bu tür tahminler yürütmenin ne bir anlamı vardı ne de bunun için harcayacak zamanı. Annie, Harriet ve eşinin Banks ve Sophia'nın ilişkileri hakkında ne hissettiklerini merak etti. Muhtemelen rahatsız olmuşlardı. Konuyu açmanın bir anlamı yoktu.

"Haydi içeri girelim," dedi Harriet, Annie'yi üç parça,

döşemeli mobilya takımının ve geniş ekranlı bir televizyonun bulunduğu rahat oturma odasına yönlendirirken. "Bulaşıkları yıkıyordum," dedi. "David acil bir işi halletmek için dışarı çıktı ve Juliet de üst katta yatıyor. Tahmin edebileceğiniz gibi harap bir halde, zavallı şey. Korkunç bir gün oldu. Berbat, çetin bir sınav."

"Yani neler olduğunu biliyorsunuz, öyle mi?"

"Az çok. En azından çoğunu. Juliet çok fazla şey anlatmadı. Sanırım hâlâ şokta. Sizin için ne yapabilirim?"

"İlk olarak, benim şu anda burada olmamam gerekiyor. Bağımsız Polis Şikâyetleri Kurulu, Patrick Doyle'un ölümünü Profesyonel Polis Birimi'yle birlikte çalışarak ayrı bir soruşturma dahilinde araştırıyor."

"Bu mantıklı. Bu tür şeylerle ilgili bir şeyler duymuştum. Her neyse, endişelenmeyin, sırrınızı saklayacağım."

"Ah, tamam. Meslektaşlarımdan bazıları buraya geldiğimi gördüler ancak onların bir şeylerden şüpheleneceğini sanmıyorum. Sadece burada, resmi olarak bulunmadığımı bilmenizi istedim. Gerçekten işler yolunda mı, Juliet'in durumu nasıl görmek istedim ve sizin de elbette. Bu sabah Juliet'i ilk gören bendim ve olaylar yaşandığında sokakta, evin önündeydim."

"Bu, olanları senin suçun yapmaz, canım," dedi Harriet. "Onun için elinden gelen her şeyi yaptığına eminim. Her neyse, dediğim gibi harap bir durumda. Onlar için uzun ve karmaşık bir gün oldu. Patrick vefat etti ve Erin de onunla konuşmuyor, zavallı Juliet ne yapacağını bilmez durumda.

Doktor ona hafif bir sakinleştirici verdi." Yavaşça başını salladı. "Bu durumu kabullenmeleri uzun zamanlarını alacak. Juliet, Patrick'in ölümü için Erin'i suçluyor ve eminim Erin de en azından kısmen de olsa kendisini suçluyordur ancak bir yandan da Juliet tarafından ihanete uğramış da hissediyor olmalı. Demek istediğim, kendi annesinin onu ele vermesi..."

"Tam bir muamma," dedi Annie. "Juliet'i misafir etmiş olmanız çok hoş."

"Bu akşam başka nereye gidebilirdi ki? Durham'da bir kız kardeşi var, belki sonra oraya gidip onunla birlikte kalır. Ama şimdilik... bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikriniz var mı? Yani ne kadar süre evlerinde kalamayacaklar?"

"Üzgünüm," dedi Annie. "Bilmiyorum."

"Günler mi? Haftalar mı? Aylar mı?"

"Haftalarca mühürlü kalan evler biliyorum, ancak bu davada bu kadar süreceğini sanmıyorum. Her şey oldukça açık. Demek istediğim, bu davayla ilgili yasal olarak her şey belli. Duygusal etkisi çok daha fazla olan bir durum."

"Ama en azından birkaç gün sürer diyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Ah, neler diyorum. Üzgünüm. Burada durmuş başınızın etini yiyorum ve size içecek bir şey bile ikram etmedim. Bir fincan çay? Kahve? Ya da daha sert bir şey?"

"Bir fincan çay çok makbule geçer," dedi Annie. "Harkside'a arabayla dönmem gerekiyor."

"Bana sadece bir dakika verin. Rahatınıza bakın."

Harriet çay yapmak için mutfağa giderken, Annie kanepeye rahatça oturdu. Çaydanlık çok çabuk kaynamış olmalıydı çünkü Harriet bir tepsinin üzerinde çay demliği, iki fincan ve çay tabaklarıyla hemen geri geldi. Harriet elindeki tepsiyi sehpaya henüz koymuştu ki Juliet Doyle, etekleri siyah terliklerinin etrafında dolanan yeşil, uzun sabahlığıyla yavaşça odaya girdi. Gözleri uyku ilaçlarından ya da ağlamaktan, belki de her ikisi nedeniyle şişmişti ve cildi soluk ve kuru görünüyordu.

"Kim..." Sonra Annie'yi gördü.

"Siz."

Annie ayağa kalktı. "Evet," dedi. "Gelip nasıl olduğunuzu görmek istedim."

"Sizce nasılım? Ayrıca nasıl olduğumu bilmesi gereken biri varsa, o da sizsiniz. Her şeyin oldukça kolay olması gerekiyordu."

"Bakın, olanlardan dolayı üzgünüm, ancak prosedürleri uygulamamız gerekiyordu." Ağzından çıktığı anda söylediklerinin kulağa yavan ve kötü geldiğini ve karşılığında gelen aşağılamayı hak ettiğini anlamıştı.

"Prosedürleriniz yüzünden kocam öldü."

Elbette ki bu doğru değildi. Annie, Patrick Doyle'un ölümünde "kusursuz fırtına"daki gibi pek çok nadir etmenin bir araya gelmesinin payı olduğunu biliyordu ancak bunları şimdi ve burada bu matemli eşe söylemenin bir anlamı yoktu. Gün ilerledikçe ilk olarak Erin Doyle ve şimdi de Erin'in annesiyle karşı karşıya geldikçe, Annie kendisini giderek daha

da suçlu hissetmeye başlamıştı. Warburton ve tüm YASM'ye ekibine yaptıkları şey ve kendisini soktukları bu garip durum yüzünden kızmaya başlamıştı. Lanet bir bastonla yürüyen ve yüksek sesle bağırmayacak kadar zayıf bir kalbi olan sakat bir adam. Holdeki lambanın ampulü tam da düğmeye bastıkları anda patlasa bile baston nasıl bir kılıçla karıştırılırdı ki? Ancak Annie duygularını ve suçluluğunu içine attı ve elinden geldiğince devam etmeye çalıştı.

"Üzgünüm," dedi bir kez daha. Oturup, Harriet'in uzattığı çay fincanı ve tabağını aldı.

"Şeker?"

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim."

Harriet, Juliet'e döndü. "Sana bir şey getireyim mi, hayatım? Çay içer misin?"

Juliet çok zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Eğer varsa, belki sıcak çikolata."

"Hemen geliyor." Başıyla onaylayan Annie'ye endişeli bir bakış fırlattı ve sonra yeniden mutfağa doğru uzaklaştı.

Juliet Doyle oturdu ve sabahlığına sarındı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Annie.

"Her şeyin daha bu sabah olduğuna inanamıyorum," dedi Juliet. "O kadar uzak, o kadar eskiden olmuş gibi geliyor ki."

"Büyük üzüntüler insana böyle hissettirebiliyor."

Juliet acımasız bir şekilde ona baktı. "*Siz* nereden biliyorsunuz? Ayrıca, kendim bile *henüz* üzüntü hissedemiyo-

rum. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Şu ilaçlar..." Haşin bir kahkaha attı. "Kocam öldü ve ben bir şey hissedemiyorum bile."

"Üzüntü gelecektir," dedi Annie. *Geldiğinde, gelmemiş olmasını dileyeceksin*, diye düşündü Annie.

"Soracak başka sorularınız var sanırım, değil mi?"

"Bir ya da iki tane. Ama dürüst olmam gerekirse, gerçekten sizin nasıl olduğunuzu ve Harriet'in durumla nasıl başa çıktığını görmek için geldim. Ancak söz konusu Erin'in geleceği olduğu için yardım edebileceğinizi düşünüyorum. Henüz hakkında bir suçlama yok."

"Ne demek istiyorsunuz? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tabanca. Şu anda tam bir muamma. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz; gardırobun üstüne nasıl geldiğini, Erin'in eline nasıl geçtiğini, tabii eğer geçtiyse. Bu bizim çok detaylı şekilde araştıracağımız bir şey ve eğer yardımcı olursanız bu, Çocuk Koruma Hizmetleri Kurumu'nu, başlatacakları herhangi yasal bir işlem hakkında ikna etmekte çok yol almamızı sağlar."

"Ama tabancanın oraya nasıl ve nereden geldiğini bilmiyorum ki," diye karşı çıktı Juliet. "Ayrıca, neden Erin'e yardım etmek isteyeyim ki? O da kısmen sorumlu... olanlardan."

"Ama o hâlâ sizin kızınız." Harriet, elinde dumanı tüten sıcak çikolata fincanıyla odaya geldi ve fincanı Juliet'e verdi. Sonra da, başıyla onlarla kalmasında sakınca olmadığını işaret eden Annie'ye bir bakış attı. "İşin içinde bir erkek arkadaşın olduğundan söz etmiştiniz," diye devam etti Annie. "Geoff. Onunla ilgili başka bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Juliet. "Sadece size söylediğim kadarını. Onun da bu işe dahil olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Şey, açıklamalardan biri bu. Tabancanın Erin'e ait olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Ama Geoff mi? Onun iyi bir işi var, düzgün bir iş. Düzgün bir çocuk gibi görünüyor. Erin'imiz üzerinde olumlu bir etkisi olduğu kesin."

"Bunu daha önce de belirtmiştiniz. Erin daha önce sık sık sorun yaşar mıydı?"

"Ah, Erin'in her zaman erkek arkadaşları olurdu. Erkekler onun etrafında dolaşıp dururlar. Ancak erkek arkadaşlarıyla her zaman sorunu da oluyordu. Kesinlikle kimi seçmesi gerektiğini biliyor!"

"Ben de o yollardan geçtim," dedi Annie gülümseyerek. "Belki de işin içinde eski erkek arkadaşlarından biri vardır? Bana bu konuda yardımcı olabilir misiniz? Herhangi birinin ismini biliyor musunuz?"

Juliet elini kaşına götürdü. "Şu an gerçekten düşünemiyorum," dedi. "Sanki beynim çok yumuşakmış gibi hissediyorum. Ama daha sonra hatırlamaya çalışacağım. Tamam mı?"

"Sizden tek istediğim bu," dedi Annie. "Erin'e gerçekten yardımı dokunabilir." Elindeki boş fincanı tepsiye bıraktı, ayağa kalktı ve eteğinin önünü düzeltti. "Çay için teşekkür ederim, Bayan Weaver, vakit ayırdığınız için size de teşekkür ederim Bayan Doyle. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Harriet deyin lütfen. Hiçbir şey değil. Size dışarı kadar

eşlik edeyim."

Juliet Doyle, sıcak çikolata fincanı dudaklarına dayalı, gözlerini boşluğa dikmiş bir şekilde oturuyordu. Annie'ye veda etmemişti.

Harriet kapıya kadar Annie'ye eşlik etti. "Üzgünüm," dedi. "Gördüğünüz gibi sinirleri çok bozuk."

"Anlıyorum," dedi Annie. "Buraya gerçekten onu sorguya çekmek için gelmedim." Kapıyı açtı. Hava neredeyse kararmıştı ve soğuk bir esinti akşam havasını dalgalandırıyordu.

"Biliyorsunuz, Tracy Banks'e sorsaydınız çok daha kötü olurdu," dedi Harriet.

Annie basamaklarda durdu. "Tracy Banks mi?"

"Evet. Alan ve Sandra'nın küçük kızları. Leeds'de aynı evde yaşıyorlar. Tracy, Erin ve bir kız daha. Onun ismini bilmiyorum. En azından yaşıyorlardı. Yıllardır birlikte yaşıyorlar. Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Başkomiser Banks bana özel hayatından fazla bahsetmez," diye mırıldandı Annie. "Juliet'in polis merkezine geldiğinde bundan neden bahsetmediğini merak ettim."

"Fazla üzgündü, fazla tedirgindi, bunu gözümün önüne getirebiliyorum. Juliet o becerikli ve idareli dış görünüşünün altında oldukça gergin bir yapıya sahiptir. Eğer kızımın odasında bir tabanca bulacak olsaydım, nasıl tepki verirdim, ne yapardım ya da ne söylerdim hayal bile edemiyorum. Çok net bir şekilde düşünüyor olacağımı sanmıyorum."

"Doğru," dedi Annie. "Zor bir durum."

"Her ne ise, iki aileyi de yıllardır tanıyorum. Erin ve Tracy birbirlerini, bacak kadarken oldukları zamandan beri tanıyorlar. Eskiden onları ayırmak imkânsızdı."

"Gerçekten öyle miydiler?" Annie bu oyunu dikkatli oynamalıydı. Gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Belki de Tracy'yle de konuşurum."

Yoldan aşağıya doğru yürürken, saatine baktı. *Bu akşam Leeds'e gitmek için çok geç oldu,* diye düşündü Annie, ancak yarın işten çıktıktan sonra, kendi özel zamanında gidecekti. Sadece Tracy'nin nasıl olduğunu görmek için geçerken uğrayacaktı. Tracy'nin de başının belada olmadığından emin olmak ve eğer beladaysa, Banks dönmeden işleri yoluna nasıl sokacağını bulmak için.

"Oraya, garajın diğer tarafında park et," dedi Tracy, eliyle ileriyi göstererek. "Orası ağaçların arasında, orada arabayı kimse göremez. Buradan kimse geçtiğinden değil ama." Hava neredeyse kararmıştı, arabaların farları kulübenin ve küçük garajın ötesindeki dalların ve ağaç gövdelerinin içinden çıkılmaz karmaşasını aydınlatıyordu.

"Hadi be! Burası gerçekten ıssızmış," dedi Jaff, arabayı durdururken. "Açıkça söylemem gerekirse, bana göre lanet olası derecede ürkütücü. Senin ihtiyar adam burada tek başına nasıl kalıyor? Ben keçileri kaçırırdım."

"Yalnız olmaktan hoşlanıyor," dedi Annie. "Üzücü, öyle değil mi?" Arabadan çıktılar ve Annie bir an durarak etrafı

dinledi. Duyabildiği tek şey Gratly Çayı'nın kat kat eğimlerden akarken çıkardığı ses, ara sıra ormanın içinden gelen bir hayvanın çıkardığı hışırtılar ve bir gece kuşunun uzaklardan gelen çığlığıydı. Suyun düşüşünün çıkardığı sesten hoşlanıyordu. Sömestr tatilini geçirdiği yaz akşamlarında, arkada kısık sesli Billie Holiday ya da Miles Davis şarkıları çalarken, babasıyla dışarıdaki duvarın üzerine oturup sohbet ettiklerini hatırlıyordu. Bulutların arasındaki ayın önünde uçmakta olan birkaç yarasa gördü. Onlardan Jaff'a bahsetmedi. Çünkü bazı insanlar yarasalardan korkuyorlardı ve Jaff da onlardan biri olabilirdi. Kendisi yarasalardan hiç rahatsız olmamıştı.

Jaff sigarasının izmaritini ayağıyla ezdi ve arabanın arka tarafından çantasını çekip aldı. Tracy çantanın içinde ne olduğunu merak etti. Kesinlikle ağır görünüyordu. "İçeri girelim mi?" diye sordu.

Jaff başıyla onayladı.

Tracy anahtarlarını bulmak için ceplerini yokladı. Babasının yazın yeni bir güvenlik sistemi kurduğunu biliyordu ancak acil durumlar için şifreyi Tracy'ye de söylemişti. Ön kapıyı açar açmaz, ezberlediği rakamları girdi. Bipleme sesi sustu ve yeşil ışık yandı. Kapıyı arkalarından kapattı ve solundaki küçük masanın üzerindeki lambayı açtı. Tracy her zaman, ön kapının doğrudan, babasının bilgisayarda çalıştığı ya da dava dosyalarını ve raporlarını okuyarak sessizce oturduğu çalışma odasına açılmasını garip bulmuştu. Tracy yangından sonra evin yeniden inşa edilmesine kadar burasının

oturma odası olduğunu hatırlıyordu. Bu inşaat sırasında evin yan tarafına bir eğlence odası, arka tarafınaysa bir sera eklenmişti. Muhtemelen artık vaktinin büyük kısmını o iki odada harcıyor, bir şeyler okuyup müzik dinliyordu. İnşaatı yapan usta, sol taraflarındaki şöminenin yanına, eğlence odasına açılan bir kapı yapmıştı. Sağ taraflarındaki bir başka kapı, üst kattaki yatak odalarına giden dar ahşap merdivenlere açılıyordu. Tam önlerindeki kapı ise, Tracy'nin Jaff'ı ilk götürdüğü yer olan mutfağa açılıyordu. Tracy evde yemek bulamayacaklarını biliyordu bu yüzden Leeds'den buraya gelirken yolda Hindistan yemeği alıp paket ettirmişlerdi. Muhtemelen şimdiye kadar soğumuştu, ancak Tracy yemeği mikrodalga fırında ısıtabilirdi.

Jaff ceptelefonunu çıkardı ve çekip çekmediğini kontrol ettikten sonra Tracy'ye döndü. "Ceptelefonun yanında mı?" diye sordu.

"Tabii ki."

Jaff elini uzattı. "Bir bakayım."

"Neden?"

"Sadece bir bakacağım. Lütfen."

Tracy, kafası karışmış bir şekilde, ceptelefonunu bulana kadar çantasını karıştırdı. Telefonu Jaff'a verdi.

"Bir şirketin sabit hattını mı kullanıyorsun?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu hat üzerinden seni takip edebileceklerini bilmiyor musun?"

Tracy kollarını kavuşturdu. "Bildiğimi söyleyemem. Bu

hiç endişelenmem gereken bir konu olmadı."

Jaff şaşırmış bir şekilde ona baktı. "Peki, artık biliyorsun. Şu an ikimiz de kaçağız." Jaff, Tracy'nin telefonunu kapattı ve kendi çantasına attı.

"Hey!" dedi Tracy elini uzatarak. "Bekle bir dakika. O telefona ihtiyacım var."

Jaff çantasını arkasına sakladı. "Hayır, yok. Telsiz susması.* Acil bir durum olursa, Vic'ten aldığım bu telefonu kullanacağız. Bu, kullan-at bir telefon. Tamam mı?"

"Bir ne?"

"*Telgraf*'ı izlemiyor musun sen?"

"Şey, aslında hayır. Bir kez izlemeyi denedim ama karakterlerin hiçbirinden hoşlanmadım. Karakterlerin arasında tezahürat yapacağın biri yoksa bir diziyi izlemenin bir anlamı yok ki."

Jaff kahkaha attı. "Sanırım bu da bir bakış açısı ama kendi adıma bunu çok umursadığımı söyleyemem. Her neyse bu, tek kullanımlık, kullanıp atabileceğin ve kontörlü hattı olan bir telefon. Kontrat yok, benim adıma olan herhangi bir şey yok, tabii Vic'in adına da."

Tracy, ceptelefonunun elinden alınmasından rahatsız olmuştu –Erin'in her zaman telefonunun hayat hattı olduğunu söyleyerek onunla alay ederdi– ancak yine de Jaff'ın telsiz susması, kullan-at telefonlar hakkında konuşma şeklinde ve Jaff'ın dediği gibi "kaçak" olarak bir şeylerden kaçtıkları ve fark edilmemeye çalıştıkları gerçeğinde onu heyecanlandıran

* *Yayın yapma kabiliyetinde olan bütün veya bazı telsiz cihazlarının faaliyet dışında tutuldukları süre. (ç.n.)*

bir şeyler vardı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış, her zaman az çok başkalarına iyi görünmeye çalışan biri olmuştu. "Önemli olduğunu düşünmemiştim," dedi Tracy. "Eskiden burası çekim alanının dışındaydı."

"Güven bana. Şu an çekim alanı içinde." Jaff kolunu uzattı ve parmağını Tracy'nin yanağından çenesine doğru gezdirdi. Çenesini baş ve işaretparmaklarımn arasında alarak Tracy'yi dudaklarından hafifçe öptü. "Senin ihtiyarın dinleyecek düzgün bir şeyleri var mıdır?"

"Çoğunlukla eski şeyler," dedi Tracy, Jaff'ın öpücüğüyle hoş bir şekilde ürperirken. "Bilirsin işte. Altmışların pop müziği ve caz. Bir sürü de opera."

"Biraz Miles Davis ya da Puccini dinlemekten kimseye zarar gelmez. CD'lerini nerede tutar?"

Tracy onu, karşı duvarında geniş düz ekran televizyonun, ses sisteminin, CD ve DVD'lerle dolu rafların olduğu eğlence odasına götürdü. "Tüm odayı ses sistemiyle donattı," dedi. "Gerçekten başkalarının ilgi duymadığı şeylere ilgi duyan garip bir tip."

"Bence gayet havalı," dedi Jaff. Raflardaki CD'lere bakıyor, avuç dolusu CD'yi eline alıp, başlıklarına hızlıca göz gezdiriyor, kötü olduklarıyla ilgili birkaç yorum yapıp yere fırlatıyordu. Sonunda, hoşuna giden bir şey buldu ve CD'yi müzik çalara taktı. Tracy müziği tanımıştı: My Morning Jacket, *Kötülüğün Dürtüsü*. Erin, Headingley'deyken devamlı olarak bu şarkıyı çalardı. Babasının bu albümle ne işi olabilirdi ki? *Son kız arkadaşı Sophia'yla ilgili olmalı*, diye dü-

şündü Tracy. Sophia'nın müzik zevki, caz ya da lanet operalarından birini dinlemediği zamanlarda altmışlı yıllara takılıp kalmış olan gibi görünen babasınınkinden daha moderndi.

"İçecek bir şey var mı?" diye sordu Jaff mutfağa geri döndüklerinde.

"Şey, biraz şarap vardı." Tracy bira var mı diye buzdolabına baktı, ancak dolap boştu. Sonra, Banks'in içki dolabına baktı ve hafif bir reveransla selam verdi. "Ve bir de bu."

"Tanrım," dedi Jaff. "Senin ihtiyar içkiden hoşlanıyor, değil mi? Zevki de güzelmiş." Bir şişe kaliteli Highland Park marka İskoç viskisini eline aldı. "Bunu ilerisi için saklayacağız." Sonra, seraya açılan kapının yanında yerde duran şarap rafının yanına gitti ve diz çöktü. "Stonewell Shiraz, Saint Ëmillion, Côtes de Nuits, Vacqueras, Amarone, Barolo, Ripasso, Châteauneuf de Pape. Fena değil, hiç fena değil. Burada, sizin ucuz Asda şaraplarınızdan yok. Gerçek bir parti verebiliriz. Sanırım senin ihtiyardan hoşlanmaya başlıyorum. Ne iş yapıyor?"

"Emekli kamu görevlisi. Gemi yolculuklarına çıkıyor. Sanırım şaraplardan bazıları Roy Amcamın," dedi Tracy. "Zengin biriydi, ama öldü. Babam onun şaraplarını ve parasının bir kısmını aldı." Tracy dolaptan bir tirbuşon aldı ve paket yemeklerini mikrodalgada ısıtırken, Jaff da, bir şişe Châteauneuf de Pape'i açtı. Tracy şarabın, sebzeli samosa böreklerinin, tikka masala tavuğun ve tandır ekmeğinin yanına yakışacağından emin değildi ancak denemek istiyordu. Tracy, Jaff'ın ikisine de büyük birer bardak şarap koyduğunu

ve çam ağacının olduğu köşede esrarlı bir sigara sardığını fark etti. Sarmayı bitirdiğinde, diliyle ıslattı, dudaklarının arasına aldı ve yaktı. Tracy kendi kendine gülümsedi. Tüm bunları babasının evinde yapıyor olmak! Jaff'ın yanına gitti ve Jaff sigarayı ona uzattı. Tracy bir nefes aldı. Temiz maldı ve güçlüydü. Başının hoş bir şekilde dönmesine neden oldu. Büyük bir yudum şarap aldı ve neredeyse boğazına kaçırıyordu ancak sonunda yutmayı başardı. "Köri yakında ısınır," dedi. "Yemeği serada yemek ister misin? Orada hava çok hoş oluyor ve müzik sistemi oraya da gidiyor."

"Elbette," dedi Jaff, esrarlı sigaradan bir nefes alıp Tracy'ye uzatırken. Tezgâhın yanına gitti ve köşedeki rafların üzerindeki küçük televizyonu açtı. "Önce haberlerden başka bir şey öğrenebilecek miyiz ona bakalım."

On Haberleri'nden sonraki yerel kısa özeti yakaladılar. Eastvale'de o gün olanlar manşet haberdi. Bu sefer muhabir neler olduğu hakkında biraz daha bilgiye sahip gibiydi. Jaff, çalan müziğe rağmen neler söylendiğini duyabilmeleri için sesi açtı. Ekrana ilk olarak Laburnum Way'in polis arabaları ve minibüsleriyle dolu görüntüsü geldi. Görünüşe göre, sabah saat on kırk beşte, silahlı bir polis birimi Erinlerin evi olan on iki numaraya girmişti ve evde bir silahın ateşlenmesi ile ilgili bir olay yaşanmıştı. Evin sahibi olduğu belli olan bir adam sedyeyle Eastvale Genel Kliniği'ne götürülmüştü. Henüz silah, yaralanan adamın durumu ya da bu olayın nasıl ve neden gerçekleştiğiyle ilgili daha fazla bilgi verilmemişti ancak polis sabah bir basın toplantısı düzenleyeceğini belirt-

mişti. Erin'den ya da Jaff'tan bahsedilmiyordu. Komşulardan biri, silahlı bir polis memurunu, elinde bir kurulama bezine sarılmış tabancaya benzer bir nesneyle evden çıkarken gördüğünü belirtmişti. Tracy, arka planda üniformalı bir polisle konuşan Komiser Annie Cabbot'ı gördüğünü düşündü. Annesiyle ayrılmasından sonra babasının tüm kız arkadaşları içinde en çok Annie'den hoşlanmıştı.

Jaff televizyonu kapattı. "Kahretsin," dedi sigarasının kalanını söndürürken. "Tam düşündüğüm gibi. Tabancayı bulmuşlar."

"Tabanca?" diye tekrarladı Tracy. Ancak Jaff onu duymamış gibi davrandı. "Ne tabancası?"

Mikrodalga fırın bipledi. Yiyecek kutularını ve şarap kadehlerini alarak, Banks'in kurmuş olduğu ek hoparlörlerden "Librarian"ın sesinin yükseldiği seraya geçtiler ve minderli hasır koltuklara yerleştiler.

"Güzel," dedi Jaff, tandır ekmeğine sardığı tavuk tikka parçalarını alırken. "Açlıktan ölüyorum." Tracy, onun mutfaktan bulduğu bir peçeteyi, yemek yerken sosun üzerine dökülmemesi için yakasına taktığını fark etti. *Dairesinin temiz ve düzenli olmasını pek önemsemiyor olabilir*, diye düşündü Tracy, ancak tertemiz beyaz bir tişörtün onun için önemli olduğu açıktı ve onun içinde oldukça iyi görünüyordu. Tavuk kanadını uzun uzun çiğnediği tek lokmada bitirdi. "Gidip şarap şişesini alır mısın, bebeğim?" dedi Tracy'ye. "Onu da bir çırpıda bitirebilirim."

Tracy kahkaha atarak başını iki yana salladı –bir erkek

kendisine bu tür emirler vermeyeli çok uzun zaman olmuştu– ama yine de mutfağa şişeyi almaya gitti.

"Bizi tam bir karmaşanın içine soktun," dedi Jaff, Tracy geri döndüğünde.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tracy. "Ne karmaşası? Ben hiçbir şey yapmadım. Erin neye karıştı? Hangi tabancadan bahsediyorlardı? Neler oluyor?"

"Bilirsin, teknik olarak, her şeyin senin suçun olduğu söylenebilir."

Tracy başparmağını göğsüne dayayıp kahkaha attı. "Ben mi? Bunu nereden çıkardın?"

"Geçen hafta olanlardan. Perşembe akşamı. Her şey o zaman başladı."

Sorunun geçen hafta, Erin eve gittiğinde başladığı doğruydu. Jaff'ı hep çılgınca kıskanırdı ve her zaman Tracy'nin gözünün onda olduğundan şüpheleniyordu, ki Tracy her ne kadar onu çekici bulsa da bu gerçekten doğru değildi.

O perşembe akşamı şehir merkezinde bir gece kulübüne gitmişlerdi. Ekstazi ve esrardan tükenmiş bir haldeydiler, saat gerçekten çok geç olmuştu ve neredeyse eve dönme saati gelmişti. Erin lavaboya gitmişti ve Tracy'yle Jaff, yavaş bir şarkı eşliğinde dans ediyorlardı. Tracy onun sıcaklığını, uyuşturucunun cinsel duyularını artırdığını ve kendi bedenine dayanmış pantolonunun içindeki sertliğini hissediyordu. Aslında bunu aklından bile geçirmiyordu; her şey bir anda olmuştu. Adeta bir anda kendini, disko ışığının altında dans pistinde onunla, hem de dilleriyle öpüşürken bulmuştu; sonra biri ko-

lundan tutup çekerek Tracy'yi uzaklaştırmıştı. Elbette ki bu Erin'di ve çok sinirliydi. Tracy'ye bağırmış, suratına bir tokat atmış, ona fahişe, kaltak, yosma ve kevaşe demiş ve koşarak uzaklaşmıştı.

Jaff, Tracy'yi herkes kendisine bakarken dans pistinin ortasında bir başına bırakarak, Erin'in ardından hızla koşmuştu. O andan sonra kendisini gergin ve paranoyak hissetmeye başlamıştı, yanakları yanıyordu ancak o güzel heyecan ve cinsel parlama yok olmuştu. Çantasını kaparak peşlerinden gitti ancak onları göremedi. Vicar Yolu'ndaki ara sokaklardan birinde kaybolmuşlardı. Yorgun ve dikkati dağılmış bir halde istasyona yürümüş ve bir taksiyle eve gitmişti. Yatağına girmiş ancak sadece bölük pörçük uyuyabilmişti. Tracy eve geldiğinde, Erin evde yoktu. Sabah Tracy işe gitmek için kalktığında da yoktu ancak o zaman buna bir anlam yüklememişti. Erin'in Jaff'la barıştığını ve akşamı onun dairesinde geçirdiğini düşünmüştü. Yine de onunla konuşmak, özür dilemek, olanların sadece o andaki modları, ekstazi ya da müzik yüzünden olduğunu açıklamak istiyordu. Suçu *bossa nova* müziğine, Rio'ya ya da her ne olursa ona atmak istiyordu.

O cuma akşamı Tracy işten eve döndüğünde Rose ona, Erin'in birkaç eşyasını topladığını ve bir süre ailesinin evinde kalmak için gittiğini söylemişti. Erin'i evden aramıştı ancak Erin onunla Jaff ile ayrıldıklarını ve bunların hepsinin Tracy'nin suçu olduğunu söylemekten başka bir şey konuşmamıştı.

Tracy, "Sadece bir öpücüktü," dedi Jaff'a. "Sence de Erin biraz fazla tepki vermedi mi?"

"Kesinlikle, ama bu şu anda benim bir işime yaramıyor, öyle değil mi? Olanlara bir bak."

"Sorun ne?" diye sordu Tracy. "Kimse senden bahsetmedi."

"Şey, elbette bahsetmezler, değil mi? Beni uyandırmak istemedikleri kesin."

"Ama sorun ne? Neden bu kadar endişelisin? Erin'in bir tabancayla ne işi vardı? Yoksa tabanca babasının mıydı? Babası yaralanmış gibi görünüyor."

"Bana biraz daha şarap koy, sana her şeyi anlatacağım."

Tracy şarap koydu.

"Tabanca benimdi," dedi Jaff. "Ve şimdi sevgili Erin sayesinde tabanca polisin elinde."

"Ne?"

Jaff bir an duraksadı ve sonra, "Tabanca benimdi. Tamam mı? Muhabirin konuştuğu o kadın haklıydı. Eski bir kurulama havlusuna sarılmış bir tabancaydı."

"Ruhsatlı mıydı?"

"Elbette ki değildi. Bugünlerde bu ülkede kolay kolay ruhsat alamıyorsun."

"Ama Erin tabancayı neden aldı?"

Jaff elini saçlarının arasından geçirdi ve içini çekti. "Bilmiyorum. Belki benden hıncını almak için. Benim canımı yakmak için. O akşam kavga ettiğimiz için sabah ben evden çıktıktan sonra almış olmalı."

"Peki sen tabancanın gitmiş olduğunu fark etmedin mi?"

"Her gün açıp baktığım bir şey değil. Ayrıca sana söyle-

dim, tüm hafta sonu iş için şehir dışındaydım. Dairemde haberleri izledikten sonra kontrol ettiğim zaman olmadığını fark ettim."

"Peki sen tabancayı nereden buldun? Neden bir tabancaya ihtiyacın var?"

Jaff ellerini kulaklarına götürdü. "Sorgulamaya bir son verebilir misin? Lütfen? Çok fazla soru soruyorsun. Önemli değil. Bunu bilmen gerekmiyor. Bir arkadaşım için bir iyilik yapıyordum, hepsi bu. Önemli olan şu, tabanca artık polisin elinde ve eğer Erin'i tanıyorsam, şimdiye kadar bir şey söylemedi; kısa süre içinde ağzından bir şey kaçıracaktır. Kimse aşkta reddedilmiş bir kadın kadar öfkeli olamaz. Seni burada aramayı akıl ederler mi sence?"

"Kimse beni aramıyor ve hayır, arıyor olsalardı bile buraya bakmak akıllarına gelmezdi. Güvendeyiz. Endişelenme. Ayrıca, Erin senin ismini onlara asla vermez."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece yapmaz, hepsi bu."

"Tamam, ona karşı olan sadakatini takdir ediyorum, özellikle de olanlardan sonra ama bu günlerde sadece tabanca bulundurma *düşüncesi* için bile fazlasıyla sert cezalar veriyorlar. İsteksiz bir polis memuru sana bildiklerini söylersen iyi bir anlaşma yapma ihtimalin olduğunu söyleseydi ne yapardın?"

"Söylemeyecektir. Sen şimdi ne yapacaksın?"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Güneydeki bazı bağlantılarımla iletişime geçeceğim. Faydalı bağlantılar, ama

bu tür şeyler zaman alıyor. Şimdi, bir esrarlı sigara daha saracağım. Highland Park şişesini de getirir misin? Şarap bitti. Bir de yeni bir bardak. Bu bardağın içinde tortular var."

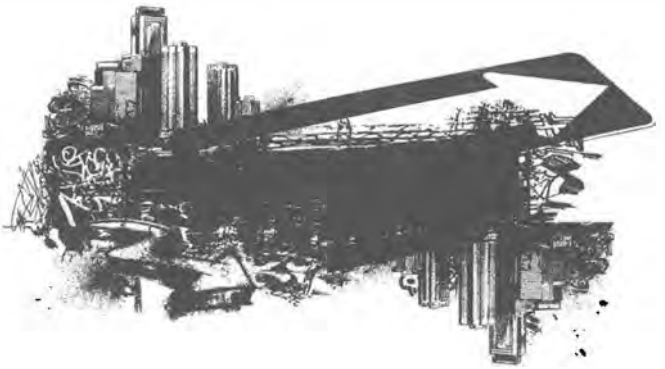
Tracy mutfağa gitti. Buzdolabına dayandı ve başını elleri arasına aldı. Esrar beynini bulandırıyordu. Kendisini toplaması gerekiyordu. Neler oluyordu? Ne yaptığını sanıyordu? Babasının gözbebeği olan küçük tatlı Tracy, gerçekten babasının evine izinsiz giriyor, en iyi içkisini içiyor, daha çok yeni tanıdığı ve az önce kendisine en yakın arkadaşı Erin'in tabancasını çalıp, kaçtığını söyleyen bir adamla ortalığı batırıyordu. Tüm bunların içine nasıl karışmıştı? Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Ancak fark etti ki, bir süredir babasının gözbebeği falan değildi. Birkaç yıl önce oldukça kötü bir puanla mezun olduğundan beri her şey Brian'la ilgili olmaya başlamıştı. *Brian. Brian. Brian.* Mavi Işıklar. Benim rock yıldızı oğlum. Berbat notları ve geleceği olmayan yeni işiyle Tracy babasına göre cehennemde çürüyebilirdi. Gerçek olan buydu. Ara sıra mesajlaşıyorlar, hatta telefonla bile konuşuyorlardı ancak Tracy babasının haziran ayından beri kendisini bir kez bile ziyaret ettiğini sanmıyordu.

Tüm çocuklukları boyunca okulda çok çalışan, akşam geç saatlere kadar ödevlerini yapan, diğer çocuklar tarafından inek denilen, her zaman sınıf birincisi olan, her zaman sınavlardan çok iyi notlar alan ve başarılı bir yerlere gelmesi beklenen kendisi olmasaydı, bu kadar umurunda olmazdı. Brian, her şeyi son anda yapan, sınavlarda kopya çeken ve bir *rock*

grubu kurmak için okulu yarım bırakan tembel, gıcık herifin tekiydi. Tracy her şeyi doğru yapmıştı, peki babası neden Brian'ı daha çok seviyordu? Tamam o zaman, canı cehenneme. Tracy şimdi kendi macerasını yaşıyordu ve bu maceranın lanet sonuna kadar gidecekti. Ona gününü gösterecekti. Hepsine günlerini gösterecekti.

Tracy buzdolabını yumrukladı ve Highland Park şişesini Jaff'ın bıraktığı yerden aldı. Tracy şişeden, midesine kadar yanarak inen büyük bir yudum aldı. Sonra dolaptan iki kristal bardak aldı ve sendeleyerek seraya doğru ilerledi.

4

Şarap tadım alanındaki kadın kesinlikle Banks'e gülümsüyordu. Kadını dün de burada görmüş ve onun kendi başına geldiğini düşünmüştü. Şu anda, Lansing, Michigan'dan gelmiş yaşlı bir çiftle konuşuyordu –Banks onları tanıyordu çünkü dün onlarla muhabbet etmişti– ve kesinlikle kendisinin olduğu tarafa bakıyordu. Belki de kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Banks gülümsemesine karşılık verdi ve yürümeye devam etti.

Lansing, Michigan'dan gelen adam *–tarla makineleri şirketinde çalışan Bob*, diye anımsadı Banks– Banks'in yaklaştığını gördü. "Bu gelen eski dostum Al değilse kim acaba? Seni yeniden görmek büyük bir zevk," dedi.

Banks, Bob'a ve eşi Betsy'ye merhaba dedi ve yanlarında, neredeyse boşalmış olan şarap kadehine bakan, utangaç ve gizemli kadını kendisiyle tanıştırmalarını bekledi. Uzaktan bakıldığında boyu uzun görünüyordu ancak Banks yanına geldiğinde boyunun muhtemelen 1 metre 60 santim

ya da 1 metre 65 santim olduğunu fark etti. Kadın Asyalıydı, ancak Banks'in onun tam olarak nereden geldiği ya da kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Omuzlarına dökülmüş olan parlak, siyah saçlarında aklar ya da badem şekilli gözlerinin etrafında kırışıklık yoktu.

"Bu, Teresa," dedi Bob. "Boston'dan buraya kadar gelmiş."

Teresa gözlerini kaldırıp Banks'e baktı ve narin elini uzattı. Banks, onun elini sıktı. Cildi yumuşak ve ipeksiydi, ancak elini sıkı ve sert bir şekilde sıkmıştı. Parmaklarında birkaç yüzük ve bileğindeyse halka küpeleriyle uyumlu gümüş bir bileziği vardı.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Banks.

"Ben de," dedi Teresa.

"İçki isteyen var mı? Benim bir içkiye ihtiyacım var."

Bob ve Betsy teklifini geri çevirdiler ancak Teresa ona boş bardağını uzatarak, "Evet, ben bir kadeh *sauvignon blanc* alırım, lütfen," dedi. Bardak avucunun sıcaklığından dolayı ısınmıştı ve Banks bardağın kenarındaki yarın daire şeklindeki pembe ruj lekesini fark etti.

Otel buna şarap tadımı diyordu ancak Banks bunun akşam yemeğinden önce midesine birkaç kadeh alkol indirmek için bir bahane, bir çeşit sosyalleşme ve şarap yapımcısı için ucuz bir tanıtım olduğunu düşünüyordu. Şarabın kayış gibi kokusunu tartışmak ya da bir tadım kartı doldurmak zorunda değildiniz. Aynı karşısında oturan iriyarı, sakallı, kaygılı görünen adamın önünde, kartlarını açan tarot falcısı gibi

otelin yaptığı hoş jestlerden biriydi.

Banks, genel olarak Amerika'dan hoşlandığına karar vermişti. İngiltere'nin barlarında, arkadaşlarının ABD'yi ve vatandaşlarını tenkit etmelerini dinleyerek yeterince vakit geçirmiş olan Banks, Amerikalıların alay edilmesi kolay ve yurtdışındayken –ki bu İngilizler ve Almanlar için de kolaylıkla söylenebilecek bir şeydi– tiksindirici olan görünüşlerine rağmen, evlerindeyken, aile yemekleri ve yerel şarkıcı gruplarının olduğu yol kenarı pavyonlarından şehir şarap barlarına, otellerine ve zevkli restoranlarına kadar eğlenceli olduklarını öğrenmişti. Ayrıca hizmet sektörü kavramını anlıyorlardı. Aynı şu anda olduğu gibi. Bardaki kadın elindeki boş bardakları almış, ona ne istediğini sormuş, ona yeni içecekleri vermiş ve tüm bunları yaparken gülümseyerek şarabın hoşuna gittiğini umduğunu söylemişti. Belki bu doğru değildi, ancak Banks hoşuna gittiğini söyledi. Bazen küçük bir gülümseme ve biraz nezaketin etkisi çok uzun sürebiliyordu. *Bunu bir de, şarabın sadece kırmızı veya beyaz olmaktan öteye geçmediği ve merhaba karşılığında sadece bir homurdanma aldığın normal bir İngiliz barında bir dene*, diye düşündü Banks. Bir kadeh kırmızı *pinot noir* ve beyaz *savignon* blanc şarabı kalabalığın olduğu yere dikkatle taşıdı.

"Bakın," dedi Bob saatine bakarak. "Sanırım bizim şimdi gitmemiz gerekiyor. Gösteri yarım saat içinde başlayacak. Siz keyfinize bakın."

Bunu söyledikten hemen sonra gittiler. Banks, Teresa'ya kadehini verdi ve etraflarındaki insanlar konuşmaya devam

ederken garip bir sessizlik içinde durdular. Teresa, ince belini ortaya çıkaran, dizlerinin hemen üzerinde biten ve pürüzsüz tenini gözler önüne serecek baştan çıkarıcı göğüs dekoltesine sahip kolsuz, çiçek desenli bir elbise giymişti. Boynunda renkli cam boncuklardan bir kolye vardı ve sağ kulağının üzerine mercan pembesi bir çiçek takmıştı. Cildi lekesiz ve pürüzsüz, burnu küçük ve kalkık, kenarlarından hafifçe kalkık olan dudakları dolgundu.

Banks onun soyunun Tayland, belki de Vietnam'dan geldiği tahmininde bulunabilirdi ancak Uzakdoğu ülkelerinin fizyonomik farklılıkları hakkında kesin bir karar verebilecek kadar çok şey bilmiyordu. Sık gülümseyen biri gibi görünüyordu anca Banks onun havasında bir ciddiyet ve hüzün olduğunu da sezmişti. Hayatının son zamanlardaki gidişatı düşünüldüğünde, bu tür şeylere karşı içgüdüsel bir yeteneği olduğunu düşündü. Ancak her şey kesinlikle daha iyiye gidiyordu.

"Çok hoş bir otel, öyle değil mi?" dedi Teresa bir yudum şarap aldıktan sonra.

"Evet," diye ona katıldı Banks, sıcak ışıltılı çömlekleri, gölgeli masa lambaları, süslü tavan ve kornişleri, tabloları ve altın yaldızlı pencereleri olan Akdeniz temalı dekora bakarak. Meyvelerle dolu bir kabın ve bir çöl ortasındaki yeşilliklerin arasında duran bir Dünya'nın resmedildiği bir tablonun yanında duruyorlardı. *Monaco gerçekten hoş bir otel*, diye düşündü Banks ve ayrıca iki buçuk haftalık ruhsal arayış yolculuğunda gördüğü en ilgi çekici şehirlerden biri olan San

Francisco'da olmak gibi bir avantajı da vardı. Banks, özellikle gezip dolaşabileceği şehirlerden hoşlanıyordu ve yokuşlarına alıştıktan sonra San Francisco bu tür şehirlerin en güzellerinden biriydi. Daha ilk gününde teleferikle Golden Gate Köprüsü'nün kenarında gezinmiş ve gününü Top of the Mark otelinde, Körfez Alanı'na ve uzaklardaki ışıklara bakarak pahalı bir martini içerek sonlandırmıştı. Ertesi gün Balıkçı İskelesi'nde yürümeyi ve belki de manzarayı görmek için Coit Kulesi'ne çıkmayı planlıyordu.

"Burada ne kadar kalacaksınız?" diye sordu Teresa'ya.

"Sadece çarşamba gününe kadar."

"Ben de," dedi Banks.

"İngilizsiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Banks. "Avustralya ya da Yeni Zelanda tahmininde bulunmadığınız için teşekkür ederim. Bu yerlere bir garezim olduğundan değil, ama bu tahminlerle çok sık karşılaşıyorum da."

"Ah, tahminde bulunmuyordum. Büyükbabam İngilizdi. Hull'dan."

"Gerçekten mi? Orayı biliyorum. Aslında, yaşadığım yer Hull'dan fazla uzakta değil. Eğer sormamda bir sakınca yoksa, nasıl olur da... bilirsiniz işte?"

Terasa kahkaha attı. "Benim gibi görünen bir kızın nasıl İngiliz akrabaları olur, değil mi? Çok kolay. Gülmeyin. Bir Çin restoranları varmış."

Banks söyleyecek bir şey bulamadı.

"Yüzünüzün aldığı şekli görmelisiniz," dedi Teresa

Banks'in haline gülerek. "Elbette, şaka yapıyorum. Çinli değilim. Büyük babam bir denizciymiş ve bir şekilde kendisini Fransız bir ticaret gemisinde bulmuş. Uzakdoğu'ya pek çok kez gidip gelmiş ve sonunda Vietnam'a yerleşmiş ve bu şekilde de, gördüğünüz gibi benim kanımda da İngilizlik var, Hull kanı taşıyorum."

Banks sesini alçalttı ve ona yaklaştı. "Ben olsam bunu insanların arasında yüksek sesle söylemezdim," dedi. "Cehennem, Hull ve Halifax hakkında ne derler biliyor musunuz?" Teresa'nın parfümünün kokusunu aldı. İçinde yasemin esintileri olan nazik ancak biraz tatlımsı ve çarpıcı bir kokuydu.

"Hayır. Söyleyin."

"Hırsızlar ayini olduğu söylenir. 'Yüce Tanrı bizi Cehennem'de, Hull'da ve Halifax'ta teslim alacaktır.' On altıncı yüzyıl. Hull'da özellikle berbat bir hapishane ve Halifax'ta ise idam sehpalarının bulunduğu bir alan varmış. Cehennem kendi adına yeterince anlam ifade ediyor sanırım."

Terasa bir kahkaha daha attı. "Siz İngilizler çok garip insanlarsınız," dedi. "Ben Hull'a hiç gitmedim, ancak bir ara sadece görmek için gitmek istiyorum."

Banks, kaba çekiciliğinden, rıhtımlarından ve gerçekçi insanlarından hoşlansa da, bir kişinin neden Hull'ı görmek isteyeceğini hayal bile edemiyordu; Hull'ın tam bir turistik yer olduğu söylenemezdi. Hull'ın, bugünlerde kuzeydoğuya oldukça fazla getirisi olan birinci lig bir futbol takımı da vardı. "Belki bir gün gidersiniz," dedi. "Bakın, bu kulağa biraz

fazla cüretkâr gelebilir ama buraya yalnız mı geldiniz?"

Banks, Teresa'nın gözlerini kaçırmadan önce kızardığını düşündü. "Evet," dedi. "Ben... ben..." Sonra kadeh tutmayan eliyle konuyu geçiştiren bir hareket yaptı. "Üzgünüm. Bu çok uzun bir hikâye."

"Belki de bu akşam benimle yemek yiyip anlatırsınız, olur mu? Akşam için herhangi bir planım yok ve çok iyi bir dinleyiciyimdir."

Teresa elini göğsüne koydu. "Ah, üzgünüm," dedi. "Yani demek istediğim isterdim, gerçekten, ancak yapamam. Benim... benim başka bir yerde olmam gerekiyor."

"Elbette," dedi Banks bunu teklif ettiğinden dolayı utanarak. "Anlıyorum."

Teresa elini Banks'in koluna koydu. "Hayır, düşündüğünüz gibi bir şey değil," dedi. "Gerçekten. Bu akşam oğlum, gelinim ve torunlarımla birlikte yemeğe çıkacağım. Burada olma nedenlerimden biri de bu. Küçük belalarla karşılaşmadan önce bir içkiye ihtiyacım olduğunu hissettim. Torunlarımdan bahsediyorum."

Banks, onun torun sahibi olacak yaşta olduğunu düşünmemişti ancak bunu ona söylemenin berbat bir "yok artık!" cümlesi olacağını fark etti. "Anlıyorum," dedi.

Teresa gözlerini açtı. "Yarın? Yani demek istediğim, eğer siz, bilirsiniz, sizin için..."

"Yarın mükemmel olur," dedi Banks. Buradaki son akşamım."

"Benim de." Teresa kadehinde kalan içkiyi bir yudumda

bitirdi, kadehini yakındaki masalardan birine bıraktı ve el çantasından –ya da Banks'in öğrendiği kadarıyla Amerika'da denildiği gibi portföy çantasından– bir paket naneli şeker çıkardı. Banks'i kendisine bakarken yakaladı. "Sorun değil. Alkolik değilim. Bunu yapmak gibi bir alışkanlığım da yok. Sadece torunlarımın yanındayken, bilirsiniz, gelinim buna çok karşı. Dindar biri. Babası bir Baptist Papazı. Yarın burada mı buluşalım?"

"Olur," dedi Banks. "Aynı saatte? Yedide? Bir yerlerde rezervasyon yaptırayım mı?"

"Bırakın onu ben halledeyim," dedi Teresa. "Şehri iyi biliyorum."

"Tamam," dedi Banks. "Yarın görüşürüz."

Sonra Teresa aceleyle uzaklaştı ve Banks tek başına kaldı. Tarot falcısı, aralarında gizli bir ittifak varmış gibi gülümseyerek Banks'e baktı ve Banks bir an için gelecek falına baktırmayı düşündü. Bu fikri aklından hızla uzaklaştırdı. Bu ya moralini bozacak ya da boş yere umutlanmasına neden olacaktı. Gülümsemeye karşılık verdi, içkisini bitirdi ve gecenin kendisine sunacaklarıyla karşılaşmak üzere dışarı çıktı.

Taylor'un köşesinde ilk gördüğü şey, su kanalına kusan yaşlı bir bayan oldu. Bayan sendeleyerek uzaklaştıktan sonra üç güvercin aynı anda kanala akın ettiler ve bayanın bıraktığı parçaları yemeye başladılar. Bu, ne yazık ki şehrin bu kısmında nadir rastlanılan bir manzara değildi. Banks, Geary' nin kenarında yürürken, paçavralar içindeki siyah bir evsiz yarım blok kadar onu takip etti ve öfkeyle insanların ne kadar

acımasız oldukları hakkında söylendi. Union Meydam'na gelene kadar, *burası Londra da olabilirdi* diye düşünüyordu Banks. Meydanda insanlar teleferiğin kenarlarından sarkıyor, kahkahalar ve çığlıklar atıyordu. Çanların çaldığını, yeraltındaki kabloların uğultularını duyabiliyordu. Aklında herhangi bir istikamet olmadan meydanı geçti ve ara sokaklarda dolanmaya başladı. Biliyordu ki, er ya da geç akşamını hoş bir şekilde geçirebileceği, samimi görünen bir restoran ya da bar bulacaktı.

Batı Bölgesi Genel Merkezi'nin zemin katında, polislerin genellikle basın toplantısı için kullandıkları odada, sahne olarak kullanılabilen, yükseltilmiş ve bulabildikleri tüm ahşap sandalyeleri sıkıştırdıkları bir alan bulunuyordu. Annie ve Emniyet Amiri Gervaise, Müdür Yardımcısı McLaughlin'le nelerden bahsedilmesi ve neleri kendilerine saklamaları gerektiğiyle ilgili son gelişmelerin üzerinden geçmişlerdi. *Umut edebilecekleri en iyi şey*, diye düşündü Annie, birkaç dedikoduyu yok etmek ve kontrolden çıkmadan önce alevleri söndürmek olabilirdi. Annie, daha şimdiden bunun için fazlasıyla geç kaldıklarını hissedebiliyordu.

Patrick Doyle'un ölümü, sadece tasdiklenmiş bir polis operasyonu sırasında olduğu için değil, aynı zamanda duruma bir Taser dahil olmasından dolayı da işlerin içine etmişti. Hastanedeyken ortaya çıkan bilgilerden biri Patrick Doyle'un iki yıl önce kalp krizi geçirmiş olduğuydu. İlaç tedavisine

olumlu yanıt vermesine ve son zamanlarda çekilmiş olan elektrokadiyografilarının ve ekolarının hepsi iyi olmasına rağmen, kalbinde asla iyileşmeyecek olan ufak bir hasar kalmıştı. Warburton ve Powell'ı içeri ellerinde Taser'la göndermeden önce bunu biliyor olmaları gerekirdi. Hikâyenin tamamını öğrendikleri zaman basının söyleyeceği şey de bu olacaktı. Taser kullanılmasıyla ilgili tartışmalar gazetelerde geniş yer almıştı.

Yerel basın ve televizyonlara ek olarak, önde gelen ulusal günlük gazetelerden –*Mail, Sun, Guardian, Telegraph, Express, Times, Independent, Mirror*– bir iki muhabir ve biraz daha derin bir şeyler –silahla işlenen bir suç, günümüz gençleri ya da polisle ilgili ölümler– arayan bir ya da iki makale yazarı da vardı.

O salı sabahı Annie ve Gervaise, kapının kenarında dikilip McLaughlin'in konuşmasını izlemek için içeri girdiklerinde, küçük olan oda konuşulan tahminler ve beklentilerle uğuldamaktaydı. Alan, mikrofona ihtiyaç duyulacak kadar büyük değildi ancak konferans, toplantıda sunulanların dijital kayda alınabileceği şekilde ayarlanmıştı ve ayrıca arka köşelere tedbir için yerleştirilmiş televizyon kameraları da vardı.

Annie odayı gözden geçirdi ve aralarında dün Laburnum Way'de gördükleri de dahil olmak üzere birkaç kişiyi kafalarının arkasından tanıdı. Arkasını, kapı tarafındaki duvara yasladı ve muhabirler yerlerine yerleşirken ve McLaughlin hazırladığı konuşmasına başlarken, fincanındaki kahveyi yudumladı.

"Dün sabah, saat on kırk beşte," diye sözlerine başladı McLaughlin. "Polis kuvvetleri, dolu bir silah bulunduğu ihbarının yapıldığı Laburnum Way'e çağırılmıştır. Ev sakinlerinden eve girmeleri için izin alamamaları nedeniyle, yetkili ateşli silahlar memurları içeri zorla girmişler ve bunu takip eden operasyon sırasında, bir kişi Taser'ın ateşlenmesi nedeniyle yaralanmıştır. Bu kişi, daha sonra, Eastvale Genel Kliniği'nde, ortaya çıkan komplikasyonlar yüzünden hayatını kaybetmiştir. Olay yerinde dolu bir tabanca ele geçirilmiştir. Şimdi, sormak istediğiniz pek çok soru olduğuna ve soruşturmanın bu aşamasında cevaplarımın ister istemez sınırlı olacağına da anlayış göstereceğinize eminim."

Odanın her yerinde eller havaya kalktı ve *Daily Mail* muhabiri ilk soruyu sorma hakkını aldı. "Anladığım kadarıyla Patrick Doyle, söz konusu evin kayıtlı sahibiymiş. Polis saldırısı olduğunda, o da evde mi bulunuyordu? Ölen kişi o muydu? Eğer öyleyse, olay nasıl gerçekleşti?"

"Öncelikle kullandığınız 'saldırı' kelimesine gereksiz derecede coşkulu olmasından dolayı itiraz etmek durumundayım," dedi McLaughlin. "Polis memurları, potansiyel olarak oldukça tehlikeli bir durumla uğraşıyorlardı. Ancak bırakın, olanların çoğunu bildiğinize göre, size net ve kısa ama öz bir cevap vereyim. Bay Patrick Doyle gerçekten de Laburnum Way on iki numaranın kayıtlı sahibidir. YASM baskını gerçekleştiği zaman da bu konutta bulunmaktaydı. Taser'ın ateşlenmesi sonucu yaralandı ve üzücü bir şekilde bu durumla ilgisi olmayan rahatsızlıklardan dolayı Eastvale Genel Kli-

niği'nde öldü."

Bu söylenenlere gelen tepkiler odada uğuldamaya başladı ve daha fazla el havaya kalktı. Annie, McLaughlin'in bu sefer yerel bir muhabiri seçtiğini fark etti. "Evet, Ted."

Eastvale Gazette'den Ted Whitelaw ayağa kalktı. "'İlgisi olmayan rahatsızlıklar' dediniz. Bay Doyle'un ölümü direkt bir şekilde ateşlenen Taser'la mı ilgiliydi, yoksa değil miydi?"

"Şu an bunu söyleyemeyiz," dedi McLaughlin.

"Söyleyemez misiniz yoksa söylemez misiniz?" diye bağırdı biri.

McLaughlin, tek başına çıkan bu sesi duymamış gibi davrandı. "Bay Doyle'un cesedi otopsi incelemesi için bekliyor," diye devam etti sakin bir şekilde, "ve otopsi tamamlanana kadar, ölümüne neyin neden olduğunu kesin bir şekilde söylememiz mümkün değil."

"Ama bu muhtemel değil mi?" diye ısrar etti Whitelaw. "Hepimiz Taser'ların öldürücü olabileceğini biliyoruz."

"Bu, Taser'la ilgili bir tartışma yapmak için ne doğru zaman ne de doğru yer," dedi McLaughlin. "Daha fazla bilgi sahibi olmadan hepimizin otopsi sonuçlarını beklememiz gerekiyor."

"Anladığım kadarıyla, Taser kullanımından kaynaklanan ölümler çoğunlukla uyuşturucu kullanımı ya da daha önceden gelen kalp rahatsızlıkları nedeniyle çıkıyor," diye devam etti Whitelaw. "Bay Doyle'un bir kalp rahatsızlığı mı vardı? Yoksa uyuşturucu mu kullanıyordu?"

"Patrick Doyle iki yıl önce bir kalp krizi geçirmişti," dedi McLaughlin. "Ancak doktorunun görüşüne göre son derecede sağlıklı bir durumdaydı."

"Evine giren silahlı polislerin onun kalp krizi geçirdiğinden haberi var mıydı?"

"Hayır, onun bu durumu hakkında bilgilendirilmemişlerdi," dedi McLaughlin.

"Peki, neden?"

"Nedenini tahmin etmek bana kalmaz. Bunun sebebi araştırılıp, bulunacak."

"Sizin de bundan haberiniz olmadığı için olabilir mi?"

McLaughlin cevap vermedi.

"Yani Taser'ın bu ölüme neden olmuş olabileceğini mi söylüyorsunuz?" diye bastırdı Whitelaw.

"Bu çok talihsiz bir olaydı ve bu durum detaylı bir şekilde soruşturulacak. Hakkına düşenden daha fazla soru sordun, Ted. Oturmanın zamanı geldi."

Whitelaw sırıtarak oturdu ve defterine bir şeyler karalamaya başladı.

"Olayın detaylı bir şekilde soruşturulacağını söylediniz," dedi *Daily Mirror*'dan gelen adam. "Soruşturmanın kimin tarafından yapılacağını bize söyleyebilir misiniz?"

"Olaya dahil olan polis memurları, Profesyonel Standartlar Birimi'nden Emniyet Amiri Chambers tarafından araştırılacak. Emniyet Amiri Chambers, protokole uygun olarak Bağımsız Polis Şikâyetleri Komisyonu tarafından gönderilen dış bir ekiple çalışacaktır."

"Ama yine de bir *polis* soruşturması olacak, öyle değil mi?" diye sordu *Guardian*'dan gelen kadın.

"En son baktığımda, Maureen," dedi McLaughlin, "ülkede bu tür bir soruşturma yönetecek en nitelikli organizasyon polis kuvvetleriydi. Kimi devreye sokmamızı önerirsiniz? Kütüphaneciyi mi? Lokal antika eşya satıcısını mı? Caddenin aşağısındaki tüm sokak kedilerini toplayan ufak, yaşlı bayanı mı?" Konuşmasındaki alaycılık İskoç aksanını belirginleştiriyordu.

Kadın gülümsedi. "Sadece polisin, kendi içlerinden birini soruşturdukları başka bir dava olduğunu belirtmek istedim," dedi ve yerine oturdu.

McLaughlin, elini kaldırmış birini daha bulmak için gözleriyle odayı aradı. Fazla uzağa bakmasına gerek yoktu. "Evet. Sen, Len."

Yorkshire Post gazetesinden Len Jepson'dı. "Benim sorum oldukça basit," diye sözlerine başladı. "YASM neden sessiz bir pazartesi sabahı, Eastvale'de hoş orta sınıf bir mahalledeki çakıltaşından duvarları olan müstakil bir eve zorla girdi?"

Odada hafif bir kahkaha dalgası duyuldu.

"Açıklamamda da belirttiğim gibi, konutun içinde dolu bir silah olduğuna dair sağlam bir kaynaktan ihbar aldık," dedi McLaughlin. "Ve polis memurlarımız sorunsuz bir şekilde eve girme taleplerine karşılık alamadığı zaman, YASM'ler devreye girdi. Standart prosedür bu, Len. Bunu biliyor olman gerekir."

"Kaç YASM vardı?" diye sordu *Independent*'tan bir muhabir.

"Dört. Alışıldığı gibi iki ön kapıda, iki de arka kapıda. Standart Operasyon Prosedürü."

Bir başka el havaya kalktı. "Evet, Carol."

"Açıklamanızın ilk başlarında evde dolu bir silah ele geçirildiğini söylediniz. Bu silah kullanıldı mı?"

"Silah yakın zamanda ateşlenmemişti."

"Peki, tabanca kime ait?"

"Bunu bilmiyoruz."

"Şu anda tabanca nerede?" diye sordu başka bir ses.

"Daha detaylı incelenmesi için Birmingham'daki Adli Balistik Birimi'ne gönderildi."

"Eve nasıl geldiğiyle ilgili bir fikriniz var mı?"

"Bu konu soruşturma altında."

"Erin Doyle'la bir ilgisi var mı?"

"Üzgünüm, ancak şu anda bu konuyla ilgili daha fazla yorum yapamam."

Daha fazla el kalktı. McLaughlin, *Darlington & Stockton Times*'dan gelen kadını seçti. "Jessica?"

"Daha önce, ırksal profilleme, fazla kalabalık hapishaneler ve polis kuvvetlerinin kullanımı gibi kamuyla ilgili bazı konularda, nasıl desek, sol kanat görüşlerinizle diğer polislerin arasında öne çıkmıştınız. Okurlarımıza bu konu hakkındaki kişisel fikirlerinizi söyleyebilir misiniz?"

McLaughlin hafifçe gülümsedi. Annie, bazı insanların ona "Kızıl" Ron dediklerini ve McLaughlin'in de bundan

hoşlanmıyormuş gibi davrandığını biliyordu. Annie onun bu konuyla ilgili içten içe gururlandığını düşünüyordu. Savaştan sonra Glaskov tersanelerinde çalışmış olan babası, sıkı bir sendika üyesiydi ve eski sosyalist ideallerinin bir kısmı da oğluna geçmişti. "Bu konu hakkındaki kişisel görüşlerim, konuyla pek alakalı değil," dedi McLaughlin. "Şu anda önemli olan şey, bir kişinin trajik bir şekilde hayatını kaybetmesi ve ardında yaslı bir aile bırakmasıdır. Hepinizden onların matemlerine saygı göstermenizi rica ediyorum."

"Siz saygı gösteriyor musunuz?" diye bağırdı biri. "Dün sabahtan beri Doyle ailesini sorguladığınız ve rahatsız ettiğiniz doğru değil mi?"

"Şu aşamada, devam eden soruşturmanın detaylarını paylaşamam ancak bizim tarafımızdan verilen bir rahatsızlık olmadığı konusunda sizi temin ederim."

Mırıldanmalar ve kıpırdanmalar arttı, sonra bir ses yükseldi. Bu sefer konuşan, *Sun* gazetesinden Luke Stafford'du. "Tüm bu olanlar içinde Erin Doyle'un payı nedir?" diye sordu. "Patrick Doyle'un kızının. Tabanca ona mı ait?"

"Devam eden bir soruşturmayla ilgili bu tür detayları paylaşma özgürlüğüne sahip değilim."

"Yani onun olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi? Komşulardan biri onun kelepçelerle evden çıkarıldığını görmüş," diye devam etti Stafford. "Ayrıca, Leeds'de kötü bir arkadaş çevresi olduğu doğru değil mi? Uyuşturucu satıcıları ve bu tür pisliklerle görüştüğü?"

Annie, McLaughlin'in bunu ilk kez duyduğunu yüzün-

deki ifadeden anlayabiliyordu. Kendisi de bunu ilk kez duyuyordu. Bir şeyler araştırması için bir muhabir göndermiş olmalılardı. "Bu konuda yorum yapamam, Bay Stafford," dedi McLaughlin. "Ancak eğer elinizde soruşturmamız hakkında herhangi bir bilgi varsa, umarım vatandaşlık görevinizi yapıp bunu bizimle paylaşırsınız." McLaughlin bunu söyledikten sonra ayağa kalktı. "Bayanlar, Baylar, sanırım şimdilik hepsi bu kadar. Bu konferans bitmiştir."

Annie, kalabalığın olayların gelişme şeklinden hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Kan istiyorlardı ve kanın sadece kokusunu alabilmişlerdi. Şimdi gidip neler yazacaklarını ancak Tanrı bilebilirdi.

McLaughlin'in de mutlu olmadığı oldukça açıktı. Kapıdan çıkarken, Annie ve Gervaise'e doğru eğildi ve sıktığı dişlerinin arasından, "Şimdi bu da neyin nesiydi? Erin Doyle'un Leeds'deki hayatı hakkında ne biliyoruz?"

"Şimdilik hiçbir şey, efendim," dedi Gervaise. "Soruşturmaya daha henüz başladık."

"Gazetelerin çoktan başlamış oldukları belli. Biraz hızlanmanızı tavsiye ederim. Magazin dergileri oraya gitmeden ne haltlar döndüğünü bulalım, tamam mı? Sonuç istiyorum ve bu sonuçlara hızlı bir şekilde ulaşmanızı istiyorum ve ayrıca bu sonuçları *ilk* alan ben olmak istiyorum."

"Tamam, efendim," dedi Gervaise. McLaughlin gittiğinde Annie'ye döndü ve "Bir saat sonra ofisimde," dedi.

Bu ilginç olabilir, diye düşündü Annie. Zaten, Tracy Banks'le konuşmak için işten sonra kendi başına Leeds'e git-

meyi planlamıştı, ancak Leeds bağlantısı artık soruşturmanın resmi bir parçası haline gelmişti. Gervaise'e, Erin Doyle ve Tracy Banks'in ev arkadaşı olduğunu söylemesi gerekiyordu; her halükârda yakın zamanda bundan haberi olacaktı. Ancak, Banks'e karşı kızını beladan uzak tutmak konusunda borçlu olduğunu da hissediyordu; eğer başı beladaysa, eğer böyle bir şey mümkünse. En azından soruşturdukları şeyin tam olarak ne olduğunu anlayana kadar dikkatli adım atmaya ve düşüncelerini kendisine saklamaya karar verdi.

Elbette ki, kaçınılmaz olan gerçekleşti. Tracy ve Jaff gecenin büyük kısmında uyanık kaldılar. Önce serada Banks'in Highland Park'ını ve esrarlı sigaralarını içtiler, Hayvan Toplama, Tilki Filosu, Sabah Ceketim oyunlarını oynayıp, kahkahalar attılar ve sonra da izleyecek bir şeyler bulmak için DVD koleksiyonunu altüst ettiler. Sonunda, yakın mesafe dövüş ve silahlı çatışma sahneleri tarafından bölünen uzun bir takip filmleri serisi olan Jason Bourne filmlerinden birinde karar kıldılar. Jaff yine hoşlanmadığı filmleri, artık oldukça karmakarışık olan yığının yanma yere fırlattı. Tracy, sendeleyerek merdivenlere doğru giderken, ayaklarının altında çatırdayan ve parçalanan DVD kutularının seslerini hatırlıyordu. Sonrasında ise her şey oldukça bulanıktı.

Tracy sabah on buçuk civarında uyandığında, eski yatak odasında yorganın altında çıplak bir şekilde yatıyordu ve Jaff ise görünürlerde yoktu. Başı çok kötü ağrıyordu ancak eğer

denerse, olanların çoğunu zihninde bir araya getirebilirdi.

Viski şişesiyle birlikte, babasının üst kattaki yatak odasına çıkmışlar ve Jaff'la birlikte yatağa devrilmişlerdi. Kısa süre sonra Jaff onu öpmeye başlamıştı ve elleri bedeninin her yerinde dolanıyordu. Biraz karşı koymuştu ve bir noktada kendini iyi hissetmediği için Jaff'a durmasını söylemiş olabileceğini düşündü. Bunu babasının yatağında yapıyor olduklarından kendisini garip hissettiğini ve o kadar şarap ve viskinin üzerine midesinin kötü olduğunu hatırlıyordu. Ancak Jaff ısrarcıydı. Kısa sürede Tracy'nin bluzunu çıkarmış ve ellerini kot pantolonunun önüne doğru inmişti. Sonra pantolonu da bacağından aşağı doğru çıkmaktaydı ve işte o zaman kusmaya başlamıştı.

Tam zamanında arkasını dönüp, yatağın kenarından aşağı doğru kusmayı başarmıştı. Bunun onu durduracağını, özellikle de kalkıp ağzını çalkalamak ve dişlerini yıkamak zorunda kaldığı için isteğini söndüreceğini düşünmüştü. Ancak Tracy kotunun ve bluzunun düğmeleri iliklenmiş, düzgün bir şekilde odaya geri döndüğünde, Jaff yatakta sırtüstü, çırılçıplak, gülümseyerek ve ereksiyon halinde yatıyordu ve her şeye yeniden başladı. Tracy'nin başı hâlâ dönüyordu ve onu durduracak isteği ve gücü kendisinde bulamamıştı. Gerçekten bunu yapmak istediğinden değil. Rahat bırakılmak istemiyordu ve Jaff'ın kendisine ilgi duyması gururunu okşamıştı. O zamana kadar kendisini daha iyi hissetmeye ve yaşadığı şeyden oldukça hoşlanmaya başlamıştı; ne de olsa pek çok kez Jaff'la sevişmenin fantezisini kurmuş, hatta dans pis-

tinde onu öpmüştü. Tracy, pek çok kızın bir an bile düşünmeden onunla yer değiştireceğini biliyordu ve bunu babasının yatak odasında yapıyordu.

Tracy, Jaff'la sevişmenin nasıl olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu, ancak o kadar çok içki içmesine rağmen, çok uzun sürmediğini anımsıyordu. Her şey birkaç saniye içinde sona ermişti. Jaff hemen uykuya dalmış ya da sızmıştı. Aradan bir süre geçip de onun uyanmayacağından emin olduktan sonra Tracy babasının odasından çıkıp, ziyarete geldiğinde yattığı diğer odaya gitmişti ve parlak gün ışığı ve kuş sesleriyle uyandığı yer de burasıydı. Perdeleri kapatmayı unutmuştu. Nerede olduğunu anlamayarak bir an panikledi, sonra ise odayı tanıdı. Ayrıca yaptığı şeyi ve kıyafetlerinin nerede olduğunu da hatırladı.

Tracy, Banks'in odasına gitti ve giyindi. Jaff görünürlerde yoktu ve ev sessizdi. Banyoya gidip, Banks'in parasetamollerinden birkaç tane aldıktan sonra, usulca Jaff'ın ismini seslenerek aşağı indi. Onu, yanındaki masada yarısı dolu bir viski bardağı ve dolup taşmış bir küllükle, serada hasır koltuklardan birine kıvrılmış halde buldu. *Neredeyse bir melek gibi görünüyor*, diye düşündü Tracy; uzun kirpikler, hırıltılı nefes alıp verme sesleri çıkaran hafifçe aralanmış ıslak dudaklar. Tracy onu öpmek istiyordu ancak rahatsız etmek istemedi.

Tracy, mutfakta elinden geldiğince sessiz bir şekilde çay ve tost hazırladı, sonra da evi toplamaya karar verdi. İlk olarak, yatak odası zeminindeki kusmuğunu –Tanrı'ya şükürler

olsun ki halıya değil ahşabın üzerine kusmuştu– temizlemek için, bir kova su ve bez alarak yukarı çıktı. Utançla kızardığını hissedebiliyordu –*bunu* nasıl yapabilmişti?– ve sonra da eğlence odasına döndü. Bu odaya nereden başlayacağını bilmediğinden, fincanına yeniden çay koymak için mutfağa geçti.

İşte o zaman ceptelefonu aklına geldi ve Jaff uyurken onu geri alabileceğini fark etti. Tracy'nin ne yaptığını anlayana kadar aradan asırlar geçmiş olurdu. Jaff'ın telefonu çantasına koyduğunu hatırlıyordu. Jaff, onu kullanmanın tehlikeli olduğu konusunda muhtemelen haklıydı. İnsanların ceptelefonu sinyalleri aracılığıyla takip edildiklerini duymuştu – babası bundan birden fazla kez bahsetmişti– ve Jaff neden bahsettiğini biliyor gibi görünüyordu. Yine de ceptelefonu yanında olsa iyi olurdu. Oldukça rahatlatıcı olurdu ve telefonunu kapalı tutacaktı. Bunun kimseye zararı dokunmazdı, değil mi? Jaff fark etse bile buna karşı çıkmazdı herhalde?

Tracy tam gidip Jaff'ın kahvaltı masasının üzerindeki çantasını açmak üzereydi ki, Jaff gerinip, esneyerek ve gözlerini ovuşturarak seranın kapısında belirdi. *Ah, tamam*, diye düşündü Tracy, belki daha sonra.

"Günaydın," dedi Tracy. "Bir fincan çay alır mısın?"

Jaff homurdandı. Belli ki sabahları keyfi yerinde olan insanlardan biri değildi. Tracy yine de ona bir fincan çay yaptı. Çayını biraz süt ve iki şekerle içti, suratını astı ve kahveyi tercih ettiğini söyledi. Tracy kahve yaptı.

İlk fincan kahvesini koyarken, "Açlıktan ölüyorum, yi-

yecek bir şey kaldı mı?" dedi.

Tracy, dolapları söylemeye bile gerek yok, hem buzdolabını hem de derin dondurucuyu kontrol etmişti. Birkaç kutu konserve pişmiş fasulye ve hazır çorba vardı ancak evdeki yiyeceklerin hepsi buydu. Fasulyeleri, konserve kutularının içinden ve ısıtmadan yediler.

"Bunları yedikten sonra, eğer burada kalmayı planlıyorsak alışverişe gitmemiz gerek," dedi Tracy. "Yiyecek hiçbir şey kalmadı. Eastvale'e gitmemiz gerek."

"Senin ihtiyarın ne kadar zaman burada olmayacağını söylemiştin?"

"Önümüzdeki pazartesiye kadar. Bu süre içinde sorun yok. Bir şeyler düşünecek zamanın oldu mu?"

"Biraz."

"Ve?"

"Sanırım güvenli olduğu sürece burada kalabiliriz," dedi Jaff. "Mesela bu haftanın sonuna kadar. Ortamın biraz sakinleşmesini bekleriz. Burası hoş ve ıssız bir yer, etraftan kimse gelip garip sorular sormuyor. Kimse beni burada araması gerektiğini aklına bile getirmez. Birileri gelse bile onlarla konuşup, her şeyin yolunda olduğunu söyleyip, onları gönderebilirsin. Ne de olsa burası babanın evi. Burada olmaya hakkın var, öyle değil mi? Güzel müzik ve izlenecek filmler de var. İçkiden bahsetmiyorum bile. Sanırım turnayı gözünden vurduk."

"Ama sonsuza kadar burada kalamayız," diye öne sürdü Tracy, gözünün önüne Jaff'ın babasının evine verebileceği

zararlar gelirken. Dün geceki kaygısız taşkınlıktan ve vahşi özgürlükten zevk almıştı ama süresiz olarak bu şekilde devam edemezdi.

"Bunu biliyorum bebeğim." Jaff salınarak yanına geldi ve ellerini Tracy'nin saçları, yanağı ve göğsünün üzerinde dolaştırdı. "Sadece birkaç planımı uygulamaya koymam gerek, hepsi bu. Bazı insanlar tanıyorum. Clapham'da üniversiteden bir arkadaşım var. Herhangi bir soru sormadan bize yeni pasaportlar ayarlayabilir ama birkaç telefon etmek ve birkaç şeyi ayarlamak için bir iki güne ihtiyacım var. Bu tür şeyler ucuza ayarlanmıyor. Sadece şimdilik saklanacak iyi bir yerimiz olduğunu ve şu an da ihtiyacımız olan tek şeyin de bu olduğunu söylüyorum. Her şeyi ayarladıktan sonra Londra'ya gidip, oradan da ülke dışına çıkabiliriz. Kanal'ın ötesine geçtiğimizde özgür olacağız."

"Bugünlerde değil," dedi Tracy. "Interpol, Europol ve Tanrı bilir başka hangi gizli servisler var. Televizyondaki programlarda görmüştüm."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Aptal olma, bebeğim. Ortadan nasıl kaybolacağını bilirsen, bunu tam burada da yapabilirsin."

"Ve sen nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Jaff onu öptü. "Güven bana. Belki de Eastvale'e gittiğimizde başka renk bir ruj almalısın. Pembe, mesela. Bu koyu kırmızı renkten hoşlanmıyorum. Aynı şey oje için de geçerli. Fahişe gibi gösteriyor. Daha açık renk bir şey al. Saçınla ilgili yapabileceğin bir şey var mı? O renkli meçler olmadığında

daha çok hoşuma gidiyor."

"Yıkayınca gidiyorlar," dedi Tracy. Nasıl göründüğünü düşünerek, saçlarına dokundu, dudaklarını yaladı ve sonra da kırmızı ojeli tırnaklarına baktı. Yine de kendini rahatsız hissediyordu. Jaff'ı ne kadar arzularsa arzulasın, dış görünüşünü değiştirip, Jaff'la birlikte zorunlu bir sürgüne gitmek istediğinden emin değildi. Ne de olsa, onu pek iyi tanımıyordu ve *kendisi* de kanunlara aykırı bir şey yapmamıştı. Kaçması gereken *kendisi* değildi. Aslında, ne *yaptığından* ve bu yaptığını neden yaptığından bile emin değildi. Şimdiye kadar yaptığı tek yanlış, babasının evini biraz dağıtmak ve içkilerinin bazılarını içmekti. Ancak şu ana, şimdiye odaklanmaya karar verdi. Geri kalanıyla sonra ilgilenebilirdi.

Banks'in evinden fazla uzakta değil, Ripon'un kuzeybatı şeridindeki on sekizinci yüzyıldan kalma köşkünde, "Çiftçi" George Fanthorpe, kendisine söylenen şeyler hakkında kafa patlatırken, büyük penceresinden kendisine ait topraklara bakıyordu. Camdaki yansımasında kendi kızarmış, pütürlü yüzünü, yuvarlak omuzlarını ve ağarmış kalın telli kıvırcık saçlarını görebiliyordu. Yansımasının ardındaysa, düzgün bir şekilde biçilmiş çimleri, çocuklar için yapılmış salıncak, kaydırak ve tahterevallisi, budanarak şekillendirilmiş ağaçları, fıskiyeleri, çiçek tarhları ve bugün alışveriş için York'a gitmiş olsa da Zenovia'nın vakit geçirmeyi sevdiği bostanıyla gurur kaynağı olan bahçe uzanıyordu.

Bahçeyi çevreleyen yüksek duvarların çoğu sarmaşıklarla kaplanmıştı ve kısmen ağaçların ardında kayboluyordu. Yine de, bahçenin aşağı doğru eğim yaptığı yerde, ağaç dallarının arasından, Masham'ın ilerisindeki Wensleydale tepelerinin muhteşem manzarası görülebiliyordu. Bugün, donmuş tepelerin oluşturduğu dalgalar gri renge bürünmüş, her biri önündekinden biraz daha yüksek olan hörgüçler gibi uzaklara doğru dalgalanıyorlardı. Fanthorpe bu manzarayı seviyordu, saatlerce izleyebilirdi. Manzara, önünde hiçbir engel olmayan yatak odası penceresinden daha da muhteşem görünüyordu. Ancak duvarlar bir gereklilikti. Duvarların üstü cam kırıklarıyla da kaplıydı. "Çiftçi" Fanthorpe'un düşmanları vardı.

O akşamüstü havanın koyu gri rengi, Fanthorpe'un ruh halini yansıtıyordu. İmparatorluğunun uzak köşelerinde hoşuna gitmeyen, hatta hiç hoşuna gitmeyen şeyler oluyordu. İşlerini düzgün ve kurnaz bir şekilde yönetmekten dolayı kendisiyle gurur duyardı ve Darren'ın verdiği haberlerin ufak parçaları bile en iyi ihtimalle düzenini bozmaktaydı.

"Onun Jaff'ın kız arkadaşı olduğundan emin misin?" diye sordu hafifçe dönerek.

"Kesinlikle," dedi, arkasında kollarını kavuşturmuş, sessizce bekleyen Darren.

Fanthorpe, Darren'ın etrafı telaşa veren, bir şeyleri abartan ya da bir şeylerle ilgili paniğe kapılan biri olmadığını biliyordu. Zor durumlarda bile sakin kalırdı. Hatta, özellikle zor durumlarda. İstihbaratın değerini anlıyordu. "Silah onun

evinde mi bulunmuş?"

"Ebeveynlerinin evinde. Haberlerde söylediler."

"Sadece bir silah mı demişler? Yani bahsetmemişler mi...?"

"Sadece silah. Polisler kızın babasını bir Taser'la vurmuşlar. Adam ölmüş."

Fanthorpe manzaraya arkasını döndü ve Darren'a yaklaştı. "Şansına küssün. Bu, şu anda ihtiyacımız olan son şey, biliyorsun değil mi? En son şey. Ruslarla görüşmeler bu kadar yolunda giderken. Litvanyalılar istediklerimizi kabul etmişken ve Arnavutlarla yaptığımız anlaşma. O aptal piç kurusu, silahını lanet kız arkadaşına vererek ne halt ettiğini sanıyor? Ve nerede o? Dün gece mal getirmesi gerekiyordu. Lanet olası dün gece."

"Bilmiyorum," dedi Darren. "Belki de silahı kıza o vermemiştir. Belki de silahı *ve* malı kız almıştır. Polisler bir şey söylemiyorlar. Ne yapmamızı istersin?"

"Ciaran seninle birlikte mi?"

"Arabada bekliyor."

Fanthorpe, sinirli bir şekilde düşünerek odada volta atmaya başladı. İstenmeyen dikkatleri gereksiz yerine kendi üzerine çekecek herhangi başka bir şey yapmak istemiyordu, ki onun griden tamamen siyah arasında dudak uçuklatıcı bir genişlikte ve çeşitlilikte suçları içeren iş dünyasında dikkatin herhangi bir çeşidi istenmezdi; bir şeylerin yerlerini değiştirip, talebi arzla karşılıyordu. Bu talep uyuşturucu, kara para, lüks arabalar ya da seks ticaretinde isteksizce çalışan kişiler

olabiliyordu. Kızları ülkedeki en iyi okullara gitmişti ve genç ve güzel Sırp karısının elini de sıcak sudan soğuk suya sokmamıştı. Fanthorpe bunu, bu şekilde muhafaza etmek istiyordu ve şüphesiz ki köşkü de...

Fanthorpe genellikle, Darren'ın bu derece sakin ve hareketsiz durabilmesine şaşırıp kalıyordu. Cevap vermesini beklerken gözlerini bile kırpmamıştı.

"Ve bunların hepsi sabah haberlerinde miydi?"

"Evet."

"Jaff'ın ismi geçti mi?"

"Henüz değil. Kızın sessizliğini koruduğunu düşünüyoruz."

"Uzun sürmeyecektir," dedi Fanthorpe. "Hiçbir zaman sürmez."

"Kefaletle serbest bırakılmış. Yine de ona ulaşabiliriz. Biz..."

Fanthorpe, avuç içi dışarı gelecek şekilde elini kaldırdı. "Hayır," dedi. "Hayır, duyarlılığını takdir ediyorum, Darren, gerçekten ediyorum. Eğer bunu yapabilecek herhangi biri varsa, bu sen ve Ciaran olurdu. Ama çok riskli. Daha önce tanıklar ve aynı durumlar için buna benzer şeyler yaptığımızı biliyorum ama bu sefer alacağımız risk elde edeceğimiz avantajdan çok daha fazla. Kız, Jaff'm ismini vermese bile bir başkası verecektir. Bana, onların etrafta kendileri gibi insanlarla beraber takılmadıklarını söyleyemezsin. Etrafa gösteriş yapıp, biraz para saçmadıklarını da. Günümüz gençliği nasıldır, biliyorsun. Gece kulüpleri. Barlar. Düşük çeneleri.

Sosyal çevreleri. Hayır. Eğer o kız onlara bir şey söylemezse, hiç kimse söylemeyecektir."

"Peki, ya sonra?"

"İlk olarak, Jaff'ın dairesine gitmeni istiyorum. Nerede olduğunu biliyorsun. Leeds rıhtımın yanındaki o gösterişli yerde. Anahtar burada. Belki de kız arkadaşının başına gelenleri duymuş ve bir yerlere kaçmıştır. Ne anlama geldiğini bilse bile, silahı yanına almıştır ama... ne de olsa elimizde bir kasabımız var değil mi?"

Darren anahtarı cebine attı. Fanthorpe'un anahtarı nereden bulduğunu sormadı. Önemli değildi. "Dert değil, patron. Peki, sonra?"

"Jaff. Sandığı kadar güçlü değil. Polisler onu bulduğu zaman, ki bulacaklar, onu konuşturmaları sadece an meselesi olacak, tabii eğer henüz konuşmadıysa. Belki ona bir anlaşma bile önerebilirler ve bizimle ilgili çok şey biliyor. Çok fazla şey." Fanthorpe olumsuzca başını salladı. "Duyduklarıma zar zor inanıyorum. Jaff. Onun gerçekten benim ortağım olduğuna inanabiliyor musun? O çocuğa asla sahip olmadığım oğlum gibi davrandım. Ona göz kulak oldum ve yaptıklarımın karşılığını bana bu şekilde ödüyor."

"Henüz onun bir şey yapıp yapmadığını bilmiyoruz."

Fanthorpe mosmor kesildi. "İlk olarak, benim hazımsızlık çekmeme ve silahının polisin eline geçmesine neden oldu, hem de bir şıllık yüzünden. Eğer bunlar senin için yeterli değilse, neyin olacağını tahmin bile edemiyorum. Bizim için tam bir yük oldu."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Darren bir kez daha.

"Ne kadar hasar verildiyse, bunun Jaff'la bir son bulmasını sağlamalıyız. Onu, bize bağlayacak somut herhangi bir şey var mı?"

"En iyi ihtimalle, çok az şey," dedi Darren. "Dedikodular. Kinayeler. Uğraşabileceğimiz bir şey yok. Halledemeyeceğimiz bir şey de yok."

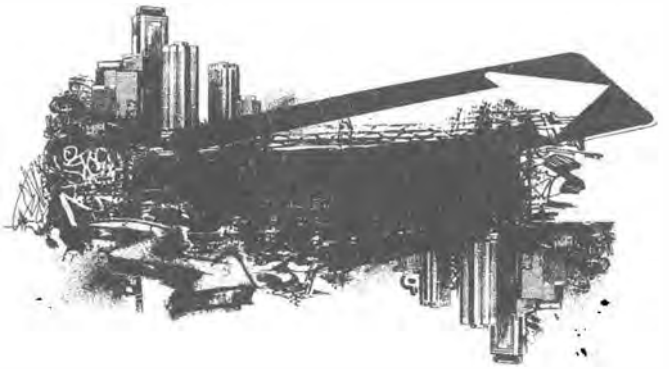
Fanthorpe başıyla onayladı. "Tıpkı düşündüğüm gibi. Dedikodular ve kinayelerin hiçbir anlamı yok, ama kenarlarda sorun yaratabilir. Yani her şey Jaff'ta bitiyor. Bu sorunu çözün."

"Haklısın, patron."

"Onu bulun. Onu ziyaret edin. Ama onu buraya getirmeyin. Onu güzel, sakin bir yere götürün. Tam olarak neler olduğunu öğrenin. Şimdiye kadar kana susamış olmalı. Uzun zaman oldu. Ondan alabildiğiniz kadarını alın. Malımı bana geri getirin. Bittiği zaman bana haber verin ve sonra size gerekli talimatları vereceğim. Bunu halledebilir misiniz?"

Darren bu soruyu sormasına gerek var mı dercesine ona baktı.

"Elbette ki yapabilirsiniz," dedi Fanthorpe, Darren'ın omzunu tıpışlarken. "Elbette ki yapabilirsiniz, evlat. Henüz beni hiç yüzüstü bırakmadınız. Hatırla. Her şey Jaff'ta bitiyor. Önce, malımı geri getirin, sonra... sonra..." Elini boğazından geçirdi. "Her şey biter."

5

Emniyet Amiri Gervaise, rütbesinin gerektirdiği gibi, kendisinden önce bu görevde olan Gristhorpe'un ofisini kullanıyordu, ancak yaşlı adamın kullandığı zamana göre *çok az karmaşık, çok daha temiz, aydınlık ve havadar*, diye düşündü Annie. Harikaları yaratan duvarların kısa süre önce açık maviye boyatılması olmuştu. Kitaplıklar Gristhorpe'un deri ciltli klasik romanlarının aksine, işle ilgili belge ve kitaplarla doluydu. Eskiden bu kitap ciltlerin arasında da gümüş çerçeveli aile fotoğraflarıyla beraber, binicilik ya da eskrim kupaları ve ödülleri dururdu. Gervaise'in masasının üzerinde, hafifçe bir tarafa itilmiş beyaz MacBook bilgisayarı açık bir şekilde duruyordu. Sokaktan gelen sesler –bir arabanın çalıştırılma sesi, okula giden çocukların pazar alanında birbirlerine seslenmeleri, büyük bir teslimat kamyonunun kapısının açılması– ara sıra gelen temiz hava ve Pete'in fırınından gelen sıcak ekmek kokularıyla beraber açık pencereden içeri giriyordu.

"Otur Annie," dedi Gervaise. "Çay söyledim bile. *Earl Grey* sana uyar mı?"

"Tabii," dedi Annie. Bacak bacak üstüne atarak sandalyede arkasına yaslandı. Gervaise, Eros'un okuna benzeyen dudakları büzülmüş bir şekilde, bir ataşla oynuyor, yavaş bir şekilde ataşı düzeltiyordu. "Sarı gölgelerini beğendim," dedi sonunda mavi gözlerini Annie'ye çevirerek. "Bunu yapmana neden olan ne?"

"Bilmem. Sarışınlar daha çok eğlendiği için olabilir mi?" Annie, saçıyla ilgili doğru şeyi yaptığına emin olmaktan çok uzaktı. İlk başta saçını kısa kestirmek farklı görünmek için attığı ilk adımdı ancak sarı gölgeler bambaşka bir şeydi ve bununla ilgili hâlâ bazı sıkıntıları vardı.

"Peki ya sen? Daha çok eğleniyor musun?"

"İtiraf etmeliyim ki, şu anda değil."

"Ben de." Gervaise durdu ve ataşı masaya bıraktı. Annie, onun işaretparmağının ucunda bir damla kan olduğunu fark etti. "Bak Annie, seninle inişli çıkışlı zamanlarımız oldu, ama seni severim Annie. Bunu bilmeni istiyorum. Başkomiser Banks'e karşı olan gereksiz sadakatin, prosedürleri uygulamanın, hatta bazen sağduyunun bile önüne geçse de, seni severim ve bunun üzerine bir şeyler eklemek istiyorum. Nasıl gidiyor?"

"Ne demek istediniz?"

"Bu oldukça basit bir soru. Nasıl gidiyor? Hayatın? Genel olarak. Nasılsın?"

"İyiyim, efendim."

"Peki, iyi olmasaydın bunu bana söyler miydin?"

"Muhtemelen hayır."

"Yani henüz senin güvenini kazanmış durumda değilim, öyle mi?"

"Bu onunla ilgili..." diye konuşmaya başladı Annie. Sonra birden sustu.

"Neyle ilgili? Devam et."

Annie hayır der gibi başını iki yana salladı.

"Sanırım demek istediğim," diye devam etti Gervaise, "sen ve Alan arasında olanlardı. Başkomiser Banks'le. Burada bulunduğum kısa süre içinde, ikinizin arasında özel bir ilişki olduğu gözümden kaçmadı ve..."

"Aramızda münasebetsiz hiçbir şey yok, eğer demek istediğiniz buysa," dedi Annie. "Romantik bir bağlılık yok. Yakışıksız herhangi bir şey yok."

"Orada dur." Gervaise avuç içi dışarı dönük bir şekilde elini kaldırdı. "Bayan, fazla karşı çıkıyorsunuz. Yavaş yavaş. Cinsel hayatından bahsetmiyorum. Ah, işte çaylar da geldi. İçeri gel, Sharon. Tepsiyi şuraya koy lütfen. Teşekkürler." Çayı getiren bayan polis memuru gülümsedi, başıyla selam verdi ve çıktı.

"Bekleyelim biraz demlensin, olur mu?" dedi Gervaise. "Sonra da anne rolü yapacağım. Hayır, daha önce söylemek istediğim, ikinizin işinizle ilgili birbirinizi tamamladığınızdı. Bazen işler ters gidebiliyor, özellikle de Başkomiser Banks etraftaysa ve kâğıt üzerinde mükemmel görünmeyebiliyor ama sonunda davalarınız çözülüyor, sonuca ulaşıyorsunuz.

İkiniz de."

"Teşekkürler, efendim."

Gervaise öne eğildi ve masanın üzerinde ellerini birleştirdi. Parmağının ucundaki ufak kan damlası sol elinin parmak eklemlerine bulaşmıştı. Elmas nişan yüzüğü, gelen güneş ışıklarıyla parlıyordu. "Açık yüreklilikle söylemeliyim ki, Alan için endişeleniyorum. Geçen yaz olan MI5 olayından beri onun için endişeleniyorum. Onunla ilgili... farklı bir şeyler var ve insanın... kulağına bazı dedikodular geliyor. Sanırım kız arkadaşıyla da ayrılmış, değil mi?"

"Evet. Sophia." Annie hiçbir zaman Sophia'dan hoşlanmamıştı, her zaman onun içini, gerçekte ne olduğunu –erkekler tarafından arzulanmaya ve bir ilham perisi olarak algılanmaya alışmış, kendini beğenmiş ve sığ biri– görebildiğine inanmıştı. Sophia'nın erkeklerin hayranlıklarına ihtiyacı vardı ve Banks'in statüsünde, yaşça kendisinden büyük ve çekici erkeklerin kendisiyle ilgilenmesi, egosunu okşuyordu. Bir süre için. Ta ki daha iyi biri gelene kadar, belki kendisi için şiirler ya da şarkılar yazan biri. Ancak bunları Gervaise'e söyleyemezdi. Çekememezlik ve kıskançlıktan doğmuş gibi, ulaşamadığı bir şeyi kötülüyor gibi görünürdü, ki bu kısmen doğruydu. Banks, Sophia'yla ayrıldığından ve ketum biri haline geldiğinden beri, Annie sık sık kendini beraber geçirdikleri kısa zamanı düşünürken buluyordu. Banks bir zamanlar onun sevgilisiydi. Onu sımsıkı tutup, gitmesine izin vermeyebilir miydi? Bunu denemeli miydi? Hatta beraber çalışmamaları için, ülkenin çok da uzak olmayan başka bir yerine

tayin mi istemeliydi? Çünkü Annie fark etmişti ki sorun buydu; Banks'le beraber çalışıp *aynı zamanda* romantik bir ilişki yürütememişti.

"Bundan fazlası mı var?"

Annie, aniden şimdiki zamana döndü. "Affedersiniz?"

"Onu rahatsız eden başka bir şeyler var mı, diye sordum. Onun güvenine ihanet edeceğin herhangi bir şey yapmanı beklemiyorum, anlıyorsun değil mi? Sadece onun iyi olup olmadığından endişe ettiğim için soruyorum ve tabii ki senin de. Ekip için."

"Hayır, sanmıyorum," dedi Annie. "Aklıma gelen bir şey yok. En azından bana söylediği bir şey yok. Sadece..."

Gervaise biraz daha öne eğildi. "Ne?"

"Ah, bir şey yok. Ben de aynı şeyi hissediyorum, hepsi bu. Başka bir şeyler oluyor gibi. Bir şeyler onu rahatsız ediyor gibi. Ya da bir şeyin sonuna gelmiş gibi. Ama bana güvenmiyor. Belki de yeni bir şeylere başlamak için uzaklaşmıştır, değil mi?"

"O zaman umalım aradığını bulsun. İşe tam olarak ne zaman dönecek? Pazartesi, değil mi?"

"Doğru."

Gervaise masasında bazı evrakları karıştırırken, parmağındaki kanı fark etti, bir kâğıt mendil aldı ve elini temizledi. Bilgisayarında birkaç tuşa bastı. "Onun tüm bu olanların ortaya yerine gelmesi hakkında biraz endişeliyim, özellikle de Doyle'ları tanıdığı düşünülürse."

"Bununla başa çıkacaktır," dedi Annie hissettiğinden

daha büyük bir inançla. "Dirençlidir. Her ne olursa olsun, üstesinden gelebilir. Onun için fazla endişelenmemeliyiz."

"Sanırım endişelenecek fazlasıyla şeyimiz var."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Ne mi yapacağız? Elbette ki bize söyleneni yapacağız. Bu da, Emniyet Amiri Chambers ve ekibi birlikte çalışmak ve onları rahatsız edecek bir şey yapmamak anlamına geliyor. Anladığım kadarıyla bu soruşturmayı onun adına yürütmesi için, Manchester Profesyonel Standartlar Birimi'nden birkaç memur getiriyor. Ateşli Silahlar Kadrosu Emniyet Amiri Trethowan da, olay yerinin yönetimini sağlamak için Doyle'ların evine gelecek."

"Peki ya biz?"

"Bizim işimiz Erin Doyle'un sahipliğinde bulunan tabanca olmaya devam ediyor. Yoksa yatak odasında bulunan mı demeliydim? Çünkü henüz elimizde tabancayı oraya kimin koyduğuna dair bir kanıt yok." Gervaise saatine baktı. "Birmingham'dan gelecek ateşli silahla ilgili ön raporun bugün içinde elimizde olacağını düşünüyorum. Ben soruşturmadan sorumlu olacağım ve sen de benim yardımcım olacaksın. Burada işler bu haldeyken, tahmin edebileceğin gibi işin çoğunu sen, Winsome ve Harry Potter yapıyor olacaksınız anlamına geliyor. Stajyer Polis Memuru Masterson'u da alabilirsin. Soruşturmalara alışması gerek. Sadece tahminde bulunuyorum ama sanırım benim vaktimin çoğu çeşitli konulardaki toplantılar ve tartışmalar arasında geçecek. Lanet evrak işlerini söylemiyorum bile. Aileden ya da Emniyet Amiri

Chambers'dan senin hakkında tek bir şikâyet bile duymak istemiyorum. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Evet."

"Görevlendirilmiş bir Aile İlişkileri yetkilisi bulduğunu düşünüyorum, değil mi?"

"Patricia Yu. Zorunlu derslerin hepsini almış ve bir yıldan fazla iş deneyimi var."

"Çok güzel. Bu soruşturmada çok dikkatli bir şekilde ilerlemeni ve beni devamlı bilgilendirmeni istiyorum. Düzenli raporlama istiyorum." Eliyle masasının üzerine vurdu. "Burada. Ofisimde."

"Evet," dedi Annie. Çıkmak için ayağa kalktı.

"Ve, Annie?"

Annie, kapının orada arkasını döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Arkanı kolla. Ben de Chambers'a en az senin kadar güvenmiyorum." Bir an duraksadı. "Ve Başkomiser Banks hakkında da. Eğer herhangi bir şey... yani, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi Annie.

Tracy, Jaff'ı Eastvale'e gitmeye ancak öğleden sonra ikna edebildi. İşi o kadar ağırdan almıştı ki Tracy ona gidip alışverişi tek başına yapmayı teklif etmek zorunda kaldı. Aslında bu, Tracy'nin daha çok işine gelirdi ama Jaff bunu söz konusu bile ettirmemişti. Gözünün önünden ayrılmamasını

söylemişti. "Ne bağlılık ama," diye cevap verdi Tracy. Jaff, iğnelemeyi anlamamıştı.

Yollar ve Swainsdale köyleri turist trafiğiyle doluydu ve Gratly, Helmthorpe ya da Fortford'dan geçerlerken, kimse Vic'in gümüş grisi Ford Focus'una özel bir ilgi göstermedi. Jaff arabayı dikkatli bir şekilde kullanıyordu. Bir traktörün arkasına takılıp, aşırı derecede yavaşlamak zorunda kaldığı ve Tracy'nin gülme krizine gireceği kadar çok küfrettiği zaman haricinde, tüm yol boyunca aynı diğer araçlar gibi hız limitinde gitmişti. "Bu inanılmaz," dedi Tracy. "Sanki daha önce hiç şehir dışında araba kullanmamış gibisin."

Jaff da onunla birlikte gülüyordu. "Bundan çok daha beter yollarda da araba kullandım, bebeğim. Ama haklısın. Traktörler ve karavanlar. Bu konuda Jeremy Clarkson'a* katılıyorum."

Eastvale'e vardıklarında hava bulutlanmıştı. Swainsdale Merkezi'nin altındaki park otomatlarından birine park ettiler ve yürüyen merdivenle mağazaların olduğu kata çıktılar. Alışveriş merkezi insanlarla dolup taşıyordu. Tracy bir an için kendisini tanıyan biriyle karşılaşacağından korktu ancak sonra karşılaşsa bile bunun bir önemi olmadığını fark etti. Kimse Jaff'la aralarında olanları bilmiyordu. Ortalık yatışana kadar etrafta görünmemeye çalıştıklarını da kimse bilmiyordu.

Tracy bazen, çalışmak için evden çıkan kimse var mı merak ediyordu. Ekonominin kötü durumda olduğunu bili-

---

** Arabalar ve motorlar hakkında uzman bir yazar ve gazeteci. (ç.n.)*

yordu, ancak eğer insanlar işsiz ya da parası olmayan insanların tüm günlerini alışveriş merkezinde geçirmeleri Tracy'ye çok garip geliyordu. Tabii eğer vitrinden satın alamayacakları şeylere bakıp iç geçirmek için gelmiyorlarsa, ki bu da oldukça aptalcaydı. Gördüğü insanların çoğunun yaşı çalışacak kadar gençti, eğer çalışılacak iş kaldıysa tabii. Bazıları, çocuklarını bebek arabalarında gezdiren ya da kollarından tutup çekiştiren genç annelerdi, ancak diğerlerinin çoğu okuldan mezun olunan yaştan fazla büyük değildi ve emekli olabilecek kadar yaşlı sadece bir iki kişi vardı.

İkisi kolayca kalabalığa karıştılar. W. H. Smith'den gazete ve HMV'den birkaç CD ve DVD aldılar. Jaff üç tane beyaz tişört, Boss marka bir spor ceket ve yeni bir özel tasarım kot pantolon aldı. Tracy'yi baştan ayağa süzdü. "Sana da yeni kıyafetler alabiliriz, bebeğim," dedi. "Ucuzluk mağazasından giyinmiş gibi görünmenin sana pek yakıştığını söyleyemeyeceğim."

Tracy bu sözlere alındı. Giydiği kıyafetlerin çoğunu ucuzluk mağazalarından aldığı doğruydu, ancak daha önce kimse bu kıyafetlerin ona yakışmadığını söylememişti. Büyükannesinin döküntülerini alıp giymiş değildi. Ancak Jaff onu mağazalara sokup çıkardı ve sonunda bir Levi's kot, mavi ipek bir bluz, şarap rengi bir kalem etek ve bununla uyumlu bir bluz ve çeşitli renklerde birkaç tişört aldı. Jaff ona ayrıca, giymekte olduğu yıpranmış kot ceket yerine, üzerine oturan oğlak derisi bir ceket de aldı. Jaff ceketinden nefret ettiğini söylediği için, Tracy ceketi çöp kutusuna attı.

Tracy kıyafetleri üzerine denediği zaman, kendini çok daha sofistike, her zaman olduğundan çok daha *Francesca* hissetmişti. Giyinme odasındaki aynada kendisini incelediği zaman bunu ve saçlarındaki meçleri yıkadığı zaman çok daha iyi görüneceğini fark etmişti. Babasının kulübesine geri döndüklerinde ilk yapacağı şeylerden biri bu olacaktı. Renklerini annesinden almıştı –doğal sarı saçlar ve koyu renk kaşlar– ve artık saçlarını perilere benzer şekilde havaya dikilmiş ve kısa olarak kullandığı ve hoş kıyafetler giydiği için bir öğrenciden çok genç bir işkadınına benzemişti. Kalem etek ince belini ve kalçalarını ortaya çıkarmış, üzerindeki bluz küçük göğüslerini olabilecek en iyi şekilde göstermişti. Aynada gördüğü şeyden hoşlandı ve Jaff'ın, *kendisinin* giyeceği kıyafetleri seçerken bile bu kadar kusursuz bir zevki olmasına şaşırdı. Ona seksi iç çamaşırlar ve eşyalarını taşıması için, yüz yıllardır yanında taşıdığı yıpranmış kumaş okul çantasının yerine Gucci marka deri bir çanta da almıştı. Eski çantası da kot ceketin ardından çöp kovasına gitti.

Tracy'nin şampuan, saç kremi, Jaff'ın hoşlandığı renkte pembe bir ruj, aseton, bir diş fırçası ve diş macunu alması gerekiyordu. Leeds'den gelirken yanında getirdiği omuz çantasında bunların hiçbiri yoktu ve sabah da babasının tuvalet malzemelerini kullanmıştı.

Tracy'nin ihtiyacı olan şeyleri bulduğu Superdrug'a gittiler. Tracy ödemeyi yapmak üzere banka kartını çıkardığında, Jaff onun elini tutarak, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Aklını mı kaçırdın?"

"Nakit param kalmadı, Jaff", diye itiraz etti Tracy. "Bunlara *ihtiyacım* var. Bir şekilde ödeme yapmam lazım."

"Güzel, banka kartlarını ve kredi kartlarını kullanamazsın," diye fısıldadı Jaff, etrafa göz gezdirerek. "Bunları takip edebilirler. Bu yaptıkları ilk şeydir. Bunu bilmiyor muydun? Bu işi ciddiye almıyor musun sen?"

"Ama sen kendininkini kullandın. Seni gördüm."

"O kurumsal bir kart ve ondan bana ulaşamazlar."

"Ama neden...? Boş ver." Tracy bir kaçak olarak yaşama fikrine alışamadığını fark etti. Belki de gerçekten bunu ciddiye almıyordu, ona daha ziyade eğlenceli bir oyun ya da bir hayal oyunu gibi geliyordu. Durumun tüm gerçekliğini kabul etmek istediğinden de emin değildi ancak şu an için Jaff'a eşlik etmesi gerekiyordu. Çok yakında işlerin yatışacağından ve hayatlarının eski haline, her nasılsa o hale geri döneceğinden emindi ancak şimdilik maceraya uyum sağlamalıydı. "Beni arayan kimse yok," dedi.

"Önemli değil. Arayabilirler. Arayacaklar. En iyisi dikkatli olmak. Tamam mı bebeğim? Al, çok fazla bir şey tutmamış. Al bu parayı." Jaff ona yamuk bir şekilde gülümsedi ve cebinden bir tomar para çıkardı. Tedbirli bir şekilde birkaç yirmi paundluk banknot çekip, Tracy'ye verdi. "Bu yeterli olacaktır. Almak istediğin başka bir şey olabilir, paranın üstünü cüzdanına koy. Plastikleri kullanmayı *aklından bile geçirme.* Bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle."

Tracy parayı aldı. Aynı neden yanında izlenemeyecek bir kart taşıdığını sormaması gerektiğini bildiği gibi bu pa-

ranın nereden geldiğini sormaması gerektiğini de biliyordu. Tüm bu alışveriş gezisi başını döndürüyor, kendisini biraz korkmuş, belki biraz da heyecanlı hissetmesine neden oluyordu.

Son olarak Tesco'ya gittiler ve pizza, kiş, tavuk Kiev ve köri yemekleri gibi sadece mikrodalgada ısıtmalarının yeterli olacağı pek çok pişirmeye hazır yiyecekle beraber yumurta, ekmek, jambon, süt; acıktıkları zaman atıştırmak için çikolata ve bisküvi; daha fazla pişmiş fasulye konservesi ve sandviç yapmak için peynir ve salam aldılar. Tracy, bunun hafta sonunu getirmelerini sağlayacağını düşündü. Jaff, şarap almalarına gerek olmadığını, çünkü babasının kendilerine yetecek kadar kaliteli şarabı olduğunu söylemişti.

Arabaya geri döndüklerinde, aldıklarını arabanın bagajına koydular. "Bu çok eğlenceliydi," dedi Tracy. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Acıktım," dedi Jaff. "Bir bara gidip bir şeyler yemek ister misin?"

"Tabii," dedi Tracy. "Dönerken yolda bir yere uğrarız." Tracy, arabanın yanında durmuş, kat kat sıralanmış bahçelere ve sağ tarafında dimdik uzanan kalenin altındaki taşlara vurarak küçük çağlayanlar yaratan nehre bakıyordu. Daha küçükken burada babasıyla birlikte yürüdüğünü, dik yamacın kenarından geçerken, düşmekten korkarak babasının elini sımsıkı tuttuğunu ve ona parçalanan taşların arasındaki küçük çiçeklerin nasıl büyüdüğünü sorduğunu hatırlıyordu. Babası ona bunlara yakıotu dendiğini ve orman yangınlarından

sonra da çıkabildiklerini söylemişti. Bu kadar kuvvetli ve dirençli bir çiçek için çok güzel bir isim olduğunu düşünmüştü. Bazen rüzgâr o kadar hızlı eserdi ki, kendilerini aynı sonbahar yaprakları gibi savuracağını düşünürdü ancak babası Tracy'ye onu asla bırakmayacağını söylemişti ve asla bırakmamıştı. Şimdiye kadar. Jaff'a döndüğünde gözleri yaşlıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Jaff.

"Sadece rüzgârdan ve güneşten. Superdrug'dan bir güneş gözlüğü almalıydım. Bak, otoparkta kalmak için hâlâ bir saatimiz var. Gidip Erin'in nerede yaşadığına bir bakmak ister misin? Dün akşam haberlerde gördüğümüz cadde, bilirsin. Orada hâlâ bir şeyler oluyor mu görebiliriz."

"Buraya yakın mı?"

"Çok uzak değil."

"Tamam. Tabii isterim," dedi Jaff. "Ama dikkatli olalım."

Alışveriş merkezinden, York Caddesi çıkışından çıktılar, parke taşlı pazar alanından geçtiler, Queen's Arms'ı arkalarında bıraktılar ve Pazar Caddesi'nin solundan devam ettiler. Tracy, yeni dar kesim Levi's kotunu ve teninin üzerinde yumuşak ve seksi bir his bırakan bembeyaz yeni tişörtünü giyiyordu. Kendini iyi hissetti. Jaff, onun elini tuttu. Babasının çalıştığı polis merkezinin önünden geçtiler, ancak elbette ki Jaff'a bu konuda herhangi bir şey söyleyemezdi. Aniden gözünün önüne yatak ve kulübede bıraktıkları karmaşa geldi. Babasının çarşafları üzerinde bıraktıkları viski ve çok daha kötü şeylerin lekeleri.

Jaff yolun uzunluğundan ve ne kadar aç olduğundan şikâyet etmeye başladığında henüz fazla ilerlememişlerdi, ancak Tracy bir kez daha gülerek dalga geçti. "Sen gerçekten bir şehir çocuğusun," dedi. "Hiçbir yere yürüyerek gitmediğinden eminim."

"Arabalar bunun içindir," dedi Jaff. "Daha çok uzakta mı?"

"Bir sonraki yaya geçidinin hemen arkasında."

Market Caddesi'nin diğer tarafından yürümeye dikkat ederek, daha Laburnum Way'e bile ulaşmadan önce, Tracy polisin buradaki işinin bitmediğini anladı. Çıkmaz sokağın girişi kapatılmamıştı –orada yaşayan insanlar istedikleri gibi girip çıkabiliyorlardı– ancak garip açılarda park edilmiş polis araçları ve kamyonetleri, arabayla girip çıkışı imkânsız hale getirmiş ve kesinlikle meraklıların gelmesini engellemişti.

Erin'in evinin bahçe girişinde ve kapısının üzerinde polis bandı vardı –Tracy mavi-beyaz deseni görebiliyordu– ve iki üniformalı görevli nöbet tutuyorlardı. Oradan geçen iki genç sevgili gibi görünen Tracy ve Jaff gizlice bakarken, evin ön kapısından çıkan birkaç kişi, beyaz tulumlar ve saçları ve ayakkabılarını kaplayan plastik kılıflar giymişlerdi. Olay Yeri İnceleme ekibi. Tracy, onlardan bazılarıyla tanıştığını fark ederek, kendilerini tanımamış olmalarını umut etti. Ayrıca kendisine, kimsenin kendisini aramadığını ve Jaff'ı arıyor olsalar bile onun kim olduğunu bilmelerinin imkânı olmadığını hatırlattı. Kimse onlara dikkat etmiyor gibiydi. *Tüm bunları televizyondan izlemek başka bir şey, yakından,*

her şey olup biterken izlemek ise tamamen başka bir şey, diye düşündü Tracy.

"Aman Tanrım," dedi Jaff, Olay Yeri İnceleme ekibini görünce adımlarını hızlandırarak. "Erin'in evi burası mı? Bu oldukça ciddi görünüyor."

"O evde bir silah *buldular*," diye hatırlattı Tracy. "Bunu çok ciddiye alıyorlar ve Laburnum Way gibi hoş, sakin, orta sınıf bir sokakta genelde böyle şeyler olmaz."

"Sanırım olmaz," dedi Jaff. "Burası geniş bir yer. Ama yine de... gerçekten bu kadar çok kişinin mi çalışması gerekiyor?"

Tracy ona bu kadar kişinin gerekli olduğunu, nedenini, her birinin işinin ne olduğunu ve işlerinin ne kadar süreceğini söyleyebilirdi ancak çenesini tuttu. "Ben nerden bilebilirim? Eğer istersen başka bir yoldan geri dönebiliriz," dedi Jaff'ı üniversitenin yanındaki York Caddesi'ne çıkan soldaki sokağa yönlendirerek. "Biraz daha uzun bir yol, ama polisin yanından tekrar geçmek zorunda kalmayız. Her neyse," dedi Tracy. "Henüz seni arayıp aramadıklarını bile bilmiyoruz, değil mi?"

"Arayacaklar," dedi Jaff. "Şimdi değilse bile yakında. Erin konuşmasa bile biri konuşmak zorunda. Onun diğer arkadaşlarının izini bulacaklar; gittiği gece kulüplerindeki, çalıştığı restorandaki arkadaşlarını. Dikkatli olmak zorundayız." Etrafa bakındı ve ürperdi. "Haydi gel," dedi. "Arabaya dönelim ve şehir dışında bir şeyler yiyeceğimiz bir yer bulalım. Buradan uzaklaşırsak kendimi daha güvende hissedeceğim."

Banks, arkasında Golden Gate Köprüsü, elindeki karton kutunun içinden acı kırmızı soslu taze yengeçli keklerini yiyerek, Balıkçılar Rıhtımı'nda yürüyordu. Alcatraz'a doğru giden tur botunu izledi ve kendisi de gidip gitmemeyi düşündü. *Belki de gitmesem daha iyi*, diye düşündü. Tarihi ya da değil, o zaman her şey, fazlasıyla bir otobüs şoförünün tatiline benzerdi. Bir hapishaneyi gezmek ve bir zamanlar Al Capone kalmış olsa bile bir hücrede kapalı kalmak ona hiç de çekici gelen bir şey değildi. Bir dakika için bile olsa. Tüm bunlardan uzaklaşmak için buraya gelmişti ya da en azından öyle düşünmüştü. Kendi sorunlarından kaçamayacağını biliyordu; nereye giderse gitsin onları da kendisiyle birlikte götüreceğini de. Ancak hiç olmazsa bir değişiklik yapmak ve düşünmek için kendine biraz zaman ayırmak oldukça önemli gelmişti. Bir yolculuk ona yeni heyecanlar, yeni deneyimler sağlayabilirdi ve en iyisi de ilham verebilirdi. En kötü ihtimalle de bilgisayarındaki tatil fotoğraflarına ekleyip, sonra da bir daha asla bakmayacağı fotoğrafları olurdu.

Londra'da şahit olduğu patlayan bombanın dehşeti ve masum bir adamın ölümüne neden olmasından dolayı duyduğu vicdan azabı hâlâ geceleri uykusuz kalmasına neden oluyordu. Başını yastığa her koyduğunda, dumanın kokusunu alabiliyor, kanı görebiliyor ve çığlıkları duyabiliyordu ve her seferinde araba kazasını yavaş çekim, yeniden yaşıyordu. Hükümet ajanları bunun ilgili herkesin iyiliği için olabilecek

en iyi şey olduğunu söylerken, Porsche arabasının kaportasının üzerine yatmış kanlar içindeki bedene bakıyordu. Karanlıkta evine giden uzun yolda yürürken, yağmurun, kanın ve gözyaşlarının yüzünden yol yol aktığını hatırlıyordu. Her şeyi başka bir şekilde halledebilir miydi? Öyle mi yapmalıydı? Muhtemelen. Ama yapmamıştı. Olan olmuştu ve tüm bunlardan sadece Amerika'ya giden bir uçağa binerek kurtulamazdı.

Bir de Sophia'nın ihaneti vardı. Şarap barında bir başka erkekle karşı karşıya oturduğu sahne. Sonra, evinin önünde, adamın eli özel bir şekilde Sophia'nın belindeyken, anahtarını deliğe sokması, sokağa hızlıca göz gezdirdikten sonra adamı içeri davet etmesi, hâlâ gözlerinin önündeydi. Sonrasındaki sessizliğiyse daha fazla canını yakmıştı. Telefonuna mesajlar bırakmış, mektuplar yazmıştı ancak hiçbir cevap almamıştı. Derin, karanlık bir gediğe bir taş atmak ve asla gelmeyecek bir ses ya da yankı beklemek gibiydi. Karanlıktan hiçbir ses gelmemişti. Hiçbir şey. Biraz zamana ve nefes almaya ihtiyacı olduğunu söylemiş ve bu söylediklerine bağlı kalmıştı.

Neredeyse iki aylık bir sessizlikten sonra Banks, Sophia'dan sıradan, sohbet tarzında bir e-posta almıştı. E-posta şu şekilde bitiyordu: "Ben hayatıma devam ettim. Sen de aynısını yapmalısın. İyi bir hayatın olsun." Tanrı aşkına, e-postanın altında yazdığına göre bunu bile ceptelefonundan göndermişti. Tamam bunu gözüne sokmuyordu, daha ziyade bir inilti şeklindeydi. En azından içinde barındırdığı romantik

bir barışmaya dair umutlarına bir son vermişti. Bundan sonra Sophia'ya karşı sadece bir iğrenme hissetmişti. Bir zamanlar sevdiği herhangi biri için bunu hissetmekten hoşlanmıyordu, bu nedenle de umarsız olmayı deniyordu. Bulduğu affetme duygusuna en yakın olan şey buydu.

İskelenin ahşap parmaklıklarına yaslandı ve Mount Tamalpais körfezine, uyuyan güzele doğru baktı. Uyuyan güzelin şeklini kolaylıkla görebiliyordu; uzun, dalgalı saçlarını, göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını, düz karnını ve kalçalarını. Sevgilisiyle buluşmaya yüzerek giderken boğulmuş ya da reddedilişinin üzüntüsüyle orada yatmış ve körfeze doğru gözyaşlarını akıtmıştı. Hangi hikâyeye inanmak isterseniz. Banks önce karışmış mavi suya, sonra da Banks'in gözüne altın renginden çok turuncu gibi görünen görkemli köprüye baktı. Bu kadar uzağa gelmeden önce hissetmediği bir iç huzuru hissetti ve çölde geçirdiği o geceyi düşündü.

Yolculuğa çıkışının üçüncü ya da dördüncü gününde Arizona'daydı. Büyük Kanyon'u ve Sedona'yı ziyaret etmişti ve şimdi de Phoenix'ten Los Angeles'a doğru arabayla gitmeyi ve oradan da sahil boyunca yukarı çıkarak San Francisco'ya varmayı planlıyordu. Arabada giderken arabasına taktığı iPod'undan çöl müziği ya da en azından çöl müziği olduğuna inandığı şeyi dinliyordu: Captain Beefheart, Lucinda Williams'ın *Çakıllı Yollarda Araba Tekerlekleri* ve Dylan'ın *Pat Garret* ve *Billy the Kid* film müzikleri. Ayrıca oldukça yüksek sesle Handel oratoryoları da dinlemişti. Bir şekilde onun bulunduğu yere uyumlu gelmişlerdi.

10 numaralı eyaletlerarası otobana girip çıkan kıvrımlı yollarda ilerlemiş, arada sırada ilgisini çeken yerlerde mola vermişti. İşte burada, çöl ortamını her zaman hayal ettiği şekliyle yaşamıştı. Kilometreler boyunca sadece çalılar, domuz otları, firavun inciri kümeleri ve kuru sıcağa karşı meydan okuyan uzun ve ince saguaro kaktüsleri vardı. Akşamlarıysa hiçbir zaman yakınlaşmıyor gibi görünen sivri tepeler, solan ışığı, yeryüzünün tüm bakır, kırmızı ve kahve renklerini yakalıyordu.

Gece, ücra bir yerde bir motel bulmuştu. Tam olarak Bates Motel'i* olduğu söylenemezdi ancak benzer ürkütücü, döküntü havaya sahipti, neyse ki arkasındaki tepede o tarz esrarengiz bir ev yoktu. Resepsiyonist, eğer en iyi gündeyse altmış yaşında görünen, kocaman göbekli, Pancho Villa bıyıklı ve fazlasıyla uzamış kirli sakalları tam bir sakal olmak için hâlâ yetersiz olan bir Meksikalıydı. Görevli gülümsediğinde, Banks onun ön iki dişinin olmadığını fark etti. En azından Norman Bates'e hiç benzemiyordu ve etrafta doldurulmuş bir havyan yoktu. Banks'in tuttuğu oda temiz ve sessizdi ve yan odadaki samimi yemek salonundaysa oldukça lezzetli biftek yapıyorlardı. Gerçi yemeğine eşlik edecek bir şişe şarap için oldukça uzun bir yol gitmesi gerekecekti. Bunun yerine bir sürahi ucuz California viskisi içmeyi tercih etti.

Sabaha karşı saat iki civarlarında, hâlâ uyuyamayan Banks kalktı ve dışarı çıktı. Çölde akşamlar serin oluyordu

---

** Norman Bates: Hitchcock'un ünlü filmi "Sapık"taki ana karakterdir. Burada Norman Bates'e atıfta bulunuluyor. (ç.n.)*

ancak ağustos ayında bu, otuz-otuz yedi dereceden, İngiliz bir turist için tişörtle gezilecek yirmi dört dereceye düşmesi anlamına geliyordu. Ancak yine de, yolu geçip çöle doğru yürümek için motelden çıkarken hafif rüzgârlığını yanına almıştı. Yıldızlar, daha önce hiç görmediği şekilde net bir şekilde parlıyorlardı. Elini uzatıp, onlara uzanabileceğini ve sarımsı orak şekilli ayla birlikte bir avuç yıldız alabileceğini hissetmişti. Bu, Banks'in, Avcı ve Büyükayı Takımyıldızlarından daha fazlasını ayırt edebilmeyi dilediği ilk sefer değildi. Samanyolu'nu ve yıldızların arasındaki uzak nebulanın izlerini görebiliyordu. Tam üzerindeki Yengeç Nebulası mıydı? Tam önüne baktığında, uzaklardaki dağların testere dişi gibi karaltısını görebiliyordu.

Bu yolculuktan ne beklentisi olduğunu tam olarak bilmiyordu, ancak o akşam betimlenemez, tam oluşmamış bir şey *istediğini* fark etmişti ve aniden bu tür bir yerde bulabileceği düşüncesi o kadar inanılmaz gelmemeye başlamıştı. Uzun zamandır beklediği şeye, keşfine, idrak anına ulaşmanın eşiğindeymiş gibi garip bir beklenti ürpertisi hissetmişti.

Bir keresinde biri ona, bir insanı değiştirebilecek yerler olduğunu ve altmışlı yıllarda bu kadar çok gencin Hindistan ve Katmandu'ya gitmelerinin nedeninin muhtemelen bu olduğunu söylemişti. Bu bir ülke, kültür, din hatta belki belirli bir tabiat parçası olabilirdi: bir okyanus, dağlar, bir çöl. Güçlü bir çocukluk anısıyla ya da bir rüyayla ilgili bir yer. Hatta bazen, hiç bilmediğiniz bir yer. Ancak sizi değiştiriyordu.

Banks'in çocukluğundan beri ara sıra gördüğü bir rüya

vardı ve bunun üzerindeki etkisi hâlâ devam ediyordu. Suyun altında dalgalanan ve kendisini yakalayarak, aşağı çekmeye çalışan otların arasında yüzüyordu. Altında şekil değiştiren karanlık taşlar ve bu taşların arasında ve suyun altındaki daha dar, daha derin ve daha karanlık tünellere giden yerde neler olabileceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Giderek havasız kalıyor, ciğerleri kasılıyor, gücü azalıyordu. Sonunda su yüzüne çıktığında, kendisini cennetin kenarında buluyordu. İşin lanet olası kısmı şuydu ki o yer hakkında en ufak bir şey hatırlayamıyordu. Özel bir yerdi, bu kadarını biliyordu, onu değiştirebilecek, iyileştirebilecek güce sahip bir yerdi, ancak tek hatırlayabildiği yaptığı yolculuk, karanlık, korku, patlamak üzere olan ciğerlerinin verdiği acı ve kutsanmış andı. Suyun su olmayı bırakıp havaya dönüştüğü, karanlığın aydınlık olduğu ve beyaz kumların yeşil ve saf bir yere götürdüğü o an.

O kadar uzun süredir karanlıkta mücadele veriyordu ki, çöldeki o akşam, motelin yanıp sönen neon kırmızı ışığı sadece çok uzaklarda bir nokta haline gelmişken, bir çeşit kavrama, idrak anı yaşadı. Ancak bu çok önemli bir an değildi. Olmasını umduğu gibi, Şam'a giden bir yol, çakan şimşeklere gökyüzünden inen bir aydınlanma ya da vahiy değildi. İlk durduğu anda farkında olduğu tek şey sessizlikti, daha önce hiç bilmediği tür bir sessizlik; hiçbir hışırtı, hayvanların çıkardığı sesler, kuşların cıvıltıları, uzaktan gelen arabaların ve kamyonların sesi yoktu. Hiçbir şey. Sadece kuru toprağın kokusu ve kolları yukarı doğru uzayan saguaro kaktüslerinin

hareketsiz karartıları.

Yaşadığı idrak anı geldiğinde, hissettiği şey aynı sıcak bir yaz gününde, hafif serin bir esintinin cildini okşaması gibi, küçük, anlık bir mutluluk dalgasından başka bir şey değildi. Sanki bir şeyler yerine oturmuş, sanki bir kilidin şifresinin son hanesini bulunmuş, dişli bir düzeneğin parçaları yerine oturmuş gibi. Hepsi buydu. Bunun bir açılış mı yoksa bir kapanış mı olduğundan bile emin değildi, ancak iyi olacağını, *zaten* iyi olduğunu ve her şeyin üstesinden geleceğini biliyordu. Çöldeki bu gece yarısında sorunlarının bir önemi yoktu; gökyüzünde sayısız yıldız, ayaklarının altındaysa kum tanecikleri varken. Canı hâlâ acıyacaktı. Geçmişte yaptığı hataların yükünü taşımaya devam edecekti. Kaybın, ihanetin, suçluluğun ve dehşetin derin acısını hissedecekti. Cennet her zaman erişebileceği yerin bir adım ötesinde olacaktı. Ancak bir şekilde devam edecekti. Belki daha önce yaptığı şekilde değil, yaptığı işi yaparak değil, ama bir şekilde devam edecekti. Geleceği belirsizdi. Arayışları belirsizdi. Son her zaman çok yakınındaydı. Evinden çok ama çok uzakta olduğunu ancak o anda garip bir şekilde o kadar da uzak hissetmediğini düşündüğünü hatırlıyordu.

Banks, ufuktaki karanlık tepelerin görünüşüne son bir kez baktı ve arkasını dönerek, yanıp sönen ışığa doğru yürümeye başladı. Sabah saat dokuzda, kör edici güneş ışıkları, perdelerin arasından kendisini bulana kadar bir bebek gibi uyudu. Yemek salonunda yumurta, jambon ve kızarmış patateslerden oluşan kocaman bir kahvaltının ardından, otelden

ayrıldı ve arabasında Vieux Farka Touré'nin "Slow Jam" parçası çalarken Los Angeles'a gitmek üzere eyaletlerarası otobana çıktı.

Uydu sinyal sistemi, salı akşamı iş çıkışı Annie'nin kolaylıkla Leeds'e ulaşmasını sağladı, ancak Headingley'in dönüşleri ve kavşaklarında ilerlemek oldukça zordu. Annie, Otley Caddesi'nden ayrıldıktan sonra giderek daha da sinirlenmeye başlamıştı. İş çıkış saatinden dolayı oluşan kuyruklar da işini kolaylaştırmıyordu, ancak oraya varış saatinin insanların işten eve gelmeleriyle akşam yeniden dışarı çıktıkları zaman aralığında olmasını istiyordu. Tracy Banks'in, şehir merkezinde Albion Caddesi'ndeki Waterstone'da çalıştığını ve çalışma saatlerinin düzenli olmadığını biliyordu, ancak kitapçının çok geç saatlere kadar açık olduğunu sanmıyordu.

Tabancayla ilgili gelen ön rapor, ellerinde yaklaşık yirmi senelik, dokuz milimetre otomatik bir Smith & Wesson olduğunu ve seri numarasının silindiğinden başka bir şey belirtmiyordu. Elbette ki, seri numaranın bulunmasının çeşitli yolları vardı ancak bu zaman alacaktı. Ayrıca, silahın ruhsatının kayıtlı olduğu biri de yoktu. Ulusal Ateşli Silahlar Balistik İstihbarat Veritabanı'nın taranması ve üzerindeki parmak izlerinin IDENT1 üzerinden eşleşme bulunması için kontrol edilmesi de zaman alacaktı.

Silahın bir suç sırasında kullanılıp kullanılmadığını öğrenmek isterlerse –ki kesinlikle istiyorlardı– kontrol altındaki

bir ortamda silahın ateşlenmesi ve çıkan mermiyle ilgili bilgilerin, Birleşik Balistik Belirleme Sistemi'yle karşılaştırılması gerekiyordu. Eğer sonuç olumlu çıkarsa, kesin olarak emin olmak amacıyla, merminin suç işlenmesi sırasında ateşlenen *gerçek* mermi ve/veya kovanla karşılaştırılması gerekliydi. Acele edin ya da etmeyin bunların hepsi zaman alan şeylerdi. Silahın Erin Doyle'un eline nasıl geçtiği hakkında herhangi bir açıklama yoktu ve Erin hâlâ konuşmuyordu. Herkesin ilk tahmini, doğal olarak erkek arkadaşı olmuştu. Juliet Doyle, "Geoff" isimli birinden bahsetmişti ancak Rose Preston Leeds polis memurlarına Erin'in erkek arkadaşının isminin "Jaff" olduğunu söylemişti. İki ismin yazılışını görmeseniz bile kolaylıkla yapılacak bir hataydı. Bu çocuk her kimse, henüz onunla ilgili bir bilgileri yoktu.

Uydu sinyal sistemi Annie'ye gitmek istediği yere ulaştığını bildirdiğinde, hâlâ iki sokak uzaktaydı, ancak sokak numaralarını takip ederek yolunu kolayca buldu.

Annie, yıpranmış kumtaşı cephesine, yan duvarlarına arduaz çatısına bakarak, evin iki savaş arasında yaşamış kısmen varlıklı bir aileye ait olduğunu tahmin etti. Alçak bir duvarla çevrelenmiş çimler fazlasıyla uzundu ve yoldaki döşeme taşlarının arasından zararlı otlar fışkırmıştı. Annie arabadan çıktığında, yağmurun yağmaya, tam olarak çiselemeye başladığını fark etti. Yaz sonu güneşinden bu kadar. Annie kapıyı çaldığında tanımadığı genç bir kadın açtı. Siyah çerçeveli oval bir gözlük takmıştı, kısa bir etek, siyah çoraplar ve üzerinde Annie'nin bir *rock* grubu olduğunu tahmin ettiği

"Scar on 45" logosu bulunan siyah bir tişört giyiyordu. Açık kahverengi saçlarını arkada at kuyruğu yapmıştı.

Annie kendisini tanıttı ve polis kimliğini gösterdi. Kız, isminin Rose Preston olduğunu söyledi ve sanki polisin evine gelmesi dünyadaki en normal şeymiş gibi Annie'yi içeri davet etti.

"Sizin için sakıncası yoksa akşam yemeğimi yiyordum," dedi Rose.

"Sorun değil," dedi Annie ve Rose'un ardından oturma odasına gitti. Rose, sehpanın üzerinden bir çatal ve –muhtemelen mikrodalgada ısıtılmış– bir tabak makarna aldı ve *Emmerdale*'in henüz başladığı televizyonun karşısındaki koltuğa bağdaş kurarak oturdu.

"İzlediğin şeyi böldüğüm için üzgünüm," dedi Annie.

"Ah, o mu? Bir şey değil. Sadece yemek yerken bana eşlik etsin diye izlediğim bir şey. Rose kanepenin kolundan uzaktan kumandayı aldı, televizyona doğru uzattı ve bir düğmeye bastı. Paddy'ye doğru bir nutuk atmakta olan Chastity Dingle yok oldu.

"Evi iki kişiyle paylaştığına göre sana eşlik edecek yeteri kadar kişi olur diye düşünmüştüm," dedi Annie kendi öğrencilik günlerini hatırlayarak.

"Eğer burada olsalardı."

"Her neyse, buraya gelmemin nedeni de bu. Tracy Banks'i arıyorum. Henüz eve gelmedi mi?"

Rose'un kafası karışmış gibi görünüyordu. "Tracy Banks mi dediniz? Burada öyle biri yaşamıyor."

Annie, Rose'a sorarak adresin doğru olduğunu teyit etti. Bir gece önce Harriet Weaver'ın kendisine verdiği adres olduğundan emindi ancak herhangi bir numarayı yanlış yazmış olabilirdi. Bu bölge öğrenci evleriyle doluydu. "Emin misin?" diye sordu.

"Francesca Banks burada yaşıyor," dedi Rose. "Belki onun kız kardeşi ya da akrabası olabilir mi?"

"Ya da belki göbek ismidir?" diye önerdi Annie. Tracy'nin göbek adı olduğunu sanmıyordu ama imkânsız bir şey değildi. "1.65 boylarında, yirmi dört yaşında, omuzlarında sarı saçları ve koyu renk kaşları var. Leeds Üniversitesi tarih bölümü mezunu, Eastvale'den geliyor ve Waterstone'da çalışıyor. Burada yaşayan diğer kız, Erin Doyle'un çocukluk arkadaşı."

"Tarif ettiğiniz kişi Francesca'ya benziyor," dedi Rose.

"O zaman göbek adı olmalı."

"Ama sanırım uzun zamandır onu görmemişsiniz," diye ekledi Rose.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç hafta önce saçlarını kısa kestirdi ve birkaç tane de renkli meç yaptırdı. Pembe. Mor. Bilirsiniz işte. Kalıcı bir şey değil ama artık daha farklı görünüyor. Bir dövmesi ve birkaç tane de *piercingi* var."

"Piercing mi?"

"Evet. Pek esaslı şeyler değil. Bir tane kaşında, bir tane de altdudağının altında." Rose duraksadı ve gülümsedi. "Ya-

ni, bana bahsetmediği daha özel yerlerinde de olabilir, ama sanmıyorum."

Bu, Annie'nin tanıdığı, önüne kariyer yapabileceği başka bir fırsat çıkana kadar, geçici olarak bir kitapçıda çalışan ve gelecek vaat eden, zeki, duyarlı ve çalışkan genç kadına pek benzemiyordu. Banksler her zaman onunla gurur duymuşlardı. Yine de insanlar ve özellikle de gençler arasında moda değişiyordu ve bu değişiklikleri bir şeye yormanın bir anlamı yoktu. Kendi gençliğinde Annie de, paramparça kotlar giymek ve kulağına küpe yerine bir çengelli iğne takmak gibi garip şeyler yapmıştı. Hayatında tanıdığı en iyi, en yaratıcı, en zeki insanlardan bazılarının yeşil mohikan saçları, hırpani tişörtleri ve burunlarına taktıkları halkaları vardı. Yine de Tracy'nin bu yeni değişimini duymak onu şoke etmişti. Yeni bir isim de edinmişti. *Francesca.* Tüm bunlar neyin nesiydi? Bir tarikata falan mı katılmıştı?

"Peki, o burada mı?"

"Hayır, gitti."

"Gitti mi? Nereye?"

"Bilmiyorum. Ben Hiçbir şey bilmiyorum. Burada kimse bana bir şey söylemez."

"Dur bir dakika Rose. Sen neden bahsediyorsun?"

Rose elindeki kâseyi masaya bıraktı. "Ben aralarına gelen yeni kızım. Erin ve Francesca senelerdir arkadaşlar. Birlikte büyümüşler. Jasmine evlenip evden taşınmış ve ben de onun yerine gelen yeni kızım. Francesca saçını kestirip o değişiklikleri yapmadan kısa süre önce aralarına katıldım. On-

lara uyum sağlayabildiğimi sanmıyorum."

"Tra... Francesca'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Ne zaman gitti?"

"Dün akşam."

"Eve geldi mi?"

"Dün akşamüstü beş çayı saatinden beri onu görmedim ve tüm gün de evdeydim. Henüz bir işe giremedim."

"Yani, dün akşam çıktığını ve daha eve dönmediğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Evet. Her zamanki gibi işten eve geldi. Ona, polislerin geldiğini ve evi aradıklarını söyledim. Sonra paniğe kapıldı ve aceleyle çıktı."

"Bu sıradışı bir olay mı yoksa sık sık geceyi dışarıda geçirir mi?"

"Yani dışarıda kaldığı ilk gece değildi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Yanına bir şey aldı mı? Küçük bir valiz ya da onun gibi bir şey? Birkaç gün bir yerlerde kalmayı planlıyor gibi miydi?"

"Sadece kot ceketini ve yırtık pırtık omuz çantasını aldı. Diş fırçasını bile almamış. Yanlış anlamayın, çantası istersenız mutfak evyesini bile içine alacak kadar büyük. Onu neyle dolduruyor hiç anlamıyorum."

"Nereye gittiğine dair hiçbir fikrin olmadığına emin misin?"

"Erin nasıl? O nerede?"

"Erin iyi. Onunla ilgileniyorlar. Babasının başına gelenleri duydun mu?"

Rose başıyla onayladı. "Bu akşam haberlerde duydum. Çok korkunç bir şey. O şeyleri insanlar üzerinde kullanmamalısınız. Onlar hayvanlar için. Hayvanlar üzerinde kullanılmaları bile çok acımasızca."

"Francesca için endişeleniyorum," dedi Annie. "Nereye gittiğine ya da nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrin olmadığına emin misin?"

"Sanırım Jaff'ı görmeye gitmiş olabilir."

"Jaff mı?"

"Evet. Erin'in erkek arkadaşı. Dürüst olmam gerekirse, onların arasında bir şeyler olduğunu düşünüyorum, anlarsınız ya. Kimsenin sırrını ifşa etmek falan istemiyorum ama Francesca'nın da ondan hoşlandığını düşünüyorum. Bu tür şeyleri hissedersiniz. Son zamanlarda araları gergindi."

"Erin ve Francesca'nın mı? Bu geçen hafta mı oldu?"

"Evet. Erin eve gitmeden önce."

"Yani Erin'in, Francesca ve Jaff'ın fazla yakınlaşmış olabileceklerinden şüphelendiğini mi söylüyorsun?"

"Sanırım öyle. Emin değilim ama öyle olduğunu düşünüyorum. Jaff oldukça yakışıklı biri. Eğer benim erkek arkadaşım olsaydı, onu devamlı kıskanacağımdan eminim. Bazıları bundan hoşlanır.

Annie öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Bu oldukça önemli, Rose. Tracy ya da Francesca, hangi noktada paniğe kapıldı ve dışarı çıkmaya karar verdi?"

"Erin'in Eastvale'deki evine telefon ettikten sonra."

"Telefonda kiminle konuştu?"

"Bilmiyorum. Aslında kimseyle konuşmadı. Sadece onun Bay Doyle'la görüşüp görüşmediğini sorduğunu duydum. Sonra da aceleyle telefonu kapattı ve fırlayıp gitti."

Eğer Tracy dün akşam saat yedi civarında Erin'in evini aradıysa, diye düşündü Annie, o zaman o telefonu bir polis memurunun açmış olduğu neredeyse kesindi. Çünkü o zamana kadar Doyle'ların evi çoktan mühürlenip, kapatılmıştı. Patrick Doyle ölmüştü. Juliet, Harriet Weaver'ın evindeydi ve Erin'in kendisi de kefaletle serbest bırakılmış, kalenin yakınlarında bir pansiyona yerleşmişti. Telefona cevap veren polis memuru kimin aradığını ve nedenini sormuş olmalıydı. Bu telefon konuşmasıyla ilgili bir şey Tracy'nin korkmasına neden olmuştu. Ama neden? Sakladığı şey neydi? "Şimdiye kadar onunla Jaff hakkında bir şey konuştun mu?" diye sordu Annie, Jaff'ın muhtemelen Juliet Doyle'un bahsettiği "Geoff" olduğunu düşünerek.

"Evet. Francesca, polise ondan ya da kendisinden bahsedip bahsetmediğimi sordu."

"Peki, bahsetmiş miydin?"

"Neden bahsetmeyeyim ki? Benim saklayacak bir şeyim yok."

Ama belki Tracy ve Jaff'ın saklayacakları bir şey vardır, diye düşündü Annie. "Jaff, Erin'in erkek arkadaşının gerçek ismi mi?" diye sordu.

"Jaffar'ın kısaltılması. Soyadını bilmiyorum."

"Asya kökenli mi?"

"Yarı Hint sanırım. Öyle bir şey."

"Nerede oturduğunu biliyor musun?"

"Granary Rıhtımı'nda. Ama tam adresini bilmiyorum. Zemin katında bir restoran olan, sonradan konuta dönüştürülmüş eski bir depoda. Bir keresinde üçümüz oradan geçiyorduk, tam onlarla birlikte kalmaya karar verdiğim zamandı. Yakınlarda bir yerde bir şeyler içip bunu kutlamaya çıkmıştık. Her neyse, Erin bize onun evini gösterdi. Bununla gerçekten gurur duyuyordu, anlarsınız ya. Erkek arkadaşı zengin olduğu için gösteriş yapıyordu."

"Peki, gerçekten zengin miydi?"

"Öyle görünüyordu."

Granary Rıhtımı, kesinlikle üst sınıfın yaşadığı bir yerdi. Annie bile ismini duymuştu. Artık, polis merkezini arayarak, öğrendiklerini Emniyet Amiri Gervaise'e söylemesinin zamanının geldiğini fark etti. Ancak eğer bunu yaparsa, konu kendi inisiyatifinden çıkmış olacaktı. Eğer Banks'in kızının başı beladaysa ve tabii eğer şimdiden çok geç kalmadıysa, olacakları başından engellemek için ne yapabileceğine bir bakmak istiyordu ve Gervaise kendisini engellerken bunu yapamazdı. "Hazır buradayken, Francesca'nın odasına hızlıca bir göz atmamın senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Umurumda değil. Üst katta, soldan ikinci kapı."

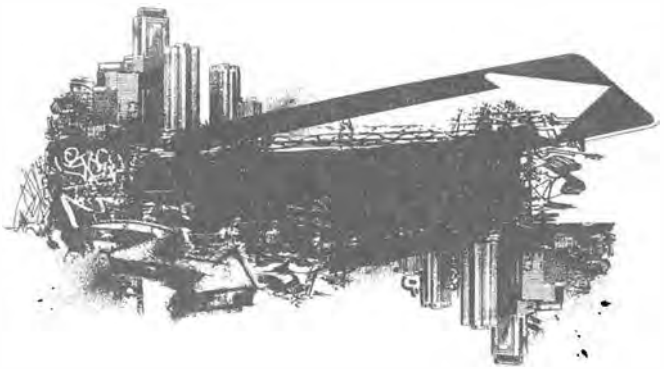
Annie merdivenleri çıktı ve kapıyı açtı. Leylak rengine boyanmış ve normal bir öğrenci odası gibi döşenmiş oda yeterince genişti. Bir masa ve sandalye, kitap rafları, iç çama-

şırlar ve tişörtlerle dolu çekmeceler ve Tracy'nin elbiselerini, eteklerini, bluzlarını ve kotlarını astığı bir gömme dolap vardı...

Odada küçük bir müzik seti ve CD'lerden oluşan küçük bir raf bulunuyordu; Florence and the Machine, Adele, Emmy the Great, Kaiser Chiefs, Arctic Monkeys, the Killers. Bunların yanında çoğunlukla Tracy'nin üniversitede okuduğu bölümle ilgili tarih kitapları ve birkaç yeni roman vardı: *Uçurtma Avcısı, Zaman Yolcusunun Karısı, On Üçüncü Hikâye.* Eğer Tracy'nin bir ceptelefonu varsa, ki Annie olduğundan emindi, onu da yanına almıştı.

Annie, yatağın başucundaki komodinin çekmecesini açtı ve Tracy'ye ait bazı kişisel eşyalar buldu: tamponlar, prezervatifler, mantar tedavisi için yazılmış eski bir reçete ve pahalı olmadığı belli olan birkaç takı. Aşağı indiğinde Rose oturma odasındaki kanepede oturuyordu ve televizyon açılmıştı. *EastEnders.* "Francesca'nın ceptelefonunun numarasını biliyor musun?" diye sordu Annie.

"Tabii." Rose sehpanın üzerinden ceptelefonunu aldı ve telefon numarasını yüksek sesle okudu. Annie, Tracy'nin numarasını çevirdi. Cevap yoktu. Rose'a teşekkür etti, iyi geceler diledi ve Harkside'daki evine doğru yola çıktı.

6

Banks, Vesuvio tavernasında, kapının yanındaki masada, arkası pencereye dönük şekilde oturuyor ve Anchor Steam'ini yudumluyor, bir yandan da yan taraftaki City Lights' tan satın aldığı *Malta Kartalı*'nı inceliyordu. En sevdiği filmlerden biriydi ancak kitabını hiç okumamıştı. Hummet, otuzlu yılların San Francisco'su hakkında yazmıştı ve belli ki şehirde hâlâ yazdığı şekilde kalan bazı yerler vardı. Banks belki de Teresa'yı, kitabın karakterlerinden biri olan Sam Spade'in pirzola yediği John'un Barı ve Izgarası'na götürmeyi teklif edebilirdi. Banks bunu şehir turist rehberinde okumuştu, ayrıca restoranın hâlâ açık olduğunu ve otelden çok da uzak olmadığını da biliyordu.

Ancak şimdilik, Columbus'ta eski hippi müdavimlerini ziyaret etmekteydi. Bardaki kıvırcık saçlı bayan barmenle muhabbet eden bereli adam da, Jack Kerouac'ın zamanından beri buradaymış gibi görünüyordu. Barın yüksek bir tavanı ve üst katta da günün bu saatinde boş olan bir balkonu vardı.

Banks, Balıkçılar Rıhtımı'ndan buraya kadar, İtalyan kafeleri ve düğün pastası yapan pastanelerin olduğu Kuzey Sahili' nden yürüyerek gelmişti ve şu anda içtiği soğuk bira ona çok iyi gelmişti.

Los Angeles ve Pasifik Sahil Otobanı'nda araba kullanarak geçirdiği iki gün, şimdi yolculuğunun son gününü geçirdiği San Francisco'dayken, sadece birer anı haline gelmişti. Düşünceleri, her zaman olduğu gibi okuduğu kitaptan, çölde geçirdiği o akşama, bir an süren mutluluk öpücüğüne kaydı. İlk başta, bu duygunun bu kadar yabancı gelmesine, belki çocukken yaşadığı bir ya da iki sefer hariç, daha önce yaşadığını hatırlayamadığı bir şey olmasına çok şaşırmıştı. Her zaman çok hareketli bir yapısı olmuştu ve bu hareketlilik uzun süreli mutluluğu imkânsız hale getiriyordu. Hiçbir zaman bir çiçeği koklamak ya da okyanusun sesini dinlemek için durmamıştı. Hareketli olmadığı zamanlarda da, ara sıra öfke ya da sinir patlamalarıyla bölünen, muğlak ve eski bir hüzün hissederdi. Elbette ki mutlu olduğu anlar oluyordu ancak bunlar seyrek ve kısa süreli oluyordu ve sık sık bu anların sürdürülebilir olup olamayacağını merak ederdi. Bu mutluluğun doğası mıydı? Bir çöl esintisi gibi aniden gelip bir anda gitmesi gibi? Sadece yokluğuyla tanımlayabildiğimiz bir şey olması gibi? Yoksa bu, *kendi* doğası mıydı? Muhtemelen bu soruların cevaplarını hiçbir zaman bilemeyecekti. Hem zaten ne önemi vardı ki?

Her şey değişiyordu. Hiçbir şey değişmiyordu. Onun aydınlanması, aydınlanma diye bir şey olmadığını anlamasıydı.

Hayatını önemli bir şekilde değiştirmek için, inandığı şeylerden vazgeçip tam zıtlarına inanması, yeni ilkeleri, gerçekliğin yeni biçimlerini kabul etmesi, yeni davranışlar geliştirmesi ve hatta bazı otoritelere boyun eğmesi gerekiyordu. Bir şeylere *inanması* gerekiyordu ve bunu yapabileceğini hiç sanmıyordu. Bunu yapmak istediğini bile düşünmüyordu.

Bu nedenle, rahatsız bir şekilde kendi olmaya devam edecek, olabildiği yerlerde (çöldeki o kısacık esinti gibi) mutlu olacak, kendisini ortaya çıkardığı yerlerde güzelliğin tadına varacak ve hataları ve kaybettiklerine çok fazla takılmamaya çalışacaktı. Hata ve kayıplarının sayısı çok fazlaydı: Kay, Linda, Sandra, Annie, Michelle, Sophia. Ancak yine de ara sıra ağlamaklı olur ya da duygusallaşırsa, o kadar da olsun varsın. O zaman da, Dylan, Billie Holiday, Nick Cave ve Leonard Cohen gibi aşk perişanlarının bilgelikleriyle birlikte âlem yapar ve kulaklarında hayatın hüznü ve alaycılığı, kaybedilmiş ya da karşılık görmemiş aşklarla ilgili incelikle süslenmiş cümleler varken, kanepede sızana kadar kaliteli şarap ya da viski içerdi. Kalan zaman için Beethoven, Schubert, Bill Evans, Miles ve Trane vardı ve bu hayattan elde edebileceği idrak ve aydınlanmanın tamamının bunlar olabileceğine karar vermişti.

Banks, pencereden gelen güneş ışıklarının altında bir kedi gibi gerindi ve biraz daha Anchor Steam içti. Bir sigara da yanında iyi giderdi ama bunlar artık onun için geçmişte kalan, bu bardayken bile kendisi için olmayan şeyler arasındaydı. Kerouac ve Ginsberg muhtemelen mezarlarında ters

dönerlerdi. Eastvale binlerce ışık yılı uzak gibi gelmesine rağmen Banks eve dönmek için sabırsızlandığını fark etmişti. İşini özlememişti ama Annie'yi, Winsome'ı, Gristhorpe'u, Hatchley'yi ve hatta Gervaise ve Harry Potter'ı bile özlemişti. Bu insanlar, özlediği ebeveynlerinden, Brian ve Tracy' den başka arkadaş diyebileceği tek insanlardı. Dere ve orman kenarındaki kulübesini, CD ve DVD'lerini de özlemişti. Sophia'nın canı cehenneme, *la belle dame sans merci** Artık kendi şeytanlarıyla kendisi savaşsın. Banks yeterince çekmişti. Ne ekersen, onu biçersin.

Ancak yarın eve gitmek için yola çıkmadan önce, güzel ve ilginç bir kadınla olan Teresa'yla bir randevusu vardı. İçkisini bitirdi ve Columbus'tan çıkarken köşedeki tabelayı fark etti: Jack Kerouac Sokağı. Grateful Dead'in "Kırmızı Begonyalar" parçasının 1976 yılı Winterland konserinden neşeli ve canlı bir kaydını çalmakta olan iPod'unu taktı. San Francisco'da güzel bir gün için mükemmel bir şarkıydı. Sonra tepeden aşağı, Çin Mahallesi'nin aşağı kısmına doğru sağa döndü ve Union Meydanı'ndaki oteline yürüdü.

"Tanrım, bu sefer ne istiyorsunuz?" dedi Annie'nin gidişinin üzerinden iki saat sonra gelen iki adama kapıyı açıp onları içeri alan Rose Preston. Hoşlandığı bir dizi olan *Holby City*'nin tam ortasındaydı ve gerçekten rahatsız edilmek istemiyordu.

İki adam kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

---

* *(Fransızca) Teşekkür ederim, merhametsiz güzel bayan. (ç.n.)*

"Üzgünüm," dedi Rose. "Sorun değil. İçeri gelin. Sadece, umarım uzun sürmez, hepsi bu."

"Ah, *Holby City*'yi izliyorsun, anlıyorum," dedi iki adamdan uzun boylu olanı. Geniş omuzları ve yanık tenli, parlak, kel bir kafası vardı. Yanındaki meslektaşıysa daha zayıftı, yuvarlak omuzlu, kızıl bir tutam saçı ve solgun neredeyse albinoya yakın bir ten rengi vardı. "Aslında bu diziye benim de bir itirazım yok, sadece bazı sahneler benim tarzıma göre biraz fazla ürkütücü. Yine de, daha sık izlemeliyim. Ama bu işte çalıştığımız saatler düşünülürse... herneyse ben Emniyet Amiri Sandalwood ve meslektaşım da Komiser Watkins. O burada yokmuş gibi davranabilirsin."

Sandalwood, hızla bir polis kimliği gösterdi. Rose bakmaya zahmet bile etmedi. Son iki gün içinde tüm hayatı boyunca kendisine yetecek kadar çok polis kimliği görmüştü. "Bu sefer ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Gerçekten, size söyleyebileceğim başka hiçbir şey yok. Ben burada yeniyim. Diğer kızları gerçekten pek tanımıyorum."

"'Bu sefer' derken ne demek istedin?"

"Bunun polisin son zamanlardaki ilk ziyareti olmadığını bilmiyor olamazsınız, değil mi? Siz birbirinizle bile konuşmuyor musunuz?"

"İtiraf etmeliyim ki, iletişim kanalları ara sıra karışabiliyor," dedi Sandalwood. O konuşurken, Witkins odayı el yordamıyla arıyor, minderlerin altına ve büfenin çekmecelerini içine bakıyordu.

"O ne yapıyor?" diye sordu Rose.

"Dediğim gibi. Onu umursama. Kendine hâkim olamıyor. Bağımlı meraklı taze. Ancak bu, bizim işte bazen işine yarıyor, o kadarını söyleyebilirim. Aynı bir tazı gibi. Bir fincan çay ya da kahven var mı tatlım?"

"Bir şey içecek kadar uzun kalmazsınız diye umuyordum."

Watkins, kitaplığın oradan Sandalwood'a bir bakış fırlattı. "Ağzı bayağı iş yapıyor, öyle değil mi?" dedi. Rose'a kara tahtayı tırmalayan tırnak sesini anımsatan ince, cızırtılı bir sesi vardı.

"Şimdi, bak," dedi Sandalwood. "Kavga çıkarmanın anlamı yok. Neden, buradaki küçük hanımla ben çene çalarken gidip evin geri kalanına şöyle bir göz atmıyorsun?"

Watkins homurdandı ve odadan çıktı. Rose onun merdivenlerden yukarı çıktığını duyabiliyordu. "Ne yapıyor?" diye sordu Rose. "İstediği her yeri bu şekilde arayamaz. Arama izniniz nerede?" Rose, Watkins'in peşinden gitmek için harekete geçti ancak o anda kolunun üst kısmının, sirklerde gösteri yapan herkül gibi adamlarınkine benzer bir güçle tutulduğunu hissetti. İlk olarak canı acıdı ve ardından tüm kolu hissizleşmeye başladı. Kolunu adamın elinden kurtarmaya çalışarak, "Ah!" diye bağırdı. "Bırak beni!"

Ancak Sandalwood kolunu tutmaya devam etti ve onu sert bir şekilde bir sandalyeye doğru çekti. "Otur bakalım, Küçükhanım," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Sadece seninle konuştuğum zaman cevap ver."

Tüm bu olanlar sırasında bu kadar hareketsiz kalabil-

mesi dikkate değer, diye düşündü Rose. Hareket ettirmesi gerekmeyen tek bir kasını bile oynatmıyordu. Gözlüklerini düzeltti. "Siz kimsiniz?" dedi. "Siz polis değilsiniz. Siz..."

Gelen darbe çok sert değildi, ancak Rose'un donakalması için yeterliydi. Ayrıca böyle bir şey olabileceğini tahmin etmemişti. "Kapa çeneni," dedi Sandalwood, güdük parmağını Rose'a doğru uzatarak. "Ya o lanet olası çeneni kapat ya da Komiser Watkins'i buraya geri çağırırım ve gerçek acının nasıl bir şey olduğunu öğrenirsin. İnsanların canını yakmayı sever, Watkins bunu sever. Benim içinse sadece işimin bir parçası."

Rose'un bunun kendisine tekrar söylenmesine ihtiyacı yoktu. Kolu ağrımaya başlamıştı ve yanağı acıyordu. Ağlamaya başladı.

"Ve musluklarını da kapatabilirsin," dedi Sandalwood. "Hiçbir işine yaramazlar."

"Ne istiyorsunuz?" Rose, eteğinin yukarı sıyrıldığının ve bacaklarının fazla açıldığını fark ederek bacaklarını birleştirdi.

Sandalwood onun bu hareketini gördü ve kahkaha attı. "Sorun yok, tatlım," dedi. "Endişelenme. Peşinde olduğumuz şey bu değil, her ne kadar tahrik edici görünse de."

Rose kızardı ve kucağının üzerinde ellerini yumruk yaptı. Kendini güçsüz hissediyordu ve korkmuştu. Eğer bir tabancası olsa, Sandalwood'u tam orada, o anda vurabilirdi. Diğerinin, Watkins'in, üst katta gezindiğini duyabiliyordu. Şu anda kendi odasında, kendi eşyalarına bakıyordu ve bu-

nun düşüncesi bile teninin karıncalanmasına neden oldu.

"Sadece birkaç basit soru. Açık ve doğru cevaplar ver ve sonra bizi gitmiş bil," dedi Sandalwood. "Anlaştık mı?"

Rose hiçbir şey söylemedi, beyaza dönen eklemlerini izleyerek, yumruklarına bakmaya devam etti.

"Anlaştık mı?" dedi Sandalwood bir kez daha.

Rose başıyla onayladı. Onlardan tek istediği gitmeleriydi. *Holby City*'deki doktorlar, bir hasta için çaresizce uğraşmaktaydı. Birden bire bu, eskiden olduğu kadar heyecanlı görünmemeye başladı.

"Erin Doyle nerede?"

"Bunu sizin de biliyor olmanız gerekir," dedi Rose. "Televizyonda ve tüm gazetelerde bu var. O, Eastvale'de. Muhtemelen şimdiye kadar hapse girmiştir."

Sandalwood, sanki bu soru bir testmiş ve Rose bu testi geçmeyi başarmış gibi, teşvik edercesine başıyla onayladı. "Jaff adında bir herif tanıyor musun? Pakistanlı piç."

"Onunla birkaç kez karşılaştım."

"Bu Erin denen kızla yatıyordu, değil mi?"

"Evet, onlar çıkıyorlardı. Bu kadar kaba olmanıza gerek yok."

"İşte şimdi bir yerlere geliyoruz. O nerede? Jaff nerede?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söylemesen iyi olur."

"Neden yalan söyleyeyim ki? Onu zar zor tanıyorum. Dediğim gibi, onunla bir ya da iki kez karşılaştım. O, Erin'in

erkek arkadaşı."

"Hiç onun evine gittin mi?"

"Asla."

"Peki, sadece geçerken uğradık ve burada değil. Yurdun oradaki herif onun dün akşam bir kadınla birlikte sıvıştığını söyledi. Aceleleri var gibi görünüyorlarmış. O kadının kim olabileceği ya da neden gece yarısı toz oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır."

Watkins alt kata geri geldi ve başını hayır der gibi iki yana sallayarak kapı aralığında dikildi. Sonra üç parmağını havaya kaldırdı. Sandalwood ona başıyla işaret yaptı ve Rose'a döndü. "Komiser Watkins bana burada üç kişi yaşadığınızı söylüyor. Üçüncü kim?"

"Francesca. Francesca Banks. Ama sanırım gerçek adı Tracy."

"Francesca ama gerçek adı Tracy mi? Sen ne halttan bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum." Rose elleriyle yüzünü kapattı ve yeniden ağlamaya başladı. "Beni korkutuyorsunuz."

"Bana şu Francesca'dan bahset."

"Jaff'ı o da tanıyordu. Sanırım o da Jaff'tan hoşlanıyordu. Francesca ortadan kayboldu. Dün akşam dışarı çıktı ve bir daha gelmedi. Lütfen artık gidin. Lütfen beni yalnız bırakın. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Jaff'm birlikte sıvıştığı kadın o mu? Bu sefer bana yalan söyleme."

"Olabilir. Birkaç renkli meçi olan kısa sarı saçları var. Kot pantolon ve ceket giyiyordu."

"Altdudağında bir çivi ve kaşından geçen bir halka var mı?"

"Bu doğru."

Sandalwood, Watkins'e baktı. "Jaff'la birlikte olan o. Neredeler?"

"Bilmiyorum!" dedi Rose hiddetle çileden çıkmış bir şekilde. "Anlamıyor musunuz? O gitti. Muhtemelen Jaff'la birlikte. Bayan polisin de bana sorup durduğu buydu. Ama ona da aynı şeyi söyledim. Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Bayan polis mi?"

"Sizden hemen önce buraya gelen kadın."

"Biz bayan polis hakkında bir şey bilmiyoruz."

"Bakın, neler oluyor bilmiyorum. Gerçekten. Beni ilgilendirmez. Sanırım Erin hapishanede ve Francesca'nın da nerede olduğunu bilmiyorum. Jaff'ın de. Olanların hiçbirine akıl erdiremiyorum. Tek istediğim ücretini verebileceğim bir oda kiralamaktı. Bunların *hiçbiri* benim sorunum değil."

"Şu anda bana fazlasıyla senin sorunun gibi görünüyor, Genç Bayan," dedi Sandalwood odaya göz gezdirerek. "Burada, bizden başka olan tek kişi sen olduğuna göre."

"Yapmayın! Lütfen yapmayın!" dedi Rose hıçkırıklarının arasından ve ellerini yeniden yüzüne kapatarak. Ancak inmesini beklediği darbenin ya da çekilen bir silahın sesinin yerine, bir sonra duyduğu ses ön kapının gürültüyle kapanması oldu. Ellerini aşağı indirdi ve gözlerini açtı. Gerçekten

gitmişler miydi? Bu doğru olabilir miydi? Artık doktorlar ve kanayan hastalara hiç ilgi duymayarak *Holby City*'yi kapattı ve her odayı kontrol etti. Üst katı biraz dağıtmışlardı, ama kesinlikle gitmişlerdi.

Tamam, bu lanet bardağı taşıran son damlaydı, diye karar verdi Rose. Odasına gitti, sahip olduğu birkaç kıyafeti ve kitabı bir valize doldurdu. Tuvalet ve makyaj malzemelerini toplayıp ufak bavuluna koydu ve sonra bir an durup, bir şey unutup unutmadığını görmek için gözleriyle odayı aradı. Unutmamıştı. Belli ki şanssız bir şekilde, manyaklarla dolu bir eve düşmüştü ve sinirleri artık bunu kaldıramıyordu. Kiranın borcu olan kısmını daha sonra postayla gönderecekti. Ancak şimdi, eğer acele ederse, Oldham'a, annesinin ve babasının yanına gidecek treni ya da otobüsü yakalayabilirdi. En kötü ihtimalle, babasına telefon ederdi ve babası arabayla buraya gelip onu alırdı. Söylenecekti, uzun uzun "ben sana demiştim" nutukları atacaktı, ama gerçekten de söylemişti. *Herhangi bir şey bu tımarhanede bir an bile durmaktan daha iyi*, diye düşündü. Sonra kapıyı arkasından kapattı ve anahtarının posta kutusunun içine bıraktı.

Annie, oturma odasında bağdaş kurmuş bir şekilde oturmuş, nefes alış verişlerine yoğunlaşmış, düşüncelerin kabarcıklar gibi gelip geçmelerine izin veriyor, hiçbirine takılmayıp, zihninin nefeslerine odaklanmasını sağlıyordu. *Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver*

Kapının çalınması konsantrasyonunu bozdu. Sinirlenerek, saatine baktı. Saat onu geçmişti. Bu saatte kim gelirdi ki? Büyü bir şekilde bozulmuştu, bu nedenle dizlerinin uzun zamandır egzersiz yapmamasından dolayı çıtırdadığını fark ederek, yavaşça ayağa kalktı ve kapıya baktı. Gelen Nerys Powell'dı, kadın YASM.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Annie. "Burada olmamalısın. Chambers bunu kullanır."

Nerys ellerini yukarı kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Bunun için üzgünüm. Ama seninle konuşabilir miyim? Lütfen? Sadece bir ya da iki dakika. Bay Chambers'ın bunu bilmesine gerek yok, değil mi?"

"Nerede yaşadığımı nasıl buldun?"

"İnsan Kaynakları'nda çalışan bir arkadaşım var."

"Kim?"

"Sadece bir arkadaş."

"Kim olduğunu kolaylıkla öğrenebilirim, biliyorsun değil mi?"

"Bunu neden söylüyorsun? Ne demek istiyorsun?"

Annie iç geçirdi. "Hiçbir şey," dedi. "Sadece burada olmaman gerek diyorum. Bu uygun değil."

"Neden bu kadar korkuyorsun? Benimle birlikte görülmekten mi? Eğer korktuğun buysa, beni ne kadar çabuk içeri alırsan o kadar iyi olur. Ayrıca, Eastvale'den kilometrelerce uzaktayız. Saatin geç olduğunu biliyorum ve üzgünüm. Daha erken de geldim ama evde kimse yoktu. Etrafta dolaşıp, yolumu kaybederek, geri gelmek için cesaretimi topladım. Birkaç

kadeh bir şeyler içmek için durdum. Sadece seninle konuşmak istedim, o kadar. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Bilmiyorum. Konuşmamalıyım." Annie dudağını yedi ve meditasyonunun ortasındayken zorla çıkmak zorunda kalmasında dolayı hâlâ kafası karışık bir şekilde biraz düşündü. Nerys sarhoş gibi görünmüyordu. Sonra ani bir karar vererek, kenara çekildi. "Tamam, içeri gelebilirsin. Ama sadece birkaç dakika için."

Nerys içeri girdi. "Rahatmış," dedi etrafa bakarak.

"Sıkış tepiş için kullanabileceğin eş değer bir kelime."

"Küçük ama güzel."

"Çok küçük için kullanabileceğin bir başka tanım."

Nerys kahkaha attı. "Hayır, hoşuma gitti. Ciddiyim."

"Otur. Sana bir fincan çay veya başka bir şey getireyim mi? Kahve?"

"Bir şey istemem, teşekkür ederim."

"Emin misin?"

"Bedenim bir tapınaktır."

"Şey, ben bir kadeh şarap içiyordum."

"O zaman..." dedi Nerys.

Annie mutfağa gitti ve buzdolabından bir şişe pinot *grigio* aldı. Nerys'in ziyaretinden dolayı kendisini rahatsız hissediyor ve onunla konuşmaması hatta onu dinlememesi gerektiğini biliyordu, ancak bugünkü uyarıdan sonra kendisini isyankâr hissediyordu. Ayrıca, Tracy'nin Leeds'deki evine ve ardından da Jaff'ın Granary Rıhtımı'ndaki dairesine yaptığı ziyaretten dolayı da sinirliydi. Daireyi bulmak zor olma-

mıştı. Elbette ki evde kimse yoktu ve komşulardan biri kapıyı suratına kapatmadan önce polisin çoktan gelip sorular sorduğunu, onlara bildiği her şeyi anlattığını ve hepsini tekrarlamak yerine cehenneme gitmeyi tercih ettiğini söylemişti.

Bu nedenle, kendisinin de Nerys'e bir kulak verebileceğine karar vermişti. Kendi kendine, *kim bilir belki de bir şeyler bile öğrenebilirsin*, dedi. Şarabı açtı ve iki kadehle beraber oturma odasına götürdü. Nerys, kitaplığın alt rafındaki küçük CD koleksiyonunun yanma diz çökmüştü. Nerys, biraz fazla düşük belli bir kot pantolon ve siyah tişörtün üzerine bir rüzgârlık giymişti. Giysilerinin hiçbiri kaslarını ya da ayağa kalktığında ortaya çıkan göbeğini gizlemiyordu. *Ki bu göbekte tamamen kastır*, diye tahmin etti Annie. "Hoşuna giden herhangi bir şey oldu mu?" diye sordu.

Nerys gözlerini dikip ona baktı. "Hayır," dedi. "Zaten müzikten çok anlayan biri de değilimdir. Duyduğum kadarıyla, senin patronunun tam tersine."

"Alan mı? Evet, bu konuda oldukça ünlü. Dinlediklerinin yarısının ne olduğu hakkında bir fikrim olduğunu iddia edemem ama. Bazıları kulağa oldukça hoş geliyor ama dürüst olmam gerekirse, bazıları bana yumurtalıkları ağrıyan bir boğanın sesi gibi geliyor."

Nerys kahkaha attı ve oturmadan önce Annie'nin uzattığı şarap kadehini aldı. Çok daha yapılı olmasına rağmen Annie'den en azından on santim kısaydı ve saçları o kadar kısa ve o kadar havaya dikilmişti ki asker tıraşına benziyordu. Gözleri yeşildi. "Şerefe," dedi kadehini kaldırarak.

Annie, kadehini onunkiyle tokuşturdu. "Şerefe."

"Başkomiser, Bölge Genel Merkezi'nde başka özellikleriyle de oldukça ünlü," dedi Nerys.

"Ah, öyle mi? Ne demek istedin?"

"Biraz kovboy gibi. İşleri kendi yöntemiyle halletmekten hoşlanıyormuş."

"Sanırım öyle. Ama hepimiz biraz öyle değil miyiz, yaptığımız şeyin doğru olan olduğunu düşünmüyor muyuz?"

"Doğru, haklısın. Ama bundan emin olmak zor, öyle değil mi? Ben daha çok emirleri uygulamaya alışığım. Ateşli Silahlar Kadrosu oldukça disiplin merkezli yönetilen bir yer."

"Sanırım öyle olması da gerekiyor," dedi Annie. "Ama bu, Alan'a göre değil, haklısın. Yine de, buraya gelme sebebin Alan Banks hakkında konuşmak değildi sanırım."

"Bir bakıma öyle," dedi Nerys. "Mmm, bu çok lezzetli."

Annie omuzlarını silkti. "Sadece ucuz İtalyan şarabı."

Nerys yeniden ayağa kalktı ve Eastvale Kalesi'nin ak şam ışığında görüntüsünün resmedildiği, çerçeveli suluboya tablonun yanına gitti. "Güzelmiş," dedi. "Kim yaptığıysa, kış gecesindeki ışığı çok güzel yakalamış."

"Teşekkürler," dedi Annie.

"Nerys'in ağzı bir karış açıldı. "Yani...? Sen mi? Aklımın ucundan bile geçmezdi." Gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Annie, kızardığını hissederek. "Neden yalan söyleyeyim ki? Sorun değil. Hem neden bilmen gereksin ki zaten? Bu sadece bir hobi, hepsi bu."

"Ama çok *iyisin*. Çok yeteneklisin. Hiç düşündün mü...?"

"Nerys bak, iltifatların için minnettarım ama sadede gelebilirsin. Üzgünüm, kaba görünmek istemiyorum, ama..."

Nerys yeniden oturdu. "Hayır. Hayır. Elbette. Haklısın. Sadece, sanırım çok gerginim, hepsi bu. Gerginken biraz saçmalayabiliyorum."

"Neden gerginsin?"

"Yani sen bir komisersin, bense sadece bir polis memuruyum."

"Rütbelerimiz neredeyse eşit sayılır. Ayrıca silahı olan sensin."

"Silah taşımıyorum. Gerçekten." Kollarını kaldırdı. "Kontrol etmek ister misin?"

"Ne maksatla?" dedi Annie.

Nerys sonunda kollarını indirdi, sandalyeye oturdu. Biraz rahatlamış görünüyordu. Parmağını, kadehinin kenarında gezdirdi. "Dün toplantıda konuşulan, Bayan Doyle'un Başkomiser Banks'le görüşmek istediği konusu. Bu doğru mu?"

"Evet doğru," dedi Annie. "Eski arkadaşlar. Komşularmış."

"Banks olsa gider miydi?"

"Sanırım. Muhtemelen. Ama o burada değil."

"Nerede?"

"Amerika'da. Oldukça uzakta."

Nerys, şarabından bir yudum aldı. "Burada olmaması çok yazık. Olsaydı bizi bir sürü beladan kurtarmış olurdu."

"Chambers bu şekilde düşünmüyor."

"Chambers pisliğin teki." Nerys eliyle ağzını kapattı.

"Üzgünüm. Senin önünde bunu söylememeliydim."

Annie kahkahasına engel olmadı. "Hayır, söylememeliydin," dedi. "Ama tam üstüne bastın."

"Sen de bir kez onun için çalışmışsın sanırım, değil mi?"

"Günahlarımın bedeli olarak. Çok fazla şey biliyorsun."

"Her şey bu şekilde boka sardığında, elimden geldiği kadar çok şey öğrenmeyi üzerime vazife edinirim."

Annie tek kaşını kaldırdı. "Yine İnsan Kaynakları'ndaki arkadaşın mı?"

Nerys sırıttı. "Bu sefer başka bir arkadaşım. Kayıt biriminde."

"Vay, vay, çok fazla arkadaşın var gibi görünüyor."

"Hayır. Sorun da bu zaten. Arkadaşım yok. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bu kadar dışlanmış."

"Ama bu çok saçma," dedi Annie. "Siz YASM'ler birbirinize yakın ve bağlı olmakla bilinirsiniz. Hayatlarınız birbirinize bağlı."

"İş sırasında bu oldukça doğru," dedi Nerys. "Bu şekilde eğitim alıyoruz. Ama iş dışında genelde bu şekilde olmuyor." Sandalyesinde öne eğildi ve Annie'nin gözlerinin içine baktı. Bakışlarındaki dürüstlük ve yoğunluk, şaşırtıcıydı. "Bak, ben erkeklerin dünyasında yaşayan bir kadınım. Bundan da beter. Ben erkek atış kulübünde olan eşcinsel bir kadınım. Onların bana içlerinden biri gibi davrandıklarını düşünebilirsin, ama beni daha çok bir ucube gibi görüyorlar."

"Bunun doğru olmadığına eminim."

Nerys alaycı bir şekilde dudağını büktü. "Sen ne biliyorsun ki?"

"Sanırım hiçbir şey," dedi Annie. "En başında oraya girme sebebin neydi, o zaman? Yani Ateşli Silahlar Kadrosu'ndan bahsediyorum."

"Tam olarak ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Yani, demek istediğim polis kuvvetlerinin içinde. Tüm dersleri aldım; nezaret ve gözetim, araç takibi, sivil polislik, hatta trafik. Alakasız bir sürü yerde bulundum."

"Ve?"

"Sanırım gerçek nedeni babamdı. O paraşütçü askerdi. Gerçek bir maçoydu. İki buçuk sene önce Irak'taki savaşta öldürüldü. Bir keskin nişancı tarafından. Babam gerçekten bir mükemmeliyetçiydi, bir teknisyen. Etrafımda silahlarla büyüdüm; silah kokusuyla, mekaniğini öğrenerek. Tanrım, karanlıkta sadece sesleri dinleyerek ve dokunarak bir Hechler ve Koch ya da Parker-Hale'i parçalarına ayırıp, yeniden birleştirebiliyordum."

"Bu faydalı bir yetenek gibi görünüyor."

"Şey, tahmin bile edemezsin."

"Ama polis kuvvetlerine ilk katıldığında aklında olan şey bu değildi, değil mi?"

"Tam olarak değil. Babamın izinden gitmek istiyorum gibi bir şey söz konusu değildi. En azından babam öldürülene kadar. Sonra her şey anlam kazanmaya başladı ve bu alanda başarılıyım. Beni hızla ilerlettiler. Ben ekipte Warby'den sonraki en genç polisim." Nerys ölen babasını ve Annie de Banks'i düşünürken sessizliğin biraz uzamasına izin verdiler. Acaba neredeydi? Los Angeles? Reno? Tucson? Güneybatı

Amerika'nın bir yerinde olduğunu biliyordu. Onunla birlikte orada olmayı isterdi. "Sonsuza kadar Ateşli Silahlı Kadrosu' nda kalmayı planlamıyorum ama," dedi Nerys.

"Hırslı biri misin?"

"Biraz öyleyim sanırım. Sonunda terör karşıtı birimde çalışmak isterdim."

"Kulağa zorlayıcı geliyor."

"Zorluklarla baş etmeyi severim. Endişelenmemin nedenlerinden biri de bu... anlarsın ya... tüm bunlar hakkında..."

"Sicil kaydında büyük bir kara leke mi?"

"Evet."

"Muhtemelen polis kuvvetlerinde hiç hata yapmamış bir tek polis bile yoktur. Demek istediğim, Başkomiser Banks'in yürüyen bir felaket olduğunu söyleyebilecek kişiler de var. İlk başta da dostumuz Chambers."

"O gerçekten nasıl biri?"

"Chambers mı?"

"Evet. Bana, eski siyah beyaz komedi filmlerindeki melon şapkalı şişman adamı anımsatıyor."

"Oliver Hardy mi?"

"Evet, o. Ama cidden. Sence eşcinsel haklarını destekliyor mudur? Sevimli lezbiyenlerle bir sorunu var mıdır?"

Anne kendine hâkim olamayarak bir kahkaha attı. Şarap kadehlerini yeniden doldurdu. Nerys'in kadehindeki şarabın kendisininkinden çok daha aşağıda olduğunu fark etti. "Hayır, sanmıyorum. O daha ziyade karşılaştığı her kadının onun için pantolonunu çıkarmak için sabırsızlandığını düşünen tip-

lerden ve muhtemelen bir lezbiyenin kendini iyileştirmek için ihtiyacı olan tek şeyin de sert, yirmi beş santimlik bir Reginald Chambers olduğunu düşünüyordur. Ki benim tahminim sekiz dokuz santim civarında."

Nerys kahkaha attı. "Peki, onunla ilgili gerçekten ne düşünüyorsun?"

Annie kadehindeki şarabı döndürdü ve sonra bir yudum daha aldı. Chambers'la geçirdiği zamanı hatırlamaktan hoşlanmıyordu; onunla ilgili anıları hoş anılar değildi. "Onunla pek iyi geçinemediğimizi söyleyelim ve orada konuyu kapatalım, olur mu?"

"Peki ben ne beklemeliyim? Bizi çarmıha germeye çalışacak değil mi? Warby ve beni."

"Ah, bırak Tanrı aşkına," dedi Annie. "Bu kadar duygusal olma. O kadar kötü biri değil. Etrafta ondan çok daha kötü olan bir sürü kişi var. Biz onunla anlaşamıyorduk, dedim. Hepsi bu. Muhtemelen onun kadar benim de suçumdu. Hayalimdeki atama olduğunu söyleyemem. Bilmen gerekirse ben pek çok kişiyle iyi geçinemem."

"Ben de öyle duymuştum."

"Buna neden şaşırmadım acaba?" Annie saatine baktı. "Bak, seni aceleye getirmekten nefret ediyorum ama eğer söyleyeceklerin bittiyse..." Artık, aksamadan ve elbette ki şaraptan sonra meditasyonuna geri dönmesinin bir yolu yoktu ama en azından televizyon karşısında biraz vakit geçirebilirdi. Hemen hemen her şey bundan daha iyi gelecekti.

"Üzgünüm," dedi Nerys, altdudağı titreyerek. "Akşa-

mını mahvetmek istememiştim... yani demek istediğim, sadece sana güvenip güvenemeyeceğimi, benim yanımda olup olmadığını bilmek istedim. Zamanını harcadığım için üzgünüm. Sadece endişeliyim, hepsi bu."

Annie onun gözlerinin yaşardığını gördü ve yumuşadı. Bundan dolayı kendisinden nefret ediyordu ama gözyaşlarına dayanamıyordu. Bu konuda tanıdığı herhangi bir adamdan daha kötü durumdaydı. "Haydi," dedi biraz daha şarap koyarak. Şarabı hızlı içmişlerdi, şişe deredeyse boşalmıştı. "Topla kendini, Nerys. Bak, Chambers seni çarmıha falan germeyecek. Her şeye rağmen, Taser'ı ateşleyen sen değildin. O, pisliğin teki, evet. Bir kabadayı ve erkek şovenist bir domuz. Ancak bildiğim kadarıyla, işini dürüstçe yapar. En kötü ihtimalle, basına yaltaklanıp onlara istediği şeyi verecektir. O özünde bir pazarlama adamı, bir polis değil. Ama feryat ettiğin için masum olmana rağmen seni suçlu göstermeyecektir. Ne kadar iğrenç bir pislik olsa da, gerçekleri ortaya çıkaracak ve kurallara göre davranacaktır."

"Ama zaten olay bu, öyle değil mi? Sorun burada. Gerçekler. Gerçek ne? Ve gerçek tamamen bunu yorumlayan kişiye bağlı değil mi? Basın gerçeğin hangi versiyonunu isteyecek? O pazartesi sabahı orada olanlarla ilgili, orada olan kişi sayısı kadar farklı şekilde hikâye olabilir."

Annie bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir keresinde, babasının en sevdiği filmlerden biri olan *Rashomon* isimli, aynı hikâyeyi farklı birkaç bakış açısından anlatan bir film izlemişti. Aynı gerçekler. Farklı hikâyeler. "Belki," diye itiraf

etti. "Ama bununla ilgili yapabileceğin bir şey yok. Ayrıca, Manchester üst biriminden onu doğru yolda tutacak bir ekip geliyor. Öyle düşünmekten hoşlansa da, bildiğini okuyamaz."

"Sadece ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum, böylece hazırlıklı olabilirim. Beraber çalışırken sana ne yapmıştı?"

"İnsan Kaynakları'ndaki arkadaşın bunu söylemedi mi?"

"Senden başka kimse gerçekten ne olduğunu bilmiyor."

Annie derin bir nefes aldı ve ardından şarabından bir yudum içti. "Çok uzun zaman önceydi," dedi. "Yedi ya da sekiz yıl önce." *Peki o zaman neden ikide bir hortlayıp peşimi bırakmıyor,* diye düşündü. Bir sene önce, sonunda Janet Taylor, Lucy Payne ve Bukalemun davasını ardında bıraktığını düşünmüştü, ta ki hepsi intikam almak için hayatına yeniden girene kadar. Artık Chambers geri dönmüştü. "Chambers, doğrudan bana hiçbir şey yapmadı," diye sözlerine devam etti. "O zamanlar sadece tembel, zampara, fırsatçı, tüm zaferlerin tadını kendi başına çıkarırken, pis işlerini başkalarına yaptıran şerefsiz herifin tekiydi. O tür bir işte ne gibi bir zafer olabilirse artık. Onu en çok neşelendiren şey, sansasyonel basının kendisini doğrulamasıydı. Her zaman kamuoyuna göre yön değiştiren biriydi."

"Yirmi beşinci yılını doldurduğunda neden emekli olmadı? Onun vaktinin çoğunu golf sahasında harcadığını duydum."

"Polis kuvvetlerinin yeniden yapılanması ona yeni bir

heyecan, yenilenmiş bir amaç verdi. Daha fazla güç. Artık emekli olmadan önce mümkün olduğunca fazla polisi uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama aralarından bazıları da bunu hak etmiyor değil, dediğim gibi rüşvetçi ya da namussuz değildir. İşini kurallara uygun olarak yapar."

"Ama bir gündemi var, öyle mi?"

"Ah, evet. Chambers için suçluluğun kanıtlanana kadar her zaman suçlusundur. Özellikle de gazeteler öyle olduğunu söylüyorlarsa."

"O zaman endişelenmekte haklıyım, değil mi?"

"İki dava birbirinden oldukça farklı," dedi Annie. "Kendisiyle ilgili çalıştığım Polis Memuru Janet Taylor, gözlerinin önüne ortağını parçalara ayırmış ve az kalsın kendisine de aynısını yapmak üzere olan ünlü bir seri katili öldürdü. Maalesef, aynı dönemde beş yüz kilometre uzakta evinde bir hırsızı vurmuş olan John Hadleigh isimli bir sivil, cinayetle suçlanıyordu. Bir polis memuru birini öldürdükten sonra hiç ceza almasaydı bu kötü görünecekti. Hikâyenin sonu."

"Bir seri katil olsa bile mi? Bukalemun? O davayı biliyorum. Onu incelemiştim."

"O zaman neden bahsettiğimi biliyorsundur," dedi Annie. "Ama politik ortamı ve basın arenasını anlayabilmen için orada olmalıydın. Her neyse, Kraliyet Savcılığı'nı cezanın adi cinayete indirilmesi konusunda ikna ettim. Gerisini zaten biliyorsun."

"Yani her şey politikti, öyle mi? Bu kadın, Janet Taylor, bir günah keçisi, kurban edilen koyun muydu?"

"Pek koyun olduğu söylenemez ama, evet. Kısmen. Dünyada Chambers gibi insanların karıştığı her yerde, her şey politiktir. Bunu biliyor olmalısın. Terfi koltuğunda ne kadar yukarı tırmanırsan, oturduğun yeri korumak için o kadar fazla uğraşırsın."

Nerys yutkundu ve açık bir şekilde Annie'nin söylediklerini düşünerek bir süre sessizce oturdu. Sonunda kısık bir ses tonuyla, "Senin desteğine güvenebilir miyim?" diye sordu.

Annie ağzındaki şarabı püskürttü ve öksürürken bir yandan da göğsüne vurdu. "Tanrım, bununla ne halt demek istiyorsun?" dedi yeniden konuşabildiğinde.

"Sana söyledim. Kendimi çok yalnız hissediyorum. Çok dışlanmış. Konuşacak kimsem yok."

"Yalnız değilsin. Ekip arkadaşların yanında, patronun arkanda. Ayrıca, Chambers'ın peşinde olduğu kişi sen değilsin, değil mi? Polis Memuru Warburton'un peşinde. Taser'ı ateşleyen oydu."

"Kendini kandırma. Hepimizi ilgilendiriyor. Eğer o pisliğe Taser'ı Warby ateşlemeseydi, ben ateşleyecektim ya da arka taraftan girenlerden biri."

"O kadar kötü müydü?"

"Hı-hı. Karanlıktı. Warby ışığı açtığında holdeki ampul söndü. Bunun gibi bir şey olacağını tahmin etmezsin. Evin içinde dolu bir silah olduğunu biliyorduk. Çoktan gergin ve alarm halindeydik."

"Kimse sizin o şekilde girmek zorunda kalacağınızı bile

tahmin etmiyordu," dedi Annie. "Kimse ampulün patlamak için o anı seçeceğini de bilemezdi."

"Bu tür ihtimallere karşı hazırlıklı olmak zorundayız. *Gerçekten* içeri girecekmişiz gibi davranmamız gerekiyor." Annie kadehlerini doldurdu. Şarap şişesi artık boştu. "Karanlıktı," diye devam etti Nerys. "Ortam o kadar gergindi ki, bir bıçakla kesebilirdin. Warby'nin toplantıda dediği gibi, biz müdahale etmek için çağırılana kadar neler olup bittiğini bilmiyorduk. Bizimle konuşmuyorlardı! Kız kontrolünü kaybedip, silahı ele geçirmiş olabilirdi. Herhangi bir şey olmuş olabilirdi. Patrick Doyle mutfaktan çıktığında sadece bir karaltıdan ibaretti. Elinde tuttuğu şey havaya kaldırdığı bir kılıç, bir beyzbol sopası, hatta bir tüfek bile olabilirdi. Sadece Warby ilk tepki veren oldu, hepsi bu. En iyi nişancı ben olabilirim ama tepki verme hızı konusunda aramızda en iyi olan Warby'dir." Kendi kendine gülümsedi. "Eski Batı'da yaşasaydı çok ünlü bir silahlı soyguncu olabilirdi. Ona Wiske'de silahını en hızlı çeken deriz."

"Bastonunu neden kaldırmıştı?"

"Sinirliydi. Sanırım zaten kızıyla tartışıyordu. Kendi küçük trajedilerinin içine dalmışlardı ve biz de adamın evinin ön kapısını kırdık. Adam o lanet yüksek curcunanın sesini duydu ve insanlar böyle şeyleri nazikçe karşılamazlar, öyle değil mi? Sadece biraz kızmıştı, o kadar. Bize bastonunu sallıyordu. Anlaşılır bir şey. Onun silahlı olduğumuzu bildiğini bile sanmıyorum. Sadece eski bir arkadaşının –Başkomiser Banks– uğrayacağını sanıyordu, koruma kıyafetleri giymiş

silahlı polislerin geleceğini değil. O da bizi göremedi. Mutfakta ışık açıktı, yani gözleri karanlığa o kadar kısa sürede alışmış olamaz. Holün karanlığında muhtemelen ona Marslılar gibi görünmüşüzdür. Bu evinizde görmeyi beklediğiniz bir manzara değildir, değil mi?"

"Kesinlikle değil," dedi Annie.

"Bu nedenle, kamuoyunun kimden yana olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Tahmin edebiliyorum."

Nerys yavaşça başını salladı sonra da kadehindeki şarabı bitirdi. "Bu adil değil. İstersen ne kadar eğitim senaryosu varsa hepsini uygula, bir şey fark etmiyor. Eğitimdeyken her şey Kirli Harry'nin bir film setinde yürüyüp kartondan kesilmiş şekillere ateş etmesine benziyor. Ama gerçekte her şey çok farklı... eğitimde yaralanmayacağını ya da zarar görmeyeceğini bilirsin. Ama gerçekte birinin koluna ya da bacağına nişan almazsın. Warby doğru olanı yaptı. Onun arkasında duracağım. Sadece, kayıtlara bu şekilde geçmesini istiyorum. Her şeyi olduğu gibi görmelerini istiyorum, hatalarıyla beraber. İçimizden birini çarmıha germelerini ya da birimizi basın veya kamuoyu için kurban etmelerini istemiyorum. Yapılması gerekli bir iş yapıyoruz ve bu işi çok da iyi yapıyoruz. Bazen işler pis bir hal alsa da, iyi ya da kötü, insanların bize ihtiyacı var. Ama bu bizi onayladıkları ya da bize madalyalar vermek istedikleri anlamına gelmiyor. Kesinlikle bizden hoşlanmak zorunda değiller. Çoğunlukla bizim var olduğumuzu bile unutmak ya da bizi gömmek isterler."

"Bunu kontrol altında tutamam," dedi Annie. "Ama teşkilat içindeki kuvvetler ayrılığı yeterince belirgin. Ben hâlâ onların iyi bir iş çıkaracaklarına ve tarafsız kalacaklarına eminim."

"Keşke senin inancın bende de olsaydı. Gitsem iyi olacak."

Annie, Nerys'ten mümkün olduğunda çabuk kurtulmak istediği izlenimi vermemek için, ki aslında istiyordu, yavaşça ayağa kalktı. Aklından şarabın çoğunu Nerys'in içmiş olduğu düşüncesi geçti. Araba kullanacak mıydı? Belki de ona gece burada kalmasını teklif etmeliydi. Ancak bunu yapmak istemiyordu. En iyisi bu konudan hiç bahsetmemek ve araba kullanmakla ilgili hiçbir şey sormamaktı. Belki bu sorumsuzca bir davranıştı, ancak diğer seçenek sorunlarla dolu bir mayın tarlası gibiydi. "Tamam," dedi Annie. "Aslında seni kapıya kadar geçirmeme gerek yok. Kapı o kadar da uzakta değil. Ama ben yine de seni geçireceğim."

Nerys gülümsedi. "Teşekkürler."

"İyi misin?"

"İyiyim." Nerys kapıyı açtı. "Bir önemi var mı bilmiyorum ama," dedi duraksayarak ve elini hafifçe Annie'nin kolunun üzerine koyarak. "Senin hakkında iyi şeyler duydum ve İl Genel Merkezi'nde seni birkaç kez gördüm. Her zaman buraya layık olduğunu düşündüm. O zaman da senin iyi biri olduğunu düşünüyordum. Daha en başından senden hoşlanmıştım." Öne eğildi, Annie'nin yanağına resmi bir öpücük kondurdu ve utangaç bir şekilde kapı koluna baktı.

Annie, Nerys'in bacaklarına baktığını düşünerek, ayakları üzerinde garip bir şekilde kıpırdandı. Aniden üzerinde sadece yoga ve meditasyon sırasında giydiği siyah taytının ve bol, beyaz tişörtünün olduğunu fark etti. Tişört kalçalarını zar zor kapatıyordu ve kendisini çıplakmış gibi hissediyordu. "Bak Nerys," dedi. "İltifatlarından dolayı gururum okşandı. Bilmiyorum... bilirsin... benimle ilgili ne düşünüyorsun ya da hakkımda ne duydun bilmiyorum ama, ben... anlarsın ya..."

"Ah, hayır. Senin eşcinsel olmadığını biliyorum. Sorun değil. Sana kur yapmaya çalışmıyordum. Gerçekten. Her neyse, zaten benim tipim değilsin. Sadece iyi biri olduğunu söyledim. Hepsi bu."

"Görünüş aldatıcı olabilir."

"Fırsat buldukça, şansımı deniyorum."

Nerys, bunu söyledikten sonra gitti. Annie, kapıyı kapatıp, arkasını kapıya yasladı. *Benim tipim değilsin.* Nerys bunu derken ne kast etmişti? Kendini aşağılanmış hissetmeli miydi? Kendisinde doğru olmayan neydi? Gerçekten doğruyu mu söylüyordu? Nerys'in davranışları, söyledikleriyle çelişiyor gibiydi. Arada kesinlikle kendisine kur yapmıştı.

Ayrıca, Nerys Powell, Warburton ve tüm YASM ekibinin kamuoyunun kanlı sunağında kurban edilmesi durumunda, onlara önbilgi ve talimat vermesi gereken polis dedektiflerinin de bu işten paçayı sıyırmak için çok şanslı olmaları gerektiğiyle ilgili tatsız düşünce, Annie'ye tokat gibi vurmuştu. Baston. Kalp rahatsızlığı. Annie ve Gervaise'in bu bilgi-

leri bir şekilde önceden öğrenip, içeri girecek ekibi bilgilendirmeleri mi gerekiyordu? Bunu yapabilecek durumda olsalar da, olmasalar da, onlardan beklenen şey bu muydu? Çünkü sonuçta önemli olan tek şey buydu: Gerçekte ne olduğu ya da neden olduğu değil, Chambers'ın ve kamuoyunun, onların ne yapmaları *gerektiğini* düşündüğü. Bunlar pek de rahatlatıcı düşünceler değildi.

Annie kapıyı kilitledi, bir şişe şarap daha açtı ve BBC2'de fillerle ilgili bir belgesel izlemek üzere koltuğa yerleşti.

Banks hesabı ödemeyi teklif etti, ancak Teresa bunun lafını bile ettirmedi.

"Benim ülkemdeyiz, ben misafir edeceğim," dedi.

Sonunda Banks'in teslim olmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Teresa'nın Kuzey Sahili'nde seçtiği samimi bir İtalyan restoranında muhteşem bir yemek yediler. Banks'in şu anda yapmak istediği en son şey faturayı kimin ödeyeceğiyle ilgili tartışarak bu atmosferi bozmaktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok iyi bir seçimdi. Harikaydı."

"Yine de yemeğe eşlik edenin de bir payı olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" dedi hesabın geldiği tepsiyi alıp, ihtiyatlı bir şekilde gözden kaybolan şef garsona hızlıca gülümseyerek.

Banks, şişede kalan şarabın sonunu ikisine paylaştırdı ve şişeyi kırmızı masa örtüsünün üzerine koydu. "Evet,"

dedi. "Kesinlikle payı var."

"Sorun ne?" dedi Teresa. "Aniden hüzünlendin."

"Öyle mi?" Banks omuz silkti. "Belki buradaki son gecem olduğu içindir."

"Öyle düşünmemelisin."

"Düşünmemeli miyim?"

"Hayır, elbette ki düşünmemelisin." Garson kredi kartı slipiyle birlikte geri döndü. Teresa hesaba bahşişi de ekledi ve gösterişli bir şekilde imzaladı. Sonra çantasını aldı. "Gidip makyajımı tazeleyeyim," dedi. "Sonra sana bir şey göstermek istiyorum."

Banks başıyla onayladı. Teresa lavabodayken şarabını yudumladı ve karşısındaki duvarda asılı, hafif parlak Como Gölü reklamına baktı. *Annie bunu beğenmezdi*, diye düşündü. Binlerce kilometre uzakta olmasına rağmen aniden aklına Annie'nin gelmesini garip bularak. Belki de eve gitme zamanı *gelmişti*. Ancak kesinlikle Teresa'yla geçirdiği bu akşamdan zevk alıyordu. Teresa kısa süre önce boşanmıştı, yetişkin çocukları ve torunları vardı. Boston'da çocuk psikoloğu olarak çalışıyordu. Bu ziyaret, sonunda kesinleşen boşanması için kendisine verdiği bir hediye, ailesini ziyaret etmek için bir bahaneydi. Ayrıca, kendisine söylediği kadarıyla devamlı olarak California'ya taşınmayı planlıyordu ve oradaki iş ve konaklama koşullarıyla ilgili birkaç araştırma telefonu etmekteydi.

Restoranın ufak barı Banks'in sağ tarafındaydı ve göz ucuyla sıralanmış olan şişelerin parladığını görebiliyordu.

Birer kadeh konyak içmeyi teklif etmeli miydi? Belki de en iyisi otelin barına gidene kadar beklemekti. Ne de olsa Teresa buradaki hesabı zaten ödemişti. Ayrıca kendisine göstermek istediği bir şey vardı.

Dışarıda, caddenin sessiz kısmında yürürlerken Teresa, Banks'in koluna girdi. Broadway ile kesiştiği yerde Condor'u arkalarında bırakarak, kalabalık ve parlak bir şekilde ışıklandırılmış yolda Columbus'a doğru yürüdüler. Kemerlerin, pagodaların, restoranların ve ucuz hediyelik eşya dükkânlarının olduğu Grant yerine, egzotik meyve yığınlarının ve kurutulmuş gıdaların, manav dükkânlarının önünde sergilendiği cadde olan Stockton'dan yürüdüler. Gece saat on olmasına rağmen sokak, satın alacakları şeyler için pazarlık eden, kalitelerini kontrol eden kişilerle doluydu. Kalabalık, kaldırımlardan sokağa taşmıştı. Banks eski çavuşu Ozzy Albright'ın, Çin'den sonra en büyük Çin mahallesinin, San Francisco'da olduğunu söylediğini hatırladı. O sırada, 1985 yılındaki son davası esnasında, Londra'daki çok daha küçük olan Çin mahallesindeydiler. O dava da, tüm bu tür şeylerin olduğu gibi, tam unuttum derken hortlayarak kendisini rahatsız eden davalardan biriydi. Şu anda aklına gelmesinin nedeni de buydu. Adaletin yerini bulması için hayatınız boyunca bekleyebilirdiniz, ancak bazen yerini bulurdu. Aynı Karma gibi.

Teresa yanında bir şeylerden bahsediyordu ve Banks, onu dinlemediğini, düşüncelerinin geçmişe kaydığını fark etti. "Nereye gidiyoruz demiştin?" diye sordu.

Teresa ona sert bir bakış fırlattı. "Söylemedim," dedi.

"Sürpriz. Sana söyledim."

"Doğru."

Kısa süre içinde kalabalığı arkalarında bıraktılar. Sokakta daha az dükkân vardı ve sokak karanlıklaşmaya başlamıştı. "Üzerinde yürüdüğümüz yer Stockton Tüneli," dedi Teresa. "Ve aradığımız şey de..." Hatıralarında olan bir şeyi doğrulamak ister gibi etrafına bakındı. "İşte burada." Parmağıyla, Bush Caddesi'nin sonunda, Stockton'un paralelinde, tünelin sağ üst tarafındaki bir ara sokağı gösterdi. Banks yaklaştıkça, sokağın adının Burritt Sokağı olduğunu fark etti. "Üzgünüm," dedi Teresa. "Üzerinden uzun zaman geçti."

"Nedir?" diye sordu Banks. "Beni karanlık bir ara sokağa mı götürüyorsun?"

Teresa kahkaha attı. "Çok uzakta değil," dedi. "İşte burada. Bak."

Duvarın üzerindeki bir levhayı gösterdi. Banks, levhanın üzerinde yazanı, sokak lambasının çevresine verdiği ışıkta zar zor okuyabildi: SAM SPADE'İN ORTAĞI OLAN MILES ARCHER, TAKRİBEN BU NOKTADA, BRIGID O' SHAUGHNESSY TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ.

Banks durdu ve gözlerini dikip baktı. Demek, olayın olduğu yer burasıydı. Teresa'ya doğru döndü, Teresa ona gülümsedi.

"Şey, dedektif olduğunu söyledin," dedi Teresa. "Bunun ilgini çekebileceğini düşündüm."

"Çekti. Kitabı okumaya da yeni başladım. Hiç fark etmemiştim... yani, demek istediğim hikâyenin gerçek olma-

dığını biliyorum, ama kitapta şehir o kadar canlı bir şekilde anlatılmış ki, adeta kendisi de bir karaktermiş gibi. Hiç düşünmemiştim... anlatacak kelime bulamıyorum. Levhayı bir kere daha okudu. "Ama kitabın sonunda ne olduğunu ele veriyor."

"Evet veriyor, değil mi? Ama bu o kadar da önemli mi?"

"Önemli olduğunu hiç düşünmedim," dedi Banks. "Ayrıca, filmini zaten izledim ve okuduğum kadarıyla kitapla paralel gidiyorlar."

"Sanırım tam tersini düşüneceksin. İşte burada," dedi Teresa, çantasını karıştırarak. "Tam yanında dur. Fotoğrafını çekeceğim."

Banks durdu. Önce, fotoğrafta gözlerin kırmızı çıkmasını engelleyen özelliğin titreşimi, sonra da flaşın kendisi patladı. Banks hâlâ parlak ışıktan dolayı bir şey göremezken, sokağın sonundan bir ses geldi.

"Beraber bir fotoğrafınızı çekmemi ister misiniz?"

Banks yeniden görebildiğinde, Teresa fotoğraf makinesini çoktan adama vermişti. Adamın karısı ya da kız arkadaşı yanında durmuş, gülümseyerek onlara bakıyordu. Teresa, Banks'in yanına geldi, elini levhanın yanında Banks'in omzuna koydu. Flaş bir kez daha patladı. Adam, görüntünün düzgün çıkıp çıkmadığına bakmak için görüntü ekranını kontrol etti ve kamerayı kendisine teşekkür eden Teresa'ya geri verdi.

"Kameranı alıp kaçmayacağını nereden bildin?" diye sordu Banks, tünelin yanındaki merdivenlerden inerlerken.

"Ah, bu kadar kötümser olma. Bazen insanlara karşı biraz güven beslemen gerekir, yoksa hayat yaşamaya değecek halden çıkar."

"Sanırım öyle," dedi Banks.

"Ayrıca, yolda el ele yürüyorlardı. Bu tür insanlar genelde aşağılık hırsızlar olmazlar."

Banks kahkaha attı. "Belki de senden iyi bir polis olurdu," dedi.

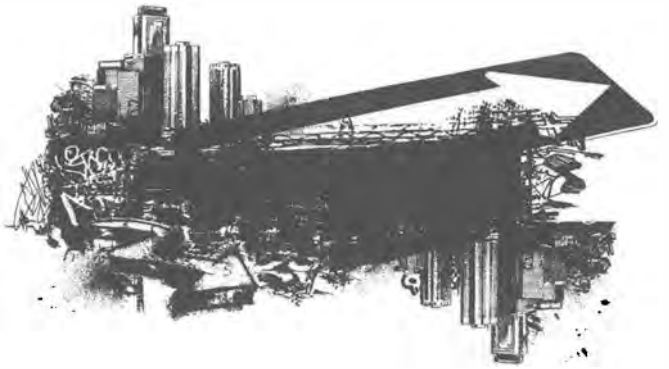
Teresa gülümsedi. "Sadece içgüdü."

Stockton Caddesi'nde yürümeye devam ettiler, Union Meydanı'nı geçtiler ve Geary boyunca giderek otele doğru ilerlediler. Powell'dan, Banks'in buraya geldiği ilk akşam martini içtiği Mark Hopkins'e doğru giden teleferiğin çanı çaldı. Yanından geçerlerken, Geary Sokağı sinemasından bir kalabalık dışarı çıkmaktaydı. Banks, Noel Coward'ın *Brief Encounter* filmini gösterdiklerini fark etti. Etrafta birkaç evsiz vardı –Banks paçavralar içindeki siyah adamı ve yaşlı kadını tanıdı– ancak kimse onlara rahatsızlık vermedi.

Monaco'ya döndüklerinde Banks, "Barda küçük bir uyku öncesi içkisine ne dersin? diye sordu.

Hâlâ koluna tutunmakta olan Teresa duraksadı. "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Fazla kalabalık. Modumuzu bozarlar. Fazla gürültülü. Odamda güzel bir şişe Napa Valley cabernet sauvignon var. Neden benimle birlikte yukarı gelmiyorsun? Birlikte uyku öncesi bir şeyler içeriz."

Gözlerindeki vaadi yanlış anlamak mümkün değildi. Banks yutkundu. "Tamam," dedi. "Bu mükemmel bir tatilin, mükemmel son günü için mükemmel bir son olur."

7

"Jaff?"

"Efendim bebeğim, ne var?"

"Tam olarak neler oluyor?" diye sordu Tracy. "Demek istediğim bunu neden yapıyoruz? Neden kaçıyoruz? Neden Londra'ya gidip Kanal'dan geçmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

"Çok fazla şey bilmemen senin için daha iyi," dedi Jaff. "Dediğim gibi, bu benim sorunum, senin değil. Burada hareket geçerken, gözlerden uzak olabileceğim bir yer bulduğun için sana minnettarım."

"Ama artık bu benim de sorunum haline geldi," dedi Tracy. "Ayrıca, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Kimseyle konuşmayacağım. Artık bu işte beraberiz, öyle değil mi? Şimdiye kadar sana yardım ettim, ama hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Bazen kendimi bir tutsak gibi hissetmeme neden oluyorsun. Belki daha fazla yardımcı olabilirim."

"Sen tutsak değilsin. Sadece biraz fazla dikkatli olma-

mız gerekiyor, hepsi bu ve ben bunun nasıl yapılacağını biliyorum. Sözümü dinlesen daha iyi olur. Zaten fazlasıyla yardımcı oldun Fran. Minnettar olmadığımı düşünme. Bu yüzden çok fazla şey bilerek daha fazla sorumluluk almanı istemiyorum. Merak, nelere neden olur biliyorsun, değil mi? Sadece inan bana. Böyle çok daha güvenli. Tamam mı? Şimdi gel bebeğim..."

"Ah, Jaff, hayır, şimdi değil Jaff. Biz sadece..."

Ancak Tracy bir kelime daha edemeden, Jaff onu kendisine doğru çekti ve dudaklarını sımsıkı onunkilere bastırdı. Tracy sadece göstermelik bir şekilde karşı koydu. Jaff çok iyi öpüşüyordu; bunu itiraf etmeliydi ve sevişmelerinin geri kalanı da oldukça muhteşemdi.

Sevişmeyi bitirdikleri zaman Jaff bir kez daha uykuya daldı ve Tracy kendisini gittikçe büyüyen endişeleriyle baş başa buldu. Babasının evinde kaldıkları ikinci güne böyle başlamışlardı ve Tracy burada kalmak konusunda kendisini biraz rahatsız hissediyordu. Jaff'ın şehir dışında kalmaktan sıkılacağını ve Londra'ya daha erken gitmeleri gerektiğine karar vereceğini umuyordu. Şimdiye kadar çoktan birkaç telefon görüşmesi yapmıştı ve işlerin gidişatından memnun görünüyordu. Bu "işler" her neyse.

İlk başta sorun yoktu, her şey birazcık zararsız eğlenceden ve babasının yokluğuna olan kızgınlığını göstermekten ibaretti ancak artık, burada kalmaya devam ettikleri her an, kendisini daha rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Dün hafif ve ilginç bir eğlence gibi görünen şey, gittikçe daha cid-

diye biniyordu ve Tracy bundan kurtulabileceğinden emin değildi. İlk olarak, bir tutsak olmadığını söylemesine rağmen Jaff, onun istenmeyen ziyaretçilerin hepsinden kurtulmasını istiyordu. İsterse çıkıp gidebileceğini ve Jaff'ı kaderiyle baş başa bırakabileceğini düşünüyordu, ancak bir nedenden ötürü bunu yapmak istemiyordu. Bu sadece onu babasının evinde yalnız bırakmak istemediğinden değildi, onunla birlikte olmayı, sonunda her ne olacaksa bu maceranın sonuna kadar gitmeyi gerçekten *istiyordu.* Jaff'ı önemsiyordu. Sadece kendisine hiçbir şey söylenmemesinden nefret ediyordu. Onun planlarının daha büyük bir kısmında yer almak istiyordu ve ceptelefonu olmadan kendisini, dünyayla ilişkisi kesilmiş gibi hissediyordu. Bu, onu korkutuyordu.

Kulübe şimdiden, her yere dağılmış boş şişeler, halı ve mobilyaların üzerindeki lekeler ve eğlence odasının zeminine dağılmış CD ve DVD'ler yüzünden darmadağın hale gelmişti. Tracy özünde kırıp dökmekten hoşlanan, hatta dağınık bir insan bile değildi ve bu karmaşa onu rahatsız ediyordu. Dün akşam kulübeyi biraz temizlemeye çalışmıştı ancak doğru düzgün bir şey yapabilmek için kafası fazla iyiydi.

Muhtemelen artık kendisi de bir kaçaktı. Ya da en azından insanlar bu şekilde düşünmeye başlamışlardı. Mesela, Rose. Polis, Erin ve tabancayla ilgili her şeyi biliyordu ancak, henüz haberlerde, tabancanın Jaff'a ait olduğuna ya da onun varlığından haberdar olduklarına dair hiçbir şey yoktu. Ancak Tracy babasının işinden dolayı, polisin genellikle bazı şeyleri basından sakladığını biliyordu. Birilerini gizlice izle-

mek ve hazırlıksızken yakalamak için sirenleri son seste çalıştırmanın bir anlamı yoktu.

Tracy, daha şimdiden çemberi daraltmakta olabileceklerini düşündü; kulübe çoktan çevrelenmiş olabilirdi. Sonra kendisini paranoyak olduğu için kınadı. Muhtemelen Erin uzun süre sessiz kaldığı o dönemlerden birine girmişti ve polis de, dün akşam geç saatteki haberlerde belirtildiği üzere, kısa süre önce babasını öldürmüş olmalarından dolayı onu fazla zorlayamıyordu.

Bu, Tracy için bir darbe olmuştu. Bay Doyle, hatırladığı kadarıyla iyi bir adamdı. Çocukken sokakta oynarlarken Bay Whippy dondurma kamyoneti geldiği zamanlarda, her zaman kendisine ve Erin'e dondurma almaları için para verirdi. Tracy, babasının her zaman olduğu gibi çalışması gerektiği zamanlardan birinde Bay Doyle'un, ikisini de Helmthorpe' daki Easter Panayırı'na götürdüğünü hatırladı. Bay Doyle, balerin, çarpışan arabalar ve hız treni gibi oyuncaklara binmelerine izin vermişti. O zamanlar babası o yaştayken bu oyuncakların hiçbirine binmesine izin vermez, onu sadece küçük çocuklarla birlikte uçan salıncak ve atlıkarınca gibi sıkıcı şeylere bindirirdi.

Jaff uyandı, üzerindeki çarşafları attı ve yataktan kalktı. Neredeyse öğlen olmuştu ancak dün gece de şarap, esrar ve filmlerle geçen uzun bir gece olmuştu. Seksle... "Acıktım," diye duyurdu Jaff. "Ben duş alırken aşağı inip bize kahvaltı hazırlasana."

"En son hizmetçin neden öldü?" diye söylendi Tracy ya-

taktan kalkarken.

"Ne?" dedi Jaff. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Tracy.

"Evet söyledin," dedi Jaff çenesini tutarak. "Hizmetçilerle ilgili bir yorum yaptın. Benim bir hizmetçi falan olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Kastettiğin şey bu muydu? Annem Bangladeş'ten olduğu için mi? Tenimin rengi yüzünden mi?"

Tracy kendini ondan kurtardı. "Jaff, demek istediğimin bununla hiçbir alakası yoktu ve sen de olmadığını biliyorsun! Bu, insanlar kendilerinin kolaylıkla yapabileceği şeyleri senin yapmanı istediklerinde burada kullandığımız bir deyim sadece. Bırak Tanrı aşkına, gerçekçi ol!"

"Burada ne tür lanet deyimleriniz olduğunu biliyorum," dedi Jaff başparmağıyla göğsünü işaret ederek. "Benim hangi cehennemden geldiğimi düşünüyorsun? Buraya yeni geldiğimi mi? Ben bu lanet yerde büyüdüm."

"Tamam, Jaff! Bunu kastetmedim..."

"Kimse bir şey kastetmiyor. Sadece varsayımlarda bulunuyorlar. Tüm hayatım boyunca, benim hakkımda varsayımlarda bulundular." Parmağını Tracy'ye doğru uzattı. "Varsayımda bulunma."

Tracy, şakadan teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, efendim," dedi. "Üzgünüm."

"Benimle dalga geçme." Jaff gözlerini dikip ona baktı. Tracy o anda, kendisine bakan gözlerin nazik ve güzel olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. Artık bakışları soğuk ve

sertti, suratı asıktı. "Bunu kastetmek istemiş olsan iyi edersin, Francesca," dedi en sonunda. Sesi biraz daha yumuşaktı ancak hâlâ tehdit tınıları içeriyordu. "Benim hakkımda varsayımlarda bulunan insanlardan nefret ederim. Benim kim olduğumu bilmiyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor sun."

"Tamam," dedi Tracy, Jaff'ı babasının evine hiç getirmemiş, onunla hiç tanışmamış, ondan hiç hoşlanmamış, onu dans pistinde öpmemiş ve onunla tüm gece sevişmemiş olmayı dileyerek. Kendisini ağlamak üzere hissediyordu. "Gidip bize kahvaltı hazırlayacağım, olur mu? Jambon ve yumurta sana uyar mı?"

Jaff gülümsedi. "Şahane ve büyük fincan da kahve, bebeğim. Güzel ve sert. Ben duşa giriyorum." Sonra arkasını döndü ve sanki az önce aralarında hiçbir şey olmamış gibi ıslık çalarak uzaklaştı.

Tracy, yavaşça başını sallayarak orada dikildi. Lavaboya ilk önce kendisi girip biraz temizlenmeyi tercih ederdi ancak burası küçük bir kulübeydi ve sadece bir tane banyo vardı. Bunun yerine alt kata indi, ellerini ve yüzünü mutfak lavabosunda yıkadı. Biraz titrediğini fark etti. Jaff, farkında bile olmadan kaba biri olabiliyordu.

Tracy, mutfakta kahvaltı hazırlamak için gerekli yiyecekleri çıkarırken üst kattan gelen duşun sesini duyabiliyordu. En sağlıklısı olmasa da, kızartma yapmanın en kolayı olduğunu düşünerek bir iki tane kızartma tavası aldı ve göz kararı sıvıyağ ekledikten sonra ocağın üzerine koydu. Yemek

yapmak Tracy'nin iyi olduğu alanlardan biri değildi ama kızarmış jambon ve yumurtanın nasıl pişirileceğini biliyordu ve yumurtaların üstünün doğru düzgün pişmesi için oldukça fazla kızgın yağa ihtiyacı vardı. İlk önce kahveyi koydu, jambonları da kızarttıktan sonra dikkatini yumurtalara çevirdi. Ancak onları tavaya koymadan önce, ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu ve kahvaltı köşesine baktı. Tracy, ne yapacağını düşünürken altdudağını ısırdı. Jaff'ın çantası kahvaltı masasının arkasındaki tezgâhın üzerinde duruyordu. Eğer ceptelefonunu geri almak istiyorsa, ki istiyordu, şu an eline geçebilecek en iyi fırsattı. Muhtemelen ceptelefonunun orada olmadığını fark bile etmeyecekti. Jambonlar yağ sıçratıyor ve cızırdıyordu, kahve makinesi de suyu siyah altın rengine çevirirken her zaman çıkardığı gürültüleri çıkarıyordu. Tracy, çantayı masanın üzerine koyup fermuarını açtı.

Çantanın içinde gördükleri nefesini kesti. Ancak onu, önce ceptelefonunu alıp, yeni çantasının fermuarlı gözlerinden birine koyacak kadar afallatmamıştı. Sonra gidip gözlerinin kendisini aldatıp aldatmadığını kontrol etti. Ama hayır. Hepsi orada, gözlerinin önündeydi. Tomar tomar yirmi ve on paundluk banknotlar, lastiklerle paketlenmişti. Bunların arasında da içinde beyaz bir toz olan tuğla boyutunda plastik paketler vardı. Tracy'nin saydığı kadarıyla dört paket vardı. *Kokain*, diye düşündü Tracy ya da eroin. Muhtemelen dört kilo civarında. Elini para tomarlarının arasına sokarak, serin, sert ve metal bir şeye dokunana kadar çantanın daha dip kı-

sımlarını yokladı.

İşte tam o anda, eli çantanın diplerindeki silahın kabzasını tutarken, Jaff'ın beline beyaz bir havlu sarmış, elinde bir kâğıt parçasıyla kapının eşiğine yaslanmış olduğunu fark etti. Başını bir yana eğmiş, dudaklarında meraklı bir gülümsemesiyle kendisini izliyordu. Ancak bakışları bu gülümsemeden fersah fersah uzaktı. *Tanrım*, diye düşündü Tracy, içgüdülerime güvenmeli ve fırsatım varken kaçmalıydım.

Çarşamba akşamüstünün ilk saatlerinde Batı Bölgesi Genel Merkezi, tıpkı Annie'nin beklediği gibi King's Cross alanındaki kalabalık gibi olmaya başlamıştı. Chambers, Annie'nin Salak ile Avanak adını taktığı Manchester'lı yardımcısıyla birlikte etrafta dolanıp, fırsat kolluyordu. YASM'lerden bazıları da ya koridorlarda amaçsızca dolaşıyor ya da aralarında kendisine aralarında bir komplo varmışçasına gülümseyen ve sonra kızararak merdivenlerde birbirlerinin yanından geçerken bakışlarını önüne indiren Nerys Powell'ın da bulunduğu bir kısmı gibi küçük kantini tıka basa dolduruyordu. Tam da ihtiyacı olan şey!

Banks bir keresinde Annie'ye Chambers'ı, *Cadı Avcısı General* filmindeki Vincent Price karakterine benzettiğini söylemişti ve Annie daha sonra onunla bu filmi beraber izlediğinde onun ne demek istediğini anlamıştı. Elbette ki ortada fiziksel bir benzerlik yoktu ancak aynı hava, işi kanalıyla kamusal ahlaka hizmet ettiği kadar, kendi aşağılık kişisel istek-

lerini tatmin ettiğini gösteren aynı zorlukla kontrol ettiği sofu coşku vardı.

Annie arada sırada onu, kısmen cinsel, garip bir açlıkla kendisine bakarken yakalıyordu. Bazen de, Salak ile Avanak' la beraber, en üst düzeyde endişe ve paranoya yaratması için hesaplanmış bir şekilde fısıltılarla konuşulan toplantılar düzenliyordu ki bu toplantılar istediğini gerçekleştiriyordu. Annie, Janet Taylor davasını yönetmesiyle ilgili tam olarak ne düşündüğünü söylemesinin üzerinde hoş bir şekilde ayrılmadıklarını biliyordu ve şimdi de onun kin tutan biri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bunun da ötesinde Chambers, sonunda öcünü alacak şekilde patlayana dek, küçümsenme ve kin duyguları yıllarca içince biriktirecek insanlardan biriydi.

Emniyet Amiri Gervaise, Büyük Suçlar birimindeki tüm üst düzey çalışanların saat üçte toplantı odasına gelmeleri konusunda bir bildiri yayınlamıştı. Buraya, tabanca üzerinde çalışan balistik uzmanının da gelmesini bekliyorlardı. Annie, bu toplantıdan önce, sessiz bir öğle yemeği ve ellilik bir bira içmek için –ki bu biraz zaman harcamak için son şansı olabilirdi– biraz zamanı olacağını ve Winsome'ı da yanma alacağını düşündü. Konuşacakları çok şey vardı. Winsome, vurkaç olayının evraklarıyla ilgileniyordu ve biraz hızlanmaya ihtiyacı vardı.

Queen's Arms, aynı Hare ve Hounds gibi seçenekler arasında değildi. Emniyet Amiri Gervaise'in, Annie ve Banks'in takıldığı çeşitli barları bulmak konusunda fazlasıyla

usta olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak arabayı Winsome kullandığı için –zaten normal zamanlarda da fazla içemeyen Winsome, görevdeyken içki içmeyi kabul etmemişti– tüm Swainsdale ayaklarının altındaydı. *Yani, tabii ki makul ölçüde*, diye düşündü Annie. Ancak en azından şehir merkezinden uzaklaşıp, açık havada masaları ve güzel bir manzarası olan bir köy barı bulabilirlerdi. Son zamanlarda, sigara içme yasağından, bocalayan ekonomiden, ucuz içki satan dükkânlardan ve Calais'e gidip içki içmenin oldukça kolaylaşmasından dolayı pek çok bar kapanmıştı. Swainsdale'deki barların çoğu sadece hafta sonları öğle yemeği sırasında açılıyordu ancak yine de açık kalan birkaç iyi bar vardı.

Fortford Caddesi'nin dışındaki küçük bir köyde, tepeye çıkan yolun yarısında uygun bir yer buldular. Bakımlı, üçgen bir yeşil alana bakan, yaşlı bir karaağacın yaprakları altında birkaç bankı olan bir yerdi. Barın ön tarafında, yemeklerinin gelmesini beklerken Annie'nin ellilik birasını, Winsome'ınsa diyet kolasını yudumladığı piknik masaları vardı. Öğle yemeği yiyen diğer müşterilerden herhangi biri, uzun bacaklarını uzatmış, mavi iş kıyafetleri içindeki, 1 metre 80 santim boyundaki siyah kadını gördüklerinde şaşırmamaları onların turist olduğunu gösteriyordu. Buranın yerlileri genellikle Winsome'a bön bön bakarlardı.

Batı tarafında birkaç karanlık bulut birikmesine rağmen, ılık ve güneşli, yeterince güzel bir gündü. Tek sıkıntı sinekler ve ara sıra gelen inatçı arılardı. Kırlangıçlar hâlâ gökyüzünde toplanıyorlardı.

Annie, kurumuş yaprakların kireçtaşlarının başladığı yere kadar uzandığı, tepeye kadar yayılmış olan duvar kaplamalarının desenine kalmıştı. Sağında, vadinin gür yeşilliği uzanıyordu ve Fortford köyünün kendisi de, nehrin ağaçlıklı ve kıvrımlı kenarından sadece birkaç kilometre ötedeydi. Roma yerleşkelerinin yanındaki Rose ve Crown Oteli'nin sal taşı kaplı çatısını ve kireç badanalı ön cephesini de görebiliyordu. Roma sokağı dere kenarını çapraz bir şekilde keserek, uzaklarda gözden kayboluyordu. Hava, gübre ve bir bahçıvanın ateşinin dumanıyla birlikte, yeni biçilmiş saman kokuyordu. Polis merkezindeki hareketlilik ve beraberinde getirdiği basın ordusuna rağmen Annie, yaz havasını içine çekerken bunun hayatta olmak için güzel bir gün olduğunu hissetti. Her yer sis ve olgun bir bereketle doluydu. Hafızanızda kalacak türden bir gündü. Annie'ye okulda ezberlemek zorunda kaldığı bir Keats şiirinin mısralarını anımsatıyordu: "Cırcırböcekleri öter, artık hafif bir üçlüyle, kızıl gerdan evin bahçesinden ıslık çalar, ve gökyüzünde toplanan kırlangıçlar ise cıvıldarlar."

"Gördüğüm kadarıyla merkez, hayvanat bahçesine dönmüş durumda," dedi Winsome.

"Bir süre uzaklaşmak istememin nedeni de bu," dedi Annie. "Bu ve bir de..."

Winsome, düzgün bir şekilde alınmış kaşlarından birini kaldırdı. "Hadi ama. Dökül. Kaç zamandır işlerin sıkıcı olmaya başladığını düşünüyordum ben de," dedi.

"O uyuşturucu satıcısına dördüncü kat balkonundan

düşmesine neden olan vuruşu yaptığından beri mi?"

"Düşmesine neden olan bir vuruş değildi. Ayrıca sadece üçüncü kattı."

Annie birasından bir yudum aldı. Winsome bu aptalca hareketi yüzünden basına oldukça malzeme olmuştu ve yerel halkın onu tanımalarının ve bön bön bakmalarının nedeni de muhtemelen buydu. "Aslında olup biten oldukça fazla şey var," dedi Annie.

"Sadece, ben bu halkaya dahil değilim. Doug'la beraber Lyndgarth Sokağı'ndaki vur-kaç olayını soruşturuyoruz."

"Ve?"

"Dosya kapandı. Görgü tanıklarından biri plakanın bir kısmını görmüş ve buradan sonrasını getirmek de kolay oldu. İki kazazedemizin konuşmaması pek yardımcı olmadı elbette."

"Ah, öyle mi? Neden konuşmadılar?"

"Bir haltlar karıştırıyorlar. Uyuşturucudan uçmuş haldeler, öyle değil mi?" dedi Winsome gülümseyerek.

"Tamam, seni de halkaya dahil etmenin zamanı geldi. Harry, yani demek istediğim Doug nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi Winsome. "Evet, o iyi. Belki katil içgüdüsü ve eğer başarılı bir dedektif olmak istiyorsan sahip olman gereken fazladan keskinliği biraz eksik." Omuzlarını silkti ve sırıttı. "Bazı yönlerden küçük erkek kardeşim gibi. Onu beladan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Senin anaç biri olduğunu hiç düşünmedim, Winsome. Yine de sonsuza kadar bebek bakıcısı gibi davranamazsın."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama detaylar konusunda çok başarılı, zehir gibi bir zekâsı var. Ayrıca gerçekle yüzleşelim, buralarda iş ne sıklıkta fiziksel müdahale gerektiriyor ki?"

"Hepimiz korkusuz savaşçılar olamayız sanırım," dedi Annie.

"Benimki kalıtımsal. Atalarım korkusuz savaşçılarmış. Benim genlerimde var. Bir mızrak almayı düşünüyorum."

Annie kahkaha attı. "Mızrağın olmadan da yeterince korkutucusun." Birasından biraz daha içti. "Ayrıca, elinde bir mızrakla etrafta dolaşırsan Madam Gervaise'in yüzünün alacağı hali görmeyi çok isterim."

"Bu kesinlikle ona üzerinde düşünmesi gereken bir şey verir."

Okulda olması gerekirmiş gibi görünen, soluk renkli, zayıf bir kız yemeklerini getirdi: Winsome için hamburger ve patates kızartması, Annie için peynirli ve domatesli sandviç.

"Peki, bilmem gereken ne var?" diye sordu Winsome ilk lokmayı aldıktan sonra.

"Nereden başlayacağıma karar vermek zor," dedi Annie.

"Patron ne düşünüyor?"

"Madam Gervaise mi? Kapalı kutu gibi davranıyor. Rüzgâr nereden esiyor onu görmek istiyor. Matthew Hopkins kutsal bir görev yapıyormuş gibi etrafta gezinirken böyle davrandığı için onu suçlayamam."

"Matthew kim?"

"Hopkins. Cadı Avcısı General. Chambers. Evcil hay-

van ismi bence."

"Onu evde evcil hayvanım olarak beslemezdim. Hatta evcil hayvanıma onun adını bile vermem."

"Her neyse," diye devam etti Annie. "Chambers sorunlarımızın arasında en son endişelenmemiz gereken. İşler karmaşık durumda ve her şeyi olması gereken bölümde tutmak zorlaşacak. İlk olarak ve bence en önemlisi, kendi bölgemizde bir tabanca bulduk. Muhtemelen bunu sen de biliyorsundur zaten. Daha doğrusu, tabancayı ebeveynleri bulmuş ve kızlarını gammazladılar."

"Bunu biliyorum. Sen olsan yapmaz mıydın?"

"Eğer bir çocuğum olsaydı ve odasında bir tabanca bulsaydım diye mi soruyorsun?"

"Evet."

"Muhtemelen yapardım," dedi Annie. "Bilmiyorum. Bir şekilde ahlaka aykırı gibi geliyor. Zor bir karar."

"Benim için değil," dedi Winsome. "Bir vuruşta aynı şeyi yapardım. Kelime oyunu yapmaya çalışmıyorum."

"Senin baban bir polis, benimkiyse bir sanatçı."

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Annie.

"Ama ikimiz de polisiz."

"Sadece bu konuyla kendim başa çıkmaya çalışabilirdim diyorum. Bilirsin, onunla konuşup onu anlamaya çalışırdım. Şimdilerde annelerle kızları arasındaki ilişkiyi düşününce, kimsenin bir şeyden haberi olma ihtimali olmazdı."

"Bazen en önemli olan şey bu değildir."

"Nedir o zaman?"

"Kimsenin vurulmaması."

Annie hafifçe omuzlarını silkti. "Öyle olsun. Belki de liberal anne rolünü abartıyorumdur. Belki de küçük pisliği gammazlar ve olayı bitirirdim. Muhtemelen çocuk sahibi olmadığım için şanslı olmamın nedeni de bu."

"Tabii, sanki kendi çocuğunu ele verebilirsin de. Yufka yürekli."

"Her neyse," diye anlatmaya devam etti Annie. "Ev hâlâ mühürlü ve biz de balistik raporunu bekliyoruz. Bu akşamüstü daha çok şey öğrenmiş oluruz. Kız kefaletle serbest bırakıldı –ama otelde tutuklu olarak kalıyor sayılır– ve annesi de bir arkadaşında kalıyor. Patrick Doyle'un başına gelenleri zaten biliyorsundur."

"Evet," dedi Winsome. "Çok korkunç."

"Ayrıca, dün gece YASM'lerden biri bana geldi. Onların tarafında olup olmadığımı öğrenmek istedi."

"Öyle misin?"

"Gerçeğin ve adaletin tarafında olduğumu söylemek isterdim ama etrafta Chambers varken bu sözcüklerin tadı kaçıyor."

"Ama kimse için yalan söylemeyeceksin, değil mi? Onları tanımıyorsun bile."

Annie elini Winsome'ın koluna koydu. "Hayır Winsome, kimse için yalan söylemeyeceğim. Tanrı biliyor ya, o evin içinde değildim. Her şeyden önce yeteri kadar çok şey bilmiyorum ama Chambers bana zaman ayırdığında onun so-

rularının hepsine elimden geldiği kadar dürüstçe cevap vereceğim ve eğer sorunun cevabını bilmiyorsam da bilmediğimi söyleyeceğim."

"Bunu daha adil bir şekilde söyleyemezdin."

"Bunun adil olacağını kim söyledi?"

"Kötümsersin."

"Evet, yani... unutma, ben bir zamanlar Chambers'la beraber çalışıyordum."

Winsome hamburgerini silip süpürdü ve patates kızartmalarını yemeğe başladı. "Nereden başlamalıyım?" diye sordu gözlerini tabağından kaldırıp Annie'ye bakarak.

"Başkomiser Banks'in kızını tanıyor musun?"

"Tracy'yi mi? Adı bu muydu?"

"Doğru. Ama sanırım bu günlerde kendisini Francesca olarak tanıtıyormuş."

"Bu hiçbir şey demek değil. Çocuklar genellikle ailelerinin kendilerine verdiği isimleri beğenmedikleri bir dönemden geçerler," dedi Winsome. "Ben de böyle bir dönemden geçtim. Okul yıllarında kendimi Joan diye tanıtırdım."

"Tracy yirmi dört yaşında. O bir çocuk değil." Annie, Winsome'a bir bakış fırlattı. "Bunu yaptın mı? Gerçekten? Joan?"

"Evet. Sıradan bir ismim olmasını istiyordum. Winsome'dan nefret ediyordum. Sen hiç ismini değiştirmedin mi?"

"Hayır. Öyle ya da böyle ben hep Annie oldum. Yani, o zaman Tracy'yi tanıyorsun, öyle mi?"

"Merkeze geldiğinde bir ya da iki kere onunla konuş-

muştum. İyi bir kız ya da en azından öyle görünüyor. Onu *tanıdığımı* söyleyemem. Bir sorun mu var?"

"Belki. Sadece ismini değiştirmekle kalmamış," dedi Annie. "Dış görüntüsünü de değiştirmiş."

"Yani? İnsanlar bunu yapar. Kendine bir bak. Saçlarını kısa kestirip, rengini açtırdın. Eskiden bir hippi gibi giyinirdin, şimdi..."

"Tamam. Ne demek istediğini anladım." Annie saçlarına dokundu. "Dediğin doğru. Kendi başına bundan bir anlam çıkarmaya çalışmıyorum. Haklısın. Bazen insanlar sadece bir değişiklik isterler. Sorun aynı zamanda ortadan kaybolmuş gibi görünmesi."

"Gibi görünmesi mi?"

"Evet, yani, bu noktada tamamen tahminlerden oluşan bir alana ya da Madam Gervaise'in dediği gibi fanteziye girmiş oluyoruz. İşte bu nedenle merkezde onunla konuşmak yerine burada seninle konuşuyorum."

"Ben daha saf olduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü senden daha aklı başında birini tanımıyorum. Beni bir dinle Winsome. Eğer saçmalıyorsam bunu bana söyleyebilirsin." Annie boş tabağını itti ve biraz daha bira içti. Bardağı neredeyse boşalmıştı ve bir bira daha içmek istiyordu. Ama o akşamüstü yaşayabilecekleri karmaşayı düşünerek, kendisine hâkim olmaya ve kahve, bir çeşit yapışkan karamelalı puding ve krema ısmarlamaya karar verdi. "Juliet Doyle, odasında tabanca bulunan kızın annesi, bana kızı Erin'in Headingley'de diğer iki kızla birlikte kaldığını

söyledi," diye anlatmaya başladı. "Rose Preston ve Tracy Banks. Leeds polisi, Erin'in tutuklandığı gün akşamüstü evi aradı. Rose evdeymiş. Görünen o ki, o akşam Tracy işten eve geldiğinde ve Rose ona olanları anlattığında, çılgına dönmüş. En çok Jaff isminde bir herifle ilgili endişeleniyormuş, Erin'in erkek arkadaşı. Rose ona haberleri verir vermez Tracy hemen evden çıkmış ve o zamandan beri onu gören ya da ondan haber alan yok."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Dün akşam evlerine gittim ve Rose'la konuştum. Ayrıca Jaff denilen şu çocuğun dairesine de baktım –kanalın alt tarafında, hoş bir yer– ama evin her yeri kilitliydi ve evde kimse yoktu. Komşulardan biri bana polislerin çoktan gelip bazı sorular sorduğunu söyledi. Biraz kızgın görünüyordu, konuşurken kapısının zincirini çıkarmadı ve bana daha fazla soruya cevap vermek zorunda olmadığını söyledi. Haklı da. Yapabileceğim fazla bir şey yoktu, ben de eve döndüm."

"Bazı insanlar böyle işte," dedi Winsome.

"Bu sabah Leeds'den Komiser Ken Blackstone'a telefon ettim ve tahmin et ne oldu? Kontrol etti ve dün Granary Rıhtımı'na kimseyi göndermediklerini söyledi."

Winsome kaşlarını çattı. "Peki sence neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Benim için, işin tamamen tahminlerde oluşmaya başladığı yer burası. Rose, Tracy ile Jaff arasında bir şeyler olduğu gibi bir izlenime kapılmış, bana öyle söyledi. En olmadı, Tracy bu Jaff hakkında gereksiz derecede endişelenmiş görünüyormuş. Tabancayı bilip bilmediği konu-

sunda hiçbir fikrim yok. Bunun tamamen bir varsayım olduğunu biliyorum ama, hem Tracy hem de Jaff görünürlerde olmadıklarına göre, benim tahminim beraber bir yere, muhtemelen güneye kaçtıkları yönünde. Eğer tabanca Jaff'a aitse, o zaman kesinlikle Erin'in kendisini ele vereceğinden ya da polisin bu kanaldan kendisini izleyebileceğinden korkuyor olmalı. Bulunmak istememesinin nedeni de bu."

"Yani kaçıyor. Mantıklı. Gerçekten bu tabancayı kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Balistik önraporuna göre son zamanlarda kullanılmamış. Şu anda önemli olan, nedeni ne olursa olsun, muhtemelen silahın sahibinin o olması."

"Peki Tracy'nin tüm bu olanlar içindeki payı ne?"

Annie pudinginden biraz daha yedi ve lokmasını kahvesiyle birlikte yuttu. "Bilmiyorum," dedi. "Ya o da bunun içinde ve Jaff'la beraber gitti ya da buna dahil değil ve Jaff'la beraber gitti."

"Ya da başka bir yere gitmiştir. Kendi başına."

"Belki," dedi Annie. "Ama bu çok olası değil, sen de öyle düşünmüyor musun? Zamanlama fazla rastlantısal."

"Her şey koşullara bağlı olarak tesadüfidir," dedi Winsome. "Ama haklısın. Sorun şu ki, Tracy'nin kötü herhangi bir işe karışacağına inanamıyorum. Başkomiser'in kızı bunu yapmaz."

"Onun her zaman düzgün bir çocuk gibi göründüğüne katılıyorum, ama insanlar değişir Winsome. Yanlış ortamlara girerler, kavgacı olmaya başlarlar, hayatlarına ya da kendi-

lerine karşı olan davranış şekillerine kızmaya başlarlar. İsyan. İsyan pek çok boyutta ve şekilde olabilir ve sadece ergenlik döneminde ortaya çıkmaz. Yirmi dört o kadar da büyük bir yaş sayılmaz. Jaff denilen şu heriften gerçekten hoşlanıyorsa... Tanrım..."

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece kendi kötü çocuk durumumu hatırladım."

"Kötü çocuk mu?"

"Evet. Kötü çocukların ne olduğunu bilmiyor musun Winsome?"

"Onlarla ilgili fazla deneyimim olduğunu düşünmüyorum."

"Kötü çocuk güvenilmezdir. Bazen hiç ortaya çıkmaz, çıktığındaysa da hep geç kalır ve huysuzdur. Sana karşı kötü davranır ve yanından erken ayrılır. Hep başka bir planı, olması gereken başka bir yer vardır. Ama sen onu beklerken başka hiçbir şeye odaklanamazsın, kapıdan içeri bir sonra giren o mu olacak diye tek gözün hep kapıdadır. Onun başkalarıyla da görüştüğünü bilsen de, onun yanındayken kalbin daha hızlı çarpar, nefesin göğsünde sıkışır. Ona kızabilirsin, ama uzun sürmez. Tüm ilgisini sana yönelttiğinde kısa bir süre mutlu olursun. Sonra her şey yeniden başlar."

"Kulağa berbat geliyor," dedi Winsome.

"Ama ince bir güzelliği olan bir acıdır," dedi Annie. "Bazen günlerce ortalarda görünmez ve onun için kalbin ağrır. En yakın arkadaşınla yatar, ama yine de onu affedersin,

yine de onu istersin."

"*Senin* bir kötü çocuk durumun mu oldu?"

"Elbette ki, Paul Burroughs. Ama sadece on altı yaşındaydım. Bunu erken dönemde atlattım." Annie, sonra bir psikopat olduğu ortaya çıkan diğer kötü çocuk deneyimi hakkında konuşmak istemiyordu. Hayatında seçtiği erkekler söz konusu olduğunda kesinlikle başarılı bir geçmiş performansı yoktu. Winsome psikopat olanı zaten biliyordu ve bu konuda bir şey söylemek fazla diplomatik olurdu. Paul Burroughs hakkında konuşmak çok daha kolaydı.

"Seni aldattı mı?"

"Tabii ki aldattı. Kötü çocuklar her zaman sadakatsizdir. Bu bir numaralı kuraldır."

"Kötü olan başka ne yapıyordu?"

Annie olanları hatırladıkça sevgiyle gülümsedi. "Paul mu? Ah, ciddi hiçbir şey, gerçekten, en azından en başında. Küçük, eğlenceli, sıradan şeyler. Ama gözü pek biriydi. Daha umursamaz olamazdı."

"Ne gibi?"

"Şey, mesela bir gece, gece yarısından sonra, bölgenin yat limanına girdik ve bir sürat teknesi ödünç aldık." Annie kendine hâkim olamayarak Winsome'ın yüzündeki dehşet ifadesine güldü. "Eğer sahil güvenlik bizi yakalamasaydı ya kendimizi Fransa'da bulabilir ya da kayalara çarparak boğulabilirdik. Teknenin motorunu nasıl çalıştıracağını biliyordu –motoru olan herhangi bir şeyi nasıl çalıştıracağını bilirdi– ancak dümeni nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Polis ne yaptı?"

"Görünen o ki pek fazla şey yapmadı, yoksa bugün burada olamazdım." Annie omuzlarını silkti. "Hafif bir ceza verdiler, hepsi bu. En azından öyle olacaktı, eğer..."

"Ne?"

"Şey, Paul'un ailesiyle ilgili bir sürü sorunu vardı. Babası başka bir kadınla kaçarak evi terk etmişti ve annesi de yaşayan ölü gibi bir şeydi. Çok fazla içki içer ve tonlarca Valium alırdı. Kafası o kadar karışıktı ve o kadar öfkeliydi ki, ona sarılıp her şeyin geçmesini sağlamak isterdin."

"Bunu yaptın mı?"

"Hayır. Ben mi? Ben o tür biri değilim. Ayrıca, kötü çocuklara sarılamazsın. Sorun karaya çıktığımız zaman, sahil güvenlikteki en iri adamla kavga etmesiydi ve o geceyi hapiste geçirmek zorunda kaldı. Bu sadece başlangıçtı. Bu olaydan sonra, onu pek görmedim ama başının kanunlarla oldukça belaya girdiğini duydum; araba hırsızlığı, çalıntı arabayla yakalanma, sonra silahlı soygun, saldırı, hırsızlık, bunun gibi şeyler.

"Peki ya şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de hapistedir."

"Yani o doğuştan kötü bir çocuktu, öyle mi?"

"Evet. Ama kötü çocukların hepsi suçlu değildir. Bu daha ziyade ruhsal bir durum. Senin başına hiç gelmedi mi?"

"Tatlım, benim büyüdüğüm yerdeki kötü çocuklar *gerçekten* fazla kötüydüler. Sadece surat teknesi çalan zayıf, hanım evladı, beyaz çocuğa benzer bir yanları yoktu. Yanla-

rında bıçak ve AK47 tabancalar taşırlardı."

Annie kahkaha attı. "Her neyse, kim bilir? Belki de tüm bu olanlar Tracy'nin dış görünüşündeki değişikliklerle alakalıdır, *piercingler*, yeni isim. Dediğim gibi, isyan herhangi bir zaman, çok farklı şekillerde ortaya çıkabilir. Bildiğim tek şey onu bulmak ve işleri yoluna koymak istediğim. Bunu da lanet ülkedeki tüm birleşik polis kuvvetleri onun peşine düşmeden önce yapmak istiyorum. Tracy ya bizi küçümsüyor ya da korkuyor. Ama, kendisi bunu bilse de bilmese de yardıma ihtiyacı olabilir."

"Peki ya Alan?"

Annie başını iki yana doğru salladı. "Önümüzdeki pazartesiye kadar dönmeyecek ama acil durumlar için ceptelefonu numarasını almıştım. Her neredeyse, uzakta çekim alanı dışında bir çölde olmadığı sürece onu *arayabilirdim*. Şimdi aklıma geldi. Bugün işten sonra gidip kulübesine bakmam gerek. Bir süredir gitmiyorum. Zavallı çiçekleri şimdiye kadar çaresizce bir damla su beklemişlerdir."

"Ama ona telefon etmeyecek misin?"

"Henüz o kadar acil bir durum olduğundan emin değilim. İçimden bir ses, Banks dönmeden ve ne olduğunu öğrenmeden önce, Tracy'yi tüm bunların içinden çıkarabilirsem çok daha iyi olacak diyor."

"Peki benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Sessiz ol ama aba altından sopa göster. Radarın açık olsun. Sadece işimizi yaptığımız zamanlarda bile. Ateşli silahlar olayından dolayı adın lekelenmiş durumda değil, bu

nedenle hâlâ ayrıcalıklı bir konumdasın."

"Yani başımı önümde ama gözlerimi ve kulaklarımı açık tutayım, öyle mi?"

"Hemen hemen hepsi bu. Bu iş üst kademelere ulaştığında, muhtemelen beni de mikroskobun altındaki bir böcek kadar yakından mercek altına alacaklardır. Yakında bir form doldurmadan lavaboya bile gidemeyecek durumda olacağım. İlk olarak, bu Jaff hakkında elinden geldiği kadar çok bilgi edinebilirsen, bunun çok yardımı dokunur. Headingley'deki Rose Preston'la başlayabilirsin. Pek fazla şey bilmiyor, ama bana söylediğinden fazlasını bildiğine eminim."

"Adresleri sende var sanırım, değil mi?"

Annie, adresleri verdi. "Maalesef Jaff hakkında elimde onun adresinden *başka* bir şey yok ve oraya yeniden gitmenin bir anlamı olduğunu da düşünmüyorum. Bu arada ilk ismi Jaffar. Dairesinin zilinde de 'J. McCready' yazıyor. Bunlardan çok daha fazlasını öğrenmemiz gerek."

"Doğal çekiciliğimi kullanabilirim."

Annie gülümsedi. "Evet, bir de o var." Annie parmağını Winsome'a doğru salladı. "Ama kesinlikle düşürme vuruşu yok."

"O bir düşürme vuruşu değildi!"

"Anlamıyorum," dedi Tracy, uzun kabzasından tuttuğu silahı kaldırırken. "Erin'in senin tabancanı aldığını sanıyordum."

"O şeyi kaldır." Jaff tabancayı Tracy'nin elinden aldı ve çantasına geri koydu. "Aldı," dedi kahvaltı masasına oturup, elindeki kâğıdı kapalı bir şekilde yanına koyarken. "Bu farklı bir silah. Bir başkası. Vic'ten aldım. Eğer şimdi acele etmezsen o yumurtalar lastiğe dönecek. Ben yumurtamı sulu severim."

Tracy, adeta bir transtaymış gibi, jambon ve yumurtayı servis etti ve iki kupa kahve koydu. "Ama başka bir silaha neden ihtiyacın var ki?" diye sordu.

"Ah. Bilmiyorum. Korunma. Böyle kendimi daha güvende hissediyorum."

Tracy, kısmış olduğu gözlerinin arasından ona dikkatle baktı. İlk başta, kapının eşiğinde onu öylece dikilirken gördüğünde, ne kadar tahmin edilmez hareket edebildiğini bildiğinden dolayı korkmuştu. Ancak şimdi, belden üzeri çıplak, ağzı tıka basa jambon ve yumurta doluyken aynı küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Tracy, ne olursa olsun hiçbir şeyin onun kahvaltısını etmesine ya da yapmak istediği bir şeyi yapmasına engel olamayacağını hissediyordu. Tracy aç değildi. Midesinde çok fazla kelebek uçuşuyordu; bu yüzden kuru, kızarmış ekmeğini tırtıklayıp kahvesini yudumladı. Kendisini çantasını karıştırırken yakaladığında, Jaff'ın bir öfke patlaması yaşayacağını, hatta kendisine vurabileceğini sanmıştı ancak bundan başka hiçbir şey olmamıştı. Kesinlikle ani bir mod düşmesi.

"Onu hiç kullandın mı?" diye sordu Tracy.

"Elbette. Bunu değil, ama buna benzeyen diğerini. O si-

lahın nasıl bir hissi olduğunu görmeliydin."

"Birini vurmak için mi kullandın?"

"Salaklaşma. Sadece açık havada, tenekeleri falan vurmak için. Hedef egzersizi."

"Tabancalardan hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmak zorunda değilsin. Aklı başında olan kimse hoşlanmaz, ama bazen faydalı oluyorlar."

"Ne için?"

"Söyledim. Korunma."

"Kimden?"

"Bilmemen daha iyi."

"O malların ait olduğu adamdan mı?" Tracy eliyle çantayı gösterdi. "Eroin, kokain ya da her neyse. Onu çaldın mı?"

"Kokain," dedi Jaff. Üzerinde sarısı akmakta olan yumurta ve jambon olan çatalını ağzına götürürken, yarı yolda durdu, kaşlarını oynattı ve Tracy'nin gözlerine baktı. "Denemek ister misin?"

Tracy kendine hâkim olamayarak bir kahkaha attı. "Şimdi değil, çok teşekkür ederim. Ben ciddiyim, Jaff!" Daha önce birkaç kez kokain denemişti, ilk önce üniversitedeyken sınavlar sırasında ayık kalmak için, sonra da kulüplerde ve barlarda. Kokainden oldukça hoşlanmıştı ve genellikle kendisini şehvetli hissetmesine neden oluyordu, ancak etkisi kısa sürede geçiyordu ve sonra kendini saatlerce berbat hisse diyordu. Şu anda kesinlikle bir kez daha şehvet hissetmek istemiyordu ve zaten oldukça berbat durumdaydı.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diye devam etti Jaff. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sen..."

"Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun Jaff? Gerçekten düşündüğün şey bu mu? Neler olduğunu bilmemin tek sebebi bana anlatmıyor olman. Sana sordum. Ama söylemiyorsun. Eğer bu işte berabersek, daha çok şey bilmem gerek. Şaşırabilirsin. Belki de yardımım dokunur. Tüm bunların içine ne kadar battın?"

"Tüm neyin?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Uyuşturucu. Para. Silahlar. Kimsin sen? Bir gangster özentisi mi? Silah kaçakçılığı yapan bir uyuşturucu satıcısı mı? Bir Guy Ritchie filminden mi çıkıp geldin? 'Rock n'rolla' mıydı? Bu mu?"

"Ben..."

"Çünkü ben aptal değilim Jaff. Belki bildiğim tek şey, zar zor tanıdığım, çantasında birkaç kilo kokain, birkaç bin sterlin ve dolu bir silah olan –silahın *dolu* olduğunu varsayıyorum, öyle değil mi?– bir adamla birlikte polisten kaçtığım ve babamın evinde saklandığım olabilir. Tüm bunlar benim kulağıma aynı bir sinema filmi gibi *geliyor*."

Jaff ona gülümsedi. Bunun bir 'çok yaramaz bir çocuğum ama beni sevmeden duramıyorsun, öyle değil mi' gülümsemesi olması gerekiyordu, ancak bu sefer işe yaramamıştı. "Sanırım sana bir açıklama borçlu olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet. Başlangıç olarak bu iyi olurdu."

"Bak, senden benimle birlikte gelmeni istemedim, değil

mi? Bu benim..."

"Bana bu zırvaları sıralama, Jaff. Eğer ben olmasaydım, babamın kahvaltı masasında oturup lanet jambon ve yumurtalarını yiyemiyor olacağını gayet iyi biliyorsun."

"Balıkçı kadınlar gibi konuşmaya başladın, farkında mısın?" dedi Jaff. "Neden bunu kesip, sakinleşmiyor ve her şeyi akışına bırakmıyorsun?"

Tracy surat astı ve Jaff'a bulabildiği en tiksinmiş gibi görünen bakışını fırlattı. Sonra derin bir nefes aldı. Minnettar olması gereken tek bir şey vardı. Jaff, parayı, kokaini ve silahı bulmasıyla ilgili o kadar endişelenmişti ki, çantasını kontrol ederken ceptelefonu tamamen aklından çıkmış gibi görünüyordu. "Haklısın," dedi. "Peki bunu nasıl yapmamı önerirsin? Sakinleşmeyi yani. Akış aslında *nedir*? Akışa bırakmam için ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey, bebeğim. İşin güzel yanı da bu. Hiçbir şey yapmak zorunda değildin."

"Çünkü başlangıç olarak, sadece planımızın ne olduğunu bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Planı*mız* mı?"

"Yani, kısa süre önce birkaç telefon edip, işleri düzenleyecektik, sonra Londra'da sahte pasaport ayarlayan bir arkadaşınla buluşacak ve Kanal'ın ötesinde gözden kaybolacaktık, doğru değil mi? Yoksa bu kısmını da mı yanlış anlamışım?"

"Hayır. Genel olarak fikir hâlâ bu."

"O zaman bu çantayı yanında taşımayı planlamadığını umuyorum."

"Beni rahat bırak! O malların hepsini Londra'da elimden çıkaracağım. Para hariç tabii ki."

"Silah da dahil mi?"

"Silah da dahil. Ayarlamanın bu kadar uzun sürmesinin, hâlâ burada olmamızın nedeni bu. Sence yanımda bir silah ve kilolarca kokainle sınırı geçmeye çalışacak kadar deli miyim?"

"Bilmiyorum, Jaff. Tam olarak ne kadar deli olduğunu bilmiyorum. Şu anda seni bile tanımadığımı düşünüyorum."

"Sadece güven bana, hepsi bu." Jaff elini uzattı ama Tracy onun elini tutmadı.

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi, "ama benden bir şeyler saklayarak sana güvenmem için bana bir sebep vermiyorsun."

Jaff çatalını havada salladı. "Senin kendi iyiliğin içindi."

"Ne benim iyiliğim içindi? Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Kavga etmeyelim bebeğim," dedi Jaff, kahvaltısının kalanını bitirirken. Masada yanında duran kâğıda, çatalının arkasıyla vurdu. "Ayrıca, kaba bir şekilde bölünmeden önce ben de *sana* bir şey söylemek üzereydim."

Tracy aniden kendisini öfkeliden çok endişeli hissetmeye başladı. Kolyesiyle oynadı. "Ah? Ne söyleyecektin?"

"Bu kâğıt parçası. Bunu öndeki odadaki masanın çekmecesinde buldum. Bu..."

"İnsanların çekmecelerinin altını üstüne getirmemelisin. Bu..."

Jaff elindeki çatal ve bıçağı o kadar sert vurdu ki tabak kırıldı ve parçalanarak yere düştü. "Neyin doğru neyin yanlış olduğu hakkındaki zırvalıklarını kesip o lanet çeneni kapatacak mısın!"

Jaff o kadar yüksek sesle bağırdı ve gözlerindeki bakış o kadar soğuk ve sertti ki Tracy kendini yeniden ağlamak üzere hissetti. Dudaklarının titrediğinden emindi ve gözyaşlarının akmasını engellemek için kendisiyle mücadele ediyordu. Korkusunu hissedebilse bile Jaff'ın kendisini ağlarken görmesine izin vermeyecekti. Onun bu tatmini yaşamasına izin vermeyecekti.

"Artık her şey açık mı?" diye devam etti Jaff. "Aynı fikirde miyiz?"

Tracy, başparmağının kenarını ısırarak başıyla onu onayladı.

"Tamam," diye devam etti, hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde. "Söylediğim gibi. Bu mektubu çekmecelerden birinde buldum ve üzerinde ilginç, hem de çok ilginç şeyler yazdığını gördüm."

"Nedir o?" diye sordu Tracy kısık bir sesle.

"İsmin Banks, öyle değil mi? Francesca Banks."

"Bu doğru."

"Ve baban da Kuzey Yorkshire Polisi'nden Başkomiser Alan Banks, öyle mi?"

"Evet. Yani..."

Jaff elindeki kâğıdın düşmesine izin verdi. "Baban lanet olası bir polis ve bunu bana söylemeyi uygun bulmadın, öyle mi?"

"Bana önemli bir şey gibi gelmedi. O burada değil, öyle değil mi? Kim olduğu ya da ne yaptığının ne önemi var?"

"'*Ne önemi var*'mı?" Jaff başının kenarına vurdu. "Bana *yalan* söyledin, bebeğim. Aptal olmadığından emin misin? Çünkü benim durduğum yerden öyle görünmüyor."

"Hakaret etmene gerek yok. Evet, o bir polis. Ne olmuş yani?"

"Sadece öylesine bir polis değil. Bir Baş Komiser." Jaff kahkaha attı. "Bir Başkomiser'in kızıyla yatıyormuşum. Buna inanamıyorum."

"Bu konuda bu kadar kaba olmak zorunda değilsin."

"Karar ver, bebeğim. Sen bir melek misin yoksa bir fahişe mi? Yataktayken edindiğim ilk izlenim ikincisi olduğun yönünde ama sonra ahlak ve görev hakkında zırvalıyorsun, ve benim hakaret ettiğimi ve kaba davrandığımı söylüyorsun. Sen bu ikisinden hangisisin?"

"Senin kaba bir şekilde belirttiğin gibi yataktayken ne yaptığımı ya da yapmadığımı nasıl fark edebilirsin ki? İlgilendiğin tek şey kendi zevkin. Benim yerimde plastik bir şişme bebek de olabilirdi senin için."

"Zaten ancak şişme bir bebek kadar istekliydin. Her şey bununla ilgili değil mi? Seks yapmak? Fırsatın olduğu zaman ve fırsatın olduğu yerde zevk almak."

"Ah Jaff, sen olağanüstü birisin, gerçekten öylesin ve bir de filozof."

Jaff parmağını ona doğru uzattı. "Kapa çeneni, kaltak. Seni uyarıyorum. Alaycılıktan hoşlanmam."

Tracy gözlerini dikip ona baktı. "Her neyse. Babamın bir Başkomiser olmasının ne önemi var?" diye tekrarladı.

"Önemi var çünkü işin içine polisler karıştığında tüm çıkışları tutarlar, işte bu yüzden önemi var. Birbirlerine kenetlenirler. Önemi var çünkü bu her şeyi on kat zor hale getiriyor. Sen bir polisin kızısın. Seni geri almak için yapmayacağı şey yoktur. Hiçbir şey. Bu onun için kişisel bir mesele ve lanet olası tüm ülkenin polis kuvvetleri de onun tarafında. Anladın mı? Sayıca bizden ciddi anlamda üstünler."

"Beni geri almak derken ne demek istiyorsun? Nereden geri almak? Kimden geri almak? İstediğim zaman buradan çıkıp gidebilirim, öyle değil mi?"

"Gerçekçi ol. İşler değişti. Aynı söylediğin gibi, bu işte beraberiz ve işler hallolana kadar kimsenin diğeri olamadan bir yere gideceği yok."

Tracy ürperdiğini ve boğazının daraldığını hissetti. Yani doğruydu: onun gözlerinde artık bir tutsak, bir rehineydi; ya da bir yük. "Sana söyledim. Babam tatilde. Pazartesi gününe kadar dönmeyecek. Nasıl bizi arıyor olabilir ki? Neler olduğundan haberi bile yok."

"Ama döner dönmez her şeyden haberi olacak ya da belki arkadaşlarından neler olduğunu duyar ve erken döner. Şu anda dönüş yolunda bile olabilir."

"Hayır olamaz. Beni o kadar önemsemez."

"Sadece çeneni kapat ve bırak düşüneyim."

"Bak," dedi Tracy, elinden geldiği kadar sakin bir şekilde. "Neden sadece gitmeme izin vermiyorsun? Gerçekten.

Şimdi, sanki bunların hiçbiri olmamış gibi Leeds'e geri dönebilirim. Köyden bir otobüse binip Eastvale'e gidebilirim. Vic'in arabasıyla Londra'ya gidebilir, pasaportunu alıp, para işini halledip ortadan yok olabilirsin. Her şey, babam tatilden gelmeden bitmiş, hallolmuş olur. Onun bir şey bilmesine gerek yok." Daha ağzından çıkarken kelimeleri kulağına çığ ve çaresiz gelmişti.

"Sanırım şimdi *benim* aptal olduğumu düşünen sensin," dedi Jaff.

"Neden?"

"Sence buradan ellerini kollarını sallayarak çıkmana ve polislere bildiğin her şeyi anlatmana izin verir miyim?"

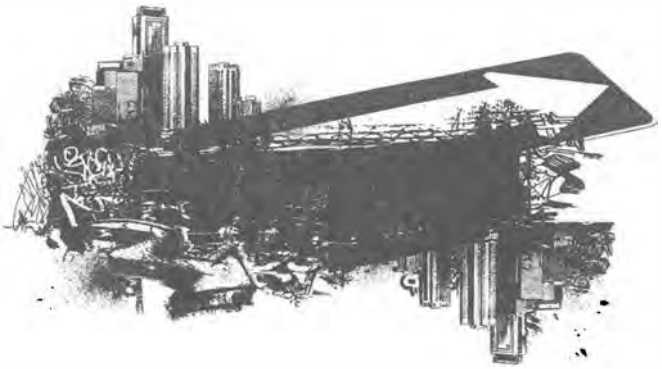
"Onlara hiçbir şey söylemem. Zaten hiçbir şey bilmiyorum. Hatırlamıyor musun? Bana hiçbir şey söylemedin."

"Kokaini, parayı ve tabancayı biliyorsun. Bu kadarı yeterli."

"Ama benimle birlikte seyahat edersen bu senin için daha kötü olur. Beni yanında götüremezsin, değil mi? Sadece sana ayak bağı olurum. Sadece bırak şimdi gideyim, Jaff. Lütfen."

"Tamam," dedi Jaff. Sanırım bu durumda iki seçeneğim var: Ya seni gözümün önünden ayırmayacağım ya da..."

Tracy ikinci seçeneğin tam olarak ne olduğunu anladığında kemik iliklerine kadar buz kesti.

8

"Bu, Naomi Worthing," dedi Emniyet Amiri Gervaise, o akşamüzeri toplantı odasında toplanmış olan Büyük Suçlar ekibine. "Buraya, incelenmek üzere gönderdiğimiz silah hakkında bize bilgi vermek için Birmingham'dan geldi. Hızlı çalışmanız için çok teşekkür ederiz Naomi."

Naomi, Gervaise'e gülümsedi. "Sorun değil," dedi. "Şans yüzümüze güldü." Tombul, orta yaşlı, ağarmaya başlamış saçları ve iyi niyetli tavırları olan bir kadındı. Annie'nin bir balistik uzmanının olmasını beklediği gibi biri değildi. *Olay Yeri İnceleme Ekibi'nden* çok Bayan Marple tarzında bir kadındı. Onu dileyenler küçük bir topluluktu; sadece Gervaise, Annie, Winsome, Harry Potter ve Büyük Suçlar'da yeni ve iyi bir izlenim bırakmak için çok istekli olan Geraldine Masterson.

"Teknik detaylarla sizi sıkmayacağım," diye başladı Naomi, "ancak elimizde dokuz milimetrelik otomatik bir Smith &Wesson var, daha doğrusu yarı otomatik. Bu model sek-

senli yılların ortalarına dayanır. On santimlik namlusu, on altı mermilik kapasitesi vardır ve dolu olmayan ağırlığı ortalama dokuz yüz gramın biraz üstündedir. Şimdiye kadar sorusu olan?"

"Smith & Wesson, bir Amerikan şirketi değil mi?" diye sordu Annie.

"Evet. Söz konusu tabanca ABD'de imal edilmiş," diye cevap verdi Naomi. "Bu da bu tabancayı, Çek ya da Rus modellerinden daha seyrek rastlanır yapıyor. Demek istediğim, yerel bir barda bu tabancanın satıldığını göremezsiniz ve elbette ki, Smith&Wesson oldukça pahalıdır."

"Buralarda kolaylıkla bulunabilirler mi?"

"Ara sıra. Ancak kesinlikle, az önce bahsettiğim Doğu Avrupa sokak modelleri kadar yaygın değildirler. Bakın, eğer bu sorularla nereye varmak istediğiniz konusunda bir tahminde bulunmam gerekirse Dedektif ...?"

"Cabbot. Komiser Annie Cabbot."

"Evet, yani, bu tabancanın Amerikan kökenli olmasının, sahibi ya da onu kullanan hakkındaki araştırmanızı etkilemesini istemem. Eğer daha önce olmasa bile, doksanlı yıllardan beri İngiltere'de de dolanıyor olma şansı var. Oldukça popüler, basit ve pratik bir alet ve bu tabanca için cephane bulmak da pek zor değil."

"'Kullanan' mı dedin Naomi?" diye sordu Gervaise.

Naomi ona döndü. "Evet. Ben de o konuya gelmek üzereydim. Basit bir şekilde yazılı rapor göndermek yerine buraya şahsen gelmemin nedenine. Eastvale'e yaptığım ziyaret-

lerden hoşlanmıyorum sanmayın ama."

"Anlat bize," dedi Gervaise.

Naomi kendisine kahve aldı, süt ve şeker ekledikten sonra elindeki dosyayı açtı. "Fişek haznesinde iki mermi yeri boştu. Mermiler *ve* kovanları. Muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi otomatik silahlarda genellikle böyle olur. Ateşlenmesinden sonra kovanı da atarlar. Zeki bir suçlu ateş ettikten sonra silahtan çıkan kovanları toplar ve onlardan kurtulur, ama bazen insanlar dikkatsiz davranırlar ya da aceleleri olduğu için bu kovanları ortada bırakırlar."

"Tabancanın ne zaman ateşlendiğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Annie.

Naomi olumsuz anlamda başını salladı. "Sadece tabancayı inceleyerek *ne zaman* ateşlendiğinden emin olamıyoruz," dedi. "Sadece *bu fişek haznesinden* ateşlendiklerini söyleyebiliyoruz."

"Ama belki de başka bir tabancadan olabilir, öyle değil mi?"

"Sanırım bu mümkün, ama pek olası değil. Dediğim gibi maalesef, ateşlenmiş kovanlar elimizde değil, bu nedenle emin olabilmek için onları ateşleme pimiyle karşılaştıramıyoruz. Eğer biri özenle bir aldatmaca düzenlemediyse, mermilerin bu tabancadan ateşlendiğinden şüphelenmek için bir sebep göremiyorum."

"Anlıyorum. Üzgünüm. Lütfen devam edin."

"Normalde, Ulusal Ateşli Silahlar Balistik İstihbarat Veritabanına bakarız ki bu söylenmesi uzun olduğu için bundan

sonra sadece UASBİV diyeceğim. Burada, bu tanıma uyan bir silahın 2004 yılında işlenmiş faili meçhul bir cinayet sırasında kullanıldığını gördük. Elbette ki bu kesin bir bilgi değil. Sadece tabancanın mermi sayısına, genel modeline ve fişek haznesinde bulduğumuz mermi türüne işaret ediyor ama yine de merakımızı uyandırdı. Bir sonraki adım, kullanılmış olan mermi örneği elde etmek ve BBBS'i –Birleşik Balistik Belirleme Sistemi anlamına geliyor, kısaltmaları seviyoruz, değil mi?– taramak için silahın kontrol altındaki bir ortamda ateşlenmesidir. Burada ise, bu tabancayla 2004 yılındaki cinayet arasında kesin bir bağlantı olduğu sonucuna ulaştık. Kesinlikle emin olabilmek için uygulamamız gereken bir sonraki adım, kurban üzerinde kullanılmış mermilerden birini alarak, iki mermiyi yan yana getirip, karşılaştırma mikroskobuyla fiziksel bir inceleme yapmaktır. Bu genellikle televizyondaki cinayet programlarında gördüğünüz bir şey, mermiyi koyar ve üzerinde uğraşırlar. Ekranda çok seksi görünüyor."

"Peki, gerçekten kullanılmış bu mermileri nereden buldunuz?" diye sordu Annie.

"Batı Yorkshire. Tam olarak nerede olduklarından emin değilim, ama bir yerde kanıt odalarından birin de kilit altında olmaları *lazım*."

"Silah nerede ateşlenmiş?"

"Woodhouse Moor. Leeds."

"Faili meçhul davaların delillerini nerede tuttuklarından emin değilim, ama ya Weetwood ya da Otley Sokağı'ndadır.

Diğer yandan, ilk olarak Cinayet ve Büyük Soruşturmalar ekipleriyle konuşmayı deneyebilirsiniz. Ülkedeki en büyük il polis birimi biz olabiliriz, ama Batı Yorkshire'daki şehir nüfusu bizden çok daha fazla ve o tüm uzmanlar da onlarda. Bizde Vahşi Yaşam Suçu memurları var, onlar da ise Cinayet Büro birimi var. Bu tarz bir davaya muhtemelen onlar bakmışlardır." dedi Gervaise.

"Teşekkürler," dedi Naomi. "Onlarla daha önce de çalıştım. Bundan sonraki durağım orası olacak."

"Peki fiziksel karşılaştırma yapılmasını beklerken bize ne söyleyebilirsin?"

Naomi sütlü kahvesinden bir yudum aldı. "Korkarım, bundan fazla pek bir şey söyleyemem. Detayların devamını araştırma ekibinden almanız gerekecek. Bildiğim tek şey, 5 Kasım 2004 tarihinde, Marlon Kincaid isimli şüpheli bir uyuşturucu satıcısının Woodhouse Moor şenlik ateşi yakınlarında vurularak öldürüldüğü."

"Hiç şahit var mı?"

"Elimdeki bilgilere göre, ki bu da fazla değil, yok. Ama şunu söyleyebilirim ki UASBİV ve BBBS dosyaları pek fazla detay içermez. Eminim konuyla ilgilenen dedektifler size daha fazla bilgi verecektir."

"Ama Şenlik Ateşi Gecesi," dedi Annie, "Havai fişekler tabanca ateşlendiğinde çıkan sesleri kamufle etmek için faydalı olabilir."

"Gerçeği söylemek gerekirse öyle," dedi Naomi. "Ah, bir şey daha var. Önemli olabilir. Elbette ki tabancanın üze-

rinde parmak izi var mı diye inceledik, silahın kabzasında ve namlusunda, sizin bize gönderdiğiniz Patrick Doyle'un parmak izlerini bulduk. Bu da silahın dolu olup olmadığını kontrol ettiği için normal bir durum. Ancak, fişek haznesinde de iki çift net parmak izine rastladık ve bunlardan sadece biri Patrick Doyle'a ait. İnsanlar çoğunlukla bunu unuturlar. Silahı elleriyle doldurmak zorundalar ve bu sırada ellerine eldiven giymek neredeyse hiçbirinin aklına gelmez. Fişek haznesi, kabzanın içinde muhafaza edilir ve parmak izleri korunmuş olur. Kovanların üzerinde de tam olmayan bazı parmak izleri de bulduk ve bunlarda fişek haznesindeki gizemli parmak izleriyle uyuşuyor."

"Bu parmak izlerinden bir şey bulabildiniz mi?"

"Tabii ki, bu parmak izlerini IDENT1'de tarattık, ama korkarım bu dosyalarda yoklar."

"Yani elimizde herhangi bir isim ya da adres yok," dedi Gervaise. "Kolay bir tutuklama olmayacak, değil mi?"

Naomi gülümsedi. "Hiç oldu mu ki? Hayır. Korkarım bu dava sizi biraz terletecek. Bir şüpheli bulduğunuz zaman... elbette ki o zaman bu parmak izlerini şüphelininkiyle karşılaştırabiliriz. Maalesef, o zaman bile bu sadece, şüphelinin cinayeti işlediği değil, fişek haznesine ve kovanlara dokunduğu anlamına gelir."

Gervaise, Annie'ye baktı. "Sanırım Erin Doyle'la başlamamız gerekiyor," dedi. "Vic Manson'la iletişime geçip, bu konuyla ilgilenebilir misin, Annie?"

"Elbette."

Gervaise saatine baktı. "Saat geç olmuş, ama sen ve Winsome yarın sabah ilk iş Leeds'e gidip oradaki dosyalardan ve soruşturmadaki görevlilerle yaptığınız konuşmalardan bir şeyler bulmaya çalışırsanız, bir yerlere varmaya başlayabiliriz."

Annie merkezden çıkıp, arabasına bindiğinde saat neredeyse yedi olmuştu. Ufak, mor aracı o yaz sonunda ruhunu teslim etmişti, ancak Annie onun yerine satın aldığı Megane'dan oldukça memnundu. Özellikle de fiyatı konusunda.

Annie toplantıdan bu yana, asık suratlı ve pasif duran Erin Doyle'u pansiyonda bulmuş, onu kendisine eşlik eden Aile İlişkileri yetkilisi Patricia Yu'yla beraber, parmak izlerinin alınması için merkeze getirmişti. Tüm evrak işlerinin tamamlanması ve koşuşturmaların ardından Annie, eve gidip kocaman bir kadeh şarap ve uzun bir banyo yapmaktan başka bir şey istemiyordu. Beyni o kadar uyuşmuştu ki, çiçekleri sulamak ve postalarını almak için Banks'in kulübesine gitmesi gerektiğini anımsadığında, çoktan yanlış yöne –Harkside'daki kendi kulübesine– doğru iki kilometre gitmişti bile.

Annie bir an için, şarap ve banyoyla uzun yol arasında gidip gelerek duraksadı. Bu ziyareti yarına kadar erteleyebilirdi. Çiçekler hayatlarına devam edebilirlerdi ve gelen postalar da muhtemelen faturalardan, özel dergi teklifleri ve şarap tanıtımlarından başka bir şey değildi. Ancak şimdiye kadar ihmal etmesinden dolayı kendisini yeterince suçlu hissedi-

yordu. Banks yakında dönecekti ve eğer Annie üzerine düşeni yapmamış gibi görünürse, Banks ne kadar bağışlayıcı olursa olsun kendisini çok daha kötü hissedecekti. Arabasını bir sonraki ada kavşağına kadar sürdü ve buraya kadar geldiği yolu geri döndü.

Polis merkezinin önünden geçerken, tüm akşamüstü yanında Salak ile Avanak'la beraber kasıla kasıla yürüyerek dolanmış ve herkese kötü bakışlar fırlatmış olan Chambers'ı düşündü. Bir sonraki sabah resmi sorgu için sıradaki kişi Annie'ydi ve bunun için hiç istekli değildi. Sorgunun nasıl gideceğini gayet iyi biliyordu. Chambers, sorguyu yürütmesi için Salak'ı ya da Avanak'ı, belki de her ikisini de getirecekti, çünkü ikisinin de tarafsız olduğu varsayılıyordu. Annie kıvranırken o sırada kendisi de oturup gözlerini süzecek, her dakikanın tadını çıkaracak, dünyanın düzenini yerine getirdiğini düşünecekti. Pantolon ya da uzun bir etek ve çenesine kadar çıkan bol bir bluz giymeyi unutmaması gerekiyordu. Hatta belki de polo yaka kazağını giyerdi, elbette ki dar olan değil bol olanını.

Helmthorpe Anacaddesi'ne saptı ve kasabayı ardında bıraktı. Eve fundalık arazinin arasından geçerek dönmeye karar verdi. Yumuşak akşam ışığında, siyah arazinin görünüşünün saflığını, koyunların dolandığı çitle çevrilmemiş yolları, uçsuz bucaksız gökyüzünü ve ağaçlar arasından görünen muhteşem manzarayı seviyordu. Her zaman başka bir güzellik katan fundalar da çiçek açmıştı ve bazen açık mavi akşam göğünde ay bile görünebiliyordu. Eve döndüğündeyse, şara-

bını içip banyosunu yapacaktı.

Fundalıklar arasında akşam yapacağı yolculuk fikriyle ve doğrudan eve gitme arzusuna karşı çıkarak verdiği kararla keyfi yerine gelen Annie, Helmthorpe'tan okulun olduğu sol tarafa döndü ve Gratly'ye doğru yukarı çıkmaya başladı. Bir kilometre kadar ileride, derenin üzerindeki taş köprüyü geçti ve Banks'in orada burada birkaç çakıl alanları bulunan dar toprak yoluna saptı. Üzeri limon ağaçlarıyla kaplı bu yol onu, önünde arabasını durdurduğu kulübeye getirdi. Annie'nin arkasında ağaçlıklar, sağ tarafındaki kaplanmış duvarın adındaysa kat kat çağlayanlarıyla köyün içinden ve Helmthorpe'un merkezinden geçip vadinin dibine kadar akan Gratly Deresi uzanıyordu. Burası çok güzel bir yerdi ve bu nedenle sık sık Banks'e gıpta ederdi.

Annie, küçük kulübenin dışına park etti. Aracın motorunu durdurduğunda ve arabadan çıktığında, ağaçlığın içinde ve vadinin alt kısmında derenin üzerinde kuş cıvıltılarını duyabiliyordu. Aynı zamanda bir müzik sesi de duymuştu. Bir tür modern *rock*tı –kirli elektro– gitar, sert davullar ve basın vuruşları. Garip olan durum müziğin kulübeden geliyor olmasıydı. Garajın tam yanında, tanımadığı bir araba durduğunu gördü. Boyası kötü durumda ve kesinlikle yıkanmaya ihtiyacı olan bir Ford Focus. Arka kaportasında göçükler ve tekerlek bombelerinde pas vardı. Banks'in tüm yaz boyunca Porsche'yi satmaktan bahsedip durduğunu biliyordu, ancak bildiği kadarıyla istediği fiyatı veren birini bulamamıştı. Çiçekleri sulamaya geldiği geçen sefer bu Ford burada değildi.

Banks, bir Porsche satmaya çalıştığında insanların ya senin fazlasıyla zengin ya da çok acil paraya ihtiyacı olan biri olduğunu düşündüklerini söyleyip şikâyet etmişti. Sonuç olarak, düşük fiyata hızlı bir anlaşmayla arabayı alabileceklerini düşünüyorlardı. Banks çok zengin değildi, ancak acil paraya da ihtiyacı yoktu. Sadece arabasını satmak istiyordu. Annie bunun, Banks'e, eskiden arabanın sahibi olan Roy Banks uzun bir süre önce ölmüş olmasına rağmen, erkek kardeşini hatırlatmasından dolayı olduğunu düşünüyordu. Banks bu arabaya hiç alışamamıştı. Ancak arabayı satmış olsa bile, asla haşat olmuş bir Ford satın almazdı. Onun bir Volvo, hatta belki bir Audi alacağını düşünüyordu. Tam olarak *Üst Dişli* delisi bir adam değildi –Tanrı aşkına, gerçek anlamda paramparça olup dökülene kadar eski bir Cortina kullanmıştı– ancak bunun gibi bir araba kullanırken görülmek yerine ölmeyi tercih ederdi. Annie hızlıca garaja göz attı ve Porsche'nin hâlâ orada olduğunu gördü.

Bu aklına bir tek soru getiriyordu: Focus kime aitti? Annie plakanın numarasını aldı, sonra çantasından Banks'in kapı anahtarını çıkardı ve kilit deliğine soktu. Kapıyı açtığında, kapı eşiğinde durdu ve, "Merhaba! Merhaba! Kimse yok mu?" diye bağırdı. Yerde bir posta yığını yoktu; bu yüzden kendisi en son geldiğinden beri eve birinin gelmiş olduğunu anlamıştı.

İlk başta hiçbir şey olmadı, sonra müziğin sesi kısıldı ve sol tarafındaki eğlence odasının kapısı açıldı. Kapıdan Tracy çıktı ve ardından kapıyı dikkatle kapattı.

"Tracy," dedi Annie. "Bir Ford Focus'un olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten," dedi Tracy. "Bir arkadaşımdan ödünç aldım."

"Anlıyorum."

Tracy gerçekten farklı görünüyordu, *ama pek o kadar da değil*, diye düşündü Annie. En göze çarpan saçlarını *punk* şeklinde kestirmiş olmasıydı. Yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu, belki açık pembe bir ruj sürmüştü. Üzerinde bir kot pantolon ve göbeğini bir iki santim açıkta bırakan açık mavi, kolsuz, V yakalı bir bluz vardı. *Piercing*leri dikkat çekici değildi. Sadece, binlerce diğer genç kadında olduğu gibi kaşının birinde bir halka ve altdudağının altında bir çivi vardı. Yine de, Annie'nin hatırladığından daha yaşlı görünüyordu ve yüzünde daha önce fark etmediği bir olgunluk vardı. Tracy ayrıca endişeli görünüyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Ne sorun olabilir ki? Ne istiyorsun? Babama bir şey olmadı değil mi?"

"Hayır," dedi Annie, kapıyı kapatarak. "Bir şey olmadı. Sadece ona tatildeyken çiçeklerini sulayıp, postalarını alacağımı söylemiştim, hepsi bu. Bir fincan çay ya da kahveye ne dersin?"

"Bir fincan çay mı?"

Annie mutfağı işaret etti. "Evet. Bilirsin ya, hani bir çaydanlığa bir çay poşeti ve biraz da sıcak su koyarsın. Orada."

"Ah, doğru. Elbette."

Annie, ayakta duramadığını fark ederek Tracy'nin ardından mutfağa gitti. Biraz geveleyerek konuşuyordu, gözleri odaklanmıyordu ve konsantrasyonu da normalde olduğu gibi değildi. Annie uyuşturucu kullandığından şüphelendi ancak belki de sadece içki içmişti. "Her neyse, seni burada bulmam büyük bir şans. Senin hakkında endişelenmeye başlamıştım,"

"Endişelenmeye mi? Neden?"

"Ev arkadaşın Erin'in başına gelenleri duymuşsundur, değil mi?"

"Demlikte hâlâ biraz kahve var. Ne kadardır orada olduğunu bilmiyorum. Senin için uygun mu?"

"Olur," dedi Annie. "Bolca süt ve şeker, lütfen."

Süt ve şeker bile, yanmış kahvenin acılığını geçirmedi ancak Annie kahvesini kibarca yudumları ve kapı koluna yaslandı. "Hoş bir akşam," dedi. "Seraya geçelim mi? Çiçekler de orada zaten. Hâlâ onları sulamam gerekiyor, tabii eğer sen sulamadıysan."

"Çiçekler mi?"

"Evet, sulamak için buraya geldiğim çiçekler. Saksıların içindeki yeşil şeyler."

"Ah. Doğru. Evet."

Annie boş bir testiyi mutfak musluğunda doldurdu ve seraya doğru yürüdü. Tracy onu takip etti. Oda darmadağınıktı. Sehpanın üzerinde kirli tabaklar ve kupalar duruyordu. Onların yanındaysa yarı boş şarap kadehleri, sehpanın cam yüzeyinin üzerinde de kurumakta olan yapışkan kırmızı şarap lekesi vardı. "Parti mi veriyordun?" diye sordu Annie.

"Bunlar mı? Ah, hayır. Sadece bir kaza. Temizlemeye niyetlendim. Sadece henüz vaktim olmadı."

"Yardım ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Daha sonra yaparım. Oturmak ister misin?"

"Eğer sorun yoksa sanırım oturacağım." Annie testiyi sehpanın üzerine bıraktı ve oturdu. "Diyordum ki Erin..."

"Bunun benimle bir ilgisi yok," dedi Tracy hızlıca, bir parmağının kenarını ısırarak. "Haberlerde duydum."

"Ama haberlerde duymadan önce de neler olduğunu biliyordun, öyle değil mi?"

"Nasıl? Ne demek istiyorsun?"

"Bir önceki akşam işten eve geldiğinde Rose sana olanları anlatmış."

"Ah, evet. Ondan bahsediyorsun. Polisin geldiğini ya da ona benzer bir şeyler söyledi. O da çok fazla bir şey bilmiyor gibiydi."

"Sen kendin de pek fazla şey biliyor gibi görünmüyorsun."

"Dediğim gibi, bunun benimle bir ilgisi yok, öyle değil mi?"

"Burada ne arıyorsun?"

"Biraz huzur ve sükûnet bulmaya geldim, hepsi bu. Bunun neresi yanlış? Buna hakkım var. Burası babamın evi."

Annie elini kaldırdı. "Tamam. Sakin ol, Tracy. Kimse hakkın olmadığını söylemiyor. Headingley'deki evden çıktıktan sora doğruca buraya mı geldin?"

"Tabii ki buraya geldim. Başka nereye gidecektim ki?"

"Sanki Erin'in erkek arkadaşı hakkında endişeliymişsin gibi bir izlenim edindim. Jaff."

"Jaff mı? Ama sen nasıl...?" Tracy cümlesinin sonunu getirmedi. "Bunu tahmin etmeliydim. Babam için beni gözetliyorsun değil mi?"

"Nerede olduğun hakkında en ufak bir fikrim yoktu," dedi Annie. "Sana söylediğim gibi buraya postayı almaya ve çiçekleri sulamaya geldim." Annie, birkaç saksıya ve sallanan sepetlere bir gözattı. "Suya ihtiyaçları varmış gibi görünüyor zaten."

"Çiçeklerle aram pek iyi değildir. Yanlarına gittiğimde büzüşüp, ölüyorlar."

"Görebiliyorum." Annie duraksadı ve Tracy de konuşmayı devam ettirmekle ilgilenir gibi görünmüyordu. Annie testiyi alıp çiçekleri sulamaya başladı. "Nerede o Tracy?" diye sordu Annie, omzunun üzerinden gündelik bir şeyden bahseder gibi.

"Kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun. Jaff. O burada mı?"

"Burada mı? Neden burada olsun ki? Sana söyledim buraya biraz huzur ve sükûnet bulmak için geldim."

"Belki ondan hoşlanıyorsundur? Belki rahatsız olduğu durum geçene kadar bir süre gözlerden uzaklaşması için ona yardımcı olmak istedin."

"Rahatsızlık mı? Ne rahatsızlığı? Anlamıyorum."

"Erin'in elindeki onun tabancasıydı, değil mi?"

"Ben tabanca hakkında bir şey bilmiyorum."

"O tabanca bundan altı yıl önce bir cinayet işlemek için kullanılmış, Tracy. Marlon Kincaid adında genç bir adamın cinayetinde. Sana bir şey anımsatıyor mu? Burada bazı cevaplara bulmaya ihtiyacımız var."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Erin'in babası *öldü*. Bunu biliyor muydun?"

"Yani, onu Jaff öldürmedi. Onu öldüren sizdiniz. Polisler."

"Haklısın," dedi Annie.

"Her neyse, ondan hoşlanırdım," dedi Tracy yumuşak bir sesle. Annie, onun gözlerinde yaşlar gördüğünü düşündü. "Bana hep iyi davranırdı, Bay Doyle. Öldüğü için üzgünüm."

"Bak, ben buraya kimseye suç atmak için gelmedim," dedi Annie. "Ama cevabın bu olduğunu düşünmüyorum, ya sence?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Gitsen iyi olacak."

"Senin hiçbir şey yapmadığını biliyorum, ama sence de artık eve dönmenin zamanı gelmedi mi? Belki arkadaşlarının sana ihtiyacı vardır. Erin. Onu hiç düşündün mü?"

Tracy altdudağını ısırdı.

Annie ayağa kalktı. "Tamam Tracy," dedi. "Oyun oynamayalım. Jaff'ın burada, seninle birlikte olduğunu biliyorum ve Marlon Kincaid cinayeti için sorgulanmak üzere aranıyor."

"Marlon Kincaid diye birini hiç duymadım."

"Muhtemelen bu iyi bir şey. Ama iddiaya girerim Jaff

duymuştur. Şimdi sorun şu ki ikiniz de sorun çıkarmadan benimle birlikte gelecek misiniz yoksa bir devriye aracı çağırayım mı?"

"Hayır! Bunu yapamazsın. Anlamıyorsun. Şimdi gitmen gerek. Onun... o yapmaz..."

"Ne yapmaz Tracy? Seçim şansı yok."

"Bundan hoşlanmaz. Sadece çıkıp gidemez misin? Lütfen. Buradan ayrılacağız. Etrafı toplayacağım, gerçekten. Sonra çıkıp gideceğiz. Ama lütfen şimdi git."

"Bunu yapamam Tracy. Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Annie, seranın buzlu camının ardından bir gölgenin kaydığını gördüğünü sandı. Hızla öne doğru giderek kapıyı açtı. "Jaff sen misin?" dedi kahvaltı masasının üzerindeki büyük bir çantaya uzanan karaltıya bakarken.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Tracy. "Onun..."

Ama Annie onu dinlemiyordu. "Çünkü eğer sensen, sanırım zamanı geldi..."

Ama daha cümlesini tamamlayamadan iki boğuk ateşlenme sesi duydu ve biri göğsüne ve omzuna çok sert bir yumruk atmış gibi hissetti. Sonra bedeni soğumaya ve uyuşmaya başladı. Bacakları sendeledi, ayakta duramadı ve sonra ağırlığının altında kırılan masaya doğru, havada uçar gibi düştüğünü hissetti. Çanak çömlekler, kiremit fayansların üzerine düşüp parçalandı. Bardaklar kırıldı. Çok uzaklarda biri, bir çığlık attı. Annie bağırmaya, onu hayata bağlayacak hayal ürünü bir şeye uzanmaya çalışarak kollarını uzattı, ama yakalayamadı. Nefes almak için savaşmaktan bitkin düşmüş

bir şekilde, göğsünün üzerinde inanılmaz bir ağırlık hissederek, arkaya doğru, kırık bardak ve çanak çömleklerin üzerine düştü. Zihnindeki her şey, su yolundan akan sular gibi hızla dönmeye başladı. Nefes almaya çalıştığında göğsü ve boğazının ıslak ve köpük içinde olduğunu hissetti. Sonra tüm ışıklar karardı.

Winsome, Leeds'e ulaştığında, Headingley'deki ev kilitliydi ve ne Rose Preston'dan ne de başka kimseden iz vardı. Komşulardan biri, Rose Preston'u elinde bir valiz ile bir önceki akşam otobüs durağına giderken gördüğünü söyledi. Ceptelefonuyla birkaç görüşme yaptıktan sonra Winsome, Rose'un ebeveynlerinin Oldham'daki adreslerine ulaşmayı başardı. Çok uzakta değildi, ancak M62 caddesinin trafiği akşam o saatte dehşet vericiydi ve yeni Galeri Oldham sanat merkezi ve kütüphanesinin köşesindeki küçük, taraçalı eve saat sekiz buçukta ulaştığında, trafik hâlâ devam ediyordu.

Kapıyı Rose açtı ve Winsome'ın kimlik kartını gördükten sonra gözlerini devirip, "Yine ne var?" diye sordu.

"Sadece seninle birkaç dakika konuşmak istiyorum, hepsi bu," dedi Winsome.

Rose kapının yanındaki askıdan ince bir ceket aldı. "Tamam," dedi. "Seçim şansımın olduğunu düşünmüyorum. Ama sizinkilere bildiğim her şeyi söyledim zaten. Ailem dışarıda ve seninle yalnız kalmaya hiç niyetim yok, o yüzden köşedeki bara gidelim."

Köşeyi döndüklerinde Winsome'ın görebildiği tek şey, her iki tarafında da kırmızı tuğlalı, taş döşemeli çatılı, taraçalı evler olan bir başka tepeydi. Ancak bu evlerin birinin üzerinde bir tabela vardı ve burasının yerel bar olduğunu anladı. İçeri girdiklerinde Winsome kendisini birinin oturma odasına giriyormuş gibi hissetmişti, ancak içerisi bir barın olması gereken şekilde döşenmişti. Müşterileri, barı, video makineleri, bilardo masası, pelüş bankları ve demir bacaklı masalarıyla tam bir bardı. Ya odaları değişik seviyelerdeydi ya da iki farklı evin birleştirilmesiyle oluşturulmuştu. Üçüncü seçenek ise *Doctor Who*'nun* TARDİS isimli evi gibi boyutlar arası gezinmek gibi bazı güçleri olmasıydı. Winsome gizli bir *Doctor Who* hayranıydı. İşteki meslektaşlarına bunu asla söyleyemezdi çünkü kesinlikle kendisiyle alay ederlerdi –hepsi onun çok düzgün ve mantıklı biri olduğunu düşünüyordu– ancak kendisi her zaman doktorun yardımcısı olup, evreni zaman ve boyut değiştirerek gezmek, Shakespeare'le tanışmak, canavarlar ve egolomanyak delilerle savaşmak ve ayrıldığı zamandan bile daha önce dünyaya geri dönmek isterdi.

Kendisine bir portakal suyu, Rose için limonlu büyük bir bira ısmarladı ve banklardan birine oturdular.

"Beni gördüğün zaman neden o kadar rahatsız oldun?" diye sordu Winsome. "Ve neden benimle yalnız kalmaktan bu kadar korkuyorsun? O kadar korkunç mu görünüyorum?"

** TARDİS isimli kulübe şeklinde, boyutlar arasında yolculuk yapabilen eviyle uzayda yolculuk yapan bir doktorun maceralarının anlatıldığı İngiliz yapımı bilimkurgu dizisi. (ç.n.)*

"Hayır, sorun sen değilsin. Sadece daha dikkatli olmaya çalışıyorum hepsi bu. Demek istediğim, sen öyle göründüğün için değil... anlarsın ya. Bunun görünüşünle bir ilgisi yok."

"Şey, bunun uzun boylu olmamla alakası olmamasına sevindim," dedi Winsome.

Rose hafif bir şekilde gülümsedi. "Ben siyah olduğun için demek istemiştim. Onu demek istediğimi biliyorsun. Benimle alay ediyorsun. Her neyse, bununla ilgili bir şey değil. Sadece polisle yaşadıklarım burama kadar geldi, tabii eğer gerçekten polislerse."

Winsome kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Kimsenin sana bu olay sırasında zorluk çıkarmadığına eminim, değil mi? Bunu yapmak için ne gibi bir nedenleri olabilir ki?"

"Belki ilk başta çıkarmadılar," dedi Rose, gözünün önüne gelen bir saç tutamını geriye itip kulağının arkasına sıkıştırarak. "Yani, polisin gelip evi araması falan benim için bir şok oldu, haksız mıyım? Ama onlar iyiydiler."

"Peki ya Komiser Annie Cabbot? O da seninle konuşmaya gelmedi mi?"

"Evet. O da oldukça iyiydi. Sadece Erin ve Francesca hakkında konuşmak için geldi, bilirsin."

"Peki o zaman sorun ne?"

Rose başka tarafa baktı.

"Diğer ikisi."

"Hangi diğer ikisi?" Winsome'ın, Leeds polis merkezinin evinin aranmasından sonra, Rose'u sorgulamak için kimseyi gönderdiğinden haberi yoktu. Annie de kesinlikle bun-

dan bahsetmemişti. Ancak, aslında gönderilen kimse olmamasına rağmen, Jaff'ın dairesine gidip kendilerini polis olarak iki adamdan *bahsetmişti*. Yarın sabah Annie'yle birlikte Leeds'e gittiklerinde, ilk iş olarak Komiser Ken Blackstone'la konuşup bunu kontrol etmeliydi, ki elbette bunu yapacaktı. Ancak o an için, Rose'la muhabbete başlamak için umut verici bir yer gibi görünüyordu.

"Bilmiyor musun?" dedi Rose. "Siz hiç birbirinizle konuşmaz mısınız?"

Winsome gülümsedi. "Çok sık değil, hayır. Özellikle de eğer ülkenin başka bir polis kuvvetindenseler. Demek istediğim, Annie ve ben Kuzey Yorkshire'a bağlıyız, onlar da muhtemelen Batı Yorkshire'dandırlar."

"Aşağı yukarı onların söyledikleri şey de buydu. Ama yine de bana garip geliyor. Çok yanlış. Daha ilk başından içimde onların gerçek polis olmadıklarına dair bir his vardı zaten. Her neyse, isimlerinin Sandalwood ve Watkins olduğunu söylediler ama bence bu konuda da yalan söylüyorlardı. Rütbelerinin ne olduğunu söylediklerini hatırlamıyorum ama."

"Ama sivil kıyafetliydiler, değil mi?"

"Evet."

"Onların kimlik kartlarına baktın mı? Üzerinde Batı mı yoksa Kuzey Yorkshire mı yazıyordu, görebildin mi?"

"Hayır. İçeri biraz zorla girdiler gibi. Her şey o kadar hızlı oldu ki kimliklerin üzerinde ne yazdığını okuyamadım. Ama sizinkilere benzemiyordu sanırım."

"Nasıl giyinmişlerdi? Takım elbise mi? Günlük kıyafet mi?"

"Günlük. Kot pantolonlar. Düğmeli yakalı gömlekler. İçlerinden biri taba rengi bir rüzgârlık, diğeri de keten, spor bir ceket giyiyordu, açık maviydi."

"Bu çok iyi Rose," dedi Winsome not alırken. "Detayları yakalamak konusunda iyisin."

"Çizim yapmayı seviyorum. Eğer bir şeyler çizmek istiyorsanız onlara iyice bakmanız gerekir."

Winsome gözlerini not defterinden kaldırıp ona baktı. "Sence onları benim için resmedebilir misin? Şimdi. Bunu yapabilir misin? Sadece profillerini."

Rose başıyla onayladı. Winsome bara gitti ve barmenden birkaç adet çizgisiz kâğıt istedi. Geri döndüğünde, kâğıtları masanın üzerine koydu ve Rose'a evrak çantasından çıkardığı bir kurşunkalem verdi. Dış çizgileri çizerken, detayları yerleştirirken, Rose'un eli kâğıdın üzerinde ustalıkla ve güvenle hareket ediyordu. Sonunda kâğıtları Winsome doğru itti. "Hafızamdan yapabileceğimin en iyisi bu."

Winsome, Rose'un çizmiş olduğu iki adamı da tanımıyordu ancak bunun, özellikle de Batı Yorkshire'dansalar, pek fazla bir anlamı da yoktu. Ancak bir şekilde öyle olduklarından şüpheliydi. Onların polis olduklarını bile düşünmüyordu. İçlerinden biri cüsseliydi ve hükmedici bir havası vardı. Boynu neredeyse yok denecek kadar kısaydı ve geniş omuzlarının hemen üstündeki kafası da tıraş edilmişti.

"Bu aralarında iri olandı," dedi Rose. "Ve ensesinde bir

dövmesi vardı. Bir hançer ya da haç veya onun gibi bir şeydi. Dövmesinin ne olduğundan tam olarak emin değilim. Her halükârda bir çeşit semboldü. Küçüktü ama gömleğinin yakasının üstünden görebiliyordunuz."

Winsome diğer taslağı da inceledi. Bu adam daha hafif, daha inceydi, yüz hatları dağ gelinciklerine benziyordu. Belki, yabani bir şekilde daha zekiydi. Hoş, asi –ve Rose'un kendisine söylediği kadarıyla kızıl– saçları, çok açık renk bir ten rengi ve soğuk bakışlı gözleri vardı.

"Korkutucu olan oydu," dedi Rose, Winsome'ın düşüncelerini okumuş gibi. "Watkins. Demek istediğim, diğeri iri ve tehlikeli görünüyordu ve pek nazik olduğu söylenemezdi ama bu," eliyle taslağı gösterdi. "Onun orada oldukları zamanın çoğunda odanın dışında olduğuna memnunum. Tüylerimi diken diken ediyordu. Çok fazla konuşmadı, ama beni asıl korkutan oydu ve diğeri de bana onun insanların canını acıtmaktan çok hoşlandığını söyledi."

"Senin canını acıttılar mı? Seni tehdit ettiler mi?"

"İri olan, Sandalwood, beni sandalyeye iterek oturttu ve bir kere de yüzüme tokat attı. Tokat canımı acıttı."

"Biz bunu yapmayız Rose. Gerçek polisler yapmaz. İnsanların bazen bizim hakkımızda bazı şeyler söylediğini biliyorum ve kötümser olmak çok kolay ama..." Kendi ünlü 'düşürücü vuruşu'nu düşündü ve sözlerine devam etti. "Demek istediğim, eğer bizim canımızı yakmak isteyen kişilerle, zor durumlarla karşı karşıyaysak, belki biraz fiziksel güç kullanabiliriz, ama bu tür bir durumda değil. Senin gibi birine

karşı değil."

"Sana söyledim, onların gerçekten polis olduklarını düşünmüyorum. Ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu, öyle değil mi? Beni korkuttular. Sadece onlarla iyi geçinip, dediklerini yapmanın daha güvenli olacağını düşündüm. Beni döveceklerini ya da öldüreceklerini düşündüm. Ya da..."

"Ne?"

"Bir kere bana başka bir niyetle baktı, iri olan, bana tecavüz falan edeceğinden korktum."

"Böyle bir şey yapmaya çalıştı mı?"

"Hayır. Benim öyle düşündüğümü görünce bana güldü ve bu konuda endişelenmemi söyledi, her ne kadar tahrik edici olsa da, dedi. Kendimi kirlenmiş hissettim." Rose kendi kendine sarıldı. "Tamamen güçsüz. Bana herhangi bir şey yapabilirlerdi."

Winsome, Rose'un bardağının neredeyse boşalmış olduğunu fark etti. "Bir tane daha?" diye teklif etti.

"İçmemeliyim, ama evet, lütfen. Bununla ilgili konuşmak her şeyi yeniden hatırlatıyor. Bu sefer bir Bacardi Breezer alabilir miyim?"

"Tabii ki." Winsome ona içeceğini getirdi ve kendisine de bir diyet kola aldı. "Ne bilmek istiyorlardı?" diye sordu yeniden otururken. "Erin'in elindeki tabancayı mı sordular?"

"Hayır. Ondan hiç bahsetmediler."

"Sen tabancayla ilgili herhangi bir şey biliyor musun?"

"Haberlerde görene kadar bilmiyordum."

"Hiç Marlon Kincaid isimli birinden bahsettiler mi?"

"Hayır."

"Erin ya da Francesca ondan hiç bahsetti mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Marlon Kancaid mi? Çok komik bir isim. Duysam hatırlardım."

"Sana başka ne *gibi* sorular sordular?"

"İçlerinden biri etrafı arıyordu. Watkins. Üst katları da, her yeri. Bana soru soran diğeriydi. Jaff'ın nerede olduğunu bilmek istiyordu; Erin'in erkek arkadaşının. Ona bilmediğimi söyledim. Sonra Francesca hakkında bir şeyler öğrenmek istedi. Birinin Jaff ve Francesca'nın beraber daireden çıkıp rıhtıma gittiklerini gördüğünü söyledi. Onların nerede olduklarını bilmediğimi söyledim ki bu doğruydu."

"Francesca'yı nereden biliyorlardı? Onun Jaff'la beraber olduğunu?"

"Bilmiyorlardı. Apartmanda duyduklarının üzerinden tahminde bulunuyorlardı. Ama evde üç kişi yaşadığımızı biliyorlardı ve ne olduğunu anlamış olmalılar. Onun kim olduğunu bilmek istediler."

"Ve sen de onlara söyledin, öyle mi?"

"Başka ne yapabilirdim ki?" diye kendini savunmaya geçti Rose. "Sen orada değildin. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun!"

Barın müdavimlerinden birkaçı onlara meraklı bakışlarla bakıyordu. "Tamam," dedi Winsome. "Sakin ol. Sorun yok. Seni suçlamıyorum."

Rose içkisini yudumladı. "Üzgünüm."

"Tabanca Jaff'ın miydi?"

"Bilmiyorum. Nereden bilebilirim? Tabancanın olduğundan bile haberim yoktu. Erin kesinlikle böyle bir şeyden bahsetmedi."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Buna şaşırmazdım. Ona hiçbir zaman güvenmedim. Bana göre biraz fazla parıltılı."

"Sence Erin tabancayı neden almıştır?"

"Bilmiyorum. Belki onu kızdırmak için? Ona çok sinirlenmişti. Erin, Jaff ve Francesca'nın arasında yanlış giden bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyorum, bana bir şey söylemiyorlardı, ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı."

Winsome bir şey not etti ve sonra, "Sonra ne yaptılar?" diye sordu.

"Hatırlayamıyorum. Hiçbir şey. Francesca'nın nerede olduğunu, Jaff'ın nerede olduğunu öğrenmek istediler, ben de onlara bilmediğimi söyleyip durdum. Ne olursa olsun canımı yakacaklarından çok korkuyordum ama sadece çıkıp gittiler."

"Sen şanslı bir genç bayansın," dedi Winsome. "Senin başka bir şey bilmediğine ve canını yakmanın bir faydası olmadığına inanmış olmalılar. Ayrıca senin onların kimliğini teşhis edemeyeceğini düşünmüş olmalılar. Anladığım kadarıyla profesyonelmişler."

"Profesyonel mi?"

"Evet. Profesyoneller. Amatörler genellikle insanların

canını yakar. Profesyoneller daha dikkatlidir. Onlar, bunun sadece sorun yaratacağını ve dikkati üzerilerine çekeceğini bilirler ve istedikleri şey de bu değildir."

"Ama *hangi konuda* profesyoneller?"

Winsome duraksadı. "Bunu ben de bilmiyorum," dedi. "Ama bunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Şimdi bana şu Jaff'tan biraz daha bahset."

"Aman Tanrım! Ne yaptın sen?" Tracy orada durup, Annie'nin paramparça olmuş cam ve seramik parçaları arasında yatan bedenine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Annie'nin yüzü kül renginde ve terle kaplıydı. Çok fazla kan yoktu, sadece sarı bluzunun üstündeki iki deliğin kenarında birkaç damla kan vardı. Ancak bunun çok da bir önemi yoktu. Muhtemelen iç kanaması olacaktı. "Onu öldürdün."

"Başka bir seçeneğim var mıydı?" dedi Jaff silahı hâlâ elinde tutarak kapı eşiğinden. "Biliyorsun, çekip gidecek değildi. O *biliyordu*."

"Ama..." Tracy, Annie'nin hareketsiz bedenine bakmaya devam ediyordu. Bir an için onun göğsünü inip kalktığını gördüğünü ve nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardığını duyduğunu sandı ama bunların hepsi kendi hayal gücü de olabilirdi. "Ambulans çağırmalıyız."

Jaff, Tracy'yi kolundan sıkıca tuttu ve onu seradan mutfağa doğru sürükledi. Tabancasını çantasının içine attı ve boştaki eliyle onu hâlâ sıkıca tutarken, çantasını omzuna attı.

Tracy kıvrandı ve onun elinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Kolunu çok sıkı tutuyordu. Kolu hissizleşmeye başlamıştı. Sonunda çantasını aşağı bıraktı ve Tracy'nin suratına sert ve sızlatan bir tokat attı. "Kes şunu," dedi. "Kendini topla. Gidiyoruz. Şimdi." Tracy, Jaff kendisini tutup kapıdan oturma odasına sürüklemeden önce çantasını bankın üzerinden çekip aldı. Tracy sendeledi ve bacağının divanın kenarına çarptı. Sanki biri kaslarının tam üstüne sert bir şekilde diz atmış gibi hissetti. Jaff onu bir kez daha itti ve ayağı takılarak yüzünü ön kapıya çarptı. Burnundan kan akmaya başladı. Tracy burnunun kırılmış olabileceğini düşündü. Jaff, Tracy'nin ceketini aldı ve ona doğru fırlattı. "Buna ihtiyacın olabilir. Geceler soğumaya başladı."

Tracy, sendeleyerek dışarı çıkarken kendisini sersemlemiş hissediyordu. Elinin tersiyle yüzünü sildi. "Jaff, lütfen ambulans çağırmama izin ver. Silah seslerini kimse duymuş olamaz. Eğer çoktan ölmemişse bile, onu burada bırakırsak kesin ölecek."

"Bu onun sorunu." Jaff el yordamıyla arabasının anahtarlarını ararken, bir an için Tracy'yi bıraktı. Tracy, yolcu koltuğunun olduğu tarafa yürüdü. Belki ormana doğru ani bir hamle yapıp kaçabilirdi? Ama hayır. Jaff kendisini takip eder, bulur ve sonra da öldürürdü. Ayrıca, bunu yaparsa, Annie'yi kurtarma şansı olamazdı, tabii öyle bir şey mümkünse.

Jaff sürücü koltuğunun orada kapıyı açmakla meşgulken ve kendisi de yolcu koltuğunun olduğu tarafta özgür kaldığı bu birkaç saniye içinde yapabileceği tek bir şey vardı. Cep-

telefonunu çıkardı, araba ve kendi bedeni arasında saklayıp aşağıda tuttu ve acil çağrı hattının numarası olan 999'u tuşladı. Jaff duymadan bunu yapması imkânsızdı, bu nedenle hızlı olmak zorundaydı. Helmthorpe'da bir ambulans istasyonu olduğunu biliyordu, bu da buraya gelmelerinin fazla uzun sürmeyeceği anlamına geliyordu. Telefonu cevaplayan kişinin sesini duyduğunda, telefonu ağzına yaklaştırdı ve "Ambulans. Newhope Kulübesi, Beckside Yolu, Gratly. Çabuk olun. Lütfen. Biri vuruldu..."

Daha fazla bir şey söyleyemeden Jaff hızla arabanın kendisinin olduğu tarafına geldi ve telefonu elinden kaptı. Sinirle telefonu yere fırlattı ve telefonun parçaları çakılların üzerinde oraya buraya dağılana kadar defalarca topuğuyla ezdi. *Hepsi bu kadar*, diye düşündü Tracy yüreği daha da fazla ezilerek. Hayat hattı. Gitmişti. Artık tek başınaydı. Bir katille baş başa. Jaff onu yolcu koltuğuna itti ve arabayı çalıştırdı.

Tracy titremeye başladı. Annie'nin görüntüsünü aklından çıkaramıyordu, solgun, hareketsiz ve kanayarak kırılmış cam masanın üzerinde öylece yatarken. Ama en azından, kendisine ne kadar pahalıya mal olsa da, acil çağrı hattını aramıştı. Eğer herhangi bir umut varsa, o da buydu. Şimdi kendi çıkmazıyla ilgilenmesi gerekiyordu ki durumunun yarım saat öncekinden çok daha kötü olduğunu anlamak için bir deha olmaya gerek yoktu.

Tracy, babasının polis olduğunu öğrendikten sonra Jaff'ın kendisini öldüreceğini düşünmüştü, ancak Jaff başka bir

çözüm yolu bulmuştu: Güvenli bir şekilde kaçana kadar Tracy'yi rehine olarak tutacaktı. Tracy'ye anlaşma görüşmeleri sırasında kendisini pazarlık aracı olarak kullanabileceğini söylemişti. Başkomiserin kızı olmasının iki ucu keskin bir kılıç gibi hem yararlı hem de zararlı olduğunu ve bu kılıcı kuşananın kendisi olacağını da eklemişti.

Ancak Annie'nin vurulması her şeyi değiştirmişti. Artık ikinci bir kişiyi öldürmek konusunda çok daha az kaygılanırken, kendi kaçış planı ve güvenliği konusunda çok daha fazla endişeliydi. Tracy hâlâ bir pazarlık aracı olabilirdi, ancak özellikle de o telefon konuşmasını yaptıktan sonra gözden çıkarılması çok daha kolay hale gelmişti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Tracy, Jaff'ın sokağın sonundan sağa doğru döndüğünü fark ettiğinde kendini toparlayarak.

"Aptal olduğumu mu sanıyorsun?" dedi Jaff. "Ceptelefonuyla yaptığın ufak başkaldırı hareketinden sonra, anayol polis arabaları ve ambulanslarla kaynıyor olacak. Diğer yönden gideceğim."

Jaff sağa döndü ve bozkıra doğru ilerledi. Güneş hâlâ tepedeydi ancak gölgeler uzamaya, güneş ışığı yumuşamaya ve hafif pastel şeritler açık mavi gökyüzünü renklendirmeye başlamıştı. Tracy, uzaklarda bir siren sesi duyduğunu sandı. Tanrım umarım zamanında yetişebilirler, diye umut etti. "Yaptığın şeyin, her şeyi nasıl değiştirdiğinin farkında değil misin?" dedi Tracy. "Onlardan biri o. Şimdi tüm çıkışları tutacaklar."

"Başka ne halt etmem gerekiyordu?" diye çıkıştı Jaff.

"Kelepçeleri taksın diye ellerimi mi uzatsaydım? Her neyse, bunu bilmen gerekirdi," diye devam etti, Tracy'ye göz ucuyla bakarak. "Polis kızı. Hain kaltak. Ama hâlâ neler olduğunu bilmiyorlar. Benim hakkımda bir şey bilmiyorlar. Eğer gerçeği bilseydi hayatta tek başına gelmezdi."

"Belki de bir silahın daha olduğundan ve onu vuracağından şüphelenmemişti," dedi Tracy. "Belki de çiçekleri sulamak için gelmişti. Ama ne olduğunu çözmesi uzun zamanını almadı. Senin sandığından daha fazla şey biliyordu ve bu diğerlerinin de bunu bildiği anlamına gelir."

"Bundan emin olmazsın."

"Onların nasıl çalıştıklarını biliyorum. Bu riske girecek misin?"

Jaff cevap vermedi.

Tracy durumunu değerlendirdi. Belki de babasının evinden sağa doğru dönmüş olması en iyisiydi. Bozkırları tanıyordu; boşanmasının ardından babasıyla buraya defalarca gelmişler, gizli patikalarda saatlerce yürümüşler, gözlerden uzak yarıklar, çukurlar, terk edilmiş taşocakları ve eski kurşun maden ocakları keşfetmişlerdi. Banks'in kulübesiyle köy denebilecek herhangi bir yer arasında yirmi kilometre civarında bozkır uzanıyordu. Jaff burada sudan çıkmış bir balık gibiydi ve yolu göstermesi için kendisine bağımlı durumdaydı. Bu, özellikle de Jaff'ın karanlık çöktükten sonra durması için bir bahane bulabilirse, kendisine bir avantaj sağlayabilirdi.

Araba, dar, çitle çevrili olmayan yolda henüz üç kilo-

metre gitmişlerken son nefesini verdiğinde, Tracy hâlâ ortadan kaybolmasına kadar Jaff'ın lanet pençelerinden nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu.

Jaff birkaç kez arabayı yeniden çalıştırmayı denedi ve sonra küfrederek arabadan çıktı ve tekerlekleri tekmeleyemeye başladı. "Lanet olası Vic! Lanet olası geri zekâlı!" Bir mantra gibi bu cümleleri tekrarlıyordu.

Güneş yeni batmış olmasına rağmen, hâlâ çok fazla gün ışığı vardı. Ancak Tracy, Jaff'ın öfke nöbetinden faydalanarak, Topfleet Ağaçlığı'nın yanındaki duvara doğru yavaşça yanaşmaya başladı. Buraya doğru kaçabilirse, Gratly'nin hemen batısındaki Cobbersett isimli küçük köye doğru gidebilmek için Jaff'ın yeterince önüne geçebilirdi. Oradan kolaylıkla Helmthorpe'a gidebilir ve yardım alabilirdi. Polisin peşinde olduğunu düşünüyorsa, Jaff'ın ağaçlıklarda uzun süre kendisini takip edeceğini sanmıyordu. İleri gitmek isteyecekti, geriye doğru değil. Çabucak duvardan atladı ve ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Ancak Tracy, Jaff'ın hem planlarını hem de hızını hafife almıştı. Jaff gözünü Tracy'den ayırmamıştı. Aradan hiç zaman geçmeden, onun ardından geldiğini duydu ve kısa süre sonra ensesinin sıkıca kavrandığını hissetti. Kafası hızla geri çekilirken aniden durdu ve acıyla çığlık attı.

"Kapa çeneni, yoksa seni şimdi burada boğarım," dedi Jaff nefes almaya çalışırken. "Seni aptal kaltak. Zaman kaybetmemize neden oluyorsun. Yola geri dön. Bizi bu lanet yerden çıkar ve bunu geldiğimiz yönden yapmayacaksın."

"Bırak beni. Nefes alamıyorum. Boynumu kıracaksın."

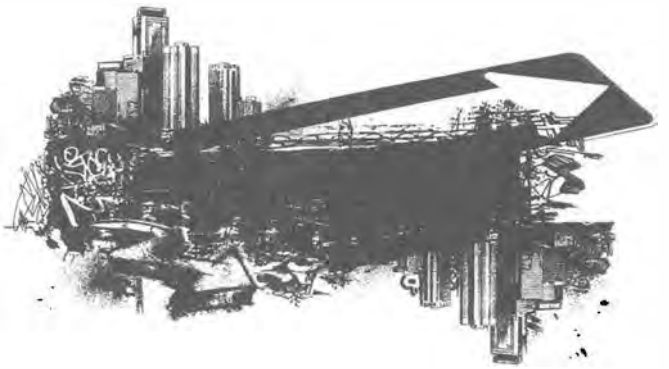
"Bir daha kaçmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum! Söz veriyorum! Bırak beni!"

Jaff onu bıraktı. Tracy ensesini ovuştururken, Jaff ellerini dizlerine koyarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Belli ki boynu kırılmamıştı yoksa ayakta duruyor olmazdı ancak kesinlikle deli gibi acıyordu. Sonunda Jaff arkasını dönüp arabaya doğru yürümeye başladı. Tracy'yi onu takip etmesi için yalnız bırakacak kadar ukala ve güvenliydi. O anda Jaff'tan, hayatında kimseden etmediği kadar çok nefret ediyordu ve yeniden kaçmak istiyordu. Ancak Jaff sandığından daha hızlıydı ve eğer bu sefer kendisini yakalarsa, muhtemelen öldürürdü. Durdu ve etrafta onun kafasını ezebileceği bir taş var mı diye bakındı, ancak çevrede hiçbir şey yoktu. Jaff döndü, Tracy'ye baktı, hayır dercesine başını salladı ve yürümeye devam etti. Tracy, başı önüne eğik, hâlâ ensesini ovuşturarak, cennetten çıkarken Âdem'i takip eden utanç dolu Havva gibi onu takip etti. Bir çeşit cennetten çıkarken.

"Arabadan kurtulmamız lazım," dedi Jaff. "İleride bir geçit var. Arabayı oraya kadar itmeme ve geçitten geçirmeme yardım edebilirsin, sonra diğer tarafa geçip oraya saklayabilir miyiz diye bakarız."

Tracy kendini, cevap veremeyecek kadar yenilgiye uğramış hissediyordu. Burnu ve ensesi acıyor, kalbi ağrıyordu. Bu nedenle Jaff'ı izledi.

9

Banks, çarşamba akşamüstü beşe beş kaladan beri uçaktaydı ve sonunda Heathrow'un üzerinde halkalar çizmeye son verip alçalmaya başladıklarında kol saatine göre saat sabah üçtü. Dışarısı aydınlıktı. Banks uyumamıştı –uçaktayken asla uyuyamazdı– ancak en azından alkollü bir şey içmemişti; içki içmemenin uzun uçak yolculuklarından sonra yaşanan sersemliği azalttığını duymuştu. Yemekler oldukça kötüydü ve film seçimleri de pek iyi sayılmazdı. Zamanının çoğunda, gözleri okumaktan yorulana kadar *Malta Kartalı*'nı okumuştu. Sonra da iPod'unu çıkarıp, Angela Hewitt'in çaldığı Bach piyano konçertolarını dinlemişti. Uçuştan önce satın aldığı gürültü önleyici kulaklıkların fiyatı yüksekti, ancak buna değmişti. Müziğin sesi yüksek ve netti ve dışarıdan gelen sesler de uzaktan gelen uğultudan başka bir şey değildi. Uçuş sırasında Bach dinlemek, bir şekilde başka hiçbir müziğin yapamadığı şekilde sakinleştirici ve rahatlatıcı geliyordu.

Ancak kısa süre sonra, tüm elektronik araçların kapatıl-

ması gerektiği uyarısı geldi. Bu uyarıyla birlikte Londra'da perşembe sabahı saatin on biri beş geçe ve sıcaklığın ise on sekiz derece olduğu bilgileri de verildi. Banks, iPod ve kulaklıklarını kaldırdı ve son birkaç dakika okumak için kitabını çıkardı. En azından insanların yere iniş sırasında eski tarz, yazılı kitap okumalarını yasaklamamışlardı. Henüz.

Banks, yere yaklaştıkça, altında bulutların arasında yayılan Londra'yı görebiliyordu. Doğudan başlayarak kıvrımlı Thames'i, büyük parkın yeşil çimlerini, Tower Köprüsü'nü, kalabalık caddeleri ve bina yığınlarını, kentin güneş ışığıyla parlayan tüm tanıdık simgelerini. Güzel bir gün gibi görünüyordu, ama gerçekten yapmak istediği tek şey yatağa girmekti. West End otelinde bir oda ayırtmıştı ve pazartesi sabahı trene binip kuzeye doğru yola çıkmadan önce, hafta sonunu Londra'da eski arkadaşlarıyla görüşerek geçirmeyi planlıyordu. Oraya gittiğinde otel odasının hazır olacağını umuyordu.

Uçak pistte sarsılarak ilerledi ve yerde uzun bir süre dolandıktan sonra bir Jetway'in yanında durdu. Çok kısa bir süre sonra Banks, Pasaport Kontrolü'nden geçen tüm diğer yorgun yolcularla birlikte havaalanının kilometreler uzunluğundaki koridorlarında ayaklarını sürüyerek yürüyordu. AB sırası fazla uzun değildi ve görevlinin önüne gelip, pasaportunu gösterme sırası, kısa süre içinde Banks'e geldi. Bayan görevli pasaporttaki fotoğrafla, Banks'in yüzünü karşılaştırdı, pasaportu bilgisayarda taradı, tekrar kontrol etti ve arkasına döndü. Sonra, arkada durup gelenleri kontrol eden iki iriyarı

adam öne doğru yaklaştılar.

"Bay Banks? Lütfen bizimle gelir misiniz, efendim?" dedi içlerinden biri, aslında bir soru sormadığını ortaya koyan bir ses tonuyla.

"Ne..."

"Lütfen, efendim." Adam kolunu tuttu ve onu sıradan uzağa götürdü.

Banks benzer şeyleri kendisi de yeterince fazla insana yapmıştı –her ne kadar biraz farklı koşullar altında olsa da– ve bir cevap beklememesi gerektiğini biliyordu. Belki de kendisinin bir terörist olduğunu düşünüyorlardı. Belki de kendisine su işkencesi yapacaklardı. Ne isterlerse yapabilirlerdi ve bununla ilgili kendisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Büyük ihtimalle yaz başında gerçekleşmiş olan MI5 olayıyla ilgili bir şey*, diye düşündü. O zaman, işleri berbat etmiş ve kendisine bazı tehlikeli düşmanlar da edinmişti. Hafızaları çok iyiydi, asla unutmazlardı. Bu yapmış oldukları için ödemesi gereken bir bedel miydi? Ve ne kadar ciddilerdi? Her ne ise, gittikleri yere ulaşmadan kesinlikle bir şey söyleme şansı olmayacaktı. Paniğin göğsünde yükseldiğini hissetti ve kalbi gümbürdeyerek atıyordu, nefes almakta zorlanıyordu. Ayrıca uzun süren uçuş ve uykusuzluk yüzünden bitkindi, başı dönüyordu ve korkuyordu.

Onu koridorda, bagaj teslim bölümüne ve üzerinde YETKİLİ PERSONEL HARİCİ GİRİLMEZ yazan ağır bir kapıya yönlendirdiler. Karanlık ve havasız koridorlarda birkaç dönemeç daha geçtikten sonra, üzerinde bir şey yazma-

yan bir kapıya geldiler. Adamlardan biri kapıyı açtı ve diğeri de Banks'in sırtına nazik ama güçlü bir şekilde dokunarak içeri girmesini sağladı. Sonra kapı arkasından kapandı.

Ofis beklediğinden daha geniş, daha temiz ve daha iyi donanımlıydı, ama pencere yoktu ve masanın üzerinde duran küçük bir vantilatör, bayat ve nemli havayı yavaşça dalgalandırıyordu. Banks'i şaşırtan masanın arkasında oturan kişiydi. Belki de şaşırtmamalıydı. Amir Richard Burgess bir şekilde Özel Birim'le ilişkiliydi ve yazın başında bir dava hakkında kendisine yardım etmişti, daha başlangıçta tüm bu güvenlik olayıyla ilgili bu kadar endişelenmesine neden olan dava. Burgess'i gördüğünde biraz rahatladı ve kalp atışları normal hızına döndü. Ancak hâlâ bu durumda yolunda olmayan bir şeyler vardı, çünkü Polis Memuru Winsome Jackman da odadaydı. Onun burada ne işi vardı ki?

"Sen iyi misin Alan?" diye sordu Burgess. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Her gün pasaport kontrolünden havaalanı güvenliği tarafından alınmıyorum. Burada neler oluyor?" Banks, *Dirty Dick**'in yaz başında olanların sadece bir kısmını bildiğini, Winsome'ın hiçbir şeyden haberi olmadığını, bu nedenle de iki sivil kıyafetli iriyarı güvenlik görevlisinin açıklama yapmadan kendisini bir yerlere götürdüğünde gözünün önüne ne gibi şeyler geldiği ya da ne çeşit bir dehşete düştüğü hakkında bir fikirleri olmadığını anladı. Yaşadığı deneyimlerden sonra, insanların bu koridorlara getirildikten sonra ortadan kaybolacaklarına kolaylıkla inanabilirdi.

* *(İng.) Kirli Dedektif. (ç.n.)*

"Otursana," dedi Burgess, bir şişe Laphroaig viski ve plastik bir bardağı ona doğru iterek. "Kristal bardak olmadığı için üzgünüm. Ama yine de senin içki tercihine uygun, değil mi?"

"Birileri bana burada neler olduğunu söylemeden hiçbir yere oturmuyorum ve hiçbir şey de içmiyorum."

"Karşılama komitesi nedeniyle üzgünüm," diye devam etti Burgess. "Ama böyle olmak zorundaydı. Ben oraya çıkamam ve onlarında seni buraya neden getirdikleri hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Sadece emirleri uyguluyorlardı. Burada işler yalnızca bu şekilde yürüyor. Winsome açıklama yapacak."

"Ne emirleri? Kimin emirleri? Winsome mu?"

"Önce kendine bir içki al ve otur," dedi Burgess. "Haydi. İnan bana faydası olacak."

Banks, birkaç sene önce viskiden kırmızı şaraba geçiş yapmış olsa da, Burgess'in tavsiyesine uydu. Hemen buruk, turbalı maltın kokusunu aldı, boğazının sıkıştığını ve cildinin yandığını hissetti ama bir yudum viski içmeyi başardı. Viskinin verdiği sıcaklık damarlarında aktı. Buna yeniden alışabilirdi. "Devam edin o zaman. Neler oluyor?"

Winsome'ın yüz ifadesi ciddiydi ve Banks artık Tracy'nin, Brian'ın, annesinin ya da babasının başına bir şey gelmiş olabileceğinden korkmaya başlamıştı. Ailenizden biri öldüğünde size bu şekilde söylerlerdi. Endişeli bir ses tonu, bir içki, oturacağınız bir sandalye ve kasvetli yüz ifadeleri.

"Ben de üzgünüm," dedi Winsome. "Ama en iyi yolun

bu olduğunu düşündüm. Emniyet Amiri Gervaise sizin hangi uçakla döneceğinizi biliyordu ve Bay Burgess de havaalanı güvenliğinin yardım etmesini sağlama nezaketini gösterdi. Diğer türlü, Gelenler kısmında üzerinde isminiz yazan bir kartonla beklemek zorunda kalacaktım."

"Sanırım kartona gerek kalmadan seni görürdüm Winsome. Haydi ama. Dökülün. Sorun ne?"

"Annie," dedi Winsome öne doğru eğilerek. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. O..."

"Annie mi? O ne? Söyle hadi."

"Annie vuruldu."

Banks kendisini sandalyesinde arkaya doğru bıraktı ve ellerini yanan yanaklarına koydu. "Vuruldu mu?"

"Dün akşam. Haberi gazetelerde görmeniz riskini almak istemedim, efendim. Bazı gazeteler haberi manşetten verdiler. Bu yüzden... demek istediğim, eğer kalabalığın içine girseydiniz... o zaman..."

Banks, içgüdüsel olarak viskiye uzandı, bardağı ağzına götürerek büyük bir yudum aldı. İçki midesine doğru giderken yaktı, ancak beyninin daha net bir şekilde odaklanmasına yardımcı oldu. "Durumu ne kadar ciddi?"

"Çok ciddi," dedi Winsome. "Babasını çağırdılar."

"Ama hâlâ hayatta, öyle değil mi?"

"Evet. Ama her şey pamuk ipliğine bağlı. Kurşunlardan biri sağ akciğerini yırtmış. Ciğeri iflas etti. Ciğeri ve göğüs boşluğu kanla dolmuş. Neredeyse hastaneye gelirken hayatını kaybediyormuş."

"Kurşunlardan biri mi?"

"İki kez vurulmuş. Biri göğsünden, biri omzundan. İkinci kurşun, köprücükkemiğini paramparça etmiş. Hareket etmesinde sorun yaratacakmış, ama zamanla iyileşeceğini söylediler. Bütün gece ameliyattaydı. Bir kez daha ameliyat olması gerekebilirmiş."

"Aman Tanrım," dedi Banks fısıltıyla. "Bunu yapanı yakaladınız mı?"

"Henüz değil... elimizdeki bilgiler henüz yarım yamalak."

"Annie şu anda nerede?"

"Cook Üniversite Hastanesi'nde. Eastvale Genel Kliniği'nde bu tarz bir duruma müdahale etmek için yeterli imkânları yokmuş."

"Eastvale'de pek çok insan vurulmaz," diye dikkat çekti Banks.

Bir an sessizlik oldu. Burgess Laphroaig şişesine uzandı ve Banks onun Winsome'la birbirlerine baktıklarını gördü.

"Ne?" dedi Banks. "Başka bir şey daha mı var?"

"Eastvale'de olmadı," dedi Winsome. Saatine baktı. "Bakın, şimdi Middlesbrough'a gidip Annie'yi görmek ister misiniz? Dışarı çıkarken bagaj teslim bölümünden bavullarınızı alırız ve yolda size bildiğim her şeyi anlatırım. Helikopter..."

"Helikopter mi?"

Burgess boğazını temizledi. "Elimden gelen bu, dostum. Bir Lear jet için başvuruda bulundum ama bugünlerdeki büt-

çeler göz önüne alındığında..." Hafif bir şekilde sırıtmayı başardı.

Banks gözlerini dikip ona baktı ve bitirmeden önce bardağındaki viskiyi çalkaladı. "Teşekkürler," dedi. Sonra da elindeki bardağı masanın üzerine koymadan havaya kaldırarak, "Bunun için de," dedi.

Burgess başıyla teşekkürü kabul etti ve ayağa kalkıp, hâlâ dışarıda beklemekte olan güvenlik görevlilerine kısa bir şey söylemek için kapıyı açtı. "Size buradan çıkana kadar eşlik edecekler," dedi.

Winsome, ayağa kalktı.

"Tamam o zaman," dedi Banks. "Gidelim." Kapının orada durdu. "Bir şey daha. Eğer Annie Eastdale'de vurulmadıysa, tam olarak nerede vuruldu?"

"Gratly'de, efendim," dedi Winsome. "Sizin seranızda."

Tracy, gözlerini açtığı anda bilinçaltına geri sıçrayan ve kendisini tamamen uyanmış ve korkmuş halde bırakan korkunç rüyadan uyandığında saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyordu. Bir süre içinin geçmiş olduğunu fark etti. Çıplak çatılara ve taş duvarların arasındaki boşluklara vuran güneş ışıklarının yüksekliğinden ve konumundan sabahın ilerleyen saatleri olduğunu tahmin etti. Yüzü ve kolu acıyordu, kendini kirli hissediyor ve duş almak istiyordu, ancak en önemlisi acil şekilde tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Darmadağın bir ahırdaydılar. Çatının büyük bölümü git-

miş ve taş duvarların büyük parçaları yıkılmış olmasına rağmen gece için onlara bir sığınak ve daha da önemlisi, günün erken saatlerinde saklanacakları ve gözlerden uzak olacakları bir yer sağlamıştı. Ancak yanlarında yiyecek hiçbir şey yoktu ve Tracy karnının da çok acıkmış olduğunu fark etti.

Jaff, ara sıra horlayarak ve hırıltılı sesler çıkararak, sert zeminde bir o yana bir bu yana dönerek uyumaya devam ediyordu. *Nasıl uyuyabiliyor*, diye düşündü Tracy. Elleri ve ayakları, Jaff'ın Vic'in arabasının bagajında bulduğu ve kendisini bağlamak için kullandığı eski halat yüzünden uyuşmuştu. Çıplak karnının üzerinde yürüyen şişman, siyah örümcekten kurtulacak kadar bile hareket edemiyordu. Örümceklerden nefret ederdi. Gıdıklıyordu ve Tracy'ye, bunun saçmalık olduğunu bilmesine rağmen, kendisine verdiği rahatsızlıktan zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Belki de kendisini ısıracaktı. Bir şekilde gitmek bilmiyordu.

Tüm gece boyunca, derin nefesler alarak panik atak krizleriyle mücadele etmeye çalışmıştı ancak örümceğin hareketlerini izlerken kendisini hâlâ bir sinir krizinin eşiğinde hissediyordu ve artık herhangi bir sorun çıkarması durumunda, Jaff'ın kendisini kesinlikle öldüreceğini biliyordu. Şu anda kendisine tahammül ediyordu çünkü ileride işine yarayabilirdi. Jaff, artık kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hissediyordu. Çoktan Annie'yi vurmuş, muhtemelen öldürmüştü ve kim bilir Erin'in aldığı tabancayla başka kimleri vurmuştu. Annie, Marlon Kincaid isimli birinden bahsetmişti, belki de onu vuran da Jaff'dı. Tracy'nin tek şansı, bulduğu

ilk fırsatta açık fundalığa kaçmaktı ancak elleri arkasında bir direğe, ayak bilekleri de birbirlerine bağlıyken bunu yapamazdı.

Orada oturup Jaff'ın uyanmasını beklerken, ağladı. Babası burnunda tütüyordu. Belki kendini *göz ardı etmişti*, Brian söz konusu olduğunda *arka plana atmıştı*, belki de kendini yeterince *anlamamış*, başarısızlığını ve bunun özellikle de erkek kardeşinin başarısı gölgesinde Tracy için ne anlama geldiğini anlamaya *çalışmamıştı*, ancak bunlar için gerçekten onu suçlayamazdı. En azından, artık suçlamak istemiyordu. Babasının kendi hayatı vardı ve Tracy annesi onları terk ettiğinden beri babasının hayatının da oldukça zor olduğunu biliyordu. Annesini de suçlamıyordu. Ancak bebeği kabullenmesi güç olmuştu. Artık büyümekte olan bir çocuktu. Üvey kız kardeş. Ancak yine de daha nazik, daha anlayışlı olmalıydı. Bu durumdan kurtulabilirse, bunu *yapacaktı*.

Kuşlar erkenden cıvıldamaya başlamışlardı ve farklı kuşlardan gelen çeşitli seslerin kakofonisi sabah boyunca devam etti. Tracy'nin mesanesi geçen her saniye daha fazla acı vermeye başlamıştı, ancak tuvaletini altına yapacak kadar küçük düşmeyecekti. Saatlerdir, Jaff uyanmadan bir traktör ya da bir başka aracın yaklaştığına dair bir ses duymayı umuyordu ancak şimdiye kadar kuş seslerinden başka ses yoktu. Tracy insan sesi de duymamıştı. Yoldan çok uzaktaydılar. Ayrıca, zavallı bir çiftçinin ya da bir iki başıboş serserinin Jaff ve silahı karşısında bir şansları olmadığını da fark etmişti.

Onlara yaklaşan herkes muhtemelen kendi ölümüne gidiyor olacaktı. Yaklaşık bir saat önce yukarıda bir helikopter sesi duyduğunu sanmıştı ancak helikopter, çıplak çatının üstünden onları görecek kadar yaklaşmamıştı. Belki geri dönerdi ve bir helikopter varsa bu, yürüyerek ve arabalarda onları arayanlar da var anlamına geliyordu.

Zor olmuştu ancak arabayı saklamayı başarmışlardı. Duvar, arabanın yoldan görünmemesini sağlayacak kadar yüksekti ve arabanın üzerine de dallar ve çalılarla kapatmışlardı. Yine de uzun süre saklı kalmayacaktı. Sonunda geçitten biri geçecek ve arabayı görecekti. Tracy, şansı varsa bunun bir an önce olacağını ve polislerin fundalıklara doğru kaçmış olduklarını anlayacağını umuyordu.

Arabayı sakladıkları yerden birkaç kilometre ileride bu ahıra rastlamışlardı ve güneş yükselmeye başladığından Jaff bir süre burada saklanmaları gerektiğini söylemişti. Tracy, o anda onun kafasının karışmış olduğunu ve bu durumdan kurtulmak için bir çözüm bulamadığını anlamıştı. Arabası olmadığında şaşkına dönüyordu. Ne yapmayı umuyordu? Tüm gün bu ahırda gizlenip, karanlık çöktüğünde yine fundalıklarda amaçsızca yürümeyi mi? Jaff dün akşam funda köklerinin ve esnek çimen kümelerinin üzerinde yürümeye çalışırken neredeyse iki kez bileğini kırıyordu ve bu yürüyüşü bir kez daha aceleyle yapmak istemeyecekti. Bu hızla devam ederlerse fundalıktan çıkmak günlerini alacaktı ve etraflarındaki çember de daralmakta başlayacaktı. Tracy, şimdiye kadar tüm ülkede onları aradıklarını umuyordu. Ancak bu ko-

nuda çenesini kapalı tutmasının daha iyi olduğuna karar verdi. Jaff bunları ve yapmış olduğu şeyin boyutlarını düşünmediyse, Tracy'nin de ona söylemeye niyeti yoktu. Çalılıklarda ne kadar uzun süre kalırlarsa, Tracy'nin kaçma ya da bulunma olasılığı o kadar artıyordu.

Tracy, bir kez daha halatı açmak için mücadele etti, ama çözülmüyordu, halat sıkılaştıkça daha çok acıtmaya başladı. Örümcek göbeğinden düştü ve hızla uzaklaştı. Sıcak gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Jaff bir şeyler hissetmiş olmalıydı, aniden gözlerini açtı ve doğrulmaya çalıştı. *Sersemlemiş ve muhtemelen nerede olduğunu bilmiyor*, diye düşündü Tracy. Şu anda, bir zamanlar Tracy'nin ona sarılıp saçlarını okşamak istemesine neden olan "kaybolmuş küçük çocuk" görünüşündeydi. Oysa şimdi sadece kafasını bir taşla ezip elinden geldiğinde hızlı kaçmak istiyordu. Eline fırsat geçse, bunu yapacaktı da. Yerde boşta duran bir taş aradı. Belki ellerini ve ayaklarını çözdüğünde eline bir fırsat geçerdi.

"Tuvalete gitmem gerek," dedi Tracy.

Jaff gözlerini ovuşturdu. "Git o zaman."

Tracy kıpırdandı. "Gidemem. Beni bağladın. Canımı acıtıyor."

Bir an bunu düşünüyor gibi göründü. Sonra ayağa kalktı ve Tracy'nin yanına yürüdü. "Bir şey yapmaya kalkışmasan iyi edersin."

"Yapmayacağım."

Yavaşça önce ayaklarını çözdü, sonra arkasında diz çö-

kerek ellerini çözdü ve halatı dikkatle katlayarak çantasına koydu. *Kesinlikle yine kullanmayı planlıyor*, diye düşündü Tracy, ki bu kendisini hemen vurmayı planlamadığını gösteriyordu. Maalesef etrafta kafasını ezebileceği bir taş da yoktu ve zaten kendisinin de şaşırtıcı bir hamlede bulunması imkânsızdı.

Tracy sonunda yavaşça ayağa kalkmayı başardı. Kan dolaşımını sağlamak için ayaklarını salladı ve el bileklerini ovuşturdu. Hareket ettikçe mesanesi daha da canını yakmaya başladı. Dışarı çıkmak için döndü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Jaff.

"Dışarı."

Jaff hayır dercesine başını salladı. "Bir saniye bile gözümün önünden ayrılmana izin vermiyorum. Dün akşam arkamdan çevirmeye çalıştığın aptalca oyundan sonra bunu yapmam."

"Ama biraz mahremiyet istiyorum."

"Ben de jambon ve yumurta dolu bir tabak ve bir fincan sıcak kahve istiyorum ama ikimiz de istediğimizi alamayacağız. Tuvaletini yapmak istiyorsan, burada yapacaksın."

"En azından arkanı dön," diye yalvardı Tracy.

Jaff kollarını önünde birleştirdi. "Hayır."

Bakışlarına karşılık verip onu alt etmek, tuvaletini tutmak istedi, ama baskı çok yoğundu. Sonunda bakışlarını onunkilerden çekti ve utançtan yüzü yanarak ona arkasını döndü, pantolonunu indirdi ve çömeldi.

George Fanthorpe, insanların arasında Darren ve Ciaran'la birlikte görülmekten hoşlanmıyordu, ancak özellikle Zenovia ve çocuklar evde olduğu zamanlarda eve çok sık gelmelerinden de hoşlanmıyordu. Aile ve iş hayatını elinden geldiğince dengede tutmaya çalışıyordu ve aynı şimdi öğle yemeği için köyün biraz dışındaki Wheelwright'ın Hanı'nda buluştukları gibi insan içine çıktıkları zaman, Darren'ın ensesindeki dövmeyi kapatacak bir polo yaka kazak giymesi ve Ciaran'ınsa takım elbise giyerek saçlarını taraması konusunda ısrar ediyordu.

Neyse ki, Wheelwright'ın Hanı'nda ufak konforlu özel bir alan vardı ve hanın sahibi de önceden telefonla haber verdiği sürece Bay Fanthorpe'u misafir etmekten memnun oluyordu. Sonuç olarak buradaki toprakların sahibiydi ve unvanı da Malikânenin Lordu'ydu. Yerel halk kendisine saygı gösteriyor ve yolda gördüklerinde şapkalarını çıkararak selam veriyorlardı. Bu rolü seviyordu ve herhangi birinin, bu bölgede büyükbaş hayvancılık yapan pek çok insana yardımcı olan mandıra gibi yasal işlerini yürütmek için parayı nasıl ve nereden bulduğunu keşfetmesi riskini alarak bu rolü tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu. Yardım etmekten bahsetmişken, çiftçilere çok uygun fiyatlara kiraladığı arsa işlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Yemeklerini sipariş ettikten sonra, önlerine üç büyük Sam Smith Biracılık acı birası geldiğinde iş konuşmaya başladılar. Fanthorpe bir sigara içmek istiyordu, ancak artık bar-

ların içinde, özel alanlarda bile sigara içilmiyordu. Lanet olası hiçbir yerde sigara içilmiyordu. Zenovia, kendi evinde bile sigara içmesine izin vermiyordu. *Kendi* parasıyla, *kendisinin* satın aldığı evde. Sigara içebildiği tek yer bahçedeki barakaydı. Bir multimilyonerin günde üç ya da dört kez sigara içmek ve *The Economist* gazetesine hızlıca göz atmak için kaçtığı bir yer için fazla külüstür, köhne, karanlık ve paslı bir yerdi.

"Tamam çocuklar, şimdiye kadar neler yaptık?" diye sordu Fanthorpe, birayla boğazını ıslatıp üstdudağına bulaşan köpüğü sildikten sonra.

Darren, Jaff'ın dairesine ve kız arkadaşının evine yaptıkları ziyaretin ve Rose Preston'la yaptıkları konuşmanın detaylarını anlattı. Ciaran her zamanki gibi hiçbir şey demedi, sadece arada sırada başını sallamakla yetindi.

"Yani kaçtığı kesin, öyle mi?" diye vardığı sonu belirtti Fanthorpe.

"Öyle görünüyor."

"Kız arkadaşının ev arkadaşlarından biriyle mi?"

"Doğru."

"Edepsiz, sadakatsiz pislik. Yine de kızın kim olduğunu bulmak çok zor olmamalı."

Darren boğazını temizledi. "Şey, bunu zaten biliyoruz, patron."

"Aferin. Nasıl öğrendiğinizi sormayacağım. Kimseye zarar vermedin değil mi Ciaran?"

Ciaran çarpık bir şekilde gülümsedi. "Henüz değil."

"İyi çocuk."

"Kız kendisine Francesca diyor," dedi Darren. "Ama Rose bize asıl isminin Tracy olduğunu söyledi. Tracy Banks."

"Tracy Banks mi?" diye sordu aniden alarma geçen Fanthorpe. "Tracy Banks mi dedin?"

"Evet patron. Neden?"

"Lanet olsun. Sanırım oldukça yaygın bir isim, ama eğer benim düşündüğüm kişiyse, bir polisin kızından bahsediyoruz. Alan Banks. Başkomiser Alan Banks."

"Eastdale'deki mi?"

"Evet, o. Onu hatırladın mı?"

"Şimdi hatırladım," dedi Darren. "Birkaç sene önce, Ciaran'la beraber ailesi hakkında ufak bir araştırma yapmıştık. Sadece ismi yerine oturtamadım."

"Bildiğiniz gibi Bay Banks birkaç kez bozuştuk. Düşmanlarım hakkında her şeyi öğrenmeye dikkat ederim. Unutmayın, hakkımda kanıtlanmış bir şey yok. Benim hakkımda hiçbir şey bulamadı, ancak birkaç sene önce bölge cinayet masasında çalışırken, burnunu benim hoşlandığımdan fazla şeye sokmaya başladı. İkiniz de bunu hatırlıyorsunuzdur. Artık Batı Bölgesi Büyük Suçlar Birimi'nde, yeni gelen şu emniyet amirinin altında ikinci derece yetkili olarak çalışıyor. Gervaise'in. Banks'in namı almış yürümüş. Söylenenlere göre oldukça da başına buyruk, bu yüzden de onun *asla* emniyet amiri olamayacağı söyleniyor. Kanunlara ve kurallara göre de davranmıyor."

"Bu işi bizim için çok daha eğlenceli hale getirir," dedi Darren. " Gidip onunla ufak bir konuşma yapmamızı ister misiniz?"

"Banks'le mi? Sen lanet olası aklını mı kaçırdın? Bu bir boğaya kırmızı bayrak sallamakla aynı anlama gelir. Hayır, hayır, onu bunların tamamen dışında bırakacağız. En son istediğimiz şey, polisin zaten bildiğinden daha fazlasını öğrenmesi olacaktır. Şu anda gelip bizimle konuşmaları için ortada bir sebep yok. Sadece dikkatli olmanızı söylüyorum. Eğer kızı bu işin içindeyse, bu beklediğimizden daha fazla sorun çıkarabilir. Aklını kaçıracaktır. Bu işleri kızıştırabilir."

"Peki ya konuştuğumuz kız ne olacak? Rose. Bizi hatırlayacaktır. Onunla olan işimizi tamamen halledelim mi?"

"Şu an kimseyle bir şey halletmenizi istemiyorum. Gözlerden uzak durun. Ya onunla çoktan konuşmuşlardır ya da bir şey söylemeyecek kadar korkmuştur. Her iki şekilde de önemi yok. Dikkatimizi dağıtmayalım."

Jelena, servis yapan Çek asıllı kız, yemeklerini getirdi. Yemeklerin hepsini iki tepsiyle getirmek zorunda kalmıştı. Fanthorpe her zaman olduğu gibi kıza kur yaptı ve kıvırarak odadan çıkarken kızın kalçalarına iştahla baktı. Darren ve Ciaran kızla ilgilenmemiş gibi görünüyorlardı. Zaten hiç ilgilenmezlerdi. Fanthorpe bazen bu ikisinin durumunu merak ediyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, Jelena'yla samanlıkta yarım saat, hatta belki de bir saat geçirmeye itirazı olmazdı ama sınırlarını biliyordu. Evden uzaktaki "iş" seyahatlerinde gönlünü eğlendirmek için yeterince fırsatı oluyordu. Bunu

kendi evinin dibinde yapmasının bir anlamı yoktu. Bu bölgede saygın bir aile reisi olarak tanınıyordu ve bunu bu şekilde tutmak kendi iyiliğineydi. Bu nedenle işi kur yapmakla sınırlandırıyor ve daha ileri gitmiyordu. Yine de Jelena'nın bir sonraki hafta sonu Londra'da küçük bir kaçamak için ne düşüneceğini merak ediyordu. The Ivy'de bir akşam yemeği, West End'deki gösteride bir...

"Sorun şu ki," dedi Darren, Fanthorpe'u konuştukları konuya geri getirerek. "Kız *gerçekten* oysa, yani şu Tracy Banks'se, o zaman karanlık tarafa geçmiş demektir, öyle değil mi?"

"Karanlık tarafa mı? Jaff mı? Bunun bir çeşit lanet olası şaka mı olması gerekiyordu?"

"Hayır." Darren gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Çünkü eğer öyleyse, komik değildi."

"Hayır patron. Demek istediğim, Jaff *cici* kızlarla ilgisi olacak türden bir herif değil, değil mi?"

"Şimdi sen söyleyince fark ettim, değil," dedi Fanthorpe. "O baştan aşağı kötü biri. Ama bu yeni nesil kızlar. Bazıları böyle şeylerden hoşlanıyor. Kendi tarzlarında düşünüyorlar, öyle değil mi?"

"Daha çok bacak aralarıyla düşünüyorlar," dedi Darren.

"Sözlerine dikkat et. Benim de kızlarım var."

"Ben öyle demek iste..."

"Sadece sözlerine dikkat et, hepsi bu."

"Üzgünüm patron. Bugün haberleri izlediniz mi?"

"Vaktim olmadı," dedi ekonomi haberleri dışında tüm

haberleri sıkıcı bulan Fanthorpe. Sadece spordan, seksten ve politikadan bahsediyorlardı. Bir de işlenen suçlardan.

"Dün gece Swinsdale'de bir polis vuruldu. Vurulanın bir kadın polis olduğundan, komiser olduğundan ve vurulduğunda görevde olmadığından başka bir şey söylemiyorlar. Söylenenlere göre ölebilirmiş."

"Jaff mı?"

"Yani, eğer kız arkadaşı tabancasını aldıysa, başka bir silah bulmuş olması lazım."

"Kolaylıkla bulabilir," dedi Fanthorpe. "Ülkeye Litvanya'dan kasa içerisinde silah sokan bir arkadaşı var. Susturuculu Baikal'ler. Bana soracak olursan beş para etmez parçalar. Göz yaşartıcı saçmalardan silaha dönüştürülüyorlar. Ama doğru ellerde yeterince ölümcül olabilirler. Hayır, burada kullanan açısından bir sorun yok. Jaff için sorun değil." Fanthorpe, kirli sakallı çenesini ovuşturdu. "O çocuğu kendi evladım gibi sevmeme rağmen, her zaman Jaff hakkında doğru olmayan bir şeyler olduğunu düşündüm. Düşünce tarzı biraz fazla bağımsız. Bir yanda yürüttüğü birkaç girişimi, bizim haberimiz olmadan çevirdiği bir iki dalavere olduğunu duyarsam hiç şaşırmam."

"O zaman bu bizim sorunumuz değil, değil mi?"

"Artık bizim de sorunumuz. Jaff, bunu bizim sorunumuz haline getirdi. Bana ait olanı aldı ve sonra da başını kanunla belaya soktu. Bizi istemediğimiz tür bir ifşa ve ilgiye maruz bıraktı. Er ya da geç, polis kapılarına geldiğinde birileri konuşacaktır. Şu anda ona zerre kadar güvenmiyorum. Baksa-

nıza, dakikası dakikasına uymuyor, ne yapacağını önceden kestirmek imkânsız ve de o öfkeli mizacı... patlamaya hazır, tehlikeli bir dinamit fıçısı gibi. Hayır, Jaff'ın kayıplara karışmasını istemiyorum. Ama bu Tracy Banks olayı, işi başka bir boyuta taşıdı. Vurulan polisin bağlantılı olduğundan emin misiniz?"

"Öyle olmalı, değil mi?" dedi Darren. "Demek istediğim, Swainsdale'in o bölgesi gerçekten Galler'e benziyor, değil mi? Orada pek fazla olay olmaz. Şimdi tüm şu olanlara bakın. Bağlantılı olmasalar çok fazla tesadüfî olmaz mıydı?"

"Jaff mı?"

"Jaff'sa buna şaşırmam," dedi Darren. "Kendiniz söylediniz. Serseri mayın gibi."

"Banks'in kızının da onunla birlikte kaçtığını mı düşünüyorsun?"

"Görünüşe göre laf olsun diye ona katılmış. Onu becerdiğine de eminim. Bizim Jaff azgın teke gibi. Belki kız sert seviyordur."

"Lanet olası geri zekâlı."

"Jaff kaçıyor. Bir hayvan gibi. Sağlıklı düşünemiyor. Mantıklı hareket etmiyor. Çaresiz."

"Bu bize avantaj sağlar, değil mi?" dedi Fanthorpe, balığının üzerindeki una bulanmış gevrek pulları ayırırken. Sulu, beyaz et yağlıydı. Balıkta tam kıvamında olmayan bir şeyler vardı ve midesi rahatsız bir şekilde gurulduyordu. Belki de doktorunun tavsiyesine uyup içki içmeyi ve yağlı gıdalar yemeyi bırakmalıydı. "Avantaj. Çünkü sessiz, sakin kalaca-

ğız ve kendimize hâkim olacağız. Öyle değil mi beyler?"

İki adam da başlarıyla onayladılar.

"Tamam. Bu bayan polis nerede vurulmuş?"

"Bilmiyorum, patron. Sadece yaralarının hayati teh..."

"Ondan bahsetmiyorum, seni geri zekâlı. Swainsdale'in neresinde? Eastvale mi? Helmthorpe mu? Lyndgarth mı?"

"Söylemediler."

"Akıllıca dövüşüyorlar, ha?" Fanthorpe, biraz daha bira içti, artık tadı daha iyi gelen balık ve patates kızartmasını bitirdi ve sonra da, "Tamam, gördüğüm kadarıyla durum şu. Parçaları birleştirdiğimde görüyorum ki, bizim Jaff, yanında Tracy Banks'le birlikte, Swainsdale'de bir yerlerde saklanıyor. Kız arkadaşının muhtemelen Jaff'ın olduğunu söyleyeceği tabanca yüzünden alacağı cezadan kaçıyor, ki bildiğimiz gibi bu ceza beş yıla kadar çıkabiliyor. Bu zaten yeterince kötü ama Jaff'ın işindeki biri, polis soruşturmasını asla atlatamaz. Yanında bana ait, hem de çok değerli bir şey var. Teslim etmesi gereken elli binden bahsetmiyorum bile. Alan Banks, Eastdale'deki Batı Bölgesi Genel Merkezi'nde çalıştığına göre, rahatlıkla kızın Tracy Banks olduğunu söyleyebiliriz. Yerel polislerden biri, bir şekilde onları bulmuş ve bizim aptal, sevimli, fevri herifimiz Jaff ona bir silah çekip kadını vurmuş. Bu da, ya Tracy Banks'in başından beri onunla birlikte olduğu ya da aniden bir yük haline geldiği anlamına geliyor. Ben ikincisi olduğunu tahmin ediyorum. Her iki şekilde de Jaff'ı yavaşlatacaktır."

"Tabii kızı vurup bir yere atmazsa, değil mi?"

"Mümkün," dedi Fanthorpe. "Ama kızın kendisi için yararlı olabileceğini düşünecektir. Jaff aptal değil. Polisten önce onları bulmamız lazım yoksa mallarımızı son görüşümüz olmuş olur."

"Parayı da," dedi Darren. "Parayı da unutmayalım. Yoksa tüm para bir polisin yatağında son bulur. Ama nereden başlamamız lazım? Swainsdale lanet büyük bir yer ve alanın çoğunda hiçbir şey yok."

"Eğer Jaff'ı tanıyorsam, şehre doğru gidecektir. Jaff özünde bir şehir çocuğu. Londra'da, eski dostunun iletişim ağında bazı bağlantıları var. Aralarından kaç tanesinin sahtekâr olduklarına inanamazsınız. Bir ücret karşılığında hiç soru sormadan ona istediği herhangi bir şey verecek insanlar tanıyor. Onun hangi sınıftan geldiğini unutmayın. Her zaman benden ve sizden bir gömlek üstün olduğunu düşündü. Ama ilk önce oraya ulaşması lazım. Arabası olduğunu varsayıyorum. O bölgelere araba olmadan gidemezsin. Ama kendi arabasını kullanmayacaktır. Bölgedeki her devriye arabasının plakasını aramasını istemeyecektir, değil mi?" dedi Fanthorpe.

"Bir araba çalmış olabilir," diye tahminde bulundu Darren.

"Eğer arabanın sahibinin birkaç gün uzaklarda olacağından ve arabanın çalındığını ihbar etmeyeceğinden eminse bunu yapar. Şimdi, Leeds'de Victor Mallory isimli eski bir arkadaşının olduğunu biliyorum. Baikal satan çocuk. Bağımsız birkaç iş için onu ben de kullanmıştım. Ufak tefek şeyler

için. Önemli bir şey değil. Güneyde, beraber okula gitmişler. Şu havalı eşcinsel okullarından biri. Eton ya da Harrow, her neyse işte. Neyse, sonuç olarak ikisinin arası iyi. Mallory, Leeds çevre yolunun hemen kuzeyinde, Harrogate Sokağı'na yakın bir yerde yaşıyor. Şu golf kulüplerinin olduğu yer. Alwoodley mi ne, öyle bir şey. Kaynaklarımdan öğrendiğim kadarıyla, o da aynı Jaff gibi tehlikeli bir tip, üstelik silahları da var. Kimyasal deneyler konusunda başarılı olduğunu söylüyorlar."

"Alwoodley havaalanından çok uzak değil, değil mi?" dedi Darren. "Belki de Jaff bir uçağa atlayıp Benidorm ya da öyle bir yere gitmiştir?"

"Geri zekâlı gibi davranma Darren. Hiçbir yere gitmek için bir uçağa binemez. Yanındaki o şeylerle değil. Artık herkes havaalanında güvenlik tarayıcılarından geçmek zorunda. Sabah kahvaltısında ne yediğini bile görebiliyorlar."

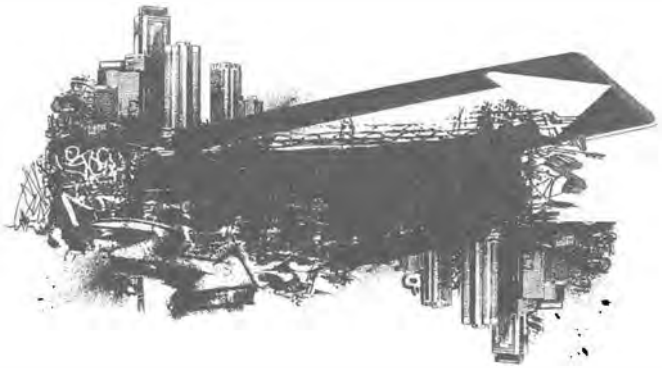
"Üzgünüm patron. Unuttum."

"Hayır. Her nereye gidiyorsa, arabayla gitmek zorunda. Eğer benim sandığımdan çok daha güçlü bağlantıları yoksa ve kendisine ait bir kurye ağına sahip değilse, ki olduğunu hiç sanmıyorum, malları bu ülkede elinden çıkarması lazım. Otobüse ya da trene binme riskini alabilir ama istasyonları kontrol etmeye başladıkları konusunda endişelenecektir. Bu yüzden benim tahminim henüz kimsenin onda olduğunu bilmediği bir araba kullandığı yönünde. Sizin yapacağınız şey de şu. Gidip şu Victor Mallory'yi ziyaret edin. Size adresini vereceğim. İhtiyatlı olun. Ondan öğrenebildiğiniz her şeyi

öğrenin ve kullan-at hattından bana telefon edin. Kullan-at hattı, unutmayın. Sabit hattan değil. Bir de polisin tam olarak nerede vurulduğunu öğrenmeye çalışın. Eğer bu vurulmanın arkasında Jaff varsa, en azından hangi yolu izleyeceği hakkında bize bir fikir verir. Ama bence parlak ışıklara doğru gidiyordur."

"Şimdiden şehre gitmiş olabilir," dedi Darren.

Fanthorpe ellerini çırptı. "Tamam, hemen harekete geçmemiz için bir neden daha, öyle değil mi? Dışarı çıkarken de Jelena'ya bana bir büyük bira bir de şu profiterollerinden getirmesini söyleyin, tamam mı?" *Şimdi, Jelena'ya birkaç gün koşulsuz bir şekilde uzaklaşmak ister mi diye sormanın tam zamanı olabilir*, diye düşündü.

10

Banks, hastanenin koridorlarında, geniş ve modern ameliyat odasının holünün sonundaki yoğun bakım bölümüne doğru Winsome'ı takip ederken, helikopter yolculuğunun dolayı kendini kusacak gibi hissediyordu. Uçuş sırasında Winsome, yokluğunda olanların genel çerçevesi hakkında onu bilgilendirmeye çalışmıştı ancak helikopter çok gürültülüydü, kulak tıkacı takmak zorundaydılar ve konuşmaları neredeyse imkânsızdı.

Banks ayrıca kısmen uçak yolculuğunun yorgunluğundan ve uykusuzluktan, kısmen de Annie hakkındaki haberlerden dolayı uyuşmuş gibi hissediyordu. Hızlı bir şekilde çarka dahil olması gerekiyordu ancak bedenini ve zihnini harekete geçmeye ikna edemiyordu. Sonuç olarak her şey aşama dışı görünüyordu; çevresel görüşünün dışında olan hareketler dengesini, keskin sesler sinirlerini bozuyordu ve başı zonklayarak ağrımaya başlamıştı. Eğer bayılacaksa, bunun için en uygun yerde olduğunu düşündü.

Annie'nin odasına yaklaşırlarken, kısa boylu, kaslı ve havaya dikilmiş kısa saçları olan bir kadın onlara doğru geldi. "Başkomiser Banks? Dedektif Jackman?"

Banks durdu. Kadını bir yerlerden tanıdığını fark etti ama ismini çıkaramıyordu. Kötü haberi kendilerine verecek olan kişi o muydu?

"Beni hatırlamazsınız," diye cevap verdi, "Ben Polis Memuru Nerys Powell, YASM ekibindenim. Doyle'ların evine giren ekibin içindeydim."

Banks onun neden bahsettiğini anlamamıştı ancak Winsome konuyu anlamış görünüyordu. "Seni tanıyorum," dedi. "Genel Merkez'de seni gördüm, pazartesi yapılan toplantıdaydın."

"Bugünlerde orada fazlasıyla zaman geçiriyoruz," dedi Nerys. Banks'e döndü. "Bakın, efendim," dedi. "Kapıdaki görevli Annie'yi görmeme izin vermiyor. Sizden çok olumlu bahsetmişti. Onun nasıl olduğunu bana söyler misiniz?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu Banks. Söylediklerinin kulağa kaba geldiğini biliyordu ama onun yanından geçip Annie'nin yanına gidebilmek için telaş içindeydi.

"Bu davada birlikte çalışıyorduk. Bana karşı çok nazikti. Hepsi bu. Bu... işler oldukça... çok zordu. Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Şu anda işler *benim* için oldukça zor," dedi Banks onun yanında geçerken. Sonra hafifçe arkasına döndü. "Seni bilgilendireceğim Memur Powell. Söz veriyorum. Şimdi eve git ve biraz dinlen."

Yoğun bakımda on altı hasta yatıyordu ancak perdeler ve paravanlar belirli düzeyde bir mahremiyet sağlıyordu. Annie'nin yatağına yaklaşırken Banks'in dizleri titremeye başladı. Orada makine ve tüplerin arasında, beyaz çarşaflar üzerinde yatarken çok ufak, kırılgan ve cansız görünüyordu. Ancak monitörler sabit bir şekilde bipliyor ve LCD ışıkların hepsi yanıyordu. Banks, tansiyonunun yüz otuz dokuza seksen bir, kalp atışının da dakikada yetmiş iki olduğunu görebiliyordu ve bildiği kadarıyla bu çok kötü değildi. Muhtemelen şu an kendi tansiyonundan ve kalp atışından daha yavaştı. Yatağın kenarında tüplerden birinin ayarını yapan bir hemşire vardı. Banks ona Annie'nin elini tutup tutamayacağını sordu.

"Sadece birkaç dakika için," dedi hemşire.

Böylece Banks, Winsome arkasında ayakta dururken, Annie'nin cansız elini tutarak yanında oturdu. Diğer eli bandajlıydı ve yaralı omzuyla birlikte sıkı bir şekilde bağlanmıştı. Damar yoluna giren iğne, sağlam eline bantlanmıştı ve damar yolunun üzerinde birkaç tüp vardı. Banks, ona kan ve ihtiyacı olan ilaçlarla birlikte, muhtemelen tuzlu su çözeltisi olduğunu tahmin ettiği renksiz bir sıvı verildiğini görebiliyordu. Parmağına, kanındaki oksijen seviyesini ölçen bir başka makineye bağlı sarı bir mandal takılmıştı. Yüzünün alt kısmı, ağzına giren tüp ve bu tüpü tutan bant tarafından kapanmıştı. Gözleri kapalıydı. Tuttuğu solgun eli sıcaktı, ancak elini tutmuyordu, hayat yoktu. Bir an için Banks'in dünyası Annie'nin nefes almasını sağlayan pompanın inip çıkmasıyla

belirlenmiş küçücük alan kadar daraldı. Eğer yeterince yakından bakarsa, Annie'nin göğsünün bu ritimle hafifçe inip kalktığını görebilirdi.

Banks arkasında bir hava hareketi hissetti ve arkasına dönünce, oradaki ince Asyalı adamı gördü. Tıp fakültesinden yeni mezun olmuş kadar genç görünüyordu ancak asistan doktorların giydiği parlak turkuaz tulum yerine, füme bir takım elbise, beyaz gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Banks yoğun bakım koridorlarında dolaşan asistan doktorları görmüştü.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi hemşire, Banks'in omzuna elini koyarak. "Bu, Bay Sandhar. Yaralanma ve travma ekibimizin yıldız cerrahı ve hastamızı o ameliyat etti. Onunla konuşmak ister misiniz?"

Banks hemşireye teşekkür etti, Annie'yi alnından öptü ve yanından ayrıldı. Bay Sandhar, Banks ve Winsome'ı koridor labirentinden geçirdikten sonra küçük bir muayene odasına yönlendirdi. Odada sadece bir sandalye vardı bu yüzden Banks ve Winsome muayene sedyesinin üzerinde yan yana oturdular. Otururlarken, sedyenin üzerindeki kâğıt örtü hışırdadı. Duvardaki bir çizelge, kan dolaşımını gösteriyordu. Sandhar'ın sandalyesi bir tartının yanında duruyordu.

"Bize olanları basit bir İngilizceyle anlatabilir misiniz?" diye sordu Banks.

Sandhar gülümsedi. "Elbette. İster inanın, ister inanmayın, genellikle arkadaşlarımız ve ailelerimiz için tıbbi jargonları, meslekten olmayanların anlayabileceği terimlere çevir-

meye çalışırız. Bizim işimiz bir şeyler gizlemek değil."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Belki de bana sorduğunuz soruları cevaplasam daha kolay olur? Siz de soru sormaya oldukça alışkınsınızdır diye tahmin ediyorum."

"Şey, sizi sorguya çekmeyeceğim tabii ki," dedi Banks. "Ama öyle tercih ediyorsanız kesinlikle soru sorabilirim. İlk olarak, bana tam olarak ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bayan Cabbot iki kez vurulmuş. Kurşunlardan biri göğsüne girmiş ve sağ akciğer lobunun orta kısmından geçmiş. Diğeriyse sol köprücükkemiğine gelmiş, kemiği parçalamış ve kırılmasına neden olmuş. İki kurşunun da vücudundan dışarı çıkmayıp içeride kalmasından dolayı bir nebze şanslı olduğunu söyleyebiliriz, ancak bu durumda başka sorunlara neden oluyor."

"Bu sorunlar ne?"

Sandhar bacak bacak üstüne attı ve elini kucağına koydu. "Bana verilen bilgilere dayanarak konuşuyorum," dedi, "ambulansın ona ulaşması on dakika içinde gerçekleşmiş ki bu kırsal bir alan için ve A Kategorisi'nde bir acil durum için, ki bu kesinlikle öyle bir durum, oldukça iyi bir süre. 999 acil çağrı hattını her kim aramışsa, muhtemelen hastanın hayatını kurtarmış. Anladığım kadarıyla, bu kişinin kim olduğu bulunamamış ama bu benden çok sizin alanınıza giriyor. Devam etmek gerekirse, paramedikler ulaştığında hasta zaten önemli ölçüde kan kaybetmiş durumdaymış, ama silah daha güçlü olsaymış ya da kurşunlar bedeninden dışarı çıksaymış,

o zaman ne kadar kan kaybetmiş *olacağını* söylemenin imkânı yok. Cildin belirli bir esnekliği vardır ve sadece kurşunun giriş yarası olduğundan, cilt kurşunun giriş noktasının etrafında kapanır." Baş ve işaretparmaklarını kullanarak, kurşun deliğinin kapanışını gösterdi. "Bu nedenle çok fazla kan kaybetmemiş."

"Yani Annie, kurşunlar içinden geçip dışarı çıkmadığı için şanslıymış," diye tekrarladı Banks. "Anlıyorum. Bu muhtemelen haberlerin iyi olan kısmı. Diğer sorunlar ne?"

"Bayan Cabbot'ın kanamasının çoğu iç kanama ve akan kan, ciğerlerinin üzerinde baskı yapıyor ve onların genişlemelerine izin vermiyor." Konuşurken yine ellerini kullandı, alkışlamak üzereymiş gibi ya da ciğerlerin körük hareketini göstermek için avuç içlerini birbirine yaklaştırdı. "Akciğerlerinden biri iflas etti ve tahmin edebileceğiniz gibi bunun sonucunda oldukça fazla solunum sorunu yaşadı. Eğer diğer ciğeri de çalışmayı bırakmış olsaydı, ambulans gelmeden hayatını kaybedebilirdi. Şanslıyız ki, bu olmamış. Paramedikler hızlı davranmışlar ve yolda giderken bu duruma müdahale edecek bilgileri ve ekipmanları varmış. Eastvale Genel Kliniği'nde durumunu sabit hale getirmişler ve sonra da hava yoluyla buraya naklettiler."

"Peki ama o iyileşecek mi?" diye sordu Banks. "Onu düzelttiniz, değil mi? Yani onu ameliyat ettiniz demek istiyorum, değil mi?"

Sandhar duraksadı. "Ameliyat ettik. Ancak vurgulamalıyım ki hasta hayati tehlikeyi atlatmaktan çok uzak. Durum

her iki yöne doğru da gelişebilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şu anda bedeni mücadele ediyor. Eğer yeterince güçlüyse, bu savaşı kazanacaktır. Şu anda, hiç kimse ne olacağını tahmin edemez."

"Annie güçlüdür," dedi Banks.

Doktor başıyla onayladı. "Güzel. Güçlü olması gerekecek."

"Ne zaman daha fazla bilgi sahibi olursunuz?"

"Önümüzdeki yirmi dört saat çok önemli ve kritik. Onu devamlı olarak izleyeceğiz, durumunun iyiye ya da kötüye doğru gittiğini gösteren işaretlere bakacağız. Şu anda beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Üzgünüm."

"*Bizim* yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"İnancınız varsa dua edebilirsiniz."

"Peki ya yoksa?"

"O zaman umut edebilirsiniz."

Victor Mallory'nin kafası, öğle yemeğinde içtiği birkaç içkinin ve eve döndüğünde içtiği esrarlı sigaranın ardından hoş bir şekilde güzeldi. Kapının çalındığını duyduğunda, Toru Takemitsu'nun *Denizlerin Hayal Kurduğunu Duyabiliyorum* CD'sini müzik çalara henüz yerleştirmiş, uzanıp uyuyakalmaya hazırlanıyordu. *Çoktan uzanmış olsaydım, kapıyı açmaya tenezzül etmeyebilirdim*, diye düşündü. Ama önemli bir şey olabilirdi. Belki Jaff arabasını geri getirmişti ya da

belki de golf kulübündeki çekici Marianna sonunda teklifini kabul etmeye karar vermişti. Bu nedenle kapıyı açtı.

Kapıyı açtığı anda bunun hata olduğunu anladı ve çaresizce kapıyı kapatabilmeyi diledi. Kafası iyi ya da ayık, kapıda durmakta olan iki adamın görünüşlerinden hiç hoşlanmamıştı. Bu adamlar sadece bela anlamına gelirdi. Paniğe kapılarak kapıyı kapatmaya çalıştı ancak hareketleri çok yavaştı ve adamlar kolayca evin holüne girdiler. Muhtemelen kapıyı kapatabilse bile kıracaklarını fark etti. Yaptığı iş nedeniyle ara sıra kötü tiplerle karşılaşıyordu ve genellikle bu durumlardan konuşarak çıkabiliyordu, ancak bu sefer emin değildi. İyi dinleyicilermiş gibi görünmüyorlardı.

Kızıl saçlı daha ufak tefek olan, çürük dişleriyle uyarıcı hap manyaklarına benziyordu ve Victor uyarıcı hapları da uyarıcı hap manyaklarını da sevmezdi. İşte bu yüzden ekstazi ve asit, meskalin ve psilosibin gibi eski, tanıdık hayal gördüren maddelere takılıp kalmıştı. Bugünlerde pazarı çok geniş olmasa da, Victor'a göre kristal meth ve taş kokainden ve elbette ki o dünyada var olan insanlarla uğraşmaktan iyiydi. Bu tür insanlardan. Bu mutlaka, ne kullandığı ya da para kazanmak için ne sattığı konusunda hiç titizlenmeyen Jaff'la ilgili bir durumdu.

"İçeri girin, Beyler," dedi. "Rahatınıza bakın."

Espri anlayışları var gibi görünmüyordu. Onu oturma odasına doğru ittiler ve nasıl olduğunu anlamak için eve göz attılar. Ufak tefek olan evde başka birinin olup olmadığını kontrol etmek için evin diğer kısımlarını da ararken, iriyarı

ve kel olan duvarlardaki modern tablolara bakarak sessizce oturdu: Dali, Hockney, Magritte ve Rothko tarafından yapılmış eserlerin baskıları. Ufak tefek olan geri döndü ve avlarıyla yalnız olduklarından tatmin olmuş bir şekilde ilk olarak ağır perdeleri kapatıp, lambayı açtılar ve konuya girdiler.

"İlk olarak," dedi iriyarı ve kel olan, "şu lanet olası gürültüyü kapatır mısın? Kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor."

Kafası karışan Victor, müzik çaları kapattı. "Ben seviyorum," dedi. "Eğer dinlerseniz oldukça rahatlatıcı..."

"Lanet tabloları da ters çevirmeni isteyecektim," dedi adam sanki Victor hiçbir şey dememiş gibi. "Onlar da bağırsaklarımda aynı etkiyi yaratıyor. Ama dalga geçecek kadar vaktimiz yok, Ciaran."

Kızıl saçlı adam öne çıktı, eliyle yemek masasının siyah arkalıklı sandalyelerinden birine oturmasını işaret etti ve işine kalın gri bir selobantla Victor'un ayaklarını sandalyenin bacaklarına, ellerini ise sandalyenin arkasına sıkıca bağlayarak devam etti. İşini bitirmek için selo bandı Victor'un bedeninin üst kısmından da geçirdi ve Victor'u sandalyenin arkasına sıkıca sabitledi.

Victor, tüm bunlar olurken pasif ve sessiz bir şekilde oturdu. Sorun çıkaracağını düşünmelerini istemiyordu. Tüm bunların bir kâbus olması ve gözlerini kapatarak her şeyi bir anda yok edebilmesi ihtimali de vardı. Victor bunu denedi ama hiçbir şey olmadı. Ağzını bantla kapatmamışlardı, bu nedenle kendisine soru soracaklarını tahmin ediyordu, ki bu

iyiye işaretti. Ama paranoyası gittikçe büyüyor, onu eline geçiriyordu ancak konuşabildiği sürece umut var demekti. Cazibesini kullanarak onları ikna edebilirdi. Bu iş kötü sonuçlanmak zorunda değildi.

"Tamam," dedi kel olan, Victor diğerini tatmin edecek kadar sıkı şekilde bir şekilde bağlandıktan sonra. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama seneler içinde, korkunun sırrının acı çektirmek olmadığını öğrendim. Hem de hiç değil. Korkunun sırrı ne kadar acı çekileceğini tasavvur ettirmekte. Bu yüzden yapacağımız şey şu." Kanepede yayına koyduğu el bagajından küçük bir nesne çıkardı ve cam sehpanın üzerine koydu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir yumurta saati mi?"

"Daha yaygın olarak kum saati olarak bilinir. Şeklinin nasıl olduğunu görüyor musun? Bu nedenle kadınların bedenlerinden bahsederken kum saati benzetmesi yaparlar. Bunu biliyor muydun?"

Victor biliyordu ancak bu adamların önünde fazla zeki görünmek istemiyordu. Daha önce de benzer tiplerle uğraşmıştı ve onlardan daha zeki olduğunuza dair belli ettiğiniz ilk işaretle birlikte daha sinirli ve dolayısıyla da, daha saldırgan oluyorlardı. Özel okul ve Oxbridge diploması bu tür durumlarda kesinlikle bir avantaj sağlamıyordu. "Hayır," dedi. "Bilmiyordum. Ben onu bir yumurta saati sanıyordum."

"Ters çevirirsin ve kumlar şu küçücük delikten geçerek bir bombesinden diğerine akar. Çok zekice, gerçekten. Bazen bunu saatlerce izleyebilirim. Elbette ki saatlerce sürmüyor.

Neredeyse bir saat bile sürmüyor, bu yüzden buna neden lanet olası kum saati deniyor bilmiyorum. Sadece bir kadın bedeni şeklinde ve devamlı kum saatlerinden bahsediyorlar, öyle değil mi? Şimdi çıkaracaklarımı daha da ilginç bulabilirsin. Ciaran."

Diğer adam, aynı el bagajından büyük, katlanmış bir torba çıkardı, masanın üzerine kum saatinin yanına koydu ve içindekileri çıkararak gözler önüne serdi.

"Bu Ciaran'ın cerrahi alet koleksiyonu," diye devam etti adam. "Cerrah falan olduğundan değil tabii. Latince bilmiyorsun değil mi, Ciaran?"

"O yargıçlar için söylenir," dedi Victor.

"Ne?" diye sordu kel olan, anlamamış bir ifadeyle Victor'a bakarak.

"Bir yargıç olabilirdi ama Latince bilmiyor." Victor bu sözcükler ağzından çıktığı anda söylediğine pişman oldu. Ağzından çıkanlar buram buram üstünlük kokuyordu. Yahoo'dan yapılmış bu alıntıyı düzelterek ne halt ettiğini sanıyordu?

"Sen ne halttan bahsediyordun?"

"Üzgünüm. Küçük bir piyesten bir alıntı. Peter Cook ve Dudley Moore'un piyesi."

İki adam birbirlerine baktılar ve kafalarını iki yana salladılar. "Her neyse," dedi kel olan. "Sözüm kaba bir şekilde kesilmeden önce söylediğim gibi, Ciaran'ımız bir cerrah değil. Aslında bir çeşit amatör. Ama aletlerini de onlarla oynamayı da seviyor. Koleksiyonu biraz kırpıntılardan oluşuyor,

Ciaran'ın zevkine hitap etmesinden başka hiçbir uyum ya da nedenle toplanmadılar." Kel adam keskin ve parlak aletleri tek tek eline aldı. "Şimdi, bunların ne olduklarını bilmiyorum ama aralarından bazılarının cildiyede kullanıldığını biliyorum. Cildiyenin ne olduğunu biliyor musun? Senin gibi akıllı, üniversite eğitimli, Latince ve bilmem ne bilen bir çocuğun bilmesi gerekir, öyle değil mi? Bu göz küresini yerinden çıkartabilecek kadar keskin oldukları anlamına geliyor. Gözlerinin derisinin yüzülmesine bambaşka bir anlam katar, öyle değil mi? Diğerleriyse, yağ ve kas dokusunu kesip daha derin kesikler yapmak için kullanılıyor. Doktorlar işlerini yapıp, ellerini içeri sokup bir şeyler çıkarırken, yaraların kenarlarını açık tutmak ya da diğer organları ya da dokuları geride tutmak için kullanılan aletler var." Kanca gibi bir aleti eline aldı. Çeşitli boylarda ve şekillerde ayırıcılar. Kanamayı durdurmak için kullanılan mengeneler. Buradaki diğer kesici aletler o kadar keskin ki muhtemelen başta hiç acı hissetmezsin. Aynı tıraş olurken kendini yanlışlıkla kestiğinde hissetmediğin gibi. Ama sonunda acı gelir. Ertelenmiş reaksiyon. Elbette kan çoktan oradadır. O zamana kadar her taraf kan revan içinde kalmış olur diye düşünüyorum."

Kel adam konuştukça Victor keyfinin kaçtığını ve kalp atışının hızlandığını hissedebiliyordu. Bu aletlerin verebileceği zararları ve acıyı biliyordu. Diş sondası bile onu dehşete düşürüyordu. Ağzı kurumuştu ve soğuk soğuk terliyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye cırladı. "Ne istiyorsunuz? Ben bir şey yapmadım. Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Ciaran aletleriyle ilgileniyor, beyaz bir kumaş yardımıyla herbirini sevgiyle ve özenle parlatıyordu.

Kel adam, gülümseyerek onu izliyordu. "Tam bir mükemmeliyetçi. Ona umursamamasını, nasıl olsa yeniden kan içinde kalacaklarını söylüyorum ama her seferinde, hem de hiç aksatmadan aletlerini parlatması gerekiyor. Belki de sadece iyimser biridir? Belki de bu sefer onları kullanmak zorunda kalmayacağını düşünüyordur."

"Zorunda değil," dedi Vic dudaklarını ısırarak. "Onları kullanmak zorunda değil. Size söylerim. Eğer istediğiniz paraysa, alın."

"Senin paranı istemiyoruz ve bize pek çok şey söyleyeceğinden de eminim," dedi kel olan. "Ama eminim sen de anlıyorsundur ki, senin bize duymak istediklerimizi değil, duymamız gerekenleri söylediğinden *emin olmalıyız.* Arada ufak bir fark var."

"Size gerçeği söyleyeceğim."

Adam kahkaha attı. "Bunu duydun mu Ciaran? Bize gerçeği söyleyecekmiş. Bu iyiydi. Bunu daha önce nerede duydun?"

"Ne demek istiyorsunuz?" Victor'un zihni artık endişelenmesi gerektiğini idrak edecek kadar açılmıştı. Endişelenmesi gerekiyordu, çünkü kel olan diğerine ismiyle, Ciaran olarak çağırmak konusunda tereddüt etmemişti. Tabii bu gerçek ismiyse ve bu iyiye işaret olamazdı, değil mi? "Konuşmam. Kimseye bir şey söylemem," diye ekledi emin olmak için.

"Hayır, konuşmayacaksın," dedi kel adam. "Şuradaki

pensleri ve bıçakları görüyor musun? İşte onlar gevşemiş dillere çok iyi gelirler."

Victor yutkundu. Dili ağzına fazla büyük gibi hissediyordu.

Kel adam ellerini çırptı. "Ama tüm bunlar yolun sonunda olacak şeyler ve biz de şu anda dönüş olmayan nokta dediğim yere geldik. Ama ilk olarak bir denemede bulunalım ne dersin? Nasıl başlayacağımızı bir görelim. Başlangıç için on, nasıl sence? Senin gibi eğitimli birinin *Üniversite Düellosu*'nu bilmesi gerekir değil mi? Ciddi bir rahatsızlık yaratmadan ne kadar devam edebileceğimize bir bakalım."

"Bana uyar," dedi Victor.

"Güzel. Şöyle yapacağız." Adam, bir cam bombedeki kumlar ufak delikten aşağı diğer bombeye doğru düşmeye başlayana kadar kum saatini çevirdi. "Bunun tam olarak ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedi. "Dürüst olmam gerekirse, hiç ne kadar sürdüğünü ölçmedim. Ancak burada kumlar dökülmeye devam ederken, Ciaran aletlerini kullanmayacak. İhtiyacım olan cevapları bana vermek için zamanın bu kadar. Anladın mı?"

"Evet. Evet. Lütfen. Devam edin. Bana istediğinizi sorun. Çabuk olun." Victor akan kuma baktı. Fizik kanunlarının el verdiğinden daha hızlı aktığından emindi, alarma geçmesine neden olacak bir hızla deliğe üşüşüyorlardı.

"Sakin ol, Victor. Acelemiz yok. Yeterince bol zamanımız var."

"Lütfe bana bilmek istediğiniz ne varsa sorun. Şimdi başlayın."

"Bilmemiz *gereken.*"

"Tamam. *Gereken.*" Victor önce şelale gibi dökülen kumlara, sonra da Ciaran'ın parlattığı, parlak, kıvrımlı ayırıcıya bakıp, "Şu lanet olasıca şeyi yapıp bitirin!" diye bağırmak istedi. Bağırsaklarının kendilerini bıraktıklarını hissedebiliyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Cevaplarını zaten bildiğimizi düşündüğümüz sorularla başlayacağız. Bu şekilde senin yalan söyleyip söylemediğini anlayacağız. Bir çeşit turnosol kâğıdı asit deneyi gibi. Jaff McCready'nin arkadaşı mısın? Evet ya da hayır de."

"Evet."

"Doğru. İyi başladın. Son zamanlarda seni görmeye geldi mi?"

"Bir önceki gün. Evet. Sanırım pazartesi."

"Aferin. Senden ne istiyordu?"

"Birkaç gün için arabalarımızı değiştirmemizi istedi."

"Değiştirdiniz mi?"

"Evet. O benim dostum. Başı dertteydi. Başı dertte olan bir dostuna yardım edersin, öyle değil mi?"

"Takdire şayan. Bana arabanın modelini, rengini ve plaka numarasını söyle."

Victor ona istediklerini söyledi.

"Başka?"

"Anlamadım."

"Başka ne istedi?"

"Hiçbir şey."

"Tüh, Victor." Kel adam kum saatine parmaklarıyla vur-

du. Bu, kumun daha da hızlı akmasına neden olmuş gibi görünüyordu. "Zamanın tükeniyor."

"Tamam, tamam! Benden bir silah istedi."

"Senin de elinin altında hazır bir tane vardı, öyle mi?"

"Kaynaklarım var. Bazen insanlara yardım ederim. Jaff da bunu biliyordu."

"Yani ona bir tabanca verdin, öyle mi?"

"Ona bir tabanca sattım. Bir Baikal. Susturuculu."

"Markasıyla ilgilenmiyorum. Zamanını boşa harcıyorsun. Hepsi bu mu?"

"Evet, yemin ederim."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Arabayı aldı ve gitti. Hangi yöne gittiğini bile görmedim."

"Nereye gidiyordu?"

"Size söyledim. Ben..."

"Victor, fazla zamanın kalmadı. Doğru söylesen iyi olur."

"Ben... o... o... dışarıda, arabanın içinde bir kızın beklediğini söyledi."

"Tracy Banks mi?"

"Bilmiyorum. Kızı görmedim ve Jaff da kızın isminden bahsetmedi. Kız arkadaşının ismi Erin sanıyordum, ama söz konusu Jaff olduğunda bu tür şeyler hiç belli olmaz."

"Oldukça çapkın ha?"

"Evet."

"Nereye gidiyorlardı?"

"Bana tek söylediği işler biraz durulana kadar kızın babasının şehir dışındaki evinde kalacakları ve birkaç şey ayarladıktan sonra doğruca Londra'ya gideceğiydi."

"Londra'da nereye?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Onu söylemedi."

"Victor..."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Zamanın gittikçe azalıyor, senin durumunda olsam *ben* kesinlikle yalan söylemezdim. Ama *sen* yalan söylüyorsun, değil mi?"

Victor dudaklarını ısırdı. "Bak, Highgate'de bir arkadaşı var. Justin adında bir herif. Onunla sadece bir kere karşılaştım. İnsan kaçakçılığı ve bir sürü pis işe bulaşmış. Hiç benim tarzım değil. Onun soyadını bile bilmiyorum. Jaff, eğer mesele o noktaya gelirse Justin'in kendisine yardım edeceğini söyledi. Sahte pasaportlar falan. Tüm bildiğim bu. Gerçekten."

"Highgate büyük bir yer."

"Üzgünüm. Tüm bildiğim bu."

"Belki Ciaran senden biraz daha bilgi alabilir, ne dersin?"

Victor kendisini bağlayan bantlarla mücadele etti ama bir işe yaramadı. "Başka bir şey *bilmiyorum*."

Kel adam, birkaç saniye dalgın bir şekilde kumları izledi ve sonra, "Sen ne düşünüyorsun Ciaran?" dedi.

Ciaran, yüzyıllar gibi gelen bir süre boyunca gözlerini dikip Victor'a baktı. Kumlar küçük delikten akmaya devam

ediyordu. Neredeyse tamamen boşalmıştı. Victor'un ağzı o kadar kurumuştu ki yutkunmaya çalışırken boğazı acıyordu. Bir süre daha böyle devam ederse ağlamamaya ve merhamet dilenmeye başlayacağını hissediyordu.

"Hayır," dedi Ciaran ve aletlerini toplamaya başladı. "Başka bir şey bilmiyor." Victor'un ağzı açık kaldı.

Kel adam kum saatini aldı ve el bagajının içine geri koydu. "Kıl payı kurtuldun Victor," dedi Victor'un yanma gelip, saçlarını karıştırarak. "Gerçekten kıl payı. Şimdi seni boktan müziğinle baş başa bırakıyoruz. Ama unutma... nerede yaşadığını biliyoruz. Sanırım bundan dolayı bize bir dönüş olursa neler söylememe gerek yok, değil mi?"

Victor başıyla hayır dedi.

"İyi çocuk." Kel adam Victor'un yanağına şaka yapar gibi ama yine de canını acıtarak iki ya da üç kez vurdu. Sonra, "Ciaran," dedi.

Işıkları kapattılar ve kapıya doğru yürüdüler.

"Bantları kesip beni çözmeyecek misiniz?" diye sordu Victor cılız bir sesle.

Kel olan, kapının eşiğinde durdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Elinde bıçak varken Ciaran' m eli kayabilir. Şu selobantlar neredeyse ikinci kat bir deri gibi. Ama bak sana ne diyeceğim." El bagajından bandı çıkardı, Victor'un yanına geldi, çakısıyla banttan ince bir şerit kesti. "Bu, kendini kendinden korumana yardımcı olacaktır. Önünde sonunda biri gelecektir. Her zaman gelir."

"Ama nasıl açıklayacağım..."

Adam, henüz cümlesini bile tamamlayamadan bandı Victor'un ağzının üstüne yapıştırdı. "Hayal gücünü kullan, Victor. Hayal gücünü kullan." Sonra sadece müzik setini açmak için kısa bir süre duraksadılar ve çıkıp gittiler.

Hastaneler her zaman Banks'in moralini bozardı ve kafeteryada oturup hasta çocuklarıyla, kanserden ölmekte olan ya da jeriyatrik bölümde yaşlılıktan ölmek üzere olan yakınlarıyla ilgilenirken, kısa bir mola vermek için gelen insanları izlemek de pek iyi gelmemişti. Yan masada oturan çift prostat ameliyatının yan etkilerinden bahsediyorlardı. Banks, bu konuşmayı duymamaya ve Winsome'ın kendisine söylediklerine konsantre olmaya çalıştı. En azından kahve güzeldi ve yediği KitKat'dan dolayı bir çikolata hücumu yaşıyordu. Öğle yemeği vakti çoktan geçmişti ama Banks pek aç değildi. Annie'yi o şekilde yatarken görmesinin ve Winsome ve Bay Sandhar'ın söylediklerini duyduktan sonra uyku da çok uzak bir ihtimaldi. Hemşirelerden biri onlara, Annie'nin babası Ray'in trenle St. Ives'ten gelmekte olduğunu söylemişti.

"Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla," diye özetledi Banks, "Annie benim kulübeme çiçekleri sulamaya gittiğinde vurulmuş. Peki, Tracy'nin oraya erkek arkadaşıyla gitmiş olabileceği Annie'nin aklına gelmemiş mi?"

"Muhtemelen hayır. Onun böyle düşünmediğinden eminim yoksa destekle beraber giderdi."

"Eğer beni ya da Tracy'yi koruduğunu düşündüyse yap-

mazdı," dedi Banks hüzünlü bir şekilde. "Eğer kimsenin bilmesini istemiyorsa, sorunlar daha gelişmeye başlamadan kendisi halletmeye çalışıyorsa, yapmazdı. Devam et."

"Aslında çocuk gerçekten Tracy'nin erkek arkadaşı değildi. Erin Doyle'un erkek arkadaşıydı."

"Ama Erin tabanca bulundurmak yüzünden tutuklanmadı mı?"

"Evet. Şu an kefaletle serbest bırakıldı ve polis gözetiminde."

"Bu erkek arkadaş...?"

"Jaff. Adı Jaffar McCready, ama herkes ona Jaff diyor."

"Büyük ihtimalle Annie'yi vuran o muymuş?"

"Öyle düşünüyoruz."

"999 çağrısını Tracy mi yapmış?"

"Evet," dedi Winsome. "Bir bayan sesiymiş ve arama onun ceptelefonundan yapılmış. Ayrıca gönderi merkezindeki kayıtları da dinledim. Hatırlayabildiğim kadarıyla ses Tracy'ninkine benziyordu. Korkmuş gibiydi."

"Korkması da gerekir zaten," dedi Banks.

"Olay yerinde, arabanın park edilmiş olduğunu düşündüğümüz yerde onun ceptelefonunu bulduk. Parçalara ayrılmıştı. SIM kartı hâlâ telefonun içindeydi ve bu da telefonun pazartesi gününden beri kullanılmadığını gösteriyor."

"Bu, her şeyin başladığı tarih değil mi?"

"Bu, Juliet Doyle'un merkeze gelip kızının odasında bir silah bulduğunu bildirdiği gün, evet. Annie'ye göre, sizinle görüşmek istemiş."

"Benimle mi?"

"Evet. Sanırım sizin çok fazla yaygara koparmadan bu işi halledebileceğinizi ve Erin için işlerin yoluna gireceğini umuyormuş."

"Anlıyorum," dedi Banks. "Ama ben burada değildim ve işler kontrolden çıkmış. Erin tutuklanmış ve Tracy de erkek arkadaşına haber vermeye gitmiş."

"Öyle görünüyor," dedi Winsome.

"Peki ya Juliet Doyle?"

"Harriet Weaver'la kalıyor. Doğal olarak ona karşı bir suçlama yok."

"Doğal olarak. Bu Jaff'ın, aralarında bir bağlantı kurup, Tracy'nin ceptelefonundan onların izini bulacağımızı düşündüyse Tracy'nin telefonunu kullanmasını istemediğini düşünüyorum. Ama Tracy o telefonu severdi. Onu hiç yanından ayırmazdı. Jaff telefonu pazartesi günü elinden almış ve kapalı tutmuş olmalı. Tracy kendi isteğiyle mi onunla birlikteymiş? Olamaz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten bunu bilmiyoruz," dedi Winsome. "Kendi isteğiyle gitmiş olabilir. İlk başta. Yani demek istediğim, Rose'a göre onun dairesine kendi isteğiyle gitmiş. Bundan sonra olayların nasıl geliştiğini bilmiyoruz, ama Jaff'ı sizin kulübenize götüren Tracy olmalı. Belki de Tracy'yi kendisini oraya götürmesi için zorlamıştır. Bu mümkün. Bildiğimiz tek şey Tracy'nin ev arkadaşının bize söyledikleri. Ama kulübeye gittikten sonra neler olduğunu bilmiyoruz –kulübe darmadağın durumda– ama aynı sizin gibi ben de Tracy'nin kendi is-

teğiyle, Annie'nin vurulmasıyla ilgili bir şeye dahil olduğuna inanmıyorum."

"Elbette ki hayır," dedi Banks. "Bu çok saçma. Tüm bunlar nasıl başlamış olursa olsun, şu anda Tracy'nin tehdit altında olduğunu varsaymamız gerekiyor. O, Jaff McCready' nin rehinesi durumunda. Bu arada oldukça garip bir isim. Onunla ilgili bir şeyler biliyor musun?"

"Biraz araştırma yaptım. Annesi Bangladeşli. Öyleymiş. Birkaç sene önce göğüs kanserinden ölmüş. Henüz sadece kırk yaşındaymış. Her neyse, bir mankenmiş. Her açıdan çok hoş bir bayanmış. Jack McCready'yle evlenmiş. Jack'in kökenleri Doğu Kilbride'a dayanıyor ama güneyde kendisine bahis işinden bir imparatorluk yaratmış ve sinema sektörüne de biraz yatırım yapmış. Zaten bu şekilde tanışmışlar. Jack, yıldızlarla, yönetmenlerle ya da benzer kişilerle takılmayı seviyormuş."

"Hepimiz sevmiyor muyuz?" dedi Banks. "İsmini duydum, resmini gazetelerde gördüm ve isminin dedikodu kolonlarında yazıldığını okudum. İki kolunda birer yıldız adayıyla geziyor gibi şeyler. Şimdiye kadar güvenilir bir bahisçiyle karşılaştığımı söyleyemem. Ama o da ölmüş, öyle değil mi?"

"Kalp krizi," dedi Winsome. "Sekiz sene önce. Hakkında bazı dedikodular varmış. Kara para aklama, çalıntı atlar, melez atlar ve daha başka şeyler. Hiçbir şey kanıtlanmamış ve ölümü de doğal yollardan olmuş. Her neyse, Jaff altı yaşındayken annesi ve babası ayrılmış. Annesiyle birlikte Hin-

distan'a gitmiş. Kadın orada ünlü bir Bollywood yıldızı olmuş. Sanırım Jaff da kendisine de yansımış olan şan ve şöhrete alışmış. Sonra annesi trajik bir şekilde ölmüş ve Jaff buraya geri gönderilmiş. O zaman on üç yaşındaymış. Babası onu doğruca özel bir yatılı okula yazdırmış, sanırım birbirleriyle pek iyi geçinemiyorlarmış. Sonra da Cambridge'e gitmiş, orada felsefe okumuş."

"Başarılı mıymış?"

"Ortalama. Okulu bitirmiş. Kendisini derslere daha fazla verebileceğini söylediler."

"Bunu zamanında benim için de söylemişlerdi. 'Daha fazla çalışabilirdi.' Sorun çıkaran biri miymiş?"

Winsome gülümsedi. "Sanırım McCready daha ziyade uyumsuz biriymiş. Belli bir kalıba sığmazmış. Kesinlikle sıradan, muhalif gençlerden biri değilmiş."

"Hayır," dedi Banks. "Sanırım daha ziyade psikolojik olarak yaralı bir tip. Kaç yaşında?"

"Otuz bir."

"Ya işi?"

"Hiç belli bir işi olmamış, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla."

"Radarımıza takılmış mı?"

"Hayır. Ama Ken Blackstone'la konuştum ve Batı Yorkshire'in ondan haberi varmış. Hepsi bu. Somut bir şey yok, sadece şüpheler. Çoğunlukla uyuşturucuyla ilgili. Başka şeylerle beraber yasadışı bir laboratuvarla bağlantısı olduğundan şüpheleniyorlarmış. Cambridge'den kimya mezunu eski bir

arkadaşıyla ilgili. Devam eden bir soruşturma. Ken'in dediğine göre yavaş ilerliyormuş. Henüz bir şey bulamamışlar." Winsome evrak çantasından Rose'un daha önce çizmiş olduğu eskizleri çıkardı. "Bu iki büyüleyici tip de Jaff ve Tracy'yi arıyorlarmış. Polis memuru olduklarını söylüyorlarmış, Tracy ve Erin'in ev arkadaşlarına oldukça zorluk çıkarmışlar."

Banks eskizleri inceledi. Güzel yapılmış çizimlerdi; kalın, güvenli çizgiler ve hafif bir gölgelendirme. Bu konuda uzman değildi ancak Rose'un ressam olmak için yetenekli olduğunu düşündü.

"İsimlerinin Sandalwood ve Watkins olduğunu söyledi."

"Yalan söylemişler," dedi Banks. "İsimleri Darren Brody ve Ciaran French."

Winsome'ın ağzı açık kaldı. "Onları tanıyor musunuz?"

"Onları tanımayı kendime iş edindim. Şans eseri tanıştık. George Fanthorpe ya da herkes tarafından bilinen adıyla Çiftçi için çalışıyorlar."

"Bu ismi biliyorum."

"Bilmelisin. Ülkede en iyi saklanan sırlardan biri. Kendisi malikânesinin Lordu, beyefendi bir çiftçi olduğunu düşünüyor. Bir mandırası ve dönümlerce arazisi var. Damızlık ahırı ve at terbiyeciliği de. Ripon yakınlarında oturuyor. Yasadışı erişimi Middleham'a kadar uzanıyor. Hatta muhtemelen bunun bile ötesine."

"Jaff'ı arıyorlarmış ve onun babası da bir bahisçiymiş," dedi Winsome. "Sizce bir bağlantı olabilir mi?"

"Sanmam," dedi Banks. "Belki bir zamanlar olmuştur. Ama Jack McCready uzun süre önce ölmüş ve Fanthorpe'un temel gelir kaynağı da uyuşturucu. Çoğunlukla, kokain ve eroin. Oldukça fazla oranda. Elbette ki malın kendisini asla görmüyor ya da dokunmuyor. Çete lideri. Çoğunlukla öğrenci nüfusuna yönelik. Çiftçilik işletmeleri, kara para aklamak için iyi bir paravan. Muhtemelen bu günlerde mandıracılıktan bu kadar kâr eden tek adam o, aslında herhangi bir şekilde kâr eden. Yarış atlarıysa hobisi, daha çok bir köy ağasının ilgisini çekecek. At işi gerçekten kârlı olabilir."

"Onu nereden tanıyorsun?"

Banks kahvesini bitirdi. "Bir dava sırasında denk geldim. Yaklaşık altı sene önce Eastvale Üniversitesi'nde, Ian Jenkinson isimli ufak çaplı bir uyuşturucu satıcısıyla konuşmuştum. Batı Yorkshire'ın bir davasının takibiyle ilgiliydi ve çocuk Woodhouse Fundalıkları'ndaki bir cinayetle ilgili Çiftçi'nin adını ağzından kaçırdı. Çoğunlukla Leeds öğrenci nüfusunun ihtiyaçlarını karşılayan, ufak çaplı bir başka satıcı Marlon Kincaid'in cinayeti. Görünüşe göre Jenkinson uyuşturucunun bir kısmını Kincaid'den alıyormuş ve biz de Kincaid'in kendi zulasını Fanthorpe'un organizasyonundan temin ettiğini düşünüyorduk ya da öyle yapmış olduğunu. Sonunda Kincaid'in serbest çalıştığı ve bunun da Fanthorpe'u rahatsız ettiği ortaya çıktı. Dışarıdan sorunu yok gibi görünen pislik, bu orada kartlarını iyi oynadı, ama hani bazen içinde bir his olur ya, bir içgüdü, anlıyorsun değil mi?"

"Şu anda benim içimde de bir his oluştu," dedi Win-

some. "Tüm bunlar bir tesadüf olamaz."

"Ne tesadüf olamaz."

"Az önce bahsettiğiniz isim: Marlon Kincaid. Size henüz o kısmını anlatacak fırsatım olmadı, ama Doyle'ların evinde bulunan tabancanın Kasımda işlenen cinayet sırasında kullanılan silah olduğundan neredeyse eminiz."

"Zamanlama doğru," dedi Banks. "Çok ilginç."

Winsome başıyla onayladı. "Gerçeği söylemek gerekirse öyle. Belki de şu Ian Jetkinson'la bir kere daha konuşmalıyız, tabii onu bulabilirsek. Ne olmuştu?"

"Yani, dediğim gibi sadece bir önseziydi. Biraz araştırma yaptım, ancak yüzeyde görünenlerin pek de altına inemedim. Muhbirlerin hiçbirinden tek kelime öğrenemedim. Korkuyorlardı. Bundan sonra da Çiftçi'yi görmeye gittim. Bu eskizlerdeki Ciaran ve Darren da onunla birlikteydi, karanlıkta saklanarak bekliyorlardı. Onları iş ortakları olarak tanıttı. O günden sonra onları birkaç kez daha gördüm, beni takip ederken, sokağımda arabalarını park etmiş halde, benimle aynı marketten alışveriş yaparken. Beni gördüklerinde hep gülümseyip, selam veriyor, ailemin halini hatırını soruyorlardı. Bu tür şeyler. Hafif tehditler."

"Peki, tehdit edildiniz mi?"

"Biraz. O ikisi oldukça kötü şöhret sahibi. Darren bir çeşit gangster, ama tamamen akılsız değil ama yine de haydudun teki. Ciaran'sa insanların canını acıtmaktan ve onları aşağılamaktan gerçekten zevk alıyor. Söylentilere göre birden fazla kez cinayet işlemişler ve bu cinayetler Fanthorpe'le

bağlantılıymış. Ancak bazen işler nasıl yürür bilirsin. Kanıt yok. Olay yerinde başka yerde olduklarına tanıklık eden sağlam tanıklar. Sonra başka bir şey ortaya çıktı. Marlon Kincain, öğrenci çevrelerinde tanınan bir uyuşturucu satıcısıydı ve pek çok kişi dünyanın o olmadığında daha iyi bir yer olacağını düşünüyordu. Fanthorpe ya da bu cinayet hakkında daha fazla bir şey bulamadık. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, uyuşturucu işindeki biri kolaylıkla pek çok düşman edinebilir, rakiplerden tut da çocukları fazla dozdan ölmüş mutsuz ebeveynlere kadar. Batı Yorkshire'dakiler, hedefe giden tüm yolları araştırdılar ama hiçbir şey bulamadılar. Biz, Ian Jenkinson bağlantısında dolayı olayla çok az ilişkiliydik. İlk olarak elimizde Çiftçi'yle hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman, hiçbir şeyle suçlanmadı. Belki adli muhasebeciler, Al Capone'de yaktıkları gibi muhasebe kayıtlarını kontrol edebilselerdi bir şeyler bulabilirlerdi, ama arama izni bile almak için bile elimizde yeterli şey yoktu. Kraliyet Savcılığı işin peşini bırakmamızı söyledi. İlgilenmemiz gereken çok daha acil davalar vardı. Fanthorpe da, isminin yanında ufak bir uyarı bayrağıyla yeraltına çekildi. Ciaran ve Darren da benim hayatımdan çıktılar. Onları unuttuğumu söyleyemem ama onlar yüzünden uykularım kaçıyor da diyemem."

Winsome eskizleri inceledi. "Onları neden hemen unutamayacağını anlayabiliyorum. Belalı tipler. Birileriyle konuşmaya gittikten sonra kendilerinin eşkallerini vermelerinden neden endişelenmediklerini merak ediyorum."

"Geri gelip intikamlarını alacaklarına dair bıraktıkları

izlenime güveniyorlar. Muhatap oldukları insanların çoğu, aynı kendileri gibi pislikler, bu nedenle bunu biliyorlar. Rose onların dünyasından biri değil."

"Sizce onun peşinden gidecekler mi? Ona polis koruması önermeli miyiz?"

"Sanmıyorum. Rose bunu yapacakları kadar önemli biri değil. Ondan istediklerini almış olsalar da, olmasalar da o sadece bir yere ulaşmaları için bir araçtı. Bahse girerim artık ilgi alanlarına girmiyordur. Yollarına devam etmişlerdir. Bizim nasıl göründüklerini bilmemiz ya da evin her yerinde parmak izlerini bulmamız umurlarında değil. O ya da bu şekilde bu işin daha ileri gitmeyeceğini biliyorlar. Eğer en kötü ihtimal gerçekleşse bile, olay sırasında nerede olduklarını kanıtlayacak çok sağlam şahitleri olacak. Kulübede olanlar hakkında daha fazla bir şey öğrenebildiniz mi? Kızımı kaçırarak şu küçük pisliği bulup onu ayakkabımdan kazıyıp atmam lazım. Kaba konuştuğum için kusura bakma."

"Bu seferlik kusura bakmam, efendim," dedi Winsome. "Çünkü sinirinizin bozuk olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler."

"Size sormak istediğim bir şey var."

"Sor?"

"Tracy'nin bu işe karışması hakkında. Ailenizi arayıp onları bu konuyla ilgili bilgilendirecek misiniz? Sandra ve Brian'ı?"

Banks bir an için düşündü ve işaret ve başparmağıyla burun kemiğini ovuşturdu. Kafein ve şeker pompalamasının etkileri uzun süre devam etmemişti. Tekrar kendini bitkin,

hemen oracığa uzanıp, fetus pozunda yatacak gibi hissediyordu. Etrafında konuşmaların uğultusunu duyuyordu ancak bunlar anlamsız saçmalıklardan ibaretti. "Sanmıyorum," dedi. "Henüz değil. Şu an da en son ihtiyacım olan şey Sandra'nın tepeme dikilmesi, hatta Brian'ın yardım etmek için etrafta koşuşturması da. Sadece yoluma çıkarlar. Ayrıca, bildiğim kadarıyla Brian grubuyla beraber turne nedeniyle dünyanın bir yerinde."

"Ama haberi gazetelerde okumadan ya da televizyonda görmeden önce sizden duymalar daha doğru olmaz mı? Olan bitenin detaylarını sonsuza kadar basından saklayamayız."

"Bence de benden duysalar daha iyi olur. Ama şu noktada onları endişelendirmenin anlamı var mı? En kötü ihtimalle, onlara daha sonra söylerim. En iyi ihtimalle her şey yoluna girer ve bilmelerine hiç gerek kalmaz."

"Peki ya anneniz ve babanız? Tracy *onların* torunu."

"Bir gemi seyahatindeler," dedi Banks. "Zaten bugünlerde devamlı gemi seyahatindeler."

Winsome omuz silkti. "Sizin kararınız. Zaten muhtemelen döndüklerinde haberleri olacak."

"Muhtemelen. Ama bu ileride olacak bir şey, biz ise şu andayız. Peki en son ne durumdayız?"

"Son gelişmelerden haberdar değilim," dedi Winsome. "Havaalanı olayıyla uğraştım unutmayın."

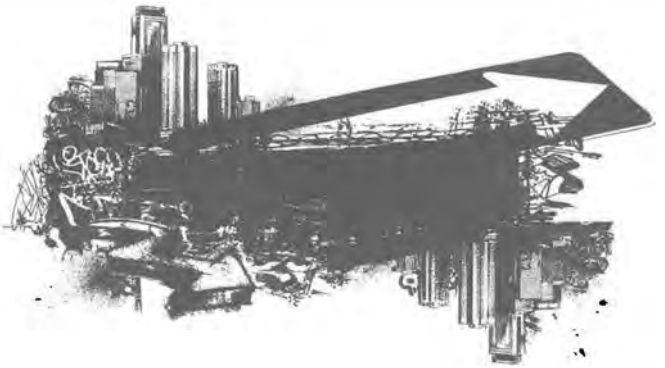
"Tamam. Bu arada bunu yaptığın için teşekkür ederim. Haydi merkeze gidip neler öğrenebiliriz bir bakalım. Benim tüm bunlardaki rolüm ne olacak? Eve gidip boş boş oturmam

imkânsız ama Madam Gervaise'in benim bu davaya dahil olmamı isteyeceğinden şüpheliyim."

"Mümkün olan en kısa sürede sizinle görüşmek istiyor," dedi Winsome. "Eminim sizin yapabileceğiniz bir şey bulacaktır. Söz evinizde oturmaktan açılmışken, sanırım boş boş oturmak için alternatif bir yer bulsanız iyi olacak."

Banks'in kafası karışmıştı. "Ne? Neden?"

"Sanırım prosedürleri unuttunuz efendim ama kulübeniz şu anda bir suç mahali. Eviniz mühürlendi. Evinize gidemezsiniz."

11

Banks, Winsome'ın ayarladığı devriye arabasıyla Batı Bölgesi Genel Merkezi'ne doğru giderken, kalacağı yeri ayarlamak için gerekli telefon görüşmelerini yaptı. Bayan Haggerty, köyde son zamanlarda gerçekleşen vurulma olayından dolayı şoktaydı. "Hem de bir polisin evinde," dedi. "Dünyanın haline bak." Banks'e, bundan önceki ve tek vurulma olayının, 1942 yılında bir berduşu, Alman casusu sanan yerel bir çiftçinin tüfeğini yanlışlıkla ateşlemesi sonucu olduğunu da söyledi. Berduş sadece hafif yaralanmıştı ve yasal bir işlem yapılmamıştı.

Neyse ki, Bayan Haggerty'nin, Newhope Kulübesi yangından sonra yenilenirken Banks'e bir kez daha kiralamış olduğu daire müsaitti. Bayan Haggerty, Amerikalı bir çiftin daireyi ayırttığını, ancak çiftten erkek olanın Amerika'daki son finansal kriz nedeniyle birikimlerini ve işini kaybettiğini ve son anda gelmekten vazgeçtiklerini söyledi. Banks en azından tanıdık bir yerde kalacağını ve tatil için yanına almış ol-

duğu kıyafetleri ve tuvalet eşyaları olduğunu düşündü. Hatırladığı kadarıyla dairede bir çamaşır ve çamaşır kurutma makinesi de vardı ve bu nedenle yarına kadar temiz kıyafetlere kavuşmuş olacaktı.

Batı Bölgesi Genel Merkezi, her zaman olduğundan daha kalabalıktı ancak Annie'nin vurulması merkeze hüzünlü bir gölge düşürmüştü. Birkaç memur içeri girerken Banks'i başlarıyla hüzünlü bir şekilde selamlamışlardı. Winsome da, bir gelişme olup olmadığını kontrol etmek için Büyük Suçlar toplantı odasına gitmeden önce üst kata çıkarken, valizini ve el bagajını taşımasına yardım etmişti.

Banks ofisinin kapısını açtığında, onun zaten birileri tarafından kullanılmakta olduğunu gördü. O ana kadar yaşadığı şok ve uçak sonrası sersemlik, sabrını tüketerek patlama noktasına getirmişti.

"Benim odamda etrafa bakınıp ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" dedi, elindeki ağır valizi ve el çantasını yere atarak. "Çıkın dışarı."

Emniyet Amiri Reg Chambers, Banks'in masasında oturmaya devam etti. "Evine hoş geldin," dedi. "Kimse bana bugün döndüğünü söylemedi, ama madem buradasın seninle biraz konuşabiliriz."

Banks etrafına baktı. Hatırlayabildiği kadarıyla her şey bıraktığı gibiydi dosya dolaplarını ve çekmecelerini kilitlediğini hatırlıyordu. Elbette tüm kapıları açan bir ana anahtar vardı, ancak o da Gervaise'deydi. Ayrıca Chambers'ın bilgisayarının şifresini tahmin etmesi imkânsızdı. "Hâlâ burada

ne halt ettiğinizi öğrenmek istiyorum," dedi Banks.

"İşimi, Başkomiser Banks. Burada devam eden bir soruşturma yürütüyorum. Bu da merkezin yönetiminin bende olduğu anlamına geliyor."

"Hiç sanmıyorum."

Chambers elini salladı ve ayağa kalktı. "Bazı ufak teknik ayrıntılar," dedi. "Her neyse, kötü bir başlangıç yapmayalım. Merkezde sessiz kalan tek sığınak burasıydı. Sadece biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacım vardı, hepsi bu. Endişelenme, hiçbir şeye dokunmadım. Hepsi senin." Masanın üzerinden dosyalarını topladı. "Şimdi gidiyorum." Sonra, kapı kenarında duraksadı. "Tabii..."

"Tabii, ne?"

"Şey, seninle biraz konuşmak *istiyorum.* Tabii daha sonra da konuşabiliriz, ama madem ikimiz de buradayız, neden şimdi olmasın? Tabii senin için de uygunsa. Sanırım izindeymişsin, değil mi?"

Banks pencereye doğru yürüdü ve parke taşlı pazar alanına baktı. Burası, rahatlatıcı bir şekilde aynı kalmıştı. Sonra arkasını döndü ve bacaklarının arkasını soğuk radyatörlere dayadı. "Neden benimle konuşmak istiyorsun?" diye sordu. "Ben burada değildim. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"İsminden bahsedildi. Olaya dahil olan kişileri tanıyorsun. Yardımın dokunabilir."

"Bundan şüpheliyim."

"Yine de... bak, Annie Cabbot'm başına gelenleri duydum." Chambers kaşlarını çatarak sözlerine devam etti.

"Gerçekten çok üzgünüm. O nasıl?"

"Durumu pamuk ipliğine bağlı," dedi Banks. Masasına doğru yürüdü ve rahatsız edici bir şekilde Chambers'dan dolayı hâlâ sıcak olan sandalyesine oturdu ve emniyet amirine karşısındaki sandalyeye oturması için işaret etti. "Şimdi konuşalım," dedi. Beklemeyi tercih ederdi ancak Chambers'la yapacağı konuşmadan küçük de olsa bir parça bilgi kırıntısı alma ihtimali vardı. Ayrıca, bu adama güçsüz ya da yorgun olduğunu gösterecek değildi. Chambers tam olarak bu tür şeylerle besleniyordu.

Chambers oturdu ve kafasını kaşıdı. "Tamam, şey, sanırım yokluğunda burada olup bitenler hakkında bir fikrin vardır."

"Biliyorum," dedi Banks.

"Evet, şey, benim işim bu olanların kökenine inmek."

"Sen suçu basının isteklerine göre birilerine pay ettirmenin peşindesin, yaptığın şey bu. Basit ve temel halkla ilişkiler. Bunu yüceltmeye çalışmayalım. Kiminle konuştuğunu unutma."

"Eğer bu tavrı takınacaksan, bunun bizi bir yere götüreceğini sanmıyorum, ya sen?"

"Sinirlenme. Her şeye rağmen, benimle konuşmak isteyen sensin. Lanet olası sorularını sor ve çabuk ol. Sadece bu haftaki çay parasını vermeyi unutmuş deneme süresindeki korkmuş bir polis memuruyla konuşmadığını unutma."

Chambers, oldukça iri olan göğsünü kabarttı. "Benim görevim, Patrick Doyle'un ölümüyle sonuçlanan Taser'ın

ateşlenmesi ve bu trajik olayın yaşanmasına neden olaylara dahil olan tüm polislerle ilgili araştırmayı yönetmek. Belki haberin yoktur diye söylüyorum, bu olay merhumun evine pazartesi sabahı düzenlenen bir rutin polis operasyonu sırasında gerçekleşti."

"Rutin mi? Duyduklarıma göre bu olayla ilgili rutin hiçbir şey yokmuş."

"O zaman belki de yanlış duymuşsundur ya da yeterince şey duymamışsındır?"

"Her neyse," dedi Banks. "Dediğim gibi, ben bu olaya dahil değilim. Ben ülke dışındaydım."

"Anladığım kadarıyla, bir kadın merkeze gelerek seni sormuş."

"Juliet Doyle. Evet. Onu tanıyorum. Burada değildim."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Eskiden komşuyduk."

"Hepsi bu mu?"

"Sabrımın sınırlarını zorluyorsun, Chambers."

"Yani Doyle ailesiyle olan ilişkiniz, onların bir aile dostu olmandan ibaret öyle mi?"

"Evet."

"Kızlarıyla da mı?"

"*Evet.* Patrick Doyle yakın bir arkadaşımdı, o yüzden imalarda bulunmayı bırak. Burada bir şey bulamazsın."

"Ben bu kadının kanundışı bir silah bulduğunu bildirmek için neden özellikle seni görmek istediğiyle ilgileniyorum."

"Zor bir durum olduğunda tanıdığın birini aramak ol-

dukça normal, öyle değil mi?"

"Sen de bunu özel muamele beklediği için yapmış olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Onu böyle davranmaya iten nedenler hakkında tahminlerde bulunmak bana düşmez ya da sana. Dediğim gibi, eğer sinirlerin bozuksa tanıdık bir yüz görmek oldukça iyi gelir."

"Sence Bayan Doyle'un, tabanca bulundurmayla ilgili yasal yaptırımlar hakkında bir fikri var mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen yoktur. İnsanların çoğunun yok."

"Çünkü burada söz konusu olan kişi kızı. İşin içinde hapis cezası olacağını inkâr etmenin bir anlamı yok."

"En doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmış."

"Bunu söylemek oldukça kolay."

Banks ayağa kalktı ve bir kez daha pencerenin yanına yürüdü. Pazar Caddesi'nin sağ tarafındaki kasap, vitrinindeki etlerden parçalar keserken, yardımcısı tepsileri parlatıyordu. Son anda içeri aceleyle bir müşteri girdi ve kasap, ona gülümsemek ve hizmet vermek için başını kaldırdı. Banks, Chambers'a bakmak için döndü. "Bana bu soruları neden soruyorsun? Ne elde etmeyi umuyorsun? Sana çoktan söyledim, ben burada değildim. Olaya dahil olan YASM'ler üzerinde yoğunlaşman gerekir."

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme." Chambers sert bir şekilde masaya vurdu. "O kadın özellikle seninle görüşmek istemiş ve eğer burada olsaydın ne yapacağını bilmek istiyorum."

"Ah, demek olay bu," dedi Banks. "Demek ya olsaydın ve eğer yapsaydınlar ile uğraşıyoruz, öyle mi?"

"Bir adam öldü."

"Hatırlatmana gerek yok. Benim arkadaşımdı."

"Bunu engel olabilir miydin?"

"Olabilir miydim? Bilmiyorum. Ne önemi var ki? Olay benim kontrolümden çıktı. Ben olsaydım ne yapacağımı mı soruyorsun. Basit. Bayan Doyle'dan alabildiğim kadar çok bilgi alır, bunları doğrulamaya çalışır sonra da koşulları değerlendirirdim. Büyük ihtimalle olayı kayıtlara geçirirdim ve kayıt Bölge Kontrol Odası'na giderdi. Bölge Kontrol şüphesiz ki, bu bölgeden sorumlu Bölge Görev Müfettişi'ni bilgilendirirdi ve o da bu kayıt hakkında Polis Kuvvetleri Görev Amiri'ne bilgi verirdi. Onlar da koşullarını tartışırlar ve federaller daha fazla bilgi toplanmasını isterlerdi. Bunlar gerçekleştirildikten sonra federaller, Bölge Müfettişleri'nden geleneksel çift mürettebatlı müdahale aracını harekete geçirmeleri isterdi. Tabii, tüm görevlilerin Kişisel Koruma Ekipmanı içinde olmalarından emin olurlardı. Sonra... gerçekten devam etmemi istiyor musun?"

"Hayır. Bu kadarı yeterli."

"Ama prosedür bu. Tereciye tere satma, Chambers."

"Oraya kendi başına mı giderdin?"

"Yani, bu muhtemelen yapılacak en doğru hareket olurdu, öyle değil mi? Beni bekliyor olacaklardı bu yüzden kendilerini tehdit altında hissetmeyeceklerdi. Bayan Doyle bana eşlik ediyor olacağı için, beni içeri o alacaktı ve ben de kapıyı

zorla kırmak zorunda kalmayacaktım. Ayrıca yanımda bir Taser ya da herhangi bir silah da olmayacaktı. Ama bu işi kurallara göre yapmamak oluyor, öyle değil mi? Benden kahrolası ne dememi bekliyordun ki?"

Chambers, tıka basa dolmuş gibi görünüyordu. Solumayla, homurdanma arasında bir ses çıkardı ve sonra yavaşça ayağa kalktı. "Yardımcı olmuyorsun, biliyorsun değil mi? Bunu not edeceğim."

"Hiçbir şeye mani olmuyorum. Bu tamamen hayal ürünü. Olan oldu. Ben beş yüz bin, hatta belki daha fazla kilometre uzaktaydım. Ama not etmeyi unutma," dedi Banks sakin bir şekilde. "Devam et ve notlarını al. Ancak bunu yapmadan önce, bir şeye dikkat et."

Chambers kapı eşiğinde duraksadı. "Peki o neymiş?"

"Sen bu cadı avına başladığından beri işler değişti..."

"Buna..."

"Bayan bir polis vuruldu. Annie Cabbot. Arkadaşım. Ortağım." Tıkanıp kaldığını hissetti ve kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti. 'Ortağım' kelimesini söylemek bile kulağına garip gelmişti. Dashiell Hammett ve Amerika'da geçirdiğin üç haftanın suçu. Normalde Annie'den bahsederken meslektaşım, arkadaşım hatta komiserim kelimelerini kullanırdı, ancak 'ortağım' kulağına hoş gelmişti. Bundan sonra bunu kullanacaktı. Aklına *Malta Kartalı*'ndan ortağın öldürüldüğü zaman bir şeyler yapman gerektiğiyle ilgili bir cümle geldi. Tanrı'ya şükürler olsun ki Annie öldürülmemişti, ancak hâlâ bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ve bu

işe Chambers'a haddini bildirerek başlayabilirdi. Annie bunu onaylardı.

"Bayan bir polis vuruldu," diye tekrar etti Banks. "Şu andan itibaren basın ve politikacılar YASM'ler ve onların Taserlarından bahsediyor olmayacak. Bizim tarafımızda olacaklar. Bağırış çağırışları etrafta ne kadar çok kanundışı silahın dolandığı hakkında olacak ve içimizden birini çarmıha gererek kazanabileceğin hiçbir şey olmayacak."

"Benim yapmak istediğim..."

"O zaman neden bu söylediklerim hakkında biraz düşünmüyorsun? Koşullar değişir. Eğer basın için tipik bir örnek olmak istiyorsan, oyuna dahil ol ve doğru tarafta olduğundan da emin ol. Çıkarken kapıyı..."

Tam o anda kapı çalındı. Chambers geriye doğru bir adım attı ve Emniyet Amiri Gervaise başını kapıdan içeri uzattı. "Bir şeyleri bölmüyorum, değil mi? Ah, Emniyet Amiri Chambers, gördüğüm kadarıyla zorlanmadan yolunuzu bulabiliyorsunuz. Alan, hoş geldin. Bir fincan çay ve biraz sohbet etmeye ne dersin? Benim ofisimde. Şimdi."

Tracy, Jaff'ın yürümekten bezdiğini görebiliyordu. Son yarım saattir sessizdi ve surat asıyordu, şüphesiz kanat çıkarmaya çalışır gibi yeni bir plan yapmaya çalışıyordu.

Bulabildikleri kadar çok ağaçlıklı alana gizlenerek ve en ufak çitsiz yollardan ellerinden geldiğince uzak durarak, fundalıkların içinde ilerliyorlardı. Ancak bu ağaçlıkların sa-

yısı çok azdı ve araları da oldukça açıktı. Bir noktada, yaklaşık bir saatlerini yabani otlar ve ısırgan otlarıyla tıkanmış bir kanalda yürüyerek geçirmişlerdi ve her yanları bu otlardan dolayı yara bere içinde kalmış, şişip kızarmıştı. Tracy şimdiye kadar birilerinin terk edilmiş arabayı bulup, çoktan polise haber vermiş olması gerektiğini tahmin ediyordu. Polisin arabayla Jaff, kendisi ve Annie arasındaki bağlantıyı bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Kayıtlarında Vic'in ismini bulabilecekler miydi? Annie nasıldı? Hâlâ hayatta mıydı? Cevabını bilmediği çok fazla soru vardı.

Kulübeden çıkmalarının ardından toplam on iki ya da on üç kilometre kadar ilerleyebilmişlerdi ve bunun ilk üç kilometresini araba bozulmadan önce arabayla gelmişlerdi. Artık fundalıkların, Tracy'nin babasıyla hiç gelmediği kadar iç kısımlarına gelmişlerdi. Tracy, bu arazinin engebelerini bilmenin avantajını kaybetmişti. Helikopterin sesini bir daha duymamıştı ve yoldan araba seslerini duyamayacak kadar uzaktaydılar. Artık etrafta yol denecek bir şey de yoktu. Uzaktan kendilerini görenler muhtemelen onların amaçsızca dolanmakta olan bir çift olduklarını zannederdi ancak yakından bir inceleme kıyafetlerinin bölgenin bu bölümünde yürümek için uygun olmadığını ve Jaff'ın yürüme konusunda pek de becerikli olmadığını ortaya koyardı. Tracy yürüdüğü zamanın çoğunda sanki şehirdeki caddelerden birinde yürüyor gibi davrandığını ve ayağının altındaki zemine dikkat etmediğini düşündü. Zaten muhtemelen bu nedenle devamlı ayağı takılıyor ve düşüyordu.

Tracy, devamlı olarak tetikteydi, ancak eline Jaff'ın kendisini yakalamadan kaçabilmesi için bir fırsat geçmemişti. Tracy'yi bir an için bile gözünün önünden ayırmayacaktı; Arabanın bozulmasının hemen ardından kalkıştığı başarısız kaçma girişimi ve o sabah ahırda yaşadığı utanç verici denemeden sonra bu kadarını anlamıştı.

Uzun çimlerle kaplı bayırın zirvesine gelip, arabayı gördüklerinde öğle vaktini biraz geçmişti. Görünürde köy yoktu, ev yoktu, sadece ilerideki tepenin üzerinde gözden kaybolan pürüzlü yolun sonunda, umumi tuvaletleri, taş duvarları ve park otomatlarıyla yarı dolu bir otopark vardı. Otoparkın uzakta olan köşesinde kuru taş duvarın üzerinde bir merdiven vardı. Bu merdiven, ahşap bir işaret direğiyle belirlenmiş yüz metre kadar devam ettikten sonra ağaçlıkların arasında gözden kaybolan bir yaya yoluna çıkıyordu. Tracy artık nerede olduklarını anlamıştı. *Daha önce* de burada bulunmuştu.

"Bu kahrolasıca şey de ne?" diye sordu Jaff.

Yüzüstü yatıp, tepenin kenarından aşağı bakıyorlardı. Birkaç çimen Tracy'nin burnunu kaşındırdı ve burnunu kaşıdı. "Buralarda popüler olan bir kırsal yürüyüş parkuru," dedi. "Sanırım otopark da yerel bir güzellik merkezi olan Rawley Force'un. Pek çok insan buranın çevresinde yürüyüşe çıkar."

"Ne kadar sürer bu yürüyüş?"

"Üç buçuk saat. Canın denemek mi istedi?"

"Ukalalık yapmayı kes lanet olası. Ama bir fikrim var. Üç buçuk saat içinde gerçekten Londra'da olabiliriz."

Onun ne demek istediğini anladığında Tracy'nin umut-

ları söndü. "Bundan daha iyi bir şey bulman gerek," dedi. "Annie Cabbot'ı vurduğun için ülkedeki her bir polisin seni aradığının farkında değil misin?"

"Geri zekâlı kaltak kaşındı."

Tracy iç geçirdi. "Acıktım," dedi, Jaff'ın de acıktığını itiraf ederek yapmayı planladığı şeyi ertelemesini umarak.

"Ben de," dedi Jaff. "Ama beklemek zorunda. Haydi gel, yaklaşalım."

Tepenin kenarının ardında gizlenip, otoparka doğru giden geniş kıvrımda ilerlediler. Otoparka iki metre kadar yakınlaşıp tam üzerine geldiklerinde, Jaff ona durmasını ve saklanmasını işaret etti. Kurumuş akarsunun derin yarığı, yanlarından tepenin aşağısına doğru gidiyordu. Jaff burayı işaret etti. "Eğer bu yönden gidersek, yoldan ya da yürüyüş parkurundan kimse bizi göremez. Buradan M1 otobanına çıkabilir miyiz? Ve bana yalan söyleme. Söylersen bunu anlarım ve yalan söylediğine pişman ederim."

Tracy, sol taraflarını gösterdi. "Bu yoldan gitmemiz lazım. Dışarı çıkan tek yok bu. Sanırım B yoluna çıkıyor ve oradan da sola dönerek A1'e çıkabiliriz. Daha güneyde, Leeds civarlarında M1'la birleşiyor."

"Tamam. O kısmını biliyorum. Yapacağımız şey de o. Yalan söylemesen iyi edersin."

Tracy ayağa kalkmaya çalıştı ancak Jaff onu tekrar aşağı yanma doğru çekti. "Acele etme. Bir sonraki arabanın gelmesini bekleyeceğiz. Bu şekilde alarma geçmelerinden önce üç buçuk saatimiz olduğunu anlayacağız."

Tracy uysal bir şekilde yeniden yüzüstü uzandı. Uzun süre beklemelerine gerek kalmadı. Güzel bir akşamüstüydü, havada yaptığınız uzun yürüyüşün neden olduğu sıcaklığı azaltacak kadar hafif bir esinti vardı. Eski, beyaz bir kamyonet geldi ve içinden genç adamla genç kadın çıktı. Yürüyüş botları giymişlerdi ve pantolonlarını botlarının içine sokmuşlardı. Aynı zamanda yanlarında sopalar ve sırt çantaları da vardı. Adamın boynunda içinde haritaların olduğu plastik bir çanta asılıydı. "Mükemmel," dedi Jaff. "Parkaları var."

"Ama kamyoneti nasıl çalıştıracaksın? Aracın alarmı ne olacak?"

"Bunun gibi bir külüstürü mü? Çocuk oyuncağı."

Gerçekten de öyle oldu. Dere yatağından aşağı doğru inip kamyonetin yanına geldiler. Jaff sadece bir kez düşmüş ve küfretmişti. Etrafta kimse yoktu. Jaff cebinde taşıdığı anahtarlardan biriyle kamyonetin arka kapılarını kolaylıkla açtı ve içeri girdiklerinde kontağı çalıştırması neredeyse hiç zamanını almadı. Kamyonetin içi hafif bir şekilde tiner ve talaş kokuyordu.

"Bunu daha önce de yaptın sanırım," dedi Tracy.

Jaff sırıttı. "Öyle de diyebilirsin. Kötüye kullanılmış gençliğime ver. Eskiden denizaşırı ülkelere lüks arabalar gönderen bir herif için çalışıyordum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Seneler önce. O zamanlar çocuktum. Üniversiteden yeni mezun olmuştum. Yeni modellerden bazıları, tüm o bilgisayar donanımlı anahtarları ve alarmları yüzünden gerçekten zorluyor ama bunlar çocuk oyuncağı ve bu

mükemmel. Herkes bunun bir inşaatçının kamyoneti olduğunu düşünecek. Kimse külüstür, beyaz kamyonetlerle ilgilenmez." Parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tuttu ve sevinçle bağırdı. "Pekâlâ! Londra, işte geliyoruz!" Sonra A1 otobanına doğru yola çıktılar.

"Korkunç görünüyorsun Alan," dedi Gervaise, o akşamüstü ilerleyen saatlerde ofisinde çaylarını yudumlarlarken.

"Gece iyi bir uyku çekersem çözülmeyecek bir şey değil," dedi Banks. "Sadece bir süre buna şansım olacağını sanmıyorum."

"Kulübe konusunda üzgünüm, ama eminim anlıyorsundur. Başka seçeneğimiz yoktu. Eğer istersen konaklaman için bir yer ayarlayabiliriz."

"Sorun değil," dedi Banks. "Ben hallettim. Ama bir arabaya ihtiyacım olabilir. Benimki garajda ya da en azından hâlâ orada olduğunu varsayıyorum?"

"Orada," dedi Gervaise. "Endişelenme. Bu arada havuzdaki araçlardan birini alabilirsin. Nasılsın Alan? Gerçekten. Seni karşılamam gerektiğini düşündüm ama sanırım pek hoş bir karşılama olmadı."

"Kendimi göründüğüm kadar kötü hissediyorum," dedi Banks. "Karşılama konusunda haklısın. Annie'yi hastanede o şekilde görmek, ben..." Kafasını iki yana doğru salladı ve yaşlarla dolan gözlerini saklamak için başka tarafa baktı. Sonra derin bir nefes aldı, öfkesinin canlandığını hissetti ve

çayını yudumladı. "Ama bir şekilde kendimi toparlamam lazım. Darmadağın olmamın kimseye bir faydası yok."

"Bir şeyleri toparlamak senin sorumluluğun değil. Belki de gidip uyku açığını kapatmalısın."

"Gerçekten bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Annie ölümün eşiğindeyken ve Tracy orada bir yerde adam öldürmeye meyilli bir ucubeyle beraberken bunu yapamam. Sen olsan yapabilir miydin?"

"Muhtemelen yapamazdım. Tatilin nasıl geçti?"

"Çok iyiydi. Gerçekten. Tam doktorun tavsiye ettiği gibiydi. Bana çok iyi geldiğinden eminim. Ama şu anda çok uzaklarda kalmış bir hatıra gibi geliyor." Daha dün sabah San Francisco'da Teresa'nın yanında uyanıp, Monaco'da onunla kahvaltı edip, havaalanına doğru taksisiyle uzaklaşırken ona el salladığına inanmak çok zordu. Kendisi de eşyalarını toplayıp, otelden ayrılıp, havaalanına gitmeden önce, Union Meydanı'nda son bir yürüyüş yapmak, Sir Francis Drake Oteli'nin yanındaki Scala Bar'ında hızlıca yediği bir öğle yemeği için yeterli zamanı kalmıştı. Çok güzel, serin bir gündü. Mavi gökyüzü, pofuduk bulutlar ve nazik Pasifik esintisi başına geleceklerin habercisi değildi.

"Sanırım neler olup bittiğine dair son gelişmelerden haberin var, öyle değil mi?" diye sordu Gervaise.

"Çoğundan var."

"Bu oldukça hassas bir durum," diye devam etti Gervaise, parmak uçlarını birleştirerek. "Eksik kadroyla ve fazla mesai yaparak çalışıyoruz ve gördüğün gibi Emniyet Amiri

Chambers da tepemizden ayrılmıyor."

"Ben olsam onun hakkında bu kadar endişelenmezdim."

"Ama ben endişeleniyorum. Etrafta dolanıp saldırmanı istemiyorum, şey gibi... bir..."

"Beceriksiz bir orman kibarı gibi mi?"

Gervaise gülümsedi. "Klişe olarak kullanılan şeyden daha az kaba bir şey bulmaya çalışıyordum, ama şu anda dediğin de işe yarar. Evet orman kibarı gibi."

"Yavaş yavaş maymunu yakala."

"Tanrım, bırak artık şunu. Her şey boka sardığında sen burada değildin," diye devam etti Gervaise. "Bu yüzden bu davaya dahil olmaman için bir sebep göremiyor olabilirsin. Ama üç sebep var."

"Başlangıç olarak Annie ve Tracy diyebilir miyiz?"

"Evet. Bu olayla duygusal bağın var ve bu da bu soruşturmalarda aktif olarak yer almanı men etmeli. Ayrıca Doyle'ları da tanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Çocuklarımız neredeyse beraber büyüdüler. Bir süredir onu görmesem de Pat yakın arkadaşımdı. Başına gelenleri duyduğuma çok üzüldüm."

"Korkunç bir şey. Ayrıca Annie'yle çok yakınsınız ve henüz Tracy'nin bu işe ne kadar karıştığını bilmiyoruz."

"Eminim ki şu anda en önemli olan şey onun tehlike altında olması ve onu bulmamız gerektiği, öyle değil mi?"

"Evet. Evet, elbette ki öyle ve hiç zaman kaybetmiyoruz. Bütçemiz hızla azalıyor. Yerel hava arama ve kurtarma ekipleri işin içinde ve şu an biz konuşurken helikopteri bir

kez daha gönderdiler. Ama demek istediğim, ileride bizi bekleyen sürprizler olabilir ve senin hemen asabileşmeni istemiyorum. Ayrıca Chambers'a da başka herhangi birine de bu işe gizlice karıştığın izlenimini vermeni istemiyorum."

"Neye gizlice karıştığım?"

"Ne halt demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Eğer kızın bu pis işin içine gırtlağına kadar batmışsa, işleri düzeltmeye çalışacağın."

"Bu konudaki açıksözlülüğünü takdir ediyorum ama ne beni ne de kızımı tanıdığını sandığım kadar iyi tanıdığını düşünmüyorum."

"Savunmaya geçme Alan. Buna hiç ihtiyacım yok."

"Ne bekliyorsun? Kızımı bir suçlu olmakla beni de kanıtları karıştıracak kadar yozlaşmış olmakla suçluyorsun. Ne halt dememi bekliyorsun?"

"Tamam, tamam. Üzgünüm. Üzerimizdeki baskı yüzünden belki biraz ileri gittim. Son birkaç gün herkesin sinirleri çok bozuldu. Sadece Emniyet Amiri Chambers'ın senin bu işe dahil olmaman konusunda son derece kararlı olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Burada riske giriyorum. Senin nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorum. Eğer dışarıda kalman için seni uyarsam, yine de bu işe karışacaksın ve bu da herkes için sorun yaratacak. Bu iş bitene kadar seni bir hücreye kapatamayacağımıza göre, eğer bu işe iyice düşünmeden karışırsan bunun ne kadar zarara neden olacağını ancak Tanrı bilir. Şimdi, Müdür Yardımcısı McLaughlin'le konuştum ve o da Müdür'le konuştu. Hepimiz eğer istiyorsan bu işe dahil

edilmen için yeterli nedenler olduğu konusunda hemfikiriz. Ama işin kişisel boyutunu önemsememen gerekiyor. Emirlere ve kurallara uymalısın. Kişisel duygularının seni yönlendirmesine izin veremezsin. Tarafsızlık, Alan; senden tek beklediğimiz bu. Beynini kullan, kaslarını değil. Sence bunu başarabilir misin? Hepimizin gözü üzerinde olacak. Ayrıca Taser meselesinden de uzak durman gerekiyor. Bunu yaparken karşı karşıya olduğumuz riskin farkındasındır, değil mi? Emniyet Amiri Chambers..."

"Bana kalırsa Chambers köpek kulübesine gidip kendini becerebilir."

"İlginç bir görüntü olur, ama bunun üzerinde durmayacağım. Bak, birbirinizden hiç hoşlanmadığınızı biliyorum ama Müdür Yardımcı'sının, hatta Müdür'ün üzerinde bile etkisi var."

"Onun gibi tipler hep öyledir."

"Alan, burada sana yardım etmeye çalışıyorum!"

"Biliyorum. Biliyorum," dedi Banks. "Bunun için minnettarım. Evet bu davaya dahil olmak istiyorum. Evet, kişisel duygularını kontrol altında tutacağım. Davranışlarıma dikkat edeceğim. Taser meselesinden uzak duracağım. Kızımı kaçıran pisliği bulduğun zaman onu boğazlamamaya çalışacağım. Hayır, kanıtlara hile karıştırmayacağım ve Chambers'ın yoluna çıkmamaya çalışacağım. Yeterince iyi mi?"

"Öyle olmak zorunda, değil mi? Asıl konuya geçelim mi?"

"Kesinlikle. Tabancayla ilgili daha fazla bir bilgi var mı?"

"Evet. Adli Bilimler'den Naomi Worthling, kısa bir süre önce Leeds'den bana telefon etti. Batı Yorkshire Cinayet Bürosu'ndan ve Büyük Soruşturmalar Birimi'nden Marlon Kincaid'i öldüren mermileri almış. Olayı soruşturan Emniyet Amiri Dedektif Quisling'miş. Emekli olmuş. Shipley'de yaşıyor. Daha da iyisi, katilimiz olay yerinde boş kovanları da bırakmış, yani Naomi onları da alabilmiş. Laboratuvara döndüğünde, suç sırasında kullanılmış tabanca ve kovanlarla karşılaştırma yapabilecek."

"Parmak izleri?"

"Yeni bir şey yok. IDENT1'de eşleşme bulunamadı. İzleri Erin Doyle *ve* annesinin parmak izleriyle de karşılaştırdık. Onlar da uymuyor."

"Parmak izlerini Jaff McCready'ninkilerle de karşılaştırmalıyız."

"Bu konuda da harekete geçtik. Leeds polis kuvvetleri, Jaff'ın dairesinin kendisi yokken aranması için bir arama izni çıkarıyorlar. Oradaki özel eşyalarından parmak izi alacaklar."

"Onlardan onun bir fotoğrafını da almalarını isteyelim. Peki ya basın...?"

"Hâlâ ağızlarının suyu akarak Taser olayından ve Annie'nin vurulmasından bahsediyorlar. Tanrım, Alan inanması zor biliyorum ama olay daha dün gece oldu. Her şey çok hızlı gelişiyor. Her neyse, bu onları bir süre oyalar, ama uzun sürmeyecektir. Şu anda bile bizi köpekbalıkları gibi izliyorlar. Bu insan avının yayılmasını, elimizden geldiğince kontrol

altında tutmaya çalışıyoruz. Özellikle de, üst düzey bir polisin kızının bu işe dahil olduğunu saklıyoruz."

"Bunun için minnettarım. Ama Tracy bu işe dahil değil, o kaçırıldı."

"Alan, bununla ilgili elimizde henüz somut bir delil yok, sadece kırık ceptelefonu var."

"Bana Tracy'nin Annie'nin vurulması olayına kendi isteğiyle karıştığını söyleyemezsin ya da aslında herhangi bir vurulma olayına."

"Benim söylemek istediğim şey bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Ben senin tarafındayım. Bu kadar aksi olmayı kes. Bu oyunu dikkatlice oynamalıyız ve dediğim gibi, hâlâ bazı şeylerin duyulmasını ve yayılmasını engelliyoruz. Sadece ne tür yollar..."

"Ben onların yollarını çok iyi biliyorum. Bu bizim onlardan bile hızlı davranmamız gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca Ian Jenkinson'la da konuşmamız ve..."

"Dur biraz, dur biraz Alan. Daha şimdiden benim için fazla hızlı ilerliyorsun."

"Winsome sana anlatmadı mı?"

"Neyi anlatmadı mı? Bana bir şey anlatmak için şansı olmadı."

Banks ona Marlon Kincaid cinayetini, Ian Jenkinson ve Ciaran ve Darren'la olan bağlantısını, Fanthorpe, yani Çiftçi ile bağlantısı olan bu ikisinin de şu anda Jaff ve Tracy'nin peşinde olduklarını anlattı.

Gervaise bir ıslık çaldı. "Bu iş gittikçe ilginçleşiyor.

Tamam," dedi. "Bana az önce anlattıkların göz önünde tutulursa, haklısın. Ian Jenkinson ve Emniyet Amiri Quisling'le konuşmamız gerek. Doug Wilson ve Geraldine Masterson'u görevlendireceğim."

"Tabancanın Erin'de ne işi varmış?" diye sordu Banks. "Anladığıma göre başından beri tabancanın McCready'nin olduğunu ve Erin'in tabancaya başka kanaldan değil, onun üzerinden ulaştığını düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Bununla ilgili elimizde somut bir delil yok ve henüz onu herhangi bir şeyle suçlamıyoruz. Kefaletle bırakıldı ve polis gözetiminde. Ama düşündüğümüz şey bu. Annie böyle düşünüyordu, Winsome da ona katılıyor. Hâlâ McCready'nin geçmişini araştırıyoruz. Ama tabancanın neden Erin'de olduğundan emin değiliz."

"Tamam," dedi Banks. "Sanırım ya Jaff ona saklaması için verdi ya da Erin kendisi aldı."

"Neden Erin'in saklamasına ihtiyacı olsun?"

"Belki polisle bir sorun yaşayacağını düşünüyordu?" diye önerdi Banks. "Leeds'de Ken Blackstone'a sorabiliriz. Belki de yapmayı planladığı başka bir şey için onun dairesinde bulunmasından rahatsızlık duyuyordu ve gerçekten evi aradılar."

"Peki ya Erin kendisi aldıysa?"

"Ona sinirlendiği içindir. Onu sinirlendirmek, dikkatini çekmek için"

"Elimizde, Erin tabancayla birlikte ailesinin evine gelmesinden bir gece önce, Leeds'de bir gece kulübünde tartış-

tıklarına dair kanıt var." Gervaise boğazını temizledi ve sonra, "Üzgünüm, ama aynı zamanda kızın da bu tartışmaya dahilmiş."

"Tracy mi?" diye sordu Banks. "Bununla ilgili bir şey duymadım. Nasıl?"

"Kıskançlık."

"Tracy ve Erin, McCready için kavga mı etmişler?"

"Öyle görünüyor."

Banks başını ellerinin arasına aldı. Birden kendisini, hayal bile etmediği kadar yorgun hissetti. "Daha mantıklı olduğunu sanıyordum."

"Üzgünüm," dedi Gervaise.

"Bu senin problemin değil."

"Şey, aslında öyle."

"Sence orada ne oldu?"

"Parçaları bir araya getirdiğin kadarıyla, Jaff ve Erin kulüpteki tartışmanın ardından Jaff'ın dairesine gitmişler. Belki barışmışlardır ama o ya da bu şekilde yeniden kavga etmişler, belki de bir sonraki sabah olmuştur."

"Peki bu sırada Tracy neredeymiş?"

"Evde kendi yatağında. McCready'nin hafta sonunda Amsterdam ya da Londra'da olduğunu düşünüyoruz. Görünüşe göre cuma sabahı gitmiş ve Erin onun dairesinde yalnız kaldıysa Erin kolaylıkla, inat olsun diye tabancayı alıp, sakinleşmek için birkaç günlüğüne evine gitmiş olabilir. "

"Bu McCready'nin hafta sonu neden Erin'in peşinden gitmediğini açıklar."

"Evet, tabancanın Erin'de olduğunu bilmiyormuş," diye ona katıldı Gervaise. "Evde değilmiş. Her halükârda her gün kontrol ettiği bir şey değildir muhtemelen."

"En başında Tracy neden McCready'nin apartmanına gitmiş?"

"Polisin yakında onu arayacağıyla ilgili uyarmak için aceleyle gittiğini düşünüyoruz."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Sen de bunu benim kadar tahmin edebilirsin. Hatta muhtemelen daha iyi. Sence neden böyle bir şey yaptı?"

"Soruyu sorma şeklinden Tracy'nin onu uyarmaya gitmesinin, çocuğun pis işlere karıştığından haberi olduğunu düşündüğünü anlıyorum."

"Belki de vardı."

"Nasıl?"

"McCready'nin Leeds'deki gece kulüplerine oldukça fazla miktarda ekstazi sağladığını biliyoruz. Belki başka tür uyuşturucular da."

"Tracy'nin uyuşturucu kullandığını mı söylüyorsun?"

"Kim bilir? Belki kullanıyordur. Çocukların ne yaptığını kim bilebiliyor ki Alan? Ama benim demek istediğim belki de McCready'nin bir şekilde uyuşturucularla ilgisi olduğunu biliyor ve ondan buna karşı uyaracak kadar hoşlanıyordur. Gençlerin öncelikleri farklı olabiliyor."

"Sonra da onunla birlikte kaçtı mı?"

"Öyle görünüyor. Sanırım bu Tracy'ye bir çeşit macera gibi gelmiş. Unutma o noktada henüz kimse öldürülmemiş

ya da vurulmamıştı. En azından onlar McCready'nin dairesinden çıkana kadar Patrick Doyle'un öldüğü henüz duyurulmamıştı ve onun ölümü de zaten Taser'dan dolayıydı."

"Sanırım eğer Erin'i bir köşeye atıp, Tracy'yle birlikte kaçtıysa, bu olanların bir kısmını açıklayabilir," diye düşüncelerini söyledi Banks. "Tracy'nin tabancadan haberi olabilir mi? O zamana kadar haberlerde ne kadarı verilmişti?"

"Basına o zamana kadar bir açıklama yapmamıştık ama yerel televizyon kanalları akşam haberlerinde, elinde kurulama bezine sarılı tabanca şeklinde bir şey olan bir YASM'nin evden çıktığını gösterdiler. Eğer haberleri izledilerse, olanları tahmin etmek için hayal güçlerinin çok geniş olmasına gerek yok."

"Yani McCready hemen tabancasını kontrol etti ve yerinde olmadığını gördü."

"Evet. Ama Tracy'ye sorunun ne olduğunu söylememiş olabilir. Bunu bilmiyoruz."

"Sana kesin olarak bir şeyi söyleyebilirim," dedi Banks. "Tracy başlangıçta kendi isteğiyle McCready'yle gitmiş olabilir ama şu an kesinlikle kendi isteğiyle onun yanında değil, özellikle Annie'nin başına gelenlerden sonra. Tracy hatalar yapmış olabilir, hatta uyuşturucu kullanıyor ve rezalet erkeklerden hoşlanıyor da olabilir, ama özünde düzgün bir kızdır. Bunu bilmeliydim."

"Seninle tartışmak için burada değilim, Alan. Gerçeği söylemek gerekirse, başının ciddi şekilde belada ve muhtemelen de tehdit altında olduğu konusunda sana katılıyorum.

Bunu seni alarma geçirmek için söylemedim ve zaten bildiğini düşünmeseydim sana söylemezdim de. Mümkün olduğu kadar kısa süre içinde onları bulmamız ve bu işi barışçı bir şekilde sonuçlandırmamız gerek."

"Araştırma çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Daha fazla adama ihtiyacımız var. O bölgede çok fazla kırlık alan var."

"Nerede?" diye sordu Banks.

"Yani, sen benden daha iyi bilirsin ama kulübeden ayrıldıktan sonra Eastvale'e giden yola saptıkları konusunda şüphelerimiz var çünkü orada görülme ihtimalleri var. Acil arama çağrısının ardından devriye araçları gönderildi ve hepsi tetikteydiler. Geriye güneye doğru uzanan fundalıkları, kuzey ve batıya uzanan yabani kırsal alanı bırakıyor. Helikopteri de gönderdik ancak bir şey göremediler. Gün ilerledikçe hava taramalarına devam edeceğiz. Bölgeyi arayan yaya görevliler ve devriye araçları da var. Ama dediğim gibi, aranacak alan çok geniş ve herhangi bir yöne gitmiş olabilirler. Bana Erin Doyle hakkında söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Son zamanlarda onu hiç gördün mü?"

"Pek fazla değil," dedi Banks. "Büyüdükleri zaman onları pek fazla göremiyorsun, öyle değil mi? Sanırım son zamanlarda kendi kızımı bile biraz ihmal ettim. Görünen o. Bu zor bir yazdı. Kişisel sorunlar."

"O zaman Erin'in son zamanlarda biraz raydan çıkmış olarak bilindiğini duymak seni şaşırtır mıydı?"

"Sanırım onun yaşında çekici herhangi bir kızdan fazla

şaşırtmazdı. Ama hayır, öyle bilindiğinden haberim yoktu."

"Kötü çocuklardan hoşlanıyormuş."

"Bu olağandışı bir şey değil."

"Kötü çocuk derken McCready'den bahsediyorum."

"Onun, McCready'nin ne kadar kötü olduğunu bildiğini varsayıyorsun."

"Eğer tabancayı aldıysa ve uyuşturucu ile ilişkili olduğunu biliyorsa, bir şeyler sezinlemiş olması lazım."

"McCready her neye karıştıysa Erin'in de bu işin içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu göz önünde bulundurmamız gereken bir olasılık. Masum bir görgü tanığı olmaktan oldukça uzak."

"Tracy de mi?"

"Bunu söylemiyorum. Eğer Tracy'nin McCready ile herhangi bir ilişkisi varsa bile, bu son zamanlarda olmuş bir şey. Belki sadece ikisi de birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve çocuk Erin Doyle'dan sıkılmıştı. Ama artık gerçek yüzünü gösterdi. Tracy bu durumdan memnun olamaz. Onu değerlendirirken çok büyük bir hata yapmış olduğunun farkında olmalı."

"Eminim farkındadır," dedi Banks. "Erin'e ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Hâlâ bizimle konuşmuyor."

"Onun küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırlıyorum," dedi Banks. "Erin. Saçlarını iki yandan toplardı ve burunun ve kollarımn üzerinde çilleri vardı. Sevimliydi. Bir keresinde onu ve Tracy'yi Blackpool Işık Gösterisi'ne götürmüştüm. Çok sevmişlerdi. Eve dönerken ikisi de arabada uyuyakal-

mışlardı. Brian da." Banks bu anıyı kafasından uzaklaştırmak için kafasını salladı. "Üzgünüm," dedi. "Biraz hassas bir nokta."

"Juliet Doyle tabancayı ihbar etmek için geldiğinde seninle görüşmek istedi.",

"Chambers söyledi. Aslında bu olayı oldukça büyüttü. Ama bana bu mantıklı geliyor. Beni tanıyor. Kendi kızını ele vermeye karar vermek onun için korkunç olmalı."

"Sence, senin Erin'e yumuşak davranacağını mı düşünmüştür?"

"Muhtemelen," dedi Banks. "Ama durumu kimse ölmeden çözebilmiş olacağını düşünmek istiyorum."

"Belki de çözebilirdin ama burada değildin ve geriye dönmenin şu anda bize bir faydası yok."

Telefon çaldı. Gervaise telefona baktı, bir an için dinledi, sonra arayana teşekkür ederek telefonu kapattı. "Arayan Winsome'dı," dedi. "Biraz ilerleme kaydettik. Arabalarını bulmuşlar. Ya da *bir* araba bulmuşlar. Kulübenin arka tarafında, fundalıkların arasında."

Banks sandalyesinin kolunu kavradı. "Terk edilmiş mi?"

"Ağaçlıkların arasında bir geçide gizlenmiş. Arabayı yerel kuşbilimci bulmuş, vurulmayla ilgili haberi hatırlamış ve ihbar etmiş. Önincelemede vites dişlilerinin kırıldığını gösteriyor."

"O zaman fundalıklarda yaya olarak ilerliyorlar demek. Fazla uzaklaşmış olamazlar."

"Fazla heyecanlanma. *Onların* arabası olduğundan

henüz emin olamayız. Gerçi bazı kanıtlar var."

"Ne gibi?"

"Annie'nin not defterine aldığı son not. Arabanın plakasını yazmış."

"Benim kulübeme uğradığı zaman not etmiş olmalı. Her koşulda orada yabancı bir araba görmek ona garip gelmiştir."

"Belki. Ama elimizdekinin hepsi bu. Bir plaka numarası. Zaman, yer ya da tarih yok. Bu onun *resmi* notlarını aldığı not defteri değil, anlıyorsun değil mi?"

"Ama yine de... sence de biraz fazla tesadüfî değil mi?"

"Evet. Arama ve kurtarma ekibine ek olarak adamlarımız onları yayan olarak ve devriye arabalarıyla da arıyorlar. Artık araştırma alanımızı daraltabilir, fundalıklara yoğunlaşabiliriz. Ama orası oldukça yabani bir alan, biliyorsun. Akşamı beş kilometre ilerideki yıkılmış bir ahırda geçirmişler gibi duruyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"McCready gibi bir şehir çocuğunun orada kendini fazla korunmasız hissediyordur. Yirmi kilometreyi kötü yollarda, hatta yol bile denemeyecek yerlerde yürümek... muhtemelen en yakın köyü ya da küçük bir kasabayı bulup bir araba çalmak isteyecektir ve şehre doğru gitmek."

"Riskli."

"Annie'yi vurduğundan beri onun için her şey riskli ve sonuçları ağır olabilir."

"Biliyorum," dedi Banks. "En yakın köy Baldersghyll.

Çok büyük bir yer değil ama."

"Oradaki yerel merkeze haber verildi. Daha fazlası da var. Araba Victor Mallory'nin adına kayıtlı. Leeds, Horsforth'da yaşıyor."

"Çalınmış mı?"

Gervaise olumsuz anlamdan başını salladı. "Sanmıyorum. Belki. Ama Winsome, Batı Yorkshire radarına göre Mallory'nin, McCready'nin şüpheli arkadaşlarından biriymiş."

"Çiftçi, ya da Ciaran veya Darren'la bir bağlantıları var mıymış?"

"Bizim bildiğimiz kadarıyla yok."

"Yani Jaff arabayı bu Mallory'den ödünç almış öyle mi?"

"Öyle görünüyor. Şimdiye kadar elimizde olan en iyi ipucu bu."

"Henüz onunla konuşan var mı?"

"Leeds'dekiler bizim için onun evini gözetliyor. Bence, belki de, buradan başlaman iyi olur ve sen oradayken, Çiftçi'yle de bir konuşabilirsin. Ama yumuşak davran."

"Söz veriyorum," dedi Banks. "Teşekkür ederim. Yani bu davaya dahil olmama izin verdiğin için demek istiyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Uğratmasan iyi olur," dedi Gervaise. "Yoksa köpek kulübesinde kendini beceren sen olursun. Canını çok acıtacağına eminim."

Banks ofisine geri dönerken, hastanede gördüğü bayan YASM üyesiyle karşılaştı. Sanki koridorda gizlenmiş onu bekliyor gibi görünüyordu.

"Herhangi bir haber var mı?" diye sordu Banks ofisinin kapısını açarken.

"İçeri gel," dedi Banks ve kız onu takip etti. "Otur. Polis Memuru Newell'dı, değil mi?"

Nerys oturdu. "Powell, efendim."

"Doğru," dedi Banks. "Şimdi hatırladım. Kusuruma bakma. Uçak yolculuğunun ardından biraz sersem gibiyim. Normalde isimleri ve yüzleri hatırlama konusunda daha iyiyimdir."

"Önemli değil, efendim. Beni hatırlamanızı beklemiyordum. Sadece Annie hakkında endişeleniyorum... Komiser Cabbot hakkında, hepsi bu. Size herhangi bir haber var mı diye sormak istedim."

"Korkarım, iyi bir haber yok. Doktor beklememiz gerektiğini söyledi. Önümüzdeki yirmi dört saati atlatırsa daha fazla şey söyleyebileceklermiş."

"Yani atlatamayacağı gibi bir şans olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Her zaman bir şans vardır."

Nerys dudağını ısırdı. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Sizin ve onun... bilirsiniz. Sizin için çok önemli olduğunu biliyorum."

"Bu çok zaman önceydi," dedi Banks.

"Evet, efendim. Ama sizin için hâlâ önemli olduğuna eminim. Onun gibi birini öylesine unutamazsınız, değil mi?"

"Sormamda sakınca yoksa," diye devam etti Banks, "sen neden bu kadar ilgileniyorsun? Yani, demek istediğim yaralanmış herhangi bir meslektaşın olmasından başka."

Nerys arkasını döndü ve kıpırdanmaya başladı. "Hastanede de dediğim gibi, efendim, kendimi biraz sorumlu hissediyorum. Beraber çalışıyorduk ve konuşmuştuk. Bana bazı tavsiyeler vermişti. Hepsi bu."

"Sorumlu mu? Olanlardan nasıl sorumlu olabilirsin ki?"

"Bunun mantıklı olduğunu söylemiyorum, efendim. Sadece... anlarsınız ya... çağrı... Taser."

"Taser'ı ateşleyen polis sen..."

"Hayır, efendim. Ben değildim. Warby'ydi. Polis Memuru Warburton. Ama ben de onunla birlikteydim. Ben onun ortağıyım. O benim arkadaşım."

"Doğru. Anlıyorum. Peki bu seni Annie'nin vurulması hakkında nasıl sorumlu yapıyor?"

"Yapmıyor. Doğrudan olarak değil, efendim. Sadece kendimi *kısmen* sorumlu hissediyorum. Eğer her şey farklı bir şekilde gelişseydi..."

Banks sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bak, Memur Powell," dedi. "Eğer hepimiz bu tavrı takınırsak hiçbir yere gelemeyiz. Eğer. Eğer. Eğer. Juliet Doyle beni görmeye geldiğimde burada olmadığım için ben de kendimi suçlayabilirim. Ben burada olsaydım işler çok farklı gelişebilirdi, öyle değil mi?" *Ve kızımda Tanrı bilir nerede, bir psikopatın elin-*

de olmazdı ya da Annie ölüm döşeğinde yatıyor olmazdı, diye düşündü. "Sen sadece işini yapıyordun," dedi. "İkinci olarak, tüm suçu yüklenmeye kalkma. Bunda bir gelecek yok."

"Tamam, efendim. Demek istediğim, şikâyetçi değilim. Herkes çok iyiydi. Herkes çok destek oldu. Çok fazla seçenek sunuldu. Hiç düşündüğüm kadar kötü değildi."

Banks gülümsedi. Nerys'in, isminin ve itibarının kendisinden önce duyulduğunu, herkesi korkudan titrettiğini ve herkesin kalbine Tanrı korkusunu yerleştirdiğini düşünen Chambers'dan bahsettiğini anlayarak. "Orada kal."

"Yardım etmek isterim."

"Neye yardım etmek?"

"Soruşturmaya. Komiser Cabbot'ın vurulması..."

"Bir dakika bekle," dedi Banks. "Seni açığa almadılar mı?"

"Hayır, efendim. Bana ücretsiz izin önerdiler ama ben istemedim. Yanlış bir şey yaptığımızı düşünmüyorum, çalışmaya devam etmek istiyorum. İzne ayrılmamı ya da açığa alınmamı gerektiren bir şey yok. Sadece kimsenin benimle ilgili ne yapacakları, beni nereye atayacakları hakkında bir fikri yok ve Komiser Cabbot'ın arkadaşım olduğunu düşünmek istiyorum."

"İçinde bulunduğun durumu anlıyorum, inan bana ve takdir ediyorum. Ama böyle bir şey olmayacak," dedi Banks.

"Neden?"

"İlk olarak sen bir polis memurusun ve YASM ekibindensin. Cinayet Masası'ndan ya da Büyük Suçlar'dan değilsin."

"Dedektif olmam terfi olmam anlamına gelmiyor."

"Bunu biliyorum. Ama bu tür görev değişiklikleri için zaman, bir sürü evrak işi ve resmi onay gerekir ve bizim zamanımız yok."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Sadece silah ateşlemekten başka şeyler yapabilirim. Geçici bir görev olamaz mı? Mutlaka yardımcı olabileceğim bir şeyler vardır, değil mi?"

O kadar kederli ve perişan görünüyordu ki Banks onun için üzüldü. Ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendi konumunun bile sallantıda olduğunu biliyordu, bir de Memur Powell'ı hırsları konusunda cesaretlendirirse, ikisinin de uzaklaştırılmasına neden olabilirdi. "Üzgünüm," dedi. "Şimdilik burada sana yer yok. Ayrıca, bu konuda bir şey yapacak yetkiye sahip değilim. Bu benim davam değil."

"Ama benim için olumlu bir şeyler söyleyebilirsiniz."

"Bunun bir faydası olmaz."

"Ben ateşli silahlar uzmanı olarak eğitim aldım. Yaptığım işte iyiyimdir."

"Öyle olduğuna eminim," dedi Banks gülümsemesine engel olarak. "Ama bu, şu anda başka bir sorun yaratıyor."

"Sorun yaratan ne?"

"Senin ateşli silahlar uzmanı olman ve Doyle'ların evine giren ekipten biri olman. Sen buna katılsan da katılmasan da sen ve ortağın soruşturma altındasınız. Ayrıca, bu davada bir YASM'ye ihtiyacımız yok."

"Saygısızlık etmek istemem ama efendim, peşinde ol-

duğunuz adam silahlı ve tehlikeli biri."

"Bunun farkındayım."

"Bazı söylentiler var..."

"Ne söylentisi?"

"Etrafta hikâyeler dolanıyor. Kızınızın da bir şekilde bu işe dahil olduğuyla ilgili. Sizin de bu davayla duygusal bağınız olduğu hakkında."

Demek konuşulmaya başlanmıştı. Banks buna fazla şaşırmadı. Pak çok açıdan, bir polis merkezi de diğer iş yerlerine benzerdi. Pek çok söylenti ve dedikodu olurdu. "Senin yerinde olsam duyduğum her şeye inanmazdım," dedi sertçe.

"İnanmıyorum efendim. Ama şu Jaff McCready denen adamın gerçekten pis işlere bulaştığını duydum. Eğer Doyle'ların evinde bulunan tabanca onunsa ve Komiser Cabbot'ı vuran..."

"Üzgünüm Memur Powell, Nerys. Gerçekten üzgünüm, ama bu konuşmayı şu anda sonlandırıyoruz. Sana istediğin şeyi veremem. Komiser Cabbot'ın durumu hakkında seni bilgilendireceğime söz veriyorum, ama hepsi bu. Anlıyor musun?"

Nerys ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti. "Evet, efendim," dedi. "Eğer fikrinizi değiştirecek olursanız..."

"Değiştirmeyeceğim," dedi Banks ve kapı kapandıktan sonra neredeyse bir dakika kadar düşünceli bir şekilde kapıya baktı.

"Kullan-at telefonu kullanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki, patron."

"Tamam. Devam et." Çiftçi, bahçesinin en sevdiği yolunda yürümekteydi. Ilık bir akşamdı ancak yine de çok sevdiği fıçı gibi kalın örgülü kazaklarından birini giymişti. Şekilli budanmış ağaçların düzgün çevreleri ve ayaklarının altında cüruf çıkardığı çıtırtılar onu sakinleştiriyordu. Gerçi buna ihtiyacı yoktu. Ciaran ve Darren'ın işlerini yapacaklarından ve Jaff sorununun kısa sürede hallolacağından emindi.

Onu endişelendiren tek konu Banks'in kızıydı. Banks'in kararlılığını hatırlıyordu ve yolları son kesiştiğinde kaçabilmiş olduğu için şanslı olduğunu fark etti. Bu sefer, özellikle kızın başına bir şey gelirse o kadar kolay olmayacaktı. Jaff manyak bir pislik olabilirdi –Çiftçi onu iş üstündeyken görmüştü– ve eğer kız ona yük olmaya başlarsa, pek fazla şansı yoktu. Banks kesinlikle zamanla Jaff'la olan bağlantıyı fark edecekti ve muhtemelen Jaff ile Ciaran ve Darren arasındaki bağlantıyı çoktan çözmüştü. Çoğunlukla arkalarında ceset bırakmazlardı, ki bu da iyi bir şeydi. Ancak bu aynı zamanda konuştukları Rose isimli kızın onları tarif edebileceği anlamına da geliyordu ve bu Banks için yeterli olacaktı. Banks kurnaz bir polisti ve bu sefer işin peşini bırakmayacaktı. Çiftçi, bir karara varmadan önce kızın bildiklerini ve McCready'yle birlikte ondan da kurtulma seçeneğinin ne şekilde geri dönebileceğini iyice değerlendirmeliydi. Eğer Banks kızına sağ salim kavuşabilirse ve Çiftçi'nin bunda rolü olduğu-

nu öğrenirse, duyacağı minnettarlık uzun vadede işlerine yarayabilirdi.

"Bir isim öğrendik," dedi Darren. "Justin adında bir herif. Highgate'de yaşıyor."

"Bu ilerleme sağlamak için pek de fazla bir şey değil, öyle değil mi?" dedi Fanthorpe.

"Kanundışı işler yapıyor. İnsan kaçakçılığı ve sahte pasaportlar gibi. Aynı zamanda Jaff'ın de eski bir arkadaşı."

"Vay, vay," dedi Fanthorpe. "Sahte evrak ve insan kaçakçılığı için biraz zeki olmak gerekir, öyle değil mi? Jaff'ı tanıdığım kadarıyla muhtemelen özel okul ya da üniversiteden arkadaşı olmalı. Düzenbaz arkadaşların çoğuyla da orada tanışılmaz mı zaten?"

"Bilemem," dedi Darren. "İkisine de gitmedim. "Düşündüm de ben meslek ortaokuluna bile gitmedim zaten."

"Bu cevap vermen gerekmeyen bir soruydu, geri zekâlı."

"O ne demek?"

"Okula gitmiş olsaydın ne demek olduğunu bilirdin, öyle değil mi?"

"Ne yapmamızı istiyorsun, patron?"

"Sessiz ol. Düşünüyorum." Fanthorpe, dört cüruflu yolun birleştiği yerdeki fıskiyeye uzandı ve birkaç saniye fıskiyenin kenarlarındaki çıplak denizkızlarının 'O' şekilli ağızlarından ve tam ortadaki küçük oğlan çocuğunun tuvaletini yaparken püskürttüğü suları izledi. Zenovia'nın fikri. "Eğer bu Justin kanun dışı işlere bulaşmışsa ve insan kaçakçılığı

yapıyorsa," diye devam etti, "muhtemelen başka şeylerin de kaçakçılığını yapıyordur. Mantıklı, öyle değil mi? Demek istediğim, mesela ben yapıyorum. Eğer güvenli yollara sahipsen ve doğru insanlara ödeme yapmışsan, bu yolları kullanırsın. Haksız mıyım?"

"Haklısın patron."

"Her neyse, Gavin Nebthorpe biliyordur. O, bu işteki herkesi tanır. Highgate'deki Justin dedin, değil mi? Bunu bana bırakın, çocuklar. İkinizin elinizden geldiği kadar hızlı bir şekilde Londra'ya gitmenizi istiyorum. Şimdi yola çıkın ve muhtemelen hava kararmadan önce orada olursunuz."

"Londra'da nereye? Orası büyük bir yer."

"Oranın büyük bir yer olduğunu biliyorum, Darren. İngiltere'nin başkenti olmasının nedeni de bu zaten. Parlamentolar da bu yüzden orada. Big Ben saat kulesi. Buckingham Sarayı. Lanet İngiltere Kraliçesi de bu yüzden orada yaşıyor. Oranın büyük bir yer olduğunu biliyorum."

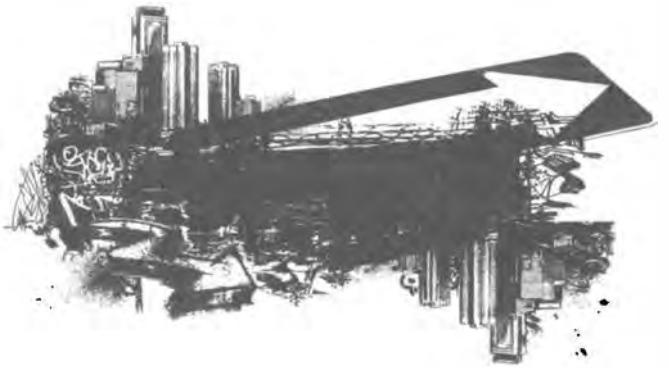
"Peki. O zaman nereye gidelim?"

"Oraya varmadan önce benden haber alacaksınız. Kullan-at telefonu açık tutun. Eğer herhangi bir nedenden ötürü oraya vardığınızda benden haber almadıysanız, bir otele yerleşin. Göze çarpmayan ve isimsiz bir otele. Sapa bir yerde olsun. Dorchester Oteli'nde sap gibi ortada kalırsınız. Orada biraz pis şeyler yapmak durumunda kalabilirsiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, patron. Yola çıkıyoruz."

Fanthorpe telefonu kapattı ve kaşları çatık bir şekilde

orada dikildi. Sonra bir başka telefon numarası tuşladı. Telefonun açılmasını beklerken, bir kez daha fıskiyeye baktı. İşeyen küçük bir çocuk mu? Sersem inek.

12

Banks, Mallory'yle konuşmak için Leeds'e gitmeden önce, Erin Doyle'dan bir şey öğrenip öğrenemeyeceğine bakmak istedi. Ayrıca Erin'in, son birkaç günde olan şeylerin yarattığı gerilimle nasıl baş ettiğini de görmek istiyordu. Kesinlikle aptalca bir şey yapmıştı ama Erin onun ellerinde büyümüştü, kızının yakın arkadaşıydı ve Tracy'yle birlikte sokakta seksek ve topaç oynarlardı. Tüm bunlar Erin'in bütün hayatını mahvetmek zorunda değildi. Onu hayatından çıkaracak ya da eğer elinden gelirse Chambers gibilerin eline terk edecek değildi. Juliet'le de konuşmak istiyordu ancak onun aciliyeti yoktu. Banks bir Aile İlişkileri yetkilisi ya da rehber öğretmen değildi. Şu andaki önceliği Tracy'yi bulmaktı ve bu konuda Juliet'in kendisine yardım edebileceğinden şüpheliydi. Erin ve Victor Mallory'yse edebilirlerdi.

Banks parke taşlı pazar alanında durdu ve Swain Nehri'ne yukarıdan bakan Normal Kalesi'ne giden tepeyi çıkmaya başladı. Yürüyüş için güzel bir gündü ve temiz hava ve eg-

zersiz sisli zihnini açıyordu. Yürürken, Sophia'yla ilk yemek yedikleri Café de Prevence'in şarap rengi cephesinin önünden geçti. Sadece geçen mart ayı olmasına rağmen şu anda çok uzun zaman önce gibi geliyordu. Yalnızca altı ay içerisinde çok fazla şey olmuştu. Şimdi de bu: İçinden çıkılmaz bir krizin içine geri fırlatılmıştı. Yapılacak tek şey devam etmekti.

Kale Tepesi'nde kafenin hemen yanından geçerek, Lamplighter's Wynde'a doğru ilerledi ve yedi numarayı aramaya başladı. Dik bir yokuşla York Sokağı'na dönen, arabaların bile geçemeyeceği kadar dar, parke taşlı bir yoldu. Yolun üzerindeki kireçtaşından terasları olan evlerse, inşa edilme tarihleri Norman Kalesi'nin yapıldığı zamana kadar uzanan, Eastvale'deki en eski evlerdendi. Daha ilerleyen yıllarda, yerel varlıklı tüccarlar bu evlerde oturmuşlardı. Şimdiyse turistleri çeken ve konaklama için kullanılan bir yer haline gelmişti. Sokaktaki pek çok diğer bina gibi, Erin'in içinde bulunduğu ev de, başta iki parçadan oluşmasına rağmen, sonradan birleştirilerek tek bina haline getirilmişti. Kapı aralığı, Banks'in geçerken dikkat etmesini gerektirecek kadar alçaktı, ancak içeri girdiğinde beklediğinden çok daha geniş bir alan ve aydınlıkla karşılaştı.

Ev sahibesi kimlik kartını inceledi ve eliyle Erin'in kalmakta olduğu üst katı gösterdi. Beş numaralı oda. Banks merdivenlerden çıkarken Banks'in arkasından seslendi. "Bir kere bile dışarı çıkmadı, zavallı şey," dedi. "Yemek de yemiyor. Bütün gün odasında oturup kendi kendini yiyor."

"Bayan Yu nerede?" diye sordu Banks, Erin'den önce Aile İlişkileri görevlisini görmesi gerektiğini düşünerek.

"Dışarı çıktı." Ev sahibesi sesini alçalttı. "Sanırım zavallı kızın annesini görmeye gitti."

Banks, anladığını gösteren bir ses çıkardı ve dar, gıcırdayan merdivenleri çıkmaya devam etti. Bina, buradaki diğer eski binalar gibi tam olarak bir daire sayılmazdı. Döşeme tahtalarından biri sallanıyordu ve duvarlar eğilmişti. Flok kaplamalı duvarların üzerinde minyatür, suluboya manzara resimleri vardı. Banks, Hindswell Ağaçlıklarını, Lyndgarth köyün yeşilliklerini, günbatımındaki Eastvale Kalesi'ni ve kendi ufak köyünün küçük taş köprüsünü tanıdı.

Kapıyı çaldı, cevap gelmeyince bir kere daha çaldı. "Erin?" diye seslendi. "Erin, ben Alan, Alan Banks. İçeri gelebilir miyim?"

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı, sonra kapı kendiliğinden açılıyormuş gibi yavaşça ve menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Kapıyı açmak için ayağa kalkmış olan Erin, pencere kenarındaki sandalyesine geri oturup, başı dışarı dönük bir şekilde manzarayı izlemeye devam etti. Banks kapıyı ardından kapattı ve küçük çalışma masasının yanındaki tek sandalyeye oturdu. Oda havasız, pencereler kapalıydı.

Banks ilk önce konuşmadı ve konuşmayı başlatması için Erin'i bekledi, ancak Erin bakışlarını diğer tarafa yöneltmişti ve ağzını da açmıyordu. "Erin," dedi sonunda. "Baban için çok üzgünüm. O iyi bir adamdı."

Erin başta bir şey söylemedi, ancak Banks onun başının

hafifçe hareket ettirdiğini gördü. Sonra çok cılız bir sesle, "Benim suçumdu, biliyorsun. Hepsi benim suçumdu."

"Ben öyle düşünmüyorum..."

"Sen orada değildin! Bilmiyorsun!" Erin'in ani öfke patlaması karşısında Banks dona kaldı. Banks'e doğru dönmek için ayağa kalkarken daha sakin bir ses tonuyla, "Sen orada değildin," dedi. Gözyaşları yüzünde yol yol iz bırakmıştı, ellerini de sıkıca yumruk yapmıştı.

"Çok üzgünüm."

Bedeni gevşedi, omuzları çöktü. Üzgün bir şekilde Banks'e baktı. "Ah, seni suçlamıyorum. Demek istediğim o değildi. Nereden bilebilirdin ki? Ama ben oradaydım. Bendim... ben..."

Yapılacak tek bir şey vardı. Banks ayağa kalktı, Erin'e doğru yürüdü ve onu kollarının arasına aldı. Erin ilk başta gerildi ve karşı koydu, sonra bedeni gevşedi, Banks'e hayata tutunur gibi sarıldı ve katılarak ağlamaya başladı. Kendini tekrar kontrol edebildiğinde, utanarak Banks'in kollarından ayrıldı ve yüzünü silmek için yatağının başucundaki bir kutudan kâğıt mendil aldı. "Halime baksana," dedi. Sonra yeniden Banks'e döndü. "Berbat görünüyor olmalıyım. Seni gördüğüme *sevindim.* Gerçekten. Korkunçtu. Patricia'dan başka kimse beni görmeye gelmedi. Hoş biri ama aynı şey değil. Kimse bir şey anlamıyor. Konuşabileceğim kimse yok."

"Peki ya annen?"

Erin başparmağını kemirmeye başladı. Banks, onun bütün tırnaklarının çirkin yarımaylara dönüşünceye kadar

yenmiş, derilerinin soyulmuş ve kenarlarının kanlı olduğunu fark etti.

"Erin? Yaptığı şey yüzünden annene kızgın olmanı anlıyorum ama o senin *annen*."

"Beni polise ihbar etti." Sesindeki öfke gitmiş, onun yerini inanmazlık ve acı almıştı. "Bunu nasıl yapabilir? Öz annem, hapse gireceğimi bile bile bunu bana nasıl yapabilir?"

Doğruca Banks'in gözlerinin içine baktı, gri mavi gözleri endişeliydi. "Sen bunu yapar mıydın? Eğer benim yerimde Tracy olsaydı?"

"Ne yapardım bilmiyorum," dedi Banks. "Silah bulundurma karşıtı kanunlar mantıklı bir nedenden dolayı var."

"Ama o benim *annem.*"

"Endişelenmişti," dedi Banks. "Ne yapacağını bilmiyordu ve yaptığı şeylerin sonuçlarını da düşünmüyordu. Korkmuştu. O yüzden de *bana* geldi."

"Ama sen bir polissin. Senin ne yapmanı bekliyordu ki?"

"Ben ayrıca bir aile dostuyum. Sence ben olsam ne yapardım?"

"Sanırım kanunları uygulardın."

"Ona yardımcı olabilirdim. Sana da."

"Onunla konuştun mu?"

"Henüz şansım olmadı. Konuşacağım. Ama bana onu affetmeye çalışacağına dair söz ver. En azından ona söyleyebileceğim olumlu bir şey olmalı. Ona umut verecek bir şey... kızı kendisinden nefret ediyor. Kocası öldü. Tüm adımları

onun atmasını bekleyemezsin. Sen de ona doğru bir adım atmalısın."

"Beni ele verirken yeterince hızlı adımlar attı."

"Korkmuştu, kafası karışmıştı. Sen hiç böyle hissetmedin mi?"

"Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum." Erin arkasına döndü ve gözlerindeki yaşları sildi.

"Bak," dedi Banks. "Asırlardır burada hapissin. Biraz yürümek, temiz hava almak ister misin? Belki bir şeyler atıştırmak? Bir şeyler içmek?"

Erin başıyla onayladı. "Biraz yürümek iyi gelir," dedi. "Önce yüzümü yıkayayım. Berbat görünüyor olmalıyım."

Erin lavaboya gidip yüzünü yıkamak için eğildiğinde Banks pencereden dışarı baktı. Karşıdaki evler dokunabileceği kadar yakındı ve yaslı taşlarla döşeli çatılarının ardında pürüzlü kaleyi görebiliyordu. Arada bir, bulutlar güneşin önüne geçiyor, manzaranın üzerine gölge düşürüyordu.

Erin saçlarını atkuyruğu yaptı, ince bir ceket alıp tişörtünün üzerine giydi. Diz yerleri yırtık kot pantolon ve parçalanmış spor ayakkabılar giyiyordu. Banks onun güzel kıyafetlerinin çoğunun ya Laburnum Meydanı'nda ya da Leeds'de kaldığını tahmin etti. Kendisine bakmıyordu; bu açıkça belliydi. Gözlerinin altında uykusuzluktan oluşmuş mor halkalar vardı, bakışları donuk, yüzü solgundu. Kuşkusuz şoktan ve besinsizlikten bitkin, yorgun görünüyordu.

Pansiyondan ayrıldılar ve yeniden Kale Sokağı'na doğru yürüdüler. Birkaç metre ileride, kalenin kendisine giden işa-

retli bir yol vardı. Buradan ayrılan ve tepeden nehre kadar ağaçlıklı manzarayı gören bir başka kolsa, kalenin çevresinden dolanarak tepenin zirvesine çıkıyordu. Dışarı geçirdikleri günün zevkini çıkaran turistler vardı ve çiftlerle aileler, basamaklı nehir kenarındaki çimlerin üzerinde piknik yapıyorlardı. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Yaprakların bazılarının uçları çoktan sararmaya başlamıştı. Banks, yine bu mevsimde Eastvale'e ilk geldiği zamanları hatırladı. Buralarda Sandra, Brian ve Tracy'yle nasıl yürüdüklerini, yeni evlerine yavaş yavaş alışmalarını, sonunda dallarından koparak nehre düşmeden önce yaprakların renginin günden güne nasıl değiştiğini.

İlk başta Erin de, Banks de konuşmadı. Erin'in başı öne eğik, elleriyse ceplerindeydi. Banks'in gözüne, bu koşullar altında bile beklediğinden çok daha kırılgan, ince ve incinebilir görünüyordu, yeniden küçük bir kız gibi. Sonra kendisine Erin'in yüzleşmesi gereken sorunları hatırlattı, sadece babasının ölümü ve annesini suçlaması değil aynı zamanda tabanca bulundurmaktan suçlanması, sadakatsiz erkek arkadaşı ve en yakın arkadaşının ihaneti... Bu kadarı herkes için fazla olurdu.

Kale duvarlarının altında boş bir bank buldular ve ağaçlarının tepelerine bakarak yemeklerini yemek için oturdular. Ağaçların yaprakları neredeyse Doğu Yakası Arazileri'ni ve onun ardında kalan tren yolunu örtüyordu ancak hâlâ görülebilen yerler vardı. Yine de cennet gibi bir manzaraydı ve havanın bu kadar açık olduğu bir günde, bu yükseklikteyken

York Vadisi'nin üzerinden yükselen Sutton Bank'in uzun örsünü görebiliyordu.

Banks elindeki kutu kolayı açtı ve kola püskürerek elinin üzerine döküldü. Kahkaha attı. Erin ona cebinden çıkardığı kâğıt mendili uzattı ve Banks mendille elini temizledi. Teneke kutu eline serin gelmesine rağmen içindeki kola ılıktı. Yine de vücuduna giren şeker hücumu o kadar güzeldi ki, başının dönmesine neden oldu. Turistler etrafta geziniyor ve kokuların çekimine kapılan birkaç köpek etrafı kokluyor ve gelen kokuların izini sürmeye çabalıyorlardı.

Yemekleri bittiğinde Banks çöpleri topladı ve bankın yanındaki çöpe attı. Erin'in yanına oturup bacak bacak üstüne atarken, "Sana birkaç soru sormam gerek," dedi.

Erin ona muzip bir şekilde gülümsedi. "Sosisli için ödemem gereken bir bedel olduğunu bilmeliydim."

"Sosisli bedava, konuşmak da isteğe bağlı."

Erin bir süre dudaklarını büzüp, güneşten dolayı kısık gözlerle manzaraya bakarak sessizce oturdu. Sonunda öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu başını ellerine dayadı. "Neden olmasın? Konuşmak için güzel bir yer. Sadece düşünüyordum. Nehrin ağaçlıkların oradaki sığ kısmında yüzmeye gittiğimiz günü hatırlıyor musun?" Eliyle batıyı, genel olarak Hindswell Ağaçlıkları'nın olduğu alanı gösterdi. "Ben, Tracy, Brian, annem, Bayan Banks ve sen vardın ve babam hepimize göz kulak oluyordu. Piknik de yapmıştık. Küçük etli sandviçler, hindiba ve dulavratotu. Bir de Blue Riband çikolatalı bisküviler. Çok lezzetliydiler."

"Evet," dedi Banks. "Ama hatırlamana şaşırdım. Altı ya da yedi yaşından daha büyük değildin." Banks o günü çok iyi hatırlıyordu. O zamanlar Patrick Doyle'la birbirlerini çocuklar kanalıyla yeni tanımaya başlamışlardı. Patrick, bir polis dedektifiyle aynı sokakta yaşıyor olmaktan memnun olduğunu söylemişti. Artık arabasına ceza yazıldığında ya da başı kanunda belaya girdiğinde nereye gideceğini bilecekti. Hep birlikte, kımıldayan yapraklar arasından gelen güneş nedeniyle alacalı görünen büyülü ağaçlığın içinden yürümüşlerdi. Nehir kenarında yaptıkları piknik sırasında Sandra bir şişe beyaz şarabı nehirde soğutmuştu ve eski çedar peynir dilimleri ve krem peynir sürülmüş baget ekmeklerinin yanında şaraplarını yudumlamışlardı.

Piknik yaptıkları yer aynı zamanda okuldan çıkan çocukların asılmış bir adam buldukları yere de yakındı ve bu olay Banks'i neredeyse yok eden davanın başlangıcı olmuştu. Ama artık, o sorunlu dönemle birlikte bunları da arkasında bırakmıştı. "Black Wood Işık Gösterisi'ni hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," dedi Erin. "Çok net değil. Sanırım arabada uyuyakalmıştım. O zaman Brian da bizimle birlikteydi, değil mi?"

"Evet."

Erin üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Artık onun ismini bile ağzına almıyor. Ona Mavi Işıklar'dan bahsediyorum, ama bu konuda bir şey bilmek bile istemiyor."

"Kim? Neden?"

"Tracy, yani demek istediğim benim ağabeyim Brian

gibi bir *rock* yıldızı olsaydı, bunu *herkese* söylerdim. İnsanlara onunla beraber büyüdüğümü anlatırdım. Mavi Işıklar çok havalı. Tracy isminin fazla *geleneksel* olduğunu düşündüğü için kendisini artık Francesca olarak tanıttığından haberin var mıydı?"

"Hayır, bunu bilmiyordum," dedi Banks ve bir şekilde bunu öğrenmek canını acıttı. *Kendi* ismi. Sandra'yla beraber ona verdikleri isim. "Brian'dan neden bahsetmiyor?" diye sordu.

"Bence kıskançlığından, ama bunu itiraf etmiyor. Çünkü Brian başarılı ve kendisi de... yani, bunu kabul edelim, sınavlarında pek başarılı değildi, öyle değil mi? Demek istediğim, insanların ondan ne beklediklerini biliyordu ve herkesi, özellikle de kendisini hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyor. O zamandan beri beklemede, sanki biraz savsaklar gibi. Kitapçıda çalışmaktan hoşlanıyor ama bu işi kariyer yapacağı ya da şu anda yapıyor olması gereken iş olarak görmüyor."

"Ama isterse akademik kariyerine devam edebilir. Bir keresinde öğretmenlikten bahsetmişti. Eminim bunu hâlâ yapabilir, öyle değil mi?"

"Tabii ki, eğer o isteği kendisinde bulursa. Ama Tracy değişti. Pek çok olumsuzluk var. Öfke. Kendine güvensizlik. Bilmiyorum. Onunla bugünlerde konuşamıyorum. Demek istediğim, bilirsin önceden... her neyse, ne bilmek istiyorsun?"

"Nereden başlayacağımı kestirmek zor," dedi Banks, hâlâ az önce Tracy hakkında duyduklarını sindirmeye çalı-

şırken. Tracy'yi yüzüstü bırakmıştı. İhtiyacı olduğunda onunla ilgilenmesi, kendi kişisel ve profesyonel sorunları arasında batağa saplanıp kendi haline üzülmek yerine onunla daha fazla vakit geçirmesi gerekirdi. "Henüz ben de tam olarak emin değilim," diye devam etti. "Tatilden daha bu sabah döndüm ve uçak yolculuğunun sersemliği hâlâ devam ediyor. Bana biraz yardımcı olman gerek."

"Nereye gittin?"

"Amerika. Daha çok Arizona, Nevada ve California."

"Los Angeles? San Francisco?"

"Evet."

"Feci. Hep oraya gitmek istemişimdir."

Banks gülümsedi. "Ben de. Ayrıca gerçekten 'fena' bir yer."

Erin bir an duraksadı, sonra konuşmaya başladı, "Babam..."

Banks hızlıca, "Onun hakkında konuşmak zorunda değilsin," dedi. "O benim davam değil. İlgilenmiyorum ya da umurumda değil demek istemiyorum, ama o olaya ateşli silahlar polis kuvveti dahil olduğu için, özel bir soruşturma yürütülmesi gerekiyor ve benim devreye girmeme izin verilmiyor. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Bu mantıklı."

"Ama kendini suçlamamalısın. Orada olanlara neden olan koşulların aynı anda bir araya geleceğini kimse önceden göremezdi."

"Evet, biliyorum. Ben de kendimi buna inandırmaya ça-

lışıyorum. Ama ne zaman aklıma gelse, içimde suçluluk duygusunun yükselmesine engel olamıyorum. Taşan bir barajın suyu gibi içimde akıyor ve benim ona engel olacak gücüm yok."

"Bu muhtemelen iyi bir şey," dedi Banks. "Psikolog bir arkadaşım bana bir şeyleri bastırmaya çalışmanın iyi bir şey olmadığını söylemişti."

"Ama bazen bunu yaparsın değil mi? Öfkeni? Nefretini? Hoşnutsuzluğunu? Eğer bunu yapmasaydık, zamanımızın yarısında birbirimizin boğazına yapışmış olurduk."

"Peki ya sevgi?" diye sordu Banks. "Onu da bastırmalı mıyız?"

"Bazen," dedi Erin. "Fena fikir olmayabilir. Bazı durumlarda. Düşünecek olursan sevgi muhtemelen nefretten daha çok zarar veriyor."

Bu genç yaşına göre olmaması gerektiği kadar bilge, diye düşündü yıllarla gelecek olan bilgeliği sabırla ama boşu boşuna beklemekte olan Banks. "Her neyse, her şey şu anda ne kadar kötü görünürse görünsün, yakın zamanda annenin sana ihtiyacı olacak. Sence bununla baş edebilir misin?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Erin eliyle sorun yaratan bir arıyı kovalarken. "Hapisteyken yapabileceğim çok fazla bir şey yok zaten, öyle değil mi?"

"Tabancayı neden aldın Erin? Zaten onu erkek arkadaşın Jaffar McCready'den aldığını ve başka bir yerden edinmediğini düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Jaff," dedi Erin. "Herkes ona Jaff der. Ona çok sinirlenmiştim. Tabancası olduğunu biliyordum –bir keresinde bana göstermişti– ve eğer tabancasını alırsam sinirleneceğini düşündüm. O tabanca onun en sevdiği oyuncağı falan gibiydi, anlarsın ya. Onun canını yakmak *istedim*. Benim farkıma varmasını, beni geri istemesini istedim."

İşte şimdi pek de bilgece konuşmuyor, diye düşündü Banks. "Ama o bir oyuncak değil. iPod gibi, ceptelefonu gibi bir şey değil. Onun bir daha seni görmek istemeyecek kadar sinirlenebileceğini düşünmedin mi? Ya da belki sana zarar verebileceğini?"

"Hayır. O anda, o kadar sağlıklı düşündüğümü sanmıyorum. Sadece tabancayı aldım, eve geri döndüm, birkaç eşyamı topladım ve annemlerin yanına geldim. Tabancayı ona geri verecektim."

"Tamam," dedi Banks. "Neden bir tabancası olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sadece gösteriş yapmak için sanırım. Onu gerçekten *kullandığını* falan sanmıyorum. Sadece sert çocuk rolü kesmekten hoşlanıyordu, hepsi bu. Demek istediğim bazı güvenilmez adamlarla takılıyordu ve o kadar parayı nasıl kazandığını bilmiyorum ama sabah dokuz akşam beş çalışarak olduğunu sanmıyorum."

"Bu güvenilmez adamlarla hiç karşılaşıyor muydun?"

"Bazen."

Banks evrak çantasından Ciaran ve Darren'ın Rose'un çizmiş olduğu eskizlerini çıkardı. "Mesela, bu ikisini hiç gördün mü?"

"Bir keresinde dairesine gelmişlerdi. Jaff bana yatak odasında kalmamı söylemişti ama kapı aralıktı. Ama onları gördüm ve duydum. Tartışıyorlardı."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Birkaç ay önce. Öyle bir şey."

"Ne hakkında tartışıyorlardı?"

"Bilmiyorum. Para. Bir teslimat ya da öyle bir şey. Belki de Jaff uyuşturucu satmıştır diye düşündüm. Ciddi bir şey değil, ama o piyasadaki herkesi tanırdı."

"Kulüp piyasası mı?"

"Evet ve öğrenci piyasası."

"Siz böyle mi tanıştınız?"

"Hayır. Üniversiteden sonraydı. The Calls'daki o lüks restoranlardan birinde çalışıyordum, düzenli şekilde orada yemek yerdi."

"Yalnız başına mı?"

"Bazen."

"Hiç bu ikisiyle geldi mi?"

"Hayır. Beraber geldiği birileri olduğu zaman hep pahalı takım elbiseli adamlar olurdu, bunlar gibi gangsterler değil." Gülümsedi. "Benim çalıştığım yerde bunları kapıdan içeri alacaklarından bile emin değilim."

"İş yemekleri miydi?"

"Öyle görünüyordu. Bazen de yalnız geliyordu. Yemek pişirmeyi hatta evde yalnız başına yemek yemeyi bile sevmez. Sohbet etmeye başladık. Bilirsin. Olaylar birbirini izledi. Eğlenceli görünüyordu. Zeki, kendini beğenmiş, hırslı.

Dediğim gibi, herkes onu tanıyordu. Buralardaki büyük adam, lider. Parlayan adam. Her zaman yanında yirmilik banknotlardan oluşan bir rulo taşırdı. Dışarıda onunla birlikte görülmek çok iyi hissetmemi sağlıyordu. Hiçbir zaman sıkıcı değildi. Ama bazen onun hızına yetişmek zor oluyordu. Her zaman başka bir işi var gibiydi, anlarsın ya, başka bir yerde, başka biriyle olması gerekiyordu." Omuzlarını silkti. "Artık kim olduğunu biliyorum."

"Tracy mi?" diye sordu Banks.

"Evet... ya da başka biri. Onun ilk olduğundan şüpheliyim. Bazen hiçbir açıklama yapmadan günlerce yok oluyordu. Bana bir açıklama yapması da gerekmiyordu zaten. Ah, Tracy'yi suçladığımı sanma. Deliye dönmüştüm, evet, kim dönmez ki? Tracy onu öptü. Erkek arkadaşımı çaldı. Zaten melek kadar iyi biri de değil. Bu ilk kez UES durumu değildi zaten."

"UES mi?"

Tracy ona yan bir bakış fırlattı. "Uyuşturucu Etkisindeyken Seks. Bu seni şoke etti mi?"

Banks'i şoke etmekten çok canını acıtmıştı. Kendi kızıyla ilgili böyle bir şey düşünmek, kontrol altında tutulması için fazla uzakta olduğu zamanlarda başına gelen şeyleri hayal etmek, onun için üzülmesine, onu korumak istemesine neden olmuştu. Erin basit bir şekilde dost tecavüzünden bahsediyordu. Öz kızı. Bu, Banks'i öfkelendirdi. Ne halt etmeye sorunlarını anlatmak için kendisine gelmemişti ki? Kızına o kadar mesafeli ve umursamaz mıydı?

"Yani uyuşturucu verilmiş ve tecavüz edilmiş mi demek istiyorsun?"

"Hayır, senin düşündüğün gibi değil. Kafan her iyi olduğunda bunu yaparsın anlamında söylemiyorum, büyük bir olay değil. Sadece seks. UES. Her neyse," diye devam etti Erin şeytantırnağını çekiştirerek: "Dediğim gibi, eğer Tracy olmasaydı, bir başkası olacaktı. Bunu biliyorum. Jaff sadece..."

"Ama şu anda elinde tuttuğu kişi Tracy."

"Ne demek istiyorsun?"

"Henüz manşet haber olmadı ama Jaff kaçıyor. Silahlı ve Tracy de onunla birlikte. Onun bayan bir polisi vurduğunu düşünüyoruz. Annie Cabbot. Belki de onu tanıyorsundur?"

"Onu hatırlıyorum, evet. Bayan Banks evi terk ettikten sonra bir ara yakınlaşmıştınız, öyle değil mi? Ama Jaff...? Buna inanamıyorum."

"Onları bulmamız gerek. Annie her an ölebilir ve Tracy de tehlikede."

"Ama Jaff ona zarar vermez."

"Onu hiç şiddet uygularken gördün mü?"

"Şey, hayır. Yani, evet, ama sadece... biri onu kazıklamaya çalıştığında ya da ten rengiyle ilgili aşağıladığında, ona Pakistanlı dediğinde ya da böyle şeyler işte. Bundan gerçekten nefret ediyordu."

"Yani şiddet uygulayabilir, öyle mi?"

"Çabuk sinirlenir. Ama bana hiç zarar vermedi. Onun bir kadının canını yakacağını hayal bile edemiyorum. En

azından Tracy'nin değil."

"Fundalıklarda bir araba bulduk. Victor Mallory isimli birine ait. Bu ismi hiç duydun mu?"

"Vic mi? Evet, tabii ki. Jaff'ın en yakın arkadaşı. Önce özel okula, sonra da Cambridge'e beraber gitmişler. Vic'in..."

"Ne?"

"Şey, o gerçekten eski tarz bir hippi gibidir, uzun saçlı falandır. Ama biraz gariptir de, bazen biraz korkutucu olur. Çok zekidir, kimya okumuş, ama bence uyuşturucu onun beynini yakmış. Her zaman yeni kimyasal bileşimler bulmaya çalışır ve ilk önce de kendisi dener. Kesinlikle şimdiye kadar beyninde birkaç bağlantıyı koparmıştır."

"Onun tabancası var mı?"

"Tabancası olup olmadığını bilmiyorum ama Jaff'la beraber bazen tabancalardan bahsederlerdi. Anlarsın ya, bilgisayar manyakları ya da inekler gibi. Sanki neden bahsettiklerini biliyorlar gibi."

"Belki de biliyorlardı," dedi Banks. "Jaff sana hiç aldığın tabancayla ilgili bir şey söyledi mi? Kullanıp kullanmadığını. Herhangi bir şey."

"Hayır, sanmıyorum. Öyle bir şey hatırlamıyorum. Şimdi düşününce onu hiç tanımadığımı düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Muhtemelen tanımıyormuşsun. Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Altı aydır. Bak, aptalca davrandığımı biliyorum ama ben aptal değilim ve kötü bir insan da değilim. Yardım etmek

istiyorum. İşleri yoluna koymak istiyorum."

"Biliyorum Erin. Şu anda, her şey oldukça çıkmazda ve benim önceliğim de Tracy'yi bulmak ve onun güvende olduğundan emin olmak. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Tabii ki. Ama nasıl yardımcı olabilirim?"

"Jaff'ın bunun gibi bir durumda ne yapabileceği, nereye gidebileceği konusunda bir fikrimin olmasına ihtiyacım var. Ne kadar zekidir?"

"Ah, çok zekidir. Cambridge'e gitmiş."

"O kadarını anlıyorum." *Bunun, özellikle de uyuşturucu satıcılığı ve kanundan kaçmak konusunda pek bir anlamı yok,* diye düşündü Banks. Diğer yandan, bazı Cambridge mezunları bu iki alanda da iyi olmakla tanınıyorlardı. "Sence nereye giderdi? Sığınabileceği herhangi biri var mı, ona yardım edecek herhangi biri?"

"Bilmiyorum," dedi Erin. "Ama muhtemelen Londra'ya gider. Yani, geldiği yer orası ve orada bazı arkadaşları var. O bir şehir çocuğu."

"Özellikle gidebileceği biri var mı?"

"Hatırlamaya çalışıyorum. Bir hafta sonu beni de yanında götürmüştü ama arkadaşlarından birinde değil Mayfair'de güzel bir otelde kaldık."

"Başının çok kötü belada olduğunu biliyor," diye devam etti Banks. "Benim tahminime göre mümkün olan en kısa süre içinde ülkeyi terk etmek, hatta orada hâlâ bazı bağlantıları varsa Bombay'a dönmek isteyecektir. Ama gerçekten senin dediğin kadar zeki biriyse, bizim limanları, istasyonları ve

havaalanlarını kontrol ettiğimizi biliyordur."

"Justin var," dedi Erin.

"Justin mi?"

"Evet, Londra'da. Üniversite günlerinden eski başka bir arkadaşı. Londra'dayken onunla birlikte akşam yemeği yemiştik. Bir tabak üstüne başkasının geldiği o havalı yerlerden birinde. Justin kız arkadaşıyla gelmişti. Kız Slovakyalı ya da öyle bir şeydi. Çok güzel ve egzotikti. İngilizcesi pek iyi değildi diye hatırlıyorum. Bir manken ya da aktris gibi görünüyordu."

"Justin'le ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Sadece Jaff'ın söylediği bir şeyi. Sanırım sadece gösteriş yapıyordu, bana sahte pasaporta ihtiyacın olduğunda gitmen gereken adamın Justin olduğuyla ilgili bir şey söylemişti. Justin bundan hoşlanmamıştı, onu hatırlıyorum. Jaff'a kötü bir bakış fırlatmıştı. Ama onun bir şeyler düzenleyen belki de insan kaçakçılığı yapan biri olduğunu düşünmüştüm."

"Bu, tam da şu anda temas kurmak isteyeceği türde bir insana benziyor," dedi Banks. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır. Onun evine gitmedik. West End'de birkaç gece kulübüne gittik, nerede olduklarını hatırlamıyorum. Korkarım o sırada biraz fazla sarhoştum."

"Soyadını biliyor musun?"

"Hayır. Sadece ilk isimlerimizi kullanıyorduk."

"Kız arkadaşının adı neydi?"

"Martina."

"Justin'in konuşmasında herhangi bir aksan var mıydı? İngilizcesi nasıldı?"

"İngilizcesi mükemmeldi, Jaff'ınki gibi biraz havalıydı. Ama hafif bir aksanı vardı, gerçekten dikkat edersen fark ediliyordu."

"Ne tür bir aksandı?"

"Bilmiyorum. Bu tür şeyleri anlamak konusunda iyi değilimdir."

"Doğu Avrupa mı? Kız arkadaşı gibi?"

"Belki." Erin omuz silkti.

"Nerede oturdukları hakkında bir fikrin yok değil mi?"

"Bir keresinde, restorandayken, gayrimenkullerin değerlerinden bahsettiğimizi hatırlıyorum. Jaff, Londra'da bir daire almayı düşünüyordu ve bu konuda Justin'e soru soruyordu. Highgate hakkında bir şeyler söyledi, ama tüm hatırlayabildiğim bu. Onun, orada yaşadığına dair bir izlenim edinmiştim. Ama orası büyük bir yer değil mi? Highgate?"

"Yeterince büyük," dedi Banks. Ama içinde bir heyecan dalgası hissetti. Eğer Justin insan kaçakçılığı ve sahte evrak *işindeyse*, Met'in istihbarat birimlerinin onu izliyor olma, hatta onun Highgate'de yaşadığının kesin olarak belirlenmiş olmaları, araştırmalarını daraltma şansı verirdi. Banks'in istihbarat servisiyle neredeyse hiçbir bağlantısı yoktu ancak Dirty Dick Burgess, özellikle de Tracy tehlikedeyse kendisine bir nebze yardımcı olabilirdi.

"Jaff ailesinden ya da geçmişinden çok bahseder miydi?" diye sordu Banks. "Sadece kiminle uğraştığımız hak-

kında bilgi sahibi olmaya çalışıyorum."

"Pek bahsetmezdi. Jaff, gerçekten ana kuzusuydu, bunu kötü anlamda söylemiyorum. Eşcinsel ya da yumuşak ya da öyle bir şey değildi. Ama onun annesini gerçekten çok sevdiğini düşünüyorum. Büyüme çağlarında babası daha uzak, daha sertmiş ve duygusal olarak onunla pek ilgili değilmiş. Jaff beraberken ailesinden ya da geçmişinden fazla bahsetmezdi, sadece bazen bir moda girerdi. Anlarsın ya, biraz içki biraz ekstazi karışımı. O zaman, ağzında bir şeyler geveleme eğilimi gösterirdi, söylediklerini bir araya getirmek gerekiyordu. Yanılıyor olabilirim. Her neyse, annesinin ölümünün ardından babasının yanına dönmüş olmak konusunda çok mutlu değil gibiydi. Yatılı okula ve ardından da üniversiteye gidince ayrılma, kendi bağımsızlığını ilan etme şansını yakalamış. Dairesinde annesinin bir fotoğrafı var. Görmen lazım. Annesi çok güzelmiş. Babasının hiç fotoğrafı yok."

"Teşekkür ederim," dedi Banks. "Çok yardımcı oldun."

Erin omuz silkti. "Şimdi bana ne olacak? Bencil olmak gibi bir niyetim yok ama hapse gitmeyi kaldıramam."

"Hiçbir şey olmayacak. En azından bir süre için. Davan ne zaman?"

"Önümüzdeki ay."

"Kendine iyi bir avukat bul," dedi Banks. "Ateşli silah bulundurma konusunda kanunun çok katı olduğu doğru ama senin herkesten daha fazla şansın var. Daha önce bir adli sicilin yok, iyi bir aileden geliyorsun, kişiliğin hakkında şahitlik yapacaklar var. Çok daha kötü olabilirdi."

"Öyle bir şey düşünemiyorum," dedi Erin, "ama yine de teşekkür ederim. Yardımı dokundu."

"Sana elimden geldiği kadar yardımcı olacağım. Eğer iyi bir avukat tanımıyorsan, sana önerebileceğim kişiler var. Eğer Tracy ve Jaff'la ilgili bu iş bir sonuca ulaşırsa ve kimse zarar görmezse, bu da senin lehine olacaktır. Bize çok yardımcı oldun."

Erin başıyla onayladı. İkisi de ayağa kalktılar. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Banks.

"Sanırım Swainsdale Alışveriş Merkezi'ne gideceğim ve kendime yeni kıyafetler ve makyaj malzemeleri alacağım. Bu kadar berbat görünmeme rağmen benimle birlikte görülmeye razı olmana inanamıyorum."

Banks kahkahayla güldü.

"Senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Ne sorun olmaz?"

"Swainsdale Merkezi'ne gitmem. Bilirsin. Önce doğruca pansiyona gidip rapor vermem gerekmiyor değil mi? Ayak bileğime elektronik kelepçe falan takmayacaksınız, değil mi?"

"Tabii ki yok," dedi Banks. "Polis gözetimi altındasın. Senden istendiği zaman rapor vermen yeterli ve bir sorunla karşılaşmazsın. İnan bana, sana pek çok soru sorulacak. Çok daha fazla. Ama Eastvale dahilinde istediğin yere gidebilirsin."

"Evim hariç," dedi Erin.

"Evin hariç."

13

Arabası Wetherby'nin hemen kuzeyindeki A1 yol çalışmaları nedeniyle adım adım ilerlemeye başlayan trafikte, koltuğuna yaslandı ve gözlerini kapattı. Winsome onu arabayla Leeds'e bırakmayı teklif etmişti. Normalde tek başına arabayla gitmeyi tercih ederdi ama bu sefer Winsome'ın teklifini kabul etmişti. Direksiyon başında kendisine pek güvenememişti; çok yorgun ve çok gergindi. Yol boyunca pek fazla konuşmamışlardı ama Banks, onunla birlikte gitmekten ve yolda Radyo 3 kanalını açmasından memnundu. O anda radyoda Vaughan Williams'ın "Thomas Tallis'in Melodisel Tema'da Varyasyonları" yorumu çalıyordu.

Banks kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Gözkapaklarının altında ışıklar dans ediyordu. Beyninde olması gereken elektrik akımının parlayarak, kıvılcımlar saçarak, kısa devre yaparak nabız gibi attığını görebildiğini hissediyordu. Anlayacak, algılanacak çok fazla şey vardı ve bir şeye odaklanması gittikçe daha zor bir hale geliyordu. Önemli ve

değerli bilgi yığınlarının izini sürerek geçirilen her an, Tracy'nin korku ve tehlike içinde geçirdiği zamanın uzaması anlamına geliyordu.

Ancak bu şekilde olması gerekiyordu. Asıl sorunlar Jaff ve Tracy'nin yerlerini belirlediklerinde ortaya çıkmaya başlayabilirdi ve bu durumun içine edinebildiği kadar çok bilgiyle girmesi gerekiyordu. Bilgi onun tek silahı, tek zırhıydı. Ne olursa olsun Jaff'ın elinde bir silah ve bir rehine vardı.

İş çıkış saati keşmekeşinin sonlarıydı ve Leeds Çevreyolu'ndaki trafik onları yavaşlatıyordu. Neyse ki fazla uzağa gitmeleri gerekmiyordu. Victor Mallory'nin evi West Park'la ile Moortown Golf Kulübü'nün arasındaydı. Winsome, krem rengi cepheli, büyük bir bahçesi, üçgen şekilli çatıları ve bölünmüş cumba pencereleri olan müstakil evin önüne park ettiğinde saat yediydi.

"Fena değil," dedi Winsome. "Otuzlu yaşlarında biri için hiç fena değil."

"Belki de yanlış meslekteyizdir, ne dersin?" dedi Banks.

"Ya da belki de onun mesleği *yanlıştır*."

"Daha muhtemel," diye katıldı Banks. "Eğer McCready'nin arkadaşıysa öyle olmalı. Kimya alanında Cambridge diplomasıyla yapabileceğin pek çok şey var ve ayrıca ilaç şirketlerinde de çalışabilirsin. Ama tabii bu bölge halkını ilgilendiren bir şey." Banks sokağın alt kısmında park edilmiş olan gümüş rengi Skoda'yı gösterdi. "İhtiyatlı bir şekilde onu izliyorlar."

"Bunun gibi bir mahallede, bir Skoda'nın içinde otura-

rak fark edilmemek zor," dedi Winsome.

Arabadan çıktılar ve park edilmiş arabanın yanına gittiler. Pencere açıktı ve Banks yeni içilmiş sigaranın kokusunu aldı. Eskiden olduğu gibi hoşuna giden bir koku değildi. "Herhangi bir şey var mı?" diye sordu, kimlik kartını mümkün olduğunca fark edilmeyecek şekilde gösterirken.

"Hiçbir şey yok," dedi sürücü koltuğunda oturan adam. "Bana sorarsanız lanet olası vakit kaybından başka bir şey değil."

"Gelen giden kimse oldu mu?"

"Hayır."

"O içeride mi?"

"Bir fikrim yok."

"Tamam. O zaman çıkıp bara gidebilirsiniz."

"Ancak bizimkiler söylediğinde gideriz."

Banks gözlerini devirip omuz silken Winsome'a baktı. "Keyfinize bakın," dedi.

"Herkes onların burada boş boş oturmaktan zevk aldıklarını düşünecek," dedi Winsome eve doğru yürürlerken.

"Herkesin senin iş ahlakına sahip olduğunu varsayamazsın Winsome. Ayrıca, beyinleri başka bir taraflarında olduğundan beyinlerinin üzerinde oturuyorlar, bu da düşünme kapasitelerini kısıtlıyor olabilir. Sanırım onlardan istediğimiz şeyi aldık, eve göz kulak oluyorlar. Demek istediğim onlardan nazik ve zeki olmalarını istemedik, değil mi?"

Winsome kahkaha attı. "Bir dahaki sefere bunu da eklemeyi unutmayacağım. Belki daha iyi model bir araba da is-

temeliyim." Victor Mallory'nin yassı taşlarla döşeli yolundan eve yürüdüler ve kapı zilini çaldılar. İçeriden hiç ses gelmiyordu. "Perdeler kapalı. Belki de boş bir evi izliyorlardır."

"Buna şaşırmazdım," dedi Banks. Kapının zilini bir kez daha çaldı. Yine bir şey olmadı ama içeriden boğuk bir inilti ya da bastırılmış bir ses duyduğunu düşündü. Kaşlarını çatıp kendisinin de sesi duyduğunu onaylarcasına başını sallayan Winsome'a baktı. Kapı sağlam görünüyordu ancak Banks kapı kolunu çevirip ittiğinde kapı açıldı. Banks kilidin dilini kontrol etti ve kapanmadığını gördü. Ayrıca kalın bir zincir sürgü ve alarm sistemi de vardı ama sistem çalıştırılmamıştı. İçeri girip kapıyı kapattılar. Hol karanlıktı ve içerideki ışık, ancak oradaki bir sandalyeyi ve üst kata çıkan geniş merdivenleri görebilecekleri kadardı.

Banks'in gözleri karanlığa alıştı ve hole açılan üç kapı olduğunu gördü. Sesi bir kez daha duyduğunda, sesin solundaki ilk kapının ardından, öndeki odadan geldiğini fark etti. Ağır kapı zaten aralıktı ve Banks ittiğinde yavaşça açıldı. Oda, holden de karanlıktı bu yüzden pencerenin yanına giderek kalın kadife perdeleri açtı. Akşamın erken saatlerindeki hafif gün ışığı içeri doldu ve odayı aydınlattı. Bir duvarda yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar, bir diğerinde çerçeveli modern tablo baskıları ve pahalı bir Bang & Olufsen stereo ses sistemi ve odanın ortasında da yerde ağzı tıkalı ve bir sandalyeye bağlı olarak yatan biri vardı.

"Victor Mallory sanırım, öyle mi?" dedi Banks.

Karşılığında aldığı cevap hırlama ve küfür oldu.

"Winsome," dedi, "Bir makas ya da keskin bir mutfak bıçağı var mı diye bakar mısın?"

Winsome tekrar hole döndü. Banks kapıların açılıp kapandığını duydu ve birkaç saniye sonra elinde bir makasla geri geldi.

"Mükemmel," dedi Banks. Mallory'nin üzerine eğildi. Keskin bir idrar kokusu aldı ve adamın pantolonun ön kısmının ıslak olduğunu fark etti. "İlk olarak Victor," dedi, "Bizim polis olduğumuzu ve sana zarar vermeyeceğimizi bilmen önemli, bu nedenle seni serbest bıraktığımda ve ağzını açtığımda, bağırmaya ya da kaçmaya yeltenme. Anladın mı?"

Mallory başıyla evet dedi ve homurdanarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"İstesen de kaçamazdın zaten," diye devam etti Banks. "Burada gördüğün Winsome yıldız ragbi oyuncumuzdur. Uçarak tıtmak ve düşüren vuruşlar da uzman olduğu alanlardır." Banks, Winsome'ın ağzının içinde bir şeyler söylendiğini duydu. "Dediğini anlayamadım," dedi.

"Bir şey yok," dedi Winsome içini çekerek.

Sonra Banks, Mallory'ye kimlik kartını gösterdi ve bantları keserek onu serbest bırakmaya başladı. En sona ağzındaki bandı bıraktı ve bandın iki ucunu hafifçe ayırıp, birdenbire çekti.

Mallory önce bir çığlık atıp, sonra da elleriyle ağzını kapattı. Eğer dışarıdaki polisler çığlık attığını duyduysalar da, polisin uyguladığı şiddete bir son vermek için koşarak içeri gelmeyecekleri kesindi.

"Dudaklarımı kopardın," diye sızlandı Mallory. Yerde yattığı yerde az miktar kan vardı ve kafasının sol tarafındaki saçlarının bir kısmı kurumuş ve katılaşmıştı.

"Bebek gibi davranma," dedi Banks. "Onun dışında sen iyi misin? Ambulansa ihtiyacın var mı ya da doktora?"

"Hayır. Hayır, ambulans ya da doktor istemiyorum. Ben... sadece sandalye devrildiğinde başımı vurdum. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanmıyorum. Bilincimi falan kaybetme dim." Mallory el ve ayak bileklerini ovuşturdu. "Biraz su içsem iyi olur ama."

Winsome gitti ve elinde ağzına kadar dolu koca bir bardak su getirdi. Mallory suyu açgözlü bir şekilde höpürdeterek içerken, bir kısmı önüne döküldü ama pek de umurunda değil gibiydi.

Banks, Mallory'ye eklemlerinin açılması için zaman verirken, kendisi de aklını toplamaya çalıştı.

Mallory, Winsome'ın bakışlarından kaçıyordu. "Eee, bakın," dedi Banks'e suyunu bitirince. "Ben... eeee.. başıma ufak bir kaza geldi. Sizce konuşmadan önce hemen bir duş almam mümkün mü?" Aksam özel okullara özgü bir şekilde eğitimliydi, Banks'e göre biraz fazla havalı ve düzgündü."

"Bunun için vaktimiz yok," dedi Banks.

"Ama ben..."

"Bak, anlaşmaya ne dersin? Kendini kurulayabilir ve hızlıca üstünü değiştirebilirsin, ama bu arada yanında duracağım. Önerebileceğimin en iyisi bu. Tamam mı?"

"İdare etmek zorundayım, öyle değil mi?"

"Siz yokken ben de çay hazırlayacağım," diye gönüllü oldu Winsome.

"Mükemmel," dedi Banks. "Şanslısın," dedi Mallory'ye. "Her zaman çay yapmaz." Mallory'nin ardından önce hole, sonra da üst kata çıktı. "Güzel bir evin var."

"Teşekkürler."

"Bu evi ne kadara satın aldın?"

"Çok paraya."

"Haydi ama yapma. Çeyrek milyon mu? Yarım mı? Bir milyon mu?"

"Dört yüz bin. Pazarlık yapmıştım."

Banks ıslık çaldı. Mallory'nin ardından banyosu ve içine girilebilir dolapları olan sıradan beyaz yatak odasına girdi. Mallory soyunup, kıyafetlerini kirli sepetine atar, yeşil kabarık bir havluyla kendisini kurulayıp onu da kirli sepetine gönderip koyu mavi bir eşofman takımı giyerken bekledi. Mallory hazır olduğunda alt kata inmesini işaret etti.

Winsome, önündeki sehpada bir çay demliği, süt, şeker ve üç kupayla, kanepede oturmuş bekliyordu. "O halde annelik görevini ben yapayım, değil mi?" dedi çayları koyarken.

"Victor," dedi Banks, şöminenin yanındaki berjer koltuğa oturan Mallory'nin karşısına yerleşerek. "Bize ne olduğunu anlat."

"İki adam geldi," dedi Victor. "Onlar... onlar beni gördüğünüz şekilde yapışkan bir selobantla bağladılar ve sonra beni burada bırakıp gittiler. Eğer siz gelmeseydiniz açlıktan ya da nefessizlikten boğularak ölebilirdim."

"Hayatını kurtardığımız için söylediğin övgüleri memnuniyetle kabul ediyoruz," dedi Banks. "Ama bence biraz abartıyorsun. Ne kadar süredir o haldeydin?"

"Bilmiyorum. Zaman kavramını yitirdim. Öğle yemeğinden hemen sonra geldiler."

"O zaman beş ya da altı saat," dedi not almaya başlayan Winsome'a bakarak.

"Onun gibi bir şey. Kendimi kurtarmak için çabaladım ama yapabildiğim tek şey bantları daha da sıkılaştırmak oldu. Sonra, kurtulmaya çalışırken sandalyeyi o kadar hızlı salladım ki devrildi. Sırtüstü düşmüş bir kaplumbağa kadar çaresizdim."

"Evet, biz de gördük."

"Bakın, sizin için sakıncası yoksa kendime biraz konyak koyacağım. Çay gerçekten çok güzel ama büyük bir şok yaşadım, anlarsınız ya."

"Hiç sakıncası yok."

"Demek istediğim, siz de bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Banks elindeki kupayı kaldırarak. "Çay benim için gayet güzel."

Winsome da başıyla ona katıldığını gösterdi.

"Tamam." Mallory içki dolabına gitti ve bir kristal bardağın içine bolca Rémy koydu. "Şimdi daha iyi," dedi ilk yudumu aldıktan sonra.

"Sanırım bizim de senden daha önce gelen ziyaretçilerin almak istediği bilgiyi almak istediğimizi tahmin ediyorsundur."

"Bunu zaten tahmin ettim. Ama siz beni bağlayıp, cerrahi aletlerle tehdit etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Öyle mi yaptılar?"

Mallory yapmacık bir şekilde omuz silkti. Bir kez daha düşününce Banks bunun o kadar da yapmacık olmayabileceğini fark etti. "İçlerinden biri. Gerçek bir psikopattı."

"Ciaran. İkna etme tekniklerinden biridir."

Mallory neredeyse içtiği Rémy yüzünden boğuluyordu. "Onların kim olduklarını biliyor musunuz?"

"Benim bir tahminim var," dedi Banks. "Winsome?"

Winsome evrak çantasından Rose'un eksizlerini çıkardı ve onları Mallory'ye verdi. "Aman Tanrım," dedi Mallory. "Evet. Bunlar onlar." Eskizleri Winsome'a geri verdi.

"O zaman şanslı bir adamsın," dedi Banks. "Hâlâ tüm organların yerinde." Kupasını sehpanın üzerine koydu, öne eğildi ve parmaklarını kütletti. "Sorun şu ki Victor, lafı dolandıracak vaktimiz yok. Bizden neredeyse beş saat kadar öndeler ve tehlikede olan çok fazla şey var. Hayal bile edemeyeceğin kadar fazla."

"Ama kim onlar? Neden ben? Onları tutuklayacak mısınız?"

"Çok soru soruyorsun ve burada soru sorması gereken kişi benim. Arkadaşın Jaff McCready'nin Fanthorpe ya da daha yaygın bilindiği ismiyle Çiftçi için çalıştığını biliyor muydun?"

"Fanthorpe mu? Hayır. O kim?"

"Bilmen gereken tek şey onun aynı zamanda, seni ziya-

ret eden Ciaran ve Darren'ın da işvereni olduğu. Ve son günlerde Fanthorpe'un favorisi olan Jaff'ın yerini alacak olmaları."

Mallory yutkundu. Banks, onun âdemelmasının aşağı yukarı oynadığını görebiliyordu. "Jaff'ın nerede olduğunu bilmek istediler. Hepsi bu."

"Yani nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Gerçekten. Bilmiyorum."

"Ama bu konuda bir fikrin olmalı. Görünüşüne bakarak söyleyebilirim ki, benim tanıdığım Ciaran ve Darren buna inanmamışlar. Emin olmak için en azından parmağının birini keser, ya da kurşunkalem gibi sivriltmiş olurlardı. Ama görünüşe göre saçının teline bile zarar vermemişler. Sadece kendi kendine zarar vermişsin."

"Beni dehşete düşürdüler! Bana işkence yaptılar. Hem de kendi evimde."

"Benim tahminime göre," diye devam etti Banks, "onlarla konuştum, aslında onlarla hemen konuştun. Bu nedenle bizimle de aynı şeyi yapmanı istiyoruz. Bize en azından bu nezaketi göstermeye borçlusun. Demek istediğim onlar seni bağladılar ve organlarını kesmekle tehdit ettiler, biz seni serbest bıraktık, ıslak ve pis kıyafetlerini çıkarmana izin verdik, sana bir fincan çay ve bir bardak konyak verdik. Bize bir şeyler borçlusun, Victor. Bunu anlaman lazım."

"Aynı onlar gibi konuşuyorsunuz."

"Saçmalama. Jaff McCready nerede?"

Victor başını başka yöne çevirdi. "Bilmiyorum."

"Bu daha iyi oldu. Artık yalan söylediğini kesin olarak biliyorum. Hangi noktada olduğumu bilmekten hoşlanırım." Banks, fundalıklarda saklanmış olarak bulunan arabanın plaka numarasını okudu. "Bu numara sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet. Bu benim arabam."

"Güzel. Bunu da inkâr etmeye çalışmadığına sevindim. Yavaş yavaş bir yerlere geliyoruz. Arabanın Gratly'deki fundalıklarda ne işi vardı?"

"Gratly'nin nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Sorduğum soru bu değildi. Araban oraya nasıl gitti? Ve sakın bana çalındığını söylemeye kalkışma."

"Tamam, arabamı Jaff'a ödünç vermiştim. Sanırım bunu zaten biliyorsunuz, yoksa burada olmazdınız. Ne olmuş yani? Jaff benim arkadaşım. Başının ne tür bir belada olduğunu bilmiyordum."

"Ama başının *bir tür* belada olduğunu biliyor olmalısın, değil mi?"

"Yani, tabii ki. Ama dediğim gibi, o benim dostum. Başı belada olan bir dostunuza yardım edersiniz, öyle değil mi?"

Banks, kızının odasında bir tabanca bulduğunda kendi kızını polise ihbar eden Juliet Doyle'u düşündü. Onların başının beladan kurtulması için kim yardım edecekti? "Konuyu çok felsefeleştirmeyelim Victor. Buna zamanımız yok. Jaff'a başka ne tür şeyler 'ödünç' verdin?"

"Hiçbir şey. Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Buraya birisiyle beraber mi geldi?"

"Bir kız vardı. O dışarıda, arabada bekliyordu. Onu sadece arabaları değiştirirken gördüm. Jaff adının Francesca olduğunu söyledi."

"Dışarıda, arabada kendi isteğiyle mi bekliyordu?"

Mallory kaşlarını çattı. "Elbette. Neden beklemesin?"

"Baskı altında gibi görünmüyordu, öyle mi?"

"Hayır, benim gördüğüm kadarıyla değildi."

Banks, Winsome gözlerini dikmiş kendisine bakmakta olduğunu hissedebiliyordu. Dikkatlice ilerlemesi, duygularını göstermemesi gerektiğini biliyordu. Eğer gözdağı vermek için Tracy'nin gerçek kimliğini kullanırsa, bu mahkemede geri tepip kendisi aleyhinde kullanılabilirdi. Gervaise ince buz üzerinde yürüdüğü ve dikkatli olması gerektiği konusunda kendisini uyarmıştı ve Banks şimdiden bu buzun ayaklarının altında çatırdadığını hissedebiliyordu. "Jaff sana arabanı neden ödünç alması gerektiğini söyledi mi?"

"Tam olarak değil, hayır. Sadece başının biraz belada olduğunu ve uzaklaşması gerektiğini söyledi. Sonra, haberleri izlediğim zaman... Erin'in başına gelenleri öğrendim..."

"Erin'i tanıyor musun?"

"Birkaç kez onunla karşılaştım. Deli kaltak. Jaff'a onun sorun çıkaracağını olduğunu söylemiştim."

"Peki Jaff buna ne cevap verdi?"

"Sadece bilmiş bilmiş gülümsedi ve bununla başa çıkabileceğini söyledi."

"Erin neden sorun çıkarabilirdi?"

Mallory şakağını kaşıdı. "Ölümüne kıskançtı. Fevri,

ateşli ve obsesif, fazla sahipleniciydi. Bu tehlikeli bir karışım."

"Bana sadece âşık, genç kadın gibi geldi," dedi Banks.

"Ama Jaff birine bağlı kalmaktan hoşlanmaz. Özgürlüğünü sever. İstediği zaman, kiminle istiyorsa onunla gidip gelmekten hoşlanır."

"Ben de öyle duydum. Sana nereye gittiğini söyledi mi?"

Mallory konyağından bir yudum aldı ve başka tarafa baktı. "Tam olarak değil, hayır."

"Ama sana genel bir fikir verdi, değil mi?"

"Şey, bir süre için gözlerden uzak olması gerektiğini, birkaç kişye telefon etmesi ve işleri ayarlaması gerektiğini söyledi. Elinde satmak istediği bazı değerli evraklar vardı. Londra'ya gittiğini, orada Highgate'de Justin Peverell isimli bir herifi tanıdığını söyledi. Onu üniversiteden hayal meyal hatırlıyorum ama ben onların ortamlarında takılmazdım. Sanırım yabancı öğrencilerden biriydi. Doğu Avrupa'dan bir yerden. Her neyse, bu Justin sahte pasaport hazırlamak gibi şeyleri hallediyor. Jaff'ın bazı karanlık adamlarla iş yaptığını biliyordum ama ben bu işlere dahil değilim. Bu işler hakkında bir şey bilmek istemiyordum."

"Bahsettiği iş anlaşması ne tür bir şeydi?" diye sordu Banks. "Bahsettiği bu evraklar ne? Justin Peverell hakkında Highgate'de yaşadığı ve sahte pasaport işinde olduğunun dışında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Gerçekten. Tüm bildiğim bu. Jaff'a arabamı

ödünç verdim ve o da bana Justin'i görmek için Londra'ya gittiğini söyledi. Bir süre sonra arabamı geri vereceğini bu arada da kendi arabasını kullanabileceğimi söyledi."

"Jaff'ın arabası nerede?"

"Garajımda. Bir süre için arabayı gözden uzak tutmamı söyledi."

"Ciaran ve Darren'a da Justin'den bahsettin mi?"

"Evet. Bahsetmek *zorundaydım*. Beni parçalara ayıracaklardı adamım. Ama onlara Justin'in soyadını söylemedim. Soyadını az önce hatırladım."

Yani Fanthorpe bilgilere aynı bilgilere sahip ve bizden beş saat önde, diye düşündü Banks. Bu hayra alamet değildi. Ayrıca Fanthorpe'un elinde Justin'i bulmak için kullanabileceği kaynakları da vardı: Suçluların iletişim ağı. Aslına bakılacak olursa, Fanthorpe'un Justin'i bulması, eğer Met'in radarına henüz takılmadıysa Banks'in onu bulmasından fazlasıyla daha kolay olacaktı. Şüphesiz, Ciaran ve Darren'ın çoktan Highgate'de gitmiş ve gelecek emirleri bekliyorlardı. Yine de, bu Justin, Erin'in sözünü ettiğiyle aynı kişi gibi görünüyordu ve ellerinde sadece onun soyadı değil –Peverell– aynı zamanda kız arkadaşının ismi de vardı, Martina. Bu onlara ihtiyaçları olan avantajı sağlayabilirdi. Seçmen kütüklerini, hatta telefon rehberini kontrol edebilirlerdi. Elbette, eğer Peverell Orta Avrupalıysa, muhtemelen gerçek ismini kullanmıyordu ve eğer İngiltere vatandaşı değilse ya da oturma izni yoksa bu onu bulmalarını daha da zorlaştıracaktı.

Tracy ve Jaff hangi *cehennemdeler*, diye merak etti

Banks. Şimdiye kadar onlar da Londra'ya gitmiş olabilirlerdi. Kesinlikle oraya gidecek kadar zamanları olmuştu. Victor'un arabası fundalıklarda, Annie'nin vurulduğu kulübeden sadece üç ya da dört kilometre ileride bulunmuştu ve bir süredir yayan devam ediyor olmalıydılar. Hâlâ fundalıklarda bir yerde, çemberler çizerek dolanıyor olabilirlerdi. İnsanlar günlerce fundalıklarda kayboluyor, hatta orada ölebiliyorlardı. Bir fırtına çıkmasına ya da büyük bir çığ düşmesine bile gerek yoktu. Ancak diğer yandan Tracy, eskiden yaptıkları yürüyüşlerden dolayı o alanı tanıyordu ve eğer başka bir araç bulmuşlarsa herhangi bir yerde olabilirlerdi. Nereye gittiklerini bilmek hiç yoktan iyiydi ama nerede olduklarını bilmek çok daha iyi olurdu. Özellikle de Justin Peverell'e yaklaştıkları her kilometre, Tracy'nin değerinin McCready'nin değerinin giderek düştüğü düşünülürse. Jaff kesinlikle *iki* pasaport için para ödemeyecekti. Tracy'nin kim olduğunu bile biliyor muydu acaba? Babasının kim olduğunu? Biliyorsa da bu onun stratejisini nasıl etkilemişti?

"Tabanca hakkında bir şeyler bilmek istiyorum Victor," dedi Banks.

Mallory endişeli görünüyordu. "Ne tabancası? Yaptığım tek şey başı belada olan bir arkadaşıma arabamı ödünç vermek. Tabanca hakkında bir şey bilmiyorum."

"Son ziyaretçilerin sana tabancayı sordular mı sormadılar mı bilmiyorum. Muhtemelen onlara Justin'den bahsettikten sonra bununla ilgilenmemişlerdir. Ama ben ilgileniyorum. Hem de çok. Dairesinden ayrıldığında yanında silah var

mıydı bilmiyoruz ama bu olası olduğunu pek sanmıyoruz. Kısmen Erin Doyle'un bu tabancayı alıp kaçması ve annesinin de tabancayı bulup bize vermesinden dolayı. Başlangıçta Jaff bu yüzden kaçtı. Erin'in kendisinden bahsedeceğinden emindi ve polisin kanundışı işlerine burnunu sokmasını istemiyordu. Yani evinde iki tabancası yoksa –ki neden olsun?– o zaman ikinci tabancayı senden almış olmalı. Gayet mantıklı. Bildiğimiz kadarıyla, burası yoldayken durduğu tek yer, yani..." Banks az kalsın 'evime gitmeden önce durduğu' diyecekti ancak son anda kendisini toparladı. "Yani, kaçmaya başlamadan önce durduğu. O tabanca bir polisi vurmak için kullanıldı. *Senin* ona verdiğini düşündüğümüz tabanca. Çok büyük ihtimalle bir Baikal." *Şu anda kızıma her istediğini yaptırmak için tehdit amacıyla kullanılıyor*, diye ekleyebilirdi. "Bu seni suç ortağı yapar."

Mallory bembeyaz kesildi. "Bunu Jaff mı yaptı? Hayır. Buna inanamam. Bunun suçunu benim üzerime atamazsınız. Ben ona asla tabanca vermedim. Benim hiç tabancam olmadı."

"Sana inanmıyorum," dedi Banks. "Ama şu anda bu konuyu seninle tartışacak vaktim yok. Eğer bir şekilde o tabancayla bir ilgin olduğunu ya da bize yalan söylediğini ya da bizden bilgi sakladığını bulursam, buraya geri gelirim ve bunu kanıtlarım. Bu arada, tatile çıkmayı aklından bile geçirme."

Banks not defterini kaldırıp ayağa kalkan Winsome'a bir işaret yaptı. Onlar giderken Mallory, hafifçe titreyen elin-

deki bardağında Rémy'le kül gibi bir sessizlik içinde oturuyordu. Dışarıda onu izleyenler hâlâ Skoda'nın içinde oturmuş sigara içiyor ve dumanı açık pencerelerden dışarı üflüyorlardı. Banks onlara doğru yürüdü ve arabanın üzerine yaslandı.

"Şimdilik işimiz bitti," dedi başparmağıyla Vic'in evini göstererek. "Ama sizin yerinizde olsam, 'sisinkilere' içeri bir arama ekibi gönderip, her bir tuğlanın altına bakana kadar bu evi aramalarını söylerdim. Muhtemelen tabanca ve kanundışı şeyler üretilen gizli bir laboratuvar arıyorsunuzdur. Eğer bu evde bir şey bulamazsanız, o zaman başka bir yerde belki bir işyeri gibi mülkü var mı ya da muhtemelen başka bir isim altında bir kasası var mı onu bulmaya çalışın. Belki de size birer 'aferin' kazandırır, kim bilir. İkiniz de buna ihtiyacınız var gibi görünüyorsunuz. Güle güle."

Banks arabaya geri döndüğünde Winsome kaşları çatık bir şekilde ceptelefonunda konuşanı dinliyordu. Sonra güle güle dedi ve telefonu kapattı. "Geraldine'den seçmen kütüklerinde ve telefon rehberinde Justin Peverell'i aramasını söylemiştim," dedi. "Ve iyi haberler var."

"Hemen söyle."

"Baldersgyll'daki bölge polis merkezinden gelen bir rapor var. Rawley Force'un yaklaşık beş kilometre yakınlarındaki bir parktan beyaz bir inşaat kamyoneti çalınmış. Orası ulusal park ve görünüşe göre insanlar orada arabalarını park edip, yürüyüş parkurunda alanın çevresinde yürüyorlar. Yaklaşık üç buçuk saat sürüyormuş."

"Peki ne olmuş?"

"Bir çift biraz erken dönmüş, yaklaşık iki buçuk saatte yürüyüşlerini bitirmişler –sanırım fazla vakitleri yokmuş ve kısa yoldan gitmişler– ve kamyonetlerinin orada olmadığını görmüşler. Madam Gervaise hızlı davranmış, tüm ekiplerde aracın plaka numarası ve tarifi var. Gayet mantıklı. Başka birilerinin oraya gelip aracı çalmaları fazlasıyla tesadüfi olur. Jaff ve Tracy'nin gittiği yerin civarında."

"Güzel," dedi Banks.

"Daha fazlası da var. Görünüşe göre kamyonet bir külüstürmüş. Sahibine göre, saatte altmış kilometreden daha hızlı gidemiyormuş."

Banks gülümsedi. "Jaff'ımızın arabalardan yana şansı pek yaver gitmedi, öyle değil mi?"

Çalıntı kamyonetin kilometre saati zorla, saatte sekseni görse bile şase ve silindir bloğu o kadar sarsılıyordu ki Tracy aracın parçalanacağından ya da tekerleklerin düşeceğinden korkuyordu. Bu da sadece Jaff'ın, A1 üzerindeki Wetherby yol çalışmalarına ve M1'in güneye giden yollarını kapatan kazaya olan öfkesini artırıyordu. Sonunda M1 otobanının Leeds tarafına gelebildiklerinde hava çoktan kararmaya başlamıştı ve kamyoneti çalmalarının üzerinden neredeyse iki saat on beş dakika geçmişti. Zaman kesinlikle Jaff'ın yanında değildi.

Tracy onun gittikçe daha da gerginleştiğinin farkın-

daydı. Bu kısmen öfkesinden, kısmen de burnuna çekip durduğu kokain yüzündendi. Otobanın, başka hiçbir yerde olmadığı kadar fazla kapalı devre televizyon cihazları ve devriye arabaları tarafından çevrelenmiş olduğu hakkında şikâyet edip duruyordu ve eski, beyaz kamyonetin yavaş ilerleyen yolda aksayarak ilerlemesi de gereksiz dikkat çekmekten başka bir işe yaramıyordu. Tracy'ye bugünlerde otoban kameralarının çoğunda OPTP –Otomatik Plaka Tanıma Programı– olduğunu ve bunun da bir araba çalındığı zaman otomatik olarak polisi bilgilendirdiği anlamına geldiğini söylemişti. Çok yakında, bundan oldukça emindi, M1 üzerinde ilerlemek konusunda hiçbir şansları kalmayacaktı. Önlerinde, bu hızla giderlerse nereden bakılsa beş ya da altı saat vardı. Daha olası olan kamyonetin Sheffield'den önce gümleyeceği ve açık yolda mahsur kalacaklardı.

"Lanet olsun," dedi Jaff sonunda direksiyona vurarak. "Başaramayacağız. Bu hızla gidersek aracın çalındığı bildirildiğinde Wakefield'in güneyine bile varamamış olacağız. Onlar bizi bulmadan önce bu pislik parçasından kurtulmamız lazım. Eğer şimdiden bilmiyorlarsa bile çok yakında bu kamyoneti aldığımızı öğrenecekler. Belki de kamyonetin sahipleri hızlı yürüyorlardır ya da herhangi bir nedenle başka bir yoldan dönmüşlerdir. Polisler her an tepemizde olabilirler."

"Ama nereye gidebiliriz ki?" dedi Tracy. "Demiryollarını ve otobüs istasyonlarını çoktan tutmuşlardır."

"Biraz zamana ve birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek," dedi Jaff. "Ama önce bu kamyonetten kurtulmamız

lazım." Birkaç dakika arabayı sessizce sürdükten sonra, bir sonraki kavşaktan saptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tracy.

"Bir fikrim var. Leeds'e gideceğiz."

"Leeds mi? Sen aklını mı kaçırdın?"

Jaff ona kötü bir bakış fırlattı. "Düşünsene. Leeds, bizi arayabilecekleri en son yerlerden biri. Asırlar boyunca oraya döneceğimizi beklemiyorlardır."

Ancak Tracy bunu tahmin edeceklerini biliyordu. Polisler, Jaff'ın çok akıllıca davrandığını sandığı zaman düşündüğü kadar düz bir çizgide düşünmezlerdi. Özellikle de babası. "Tamam," dedi içinde yeni bir umut canlanırken. Leeds. Leeds'i tanıyordu. Orası kendi çöplüğüydü ."Sana mı gidiyoruz bana mı?"

"İkisine de değil. *Bizim* evlerimizi kontrol etmeyeceklerini ya da komşuların duydukları herhangi bir sesi ihbar etmeyeceklerini düşünecek kadar aptal değilim. Vic'in evi de söz konusu olamaz. Şimdiye kadar diğer arabadan onun izini bulmuşlardır."

"Ya onlara bir şeyler söylerse?"

"Vic mi? O bir şey söylemez. O eski dostlarımdan biri. Birlikte çok şey atlattık."

"Ne gibi? Sırtınız duvara dönükken kros koşusu yapmak ya da ragbi maçından sonra koçunuzla birlikte duş almak gibi mi?"

"Bunun halkında kahrolası tek bir şey bile bilmiyorsun o yüzden lanet çeneni kapat. Ayrıca, Vic hiçbir şey bilmiyor.

Nerede olduğumuzu bilmiyor."

"Bahse girerim nereye gideceğimizi ve kiminle görüşeceğimizi biliyordur."

Jaff, Tracy'ye haklı olduğunu ve onun bu konuda endişelendiğini gösterecek bir bakış fırlattı. Kokainin yarattığı paranoya etkisini göstermeye başlıyordu. M1 ve M621 otobanları arasında, ıssız Stourton sanayi bölgesinin içinden geçerek Leeds'e giden kısa bir yol uzantısı vardı ve Jaff doğru kavşaklardan dönerek terk edilmiş depoların bulunduğu alana gitmeye odaklanmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tracy. "Neden durdun?"

"Pislik içinde gezmenin bir anlamı yok. Bu kirli kıyafetlerden kurtulup, temizlerini giyiyoruz. İlk sen gidiyorsun."

Tracy sürünerek kamyonetin arka kısmına geçti ve çantasını açtı. Pis kıyafetlerinden kurtulmak ve bir gün önce Jaff'ın Swainsdale Alışveriş Merkezi'nde aldığı temiz ve yeni kıyafetleri giymek rahatlatıcıydı. Bu kadar kısa bir süre önce aralarının bu kadar iyi olduğuna inanmak zordu. Artık bambaşka bir insan gibiydi: Jekyll ve Hyde. Tracy, iç çamaşırlarını da değiştirdi ve kıyafet değiştirmeden önce banyo yapabilmiş olmayı diledi. Yapabileceği tek şey, Jaff kendisinin ardından hızla üstünü değiştirip, sürücü koltuğuna geçmeden önce, ön tarafa geçip, yüzüne biraz makyaj yapmaktı.

"Bu daha iyi," dedi Jaff, bir aynanın üzerine iki sıra kokain koyup, kıvırdığı yirmilik bir banknotla burnuna çekerken. "Sen de istemediğinden emin misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Tracy. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"İlk olarak, Beeston'da bu pis kamyonetten kurtulacağız. Beş dakikadan fazla sürmez. Sonra şehir merkezinde güzel bir otel bulacağız ve ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Orada güvenebileceğim kimse yok ama bir plan yapacağım, endişelenme."

"Londra'ya nasıl gideceğiz?" diye sordu Tracy.

"Çok soru soruyorsun. Sanırım sabah ilk iş nereden yeni bir araba bulabileceğimi biliyorum. Tanıdığım herifin birinin Harehills'de bir tamirhanesi var. Trafik kontrolü, yol vergileri falan. Soru sormaz. Sonra hiç vakit kaybetmeden Londra'ya gideceğiz."

Tracy hızla düşünüyordu. Eğer Jaff buradaki güvenlikleri hakkında biraz fazla kendinden emin davranırsa, Leeds hâlâ kaçmak için elindeki en iyi seçenek olabilirdi. Fundalıklardayken kaçmak için bir fırsat bulabileceğini ummuştu, ancak böyle bir fırsat bulamamıştı. Artık nerede olurlarsa ya da ne yaparlarsa yapsınlar, kolay bir kaçış yolu göremiyordu. Ya kesinlikle arkalarında şahit bırakmak istemeyecek olan Jaff'ın ve arkadaşlarının merhametine kalacağı Londra'ya ulaşacaklardı ya da bir polis barikatıyla karşılaşacaklardı ki o zaman da Jaff ya ateş ederek kaçmaya çalışacak ya da tabancayı Tracy'nin kafasına dayayıp onu rehin alacaktı. Olabileceklere nereden bakarsa baksın durum kötüydü ve elindeki tek umudu, eğer ona ulaşabilmişlerse, babasıydı. Günlerden perşembeydi ve hatırlayabildiği kadarıyla bugün ülkeye dönmüş olması gerekiyordu. Hafta sonunu Londra'da geçirmeyi planlamıştı ama şimdiye kadar birisi kesinlikle ona

Annie'nin vurulma olayından bahsetmiş olmalıydı, öyle değil mi?

"İkimizi birden arıyor olacaklar, biliyorsun değil mi?" dedi Tracy. "Asyalı bir erkek ve beyaz bir kadın. Bizi bulmalarını kolaylaştırıyoruz."

"Peki ne yapmayı öneriyorsun? Rengimi mi beyazlaştırayım? Ya da seninkini mi bronzlaştıralım?"

"Ayrılmamızı öneriyorum. Leeds'de yalnız başına olursan seni asla bulamazlar. Muhtemelen güneye doğru bir trene binebilirsin ve seni bulamazlar. Tek başına olursan bulamazlar."

"Her yere fotoğrafımı gönderdiklerini bilmiyor musun? Hem de sen de bir polis kızısın."

"Belki dağıtmışlardır," dedi Tracy. "Ama yine de hâlâ ikimizi birden arıyorlar. Herkes gibi polisler de at gözlüğü takar. Aslına bakacak olursan aralarından bazılarının kafaları kalındır."

"Ama babanın değil. Bahse girerim seni arama çalışmasını yöneten bir numaralı kişi de odur."

"Bunu yapmasına izin vermezler. Fazla kişisel. Buna karşı çok katı kuralları var."

"Sence onu durdurmayı başarabilirler mi?" Jaff duraksadı. "Her neyse, farz edelim ki haklısın... sen hâlâ benim sigorta poliçemsin, öyle değil mi? Sigortamı geride bırakmak için aptal olmam gerek."

"Eğer senin dediğin gibi arama çalışmalarını o yönetiyorsa, bunu benim yüzümden yapıyordur. Ben olmazsam

kaçma şansın çok daha yüksek olur."

Jaff olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Belki kısmen senin yüzündendir. Ama aynı zamanda kulübede vurduğum o kaltak yüzünden de. Bunu yanıma bırakacağını mı sanıyorsun? Muhtemelen onunla yatıyordur. Birbirlerine yapışık gibiler."

"Dediğin gibi değil. Beni burada ya da şehir merkezinde bırakabilirsin. Kendi başıma eve gidebilirim."

"Gidebileceğinden eminim. Doğruca babanın polis merkezine. Bahse girerim orada da bir sürü arkadaşın vardır ve memnuniyetle onların sorularını cevaplarsın."

"Ben yanında olmadan Londra'ya gitme ve ülkeden çıkma şansın çok daha yüksek."

"Ülkeden yanımda sen olmadan çıkmayı planlamadığımı kim söyledi ki?"

Jaff'ın sözleri Tracy'yi şaşırtmadı ama yine de şok oldu. "Ne?"

"Eminim, bu kadar şeyin ardından seni de yanımda götürmeyi planladığımı düşünmüyorsun, değil mi? Benim için pek bir değerin olduğu ortaya çıkmadı, öyle değil mi?"

"Bana ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim. Bir şeyler düşüneceğim." Tracy'ye yan yan güldü. "Justin'in bazı fikirleri olabilir. Kim bilir? Belki bir belki para bile edersin. Dünyanın bazı yerinde genç, beyaz kadın eti için hâlâ bir pazar var ve Justin'in uzmanlık alanı da insanları minimum sorun ve maksimum karla ülke dışına çıkarmak ya da belki de seni vururum. Öylesi

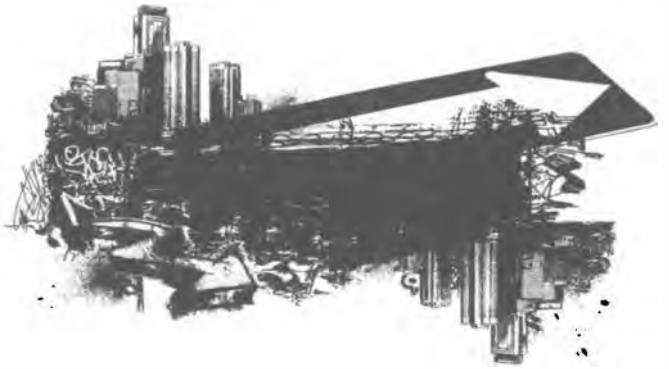
daha kolay. İşimi yarım bırakmamış olurum. Her neyse, her şey zamanı gelince."

Tracy kollarını kavuşturdu ve koltuğunda büzüldü. *Beyaz esir ticareti.* Böyle söylediğinde kulağa saçma geliyordu, çok eski bir terimdi ama hâlâ korkuyla ürpermesine neden oluyordu. Kulağa geldiği kadar uzaklarda kalmış bir şey değildi. Beyaz genç kızların denizaşırı ülkelere esir olarak satıldığını duymuş ve bununla ilgili gazetelerde bir şeyler okumuştu ve babası da kısa süre önce Doğu Avrupa'dan kaçırılın beyaz kızlarla ilgili bir insan kaçakçılığı davasında çalışmıştı. Davalarının detaylarını Tracy'yle paylaşmazdı ancak ağzından bu işlerin nasıl yapıldığı hakkında birkaç korkunç detay kaçırmıştı.

"İnsanların içindeyken kaçmakla ilgili başka zeki fikirlerin varsa, unut gitsin. Eğer senin yüzünden yakalanmak üzereysem, ki her şeyin bittiğini düşünüyorum zaten, iki kere bile düşünmeden seni vururum. Eğer bu işten kurtulacağımı düşünürsem seni insanların içinde vurmayabilirim, ama seni *yakalarım* ya da arkadaşlarım yakalar. Hafızalarımız oldukça iyidir. Sabah işe giderken yanından geçen her araba, sokakta dolanırken gördüğün her şüphe çekici insan... ne demek istediğimi anladın mı? Asla bilemezsin. Ne zaman olacağını asla anlamazsın. Sonra bir sabah, bir iğnenin battığını hissedersin ve gözlerini açtığında kendini, zengin adamların ölmeyi dileyeceğin kadar pis şeyler yaptırmak için çok para ödedikleri bok çukuru bir ülkeye gitmek için leş kokulu bir konteynerin içinde bulursun. Kaçmaya çalışmayı aklından bile geçirme."

Kısa süre sonra, sodyum lambalı M621 otobanına çıkmışlardı. Tracy gözlerini kapattığında, Annie'nin vurulmasının, gözlerindeki şok ifadesinin, kırılmış çanak çömleklerin ve cam masanın üzerine düşmesinin görüntülerinin beynine üşüşmesine engel olamıyordu. Jaff'ın az önce söylediklerini, sadece kendisini korkutmaya çalışıp çalışmadığını düşündü ve paniğe kapılmak üzere olduğunu hissetti. Belki biraz abartıyordu ancak artık kendisine işkence eden görüntüleri mantıklı düşüncenin engellemesi mümkün değildi. Hayatında hiç bu kadar korkmamış, babasının yanında olmasını hiç bu kadar istememiş ve kendisini hiç bu kadar evinden uzakta hissetmemişti.

Jaff, Beeston'a giden otobana saptı.

14

"Bu beklemediğim bir keyif. Buyrun, gelin ve çalışma odamda bana katılın Bay Banks ve Bayan ... ee?"

"Jackman. Dedektif Winsome Jackman."

"Winsome. Ne kadar hoş bir isim hakkını da verdiğiniz bir isim olduğunu söyleyebilirim."

Banks, Winsome'a baktı ve yüzündeki ifadeden Fanthorpe'a ilk ismini söylememiş olmayı dilediğini anladı. Fanthorpe onlara yolu gösterirken parmağını ağzına sokarak kusma taklidi yaptı. Banks gülümsedi.

Çalışma odası, koyu renk duvar kaplamalarından gül ağacı ve sedef satranç tahtasına, karmakarışık oyma abanoz ve fildişi biblolardan cumbalı pencerenin yanında duran monte edilmiş pirinç teleskopa ve duvardaki geyik kafası ve çerçeveli yarış fotoğraflarına kadar arsız ve küstah bir şekilde erkeksiydi. Dört kestane rengi kırmızı deri sandalye, ortada duran masif meşe ağacı masanın etrafına yerleştirilmişti. Gizli hoparlörlerden Mozart'ın *Eine Kleine Nachtmusik** adlı

* *(Almanca) Bir Küçük Gece Müziği. (ç.n.)*

eseri duyuluyordu.

Çiftçi, kokteyl dolabına doğru yürüdü ve üç kristal bardakla bir içki sürahisi çıkardı. Üzerinde bol, kahverengi kadife pantolon ve Swaledale yününden örülmüş bir kazak vardı. Yuvarlak omuzları ve havalı yürüyüşü, iri göbeği ve kıvırcık gri saçlarıyla Banks'e cüce cinleri anımsatıyordu. "İçki alır mısınız? Bana katılacağınızı umuyorum. Çok hoş, eski bir İskoç malt viskim var."

"Bu sosyal bir ziyaret değil," dedi Banks sandalyelerden birine yerleşirken. Sandalye o kadar rahattı ki, Fanthorpe'un içki teklifini kabul etseydi orada kıvrılıp uyuyabileceğini düşündü. Winsome uzun bacaklarıyla bacak bacak üstüne attı ve not defterini çıkardı.

"Yazık." Çiftçi kendi bardağını oldukça fazla içki koydu, oturdu ve dudaklarını şapırdattı. "Bu, Ardbeg Airigh Nam Beist marka. Eğer bilmiyorsanız bu Galler dilinde 'Canavarın Sığınağı' anlamına gelir. Peki, sizin için ne yapabilirim?"

Banks güçlü bir turba ve kokusu alıyordu. Buna giderek daha da fazla alışıyor ve İskoç viskisine olan beğenisini yeniden keşfediyordu ancak bu kadar yorgun olmasa bile Fanthorpe'un varlıklarının hiçbirinin tadına bakmayacaktı. Mozart bitti ve Beethoven'ın *Für Elise*'si başladı. Eğer Banks yanılmıyorsa, FM'in Büyük Bestecilerin en iyi bestelerinden oluşan klasik bir derlemeydi. "Çalışanlarınızdan birini arıyoruz," dedi. "İsmi Jaffar McCready, ya da Jaff. Onu nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikriniz var mı?"

"Jaff mı? Korkarım hiçbir fikrim yok. Sadece garip işler

yapar. Ona çalışanım demezdim."

"O zaman gündelik işler diyebilir miyiz? İhtiyacınız olduğunda onunla nasıl temas kuruyordunuz?"

"Tabii ki telefonla."

"Ceptelefonu mu?"

"Ev telefonundan."

Bunun hiçbir faydası yoktu, Banks bunu zaten biliyordu. Eğer Jaff'ın bir ceptelefonu varsa, kullan-at bir numaraydı, kayıtsız ve takip edilmeyen. "Sizin için tam olarak ne tür garip işler yapıyordu?"

"Jaff her işte parmağı olan biri ya da her tür satıcılıkta mı demeliydim?" Fanthorpe bir kahkaha attı ama ne Banks ne de Winsome ona katılmadılar. Fanthorpe boğazını temizledi ve viskisini yudumladı. "Bana katılmak istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu bardağını kaldırarak. "Gerçekten muhteşem. Dikenli bir ipek gibi." Banks konuşma tarzından onun çoktan birkaç kadeh içmiş olduğunu anlayabiliyordu.

"Jaff'ın sizin için yaptığı işler hakkında biraz daha açıklayıcı olabilir misiniz?"

"Söylemek istediğiniz oysa, ahırlarda çalışmıyordu. Biraz kuryecilik, ara sıra gerektiğinde bazı güvenlik işleri."

"Peki ne gibi durumlarda gerekli oluyordu?"

"Bunun farkında olmayabilirsiniz Bay Banks, ama yarış atları değerli, aslında çok değerli malvarlıkları olabiliyorlar. Savunmasızdırlar. Üzücü bir şekilde bu işte ahlaksız bazı kişiler var. Dikkatli olmak gerek."

"Dick Francis'in kitaplarını okudum," dedi Banks.

Fanthorpe gülümsedi. "O zaman ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

"Kabadayılık gibi şeyler mi?"

"Pek sayılmaz Bay Banks. Benim işimde o tür şeylere pek duymam."

"Etrafta ahlaksız bazı insanlar olduğunu söylediğinizi düşündüm."

"Evet. Ama gerçekten şiddet uygulama –sizin tabirinizde kabadayılık– çok ender rastlanan bir şeydir. İstedikleri şeylerin karşılanması için uyguladıkları daha hafif yöntemler var."

"Sizin işiniz tam olarak nedir?" diye sordu Banks. "Atlarla ilgili olanı anlıyorum ama bu buzdağının sadece görünen kısmı, hatta belki sadece bir hobi, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz." Fanthorpe kristal bardağı elinde çevirdi. Bardak gölgelendirilmiş masa lambasından gelen ışığı yakaladı ve değişik renklerle parladı. "Biraz ondan, biraz bundan. Çoğunlukla mandıracılık çiftçilik ve üretim –karımla birlikte bir peynir fabrikamız var– ve bir de ahırlar ve at yetiştiriciliği var elbette. Ayrıca birkaç safkan atım da var. Oldukça başarılılar, gerçekten öyleler. Eğer bir tüyo almak isterseniz..."

"Uyuşturucu hakkında mı?"

"Bay Banks! Söylediklerinize dikkat edin."

"Sadece sizin bölgesel kokain ticaretini yöneten biri olduğunuzu duydum. Eğer fark etmediyseniz kokain piyasası

bugünlerde kendi Rönesansını yaşıyor."

"Sizin yerinizde olsam bu tür asılsız suçlamalarda bulunmazdım."

"Neden? Emniyet Müdürü'nün yakın arkadaşı mısınız?"

"Aslına bakacak olursanız, arada bir golf sahasında vakit geçirir, birkaç atış yaparız. Yukarıdaki fundalıklarda oldukça geniş bir alan toprağım..."

"Saçmalamayı keselim Fanthorpe," dedi Banks öne eğilerek. "Jaffar McCready'yi arıyorum. Bu kadar basit. Dürüst olmam gerekirse, eğer Jaffar McCready'yle bir ilgisi yoksa şu anda senin mandıraların, safkan atların ve kokain işin umurumda bile değil. Bunun farkında olmayabilirsiniz ama bir polisin vurulmasıyla ilgili olarak aranıyor."

"Sizin arkadaşınız, öyle değil mi?" Fanthorpe'un gözleri acımasızlıkla parlıyordu. "Biraz kişisel bir şey, öyle değil mi? Hatta belki de kız arkadaşınızdır? Bu tür şeylerin sizin işinizde hoş karşılanmadığını sanıyordum, değil mi?"

"Efendim konuya dönecek olursak efendim," dedi Winsome. Evrak çantasından Rose'un çizdiği Ciaran ve Darren eskizlerini ve Erin Doyle'un Laburnum Way'deki odasından aldıkları Jaff'ın bulanık bir fotoğrafını çıkardı. "Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musunuz?"

Fanthorpe her birini tek tek eline aldı, gösterişli bir şekilde inceledi ve Winsome'a geri verdi. Fotoğrafı göstererek "Bu Jaffar McCready," dedi. "Bu Ciaran, bu da Darren. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz."

"Efendim, emin olmamız gerek" dedi Winsome fotoğraf

ve eskizleri alıp dikkatle çantasına koyarken.

Banks sandalyenin kolunu kavradı ve öfkesinin dinmesini bekledi. Winsome'ın tam zamanında araya girmesinden ve resimleri göstererek nefes alması için kendisine zaman vermesinden dolayı minnettardı. Diğer türlü kolaylıkla aptalca bir şey yapabilir ya da söyleyebilirdi. Dizginleri ele almazsa hâlâ yapabilirdi.

Fanthorpe bakışlarını Banks'e çevirdi. "Bir zamanlar Jamaica'da bir şekerkamışı tesisi olan bir arkadaşım vardı," dedi. "Onunla birlikte iş yapmamı istiyordu. Ama ona o iklime dayanamadığımı söyledim ya da oradaki insanlara. Tembel herifler, hepsi öyle." Sonra Winsome'ı tepeden tırnağa süzdü. "O zamandan beri pek çok şey değiştiğini görebiliyorum."

"Evet, gerçekten de öyle efendim," dedi Winsome. "Hatta biz siyahlara kimlik kartı verip suçluları tutuklamamıza bile izin veriyorlar."

Çiftçi kahkaha attı. "Küstahça. Bundan hoşlandım."

"McCready nerede?" diye araya girdi Banks.

"Keşke bilseydim."

"Ah? Neden?"

"Bana borcu var."

"Değerli evraklar mı? Ciaran ve Darren'ın onun peşinde olmalarının nedeni bu mu?"

Fanthorpe bardağındaki viskiyi çalkaladı. "Kendi sonuçlarını çıkarabilirsin. Öyle de yapacaksın zaten. Değerli evraklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu nereden çı-

kardığını da bilmiyorum. Tüm söylediğim McCready'nin olduğu ve o hapse, paralarımda bir polisin cebine girmeden önce, paramı geri almak istediğim."

McCready, Komiser Cabbot'ı vurmadan önce de kaçıyordu. Bunun sizinle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyoruz."

"Benimle mi? Hayır. Bir tabancayla ilgili diye duydum," dedi Fanthorpe. "Tüm haberler bundan bahsediyordu."

Winsome bir not aldıktan sonra yeniden konuşmaya başladı. "Juliet Doyle'un bize teslim ettiği tabancanın Jaffar McCready'yle ilişkili olduğundan hiç bahsetmedik," dedi. "Bunu basına da söylemedik dolayısıyla onlar da onun ismini yayınlamadılar."

"Yani bunu sen nereden biliyordun?" diye sordu Banks, Fanthorpe'a.

"Ah kendinizi lanet olası akıllı sanıyorsunuz değil mi, her ikiniz de? Benim de kendime göre kaynaklarım yok mu sanıyorsunuz? Benim konumumda birisinin? Gazetelerde ya da televizyonda *bahsedilmeyen* şeyleri bilmediğimi mi düşünüyorsunuz? Haydi ama. Büyüyün biraz."

"Sana Emniyet Müdürü söyledi değil mi? Golf oynarken yaptığınız küçük bir muhabbet sırasında mı?"

"Tanrı aşkına."

"Bu tabancanın senin için bir anlamı mı var?" diye sordu Banks. "Dokuz milimetrelik bir Smith&Wesson. Onun bizim elimize geçmesinden bu kadar rahatsız olmanın özel bir nedeni mi var?"

"Hiç yok. Korkacak bir şeyim yok."

"Yani bu silahla bir alakan olmadığını düşünüyorsun? Tamam. McCready'nin elinde sana ait ne var? Uyuşturucu mu? Nakit para mı?"

"Size söyledim. Bana borcu var."

"Görünüşe göre birilerine elinde değerli evraklar olduğunu söylemiş."

"Saçmalık. Sadece kulağa yasal gelmesini sağlamaya, kendisini çok güçlü bir işadamı gibi göstermeye çalışıyor. Benden bir şeyler çaldı. Nakit para. Bu kadar basit."

"Uyuşturucu parası mı?"

"Size söyledim, ara sıra benim için bazı kuryelik işleri yapıyor. Bazen bu kuryelik işlerine oldukça yüksek miktarda para taşımak ve bankaya yatırmak da dahildir. Ortadan kaybolduğunda da bana ait böyle yüksek miktarda para taşıyordu."

"Jaffar McCready," dedi Winsome. "Amsterdam ya da Londra'ya yaptığı bir iş ziyaretinden henüz dönmesinin ardından ortadan kaybolmuş, ya da en azından insanlara öyle söylemiş. Size ait bu kadar çok para onun eline nasıl geçti?"

"Eğer iş hayatımda gerçekleştirdiği özel işlemleri size ifşa edeceğimi düşünüyorsanız, bence bunu yeniden düşünün Bayan Winsome."

"Çiftlikte çalışan işçilerini genellikle para toplamak için de mi kullanırsın?" diye sordu Banks.

"Ciaran ve Darren'ın pek çok yeteneği var. Zekâları biraz kısıtlı ama pek çok yetenekleri var. Dış görünüşleri bi-

raz... korkutucu olabilir, sizin de bunu hatırladığınıza eminim. Bazen sadece bir ortama girmeleri bile insanlara, istediklerini yaptırmaları konusunda cesaret veriyor. Yüksek tutarda para söz konusu olduğunda bu önemli bir şey."

"Bahse girerim öyledir. Şimdiye kadar yirmi dört yaşında masum bir genç kızı korkutmuşlar ve genç adamı bağlayarak işkence yapmakla tehdit etmişler. Gerçekten zorlu adamlar. Hiç Victor Mallory adında birinden bahsedildiğini duydun mu?"

"Duyduğumu söyleyemem."

"McCready'nin özel okuldan ve üniversiteden eski bir dostu."

"Eski dostumuzun iletişim ağı mı? Yani, Jaff her zaman kalitesi yüksek bir çemberde hareket etti. Bana göre biraz fazla zenginlerden oluşan bir çember. Cambridge'in insanların üzerinde böyle bir etkisi oluyor, bilirsiniz. Ben buraya zor yoldan geldim; katıksız çok çalışarak, pis işlere girerek. Hiç üniversiteye gitmedim ve Batı Leeds Erkek Lisesi de özel okul sayılmaz, bu yüzden bunları bilmiyorum. Şu Mallory dediğiniz adamı da tanımıyorum. Jaff'ın tanımadığım ve tanımak da istemediğim pek çok arkadaşı var. İlk olara aramızda çok fazla yaş farkı var, sonra tabii bir de işveren-işçi ilişkisi. Bu arkadaşlık kurmaya pek olanak sağlamaz. Herhalde Jaff'ın arkadaşları genelde kendi yaş gurubundandır."

"Ciaran ve Darren'ın tehdit ettiği insanlardan ne istediğini biliyor musun?"

"Beni aydınlatın."

"Jaffar McCready'nin nereye gittiğini bilmek istiyorlarmış."

"Çok güzel, o zaman başladığımız yere geri döndük öyle değil mi?" Fanthorpe ellerini açtı. "Benim de bilmek istediğim tam olarak bu. Sadece kimse bu gerçeği görmek istemiyor."

"Yani, demek istediğin?" dedi Banks. Fanthorpe'un nereye gelmekte olduğunu kestirebiliyordu ve bu düşünce, vadi tepesinden geçen bir gölge gibi ürpermesine neden oldu.

Fanthorpe ayağa kalktı, bardağına yeniden bol miktarda içki koydu ve Banks'i işaret etti. "Kızın, Banks. Tracy. Kimse onun bu işin içindeki rolünden henüz bahsetmedi, değil mi?" Duvara yaslandı ve sırıttı. "Şimdi, bana soracak olursanız Bay Banks, siz başı oldukça dertte bir insansınız, çok kederli ve dertli. Benim de kızlarım var. Bunu anlayabiliyorum. Kim bilir, belki baş başa verirsek, belki o zaman birbirimize yardımcı bile olabiliriz? Buna ne dersiniz?"

Jaff kamyoneti, Beeston Hill Mezarlığı'ndan fazla uzak olmayan, kirli, kırmızı evlerin olduğu bir sokaktaki kapısız bir Mini'nin arkasına bıraktı. Savaş öncesinden kalmış uzun binalar Tracy'ye onlar yürürlerken giderek artan karanlıkta tehditkâr bir şekilde üzerlerine doğru geliyordu. Bir geçidin ucunda bekleyen, onlara sırayla güvenilmez ve tehditkâr bakışlar fırlatan bir grup başlıklı genç tarafından izleniyorlardı. Köşede mozaiklerle bezenmiş kubbesi olan bir cami vardı.

Güve yeniği içindeki perdelerin ardından televizyonların ışıkları titreşiyordu. Kaydedilmiş kahkahalar sokağa taşıyor ve uzaklarda çalan bir bar grubunun seslerine karışıyordu. Alacakaranlık morluğunun içinde düşmanca birer sarılık gibi görünen sokak lambaları henüz yanmıştı ve etraflarında puslu hareler vardı. Egzotik baharat kokusu havayı doldurmuştu. Yüksek eğimli, arduaz çatıların ardında sinirli koyu renk bulutlar arada sırada ayrılıyor, aradan mızrak şekilli ay ışıklarının geçmesine izin veriyordu. Havada Tracy'nin sezinlediği gergin bir hava vardı ve gökyüzü de bunu yansıtıyordu. Her şey olabilirdi.

Gençlerden biri döndü ve arkalarından bağırarak bir şey söyledi. Tracy ne söylediklerini anlayamamıştı. Jaff'ın elinin çantasına gittiğini gördü ancak yüzünde gaddar bir gülümseme vardı. 'Bırak da bir şey yapmayı denesinler' gülümsemesi. Tracy, adımlarıyla birlikte kalp atışlarının da hızlandığını hissetti. Kimse onları takip etmedi. Kimse onlara bir şey fırlatmadı. İnsanların, barların, kuaförlerin, Asyalı dükkânların ve restoranların olduğu iyi aydınlatılmış anacaddeye çıktıklarında Jaff elini gevşetti ve çantasının üzerinden çekti. Şehir merkezine giden ilk otobüsü yakaladılar ve otobüsün üst katında en ön koltuklara oturdular. Gecenin iş çıkış saatinden çok sonra ve her yerin kapanma saatine az kala otobüste neredeyse hiç yolcu yoktu.

"Bir otele gitmek tehlikeli değil mi?" dedi Tracy. "Sana ikimizi birlikte arıyor olacaklarını söyledim."

Jaff ona yandan bir bakış fırlattı. "Gitmene izin vermi-

yorum o yüzden yine başlama. Sorun çıkmayacak. Sanırım doğruca eve ve babacığına koşmak istiyorsun, değil mi?"

Tracy cevap vermedi. Gerçekten istiyordu.

"Yani, böyle bir şey olmayacak o yüzden elindekini en iyi şekilde değerlendir. Kamyonetteyken sana söylediklerimi unutma. Ciddiydim." Tracy'yi baştan aşağı süzdü. "En azından artık biraz olsun düzgün görünüyorsun. Neredeyse yeterlisin. Neredeyse. Ben nasıl görünüyorum?"

Jaff iyi görünüyordu. Her zamanki gibi kusursuz. "İyi görünüyorsun," dedi Tracy.

"Aklımda hoş bir otel var," dedi Jaff. "Pis küçük otel değil. "Duş alabileceğimiz, oda servisinden faydalanacağımız, mini barı ve diğer hizmetleri olan bir otel."

Otobüs yavaşça ilerledi, köşelerden ve kavşaklardan geçti ve sonunda şehir merkezine geldi.

"Kapalı devre kameralar ne olacak?" diye sordu Tracy, önlerinde Tahıl Borsası ve Kirkgate Pazarı'nın tanıdık sembollerini görünce.

"Onlar sadece birileri izlediğinde ve ne arayacaklarını bildiğinde işe yarar," dedi Jaff. "Eğer onlardan kaç tane olduğunu bilseydin, onları devamlı izleyecek kadar çok insan olamayacağını ya da devamlı olarak birbirimizi izlemek zorunda kalacağımızı fark ederdin. Gerçek Büyük Birader. Bu bir risk tabii ki, ama küçük bir risk. Özellikle de burada. Dediğim gibi, kimse buraya geri dönmemizi beklemiyor, onlar tüm kapalı devre kamera çekimlerini izleyene kadar biz çoktan Costa del Sol kumsallarında güneşleniyor olacağız. Ya

da en azından ben olacağım." Krom tırabzanı kavradı. "Haydi. İneceğimiz durak."

"Birbirimize yardımcı olmak mı? Bunu nereden çıkardın?" dedi Banks.

Fanthorpe oturdu ve yüzünde üstün olduğunu belirten bir gülümsemeyle yeni koyduğu içkisini salladı. "Bunun açıkça ortada olduğunu düşünüyorum," dedi.

Winsome, kafası karışmış bir şekilde Banks'e baktı.

"Devam et," dedi Banks. "Beni aydınlat."

Fanthorpe sandalyesinde yayıldı. "İkimiz de Jaff McCready'nin kızın Tracy'yle beraber kaçmakta olduğunu biliyoruz. Kızla zerre kadar ilgilenmiyorum ama genç Jaff oldukça fazla ilgimi çekiyor. Dediğim gibi, onun elinde bana ait bir şey var ve onu geri istiyorum."

"Yani ben seni göreceğim sen de beni, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey. Sana kızının güvende olacağını garanti edebilirim Banks. Tabii Ciaran ve Darren onu bulduklarında hâlâ tek parça halindeyse. Tüm protokollerin, prosedürlerin ve formalitelerinde sen bunu yapabilir misin? Yapabilir misin?"

"Devam et."

Fanthorpe öne eğildi. "Ben de ilgileneceğini düşünmüştüm. Teklifim oldukça basit. Jaff ve Tracy'yi bulma işini bana bırak. Onları bulduğumda, kızın senindir. Zarar görmeden. Dediğim gibi, benim de kızlarım var. İnan bana, nasıl hisset-

tiğini anlayabiliyorum."

"Hiçbir şey anladığın yok. Bana sakın kızımın hayatını kurtarmanın umurunda olduğunu söyleme. Yapmak istediğin tek şey kanundışı yollardan edindiğin servetini artırmak."

"Eğer bundan iyi para kazanıyorsam yapabileceğim bir şey yok."

"Diğer insanların perişanlıkları üzerinden."

"İnsanlara istediklerini vererek."

"Onlara uyuşturucu satarak mı?"

"Buna ne tarafından bakarsan bak, *senin* de hayatın boyunca pek çok insanı mutlu ettiğin söylenemez, değil mi? Demek istediğim, canına okuduğun değersiz kötü adamlardan kaçı kıçları mosmor olana kadar beceriliyor? Korkmuş kaç tane genç çocuk geçici görevliler tarafından duştayken şişleniyor. Sen de etrafta dolayıp insanlara ışık ve mutluluk saçmıyorsun dostum, o yüzden bana o tepeden bakan tavrını takınma. Sakın bunu yüzüme vurmaya kalkma. Bir teklifi asla birden fazla kez yapmam."

Banks'in midesi bulandı. Çiftçi'nin teklifi çok cazipti, fazlasıyla cazipti ve onun dediğini yapabilirdi. Polisin müdahalesinden çok daha fazla başarılı olma şansı vardı. Bunu anlamak için Patrick Doyle olayına bakmak yeterliydi. Sonra Banks, Tracy'yi geri alacaktı ve Jaff... yani Jaff zaten işe yaramaz herifin tekiydi. Kimin umurundaydı?

Ancak bu Fanthorpe'la yakın ilişkiler içine girmek anlamına gelecekti. Ayrıca Tracy'nin sağ salim dönmesiyle bitmeyecekti. Daha fazla şey isteyecekti; içeriden sızdırılmış

biraz bilgi, şu konuda bir tüyo, bu konuda bir tüyo, bazı şeyleri, bazı ödemelerin yapılmasını görmezden gelmesi için nazik ricalar. Aradan fazla süre geçmeden, Banks aynada kendisine bile bakamayacak hale gelecekti. Ayrıca, Winsome da bir ahlak pusulası gibi oradaydı. Her şeye şahit olmuştu. Bu teklifi asla kabul etmez ve Çifti az önce kendisine ne kadar kaba davranırsa davransın, Banks için yalan söylemezdi.

"Peki ya Jaff?" dedi Banks. "Jaff'a ne olacak?"

Fanthorpe başka yöne baktı. "Neden umurunda ki? Bunun senin için neden önemli olduğunu anlayamıyorum. Ona zarar vermekle ilgilenmiyorum. Sadece paramı geri istiyorum. Elbette, her zaman Ciaran ve Darren'ın ona bir ders vermeyi uygun bulma ihtimalleri var. Yaptığı şeyler hepimizi etkiliyor, görüyorsun. Size yalan söylemeyeceğim. Jaff'ın yaptıklarının cezalandırılmaması söz konusu değil ve Ciaran her zaman nerede durması gerektiğini bilmiyor."

"Anlıyorum," dedi Banks. "Onu öldürecekler ya da onu senin öldüreceğin bir yere götürecekler."

Fanthorpe kahkaha attı. "Bak şimdi saçmaladın. Ben bir karıncayı bile incitemem. Ayrıca, o kadar uç noktada bir şeyden bahsetmiyorum." Viskisinden bir yudum aldı. "Belki işe geri dönmeden bir süre hastanede kalır. Sadece hafif bir ceza. Eminim sen bile bundaki şairane adaleti görebiliyorsundur. Yani, ne yaptığına bir baksana, bir polisi vurmuş. Ayrıca o azgın bir teke gibidir, Jaff öyledir. Kızın..."

Winsome yeniden araya girmeden Banks avucu dışarı dönük bir şekilde elini kaldırdı. "Yapma," dedi sessiz bir şe-

kilde. "Hepimizin iyiliği için başladığın bu cümleyi bitirme."

"Öyle olsun. Bunu ne kadar acı verici bulduğunu tahmin edebiliyorum. Dediğin gibi olsun. Sadece planlarımı onaylayacağını düşündüm, hepsi bu. Eğer onaylamazsan, kızının güvenliğinden sorumlu olamam."

Banks'e göre, 'Eğer kızımın saçının teline zarar verirsen, omurganı koparak ağzına tıkarım' konuşmasının yapılmasının zamanı gelmiş gibiydi ama bunu yapmanın bir anlamı yoktu. Şimdiye kadar Fanthorpe'la birbirlerini yeterince iyi anladıklarını düşünüyordu. Bunun yerine, "Senin gibiler, insanların kendilerinden çalmasına izin veremezler. Jaff kuşkusuz yavaş, acılı ve korkunç bir şekilde infaz edilecek ve seninle muhatap olan herkesin bundan haberi olacak. Hepsi ne olduğunu, nedenini ve bunu kimin yaptığını ve yoldan saptıkları zaman ne tehlikelerle karşılaşacaklarını bilecekler. Jaff'a yapacaklarınız bir dahaki sefer kendine fazla güvenen bir tip çıkıp da seni oyuna getirebileceğini düşünene kadar cemaatini düzene sokacak. Ben bunun bir parçası olamam."

"Ne önemi var ki? Önemsiz ayrıntılar üzerinde duruyoruz. Özellikle kızına ve meslektaşına yaptıklarından sonra Jaff'ı neden umursuyorsun? Tanrı aşkına Banks, onun öl..."

"Sana bunlardan bahsetmemeni söyledim."

Fanthorpe cümlesini yarıda kesti ve içini çekti. "Tamam, haydi ama," dedi. "Uyanıp neler olduğunu görme zamanı gelmedi mi? Burada gerçekten neyle uğraştığımızı görmenin zamanı."

Konuştukça Fanthorpe'un yüzü öfkesi, içki nedeniyle

kızarıyordu. Banks ona vurmak istiyordu. Yüzünün ortasına sert, ağır bir yumruk atmak ve kanın akışını izlemek. "Sanırım senin planına uymamın zamanı değil mi?" dedi. "Peki ne yapmam gerekiyor?" Banks, Winsome'un şaşkınlık içerisinde kendisine baktığını hissedebiliyordu, ancak onu görmezden geldi. Çok yakında nereye varmak istediğini görecekti.

"Hiçbir şey! İşin güzel yanı bu." Fanthorpe'un gri gözleri parladı. "Dediğim gibi hafif bir ceza o kadar. Sadece bana bırakman yeterli."

"Ciaran ve Darren'a mı demek istiyorsun?"

"İşe avantajlı başladılar. Bahse girerim benim bağlantılarım seninkilerden daha iyidir ve kızının ve Jaff'ın nereye gittiklerini senden çok daha kolay bulabilirim."

Bu doğru olabilir," diye ona katıldı Banks. "O zaman bilgileri benimle paylaş ve böylece her şeyi yasalara uygun ve göz önünde bir şekilde halledelim. Bu herkesi memnun edecektir. Ayrıca Ciaran ve Darren'ın cinayet ve müebbet hapis suçlamalarını da düşürürüm ve bu işe bulaştıysan senin de."

Fanthorpe başını iki yana salladı. "Hiç anlamıyorsun, değil mi? Hiçbir şey anlamıyorsun. Bunu yapayım ve bana ait olan şeylerin bir kanıt odasından kaybolmasına ya da hukuki formaliteler yüzünden bir odada yirmi sene kilit altında kalmasına izin vereyim, öyle mi? Mümkün değil."

"Geri almaya çalıştığın şey kanundışı bir şey olmalı ya da belki bir iki kilo kokaindir, öyle değil mi? Eğer öyleyse

bunun kesinlikle peşin bırakmayacağız."

"Bu seni hiç ilgilendirmez. *Seni* ilgilendiren şey Ciaran ve Darren'ın Tracy'nin peşini bırakmayacak olmaları. Buna odaklan."

Banks içinde bir ürpertinin dolandığını hissetti ve bunu hemen Fanthorpe'un canını yakmak için bir dürtü izledi. "Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu, Fanthorpe'un tehdidinin ta olarak ne anlamına geldiğini bilmesine rağmen. Winsome'ın empatisini ve aniden saldırmaya kalkışırsa kendisine engel olmak konusundaki kararlılığını sezebiliyordu. Harekete geçmeye hazır bir şekilde bekliyordu. Ama saldırmayacaktı.

Eğer işiyle ilgili diğer kısımlarından daha da çok nefret ettiği bir kısım varsa, bu da kendisini kanunları idame ettirmek ve kuralları uygulamaya adamış olmasından dolayı sık sık hissettiği acizlik ve yetersizlik duygusuydu. Herkes gibi zaman zaman kendisi de işin kolayına kaçtığı, arada sırada düşüncesizce ya da hatta yasadışı davrandığı oluyordu ama genel olarak erdemin ve iyiliğin tarafındaydı. Fanthorpe'un teklif ettiği şeyi yapması imkânsızdı. Tracy'yi geri alacak ve Jaff'ı yakalayıp aşağı alacak ve Fanthorpe, Ciaran ve Darren'ı da onunla birlikte götürecekti. Nevada Çölü'ndeki o akşam hayatıyla ilgili ortaya çıkan gerçeklerden ne kadar eminse, bundan da o kadar emindi. Sadece henüz bunu nasıl başaracağını bilmiyordu.

"Ne demek istediğimin oldukça açık olduğunu düşünüyorum," dedi Fanthorpe. "Ciaran ve Darren için kızın ve Jaff

arasında bir fark yok. İkisi de benim düşmanım. İkisi de aynı yolun yolcusu. Nasıl demek istersen. Bu işte beraberler. Eğer adamlarıma olayın başka türlü olduğunu söylersem, o zaman her şey söz verdiğim gibi gelişir. Kızın zarar görmeden kurtulur ve Jaff da adam gibi cezasını çeker."

"Ya dediklerini yapmazsam?"

"O zaman bu bela arıyorsun anlamına gelir. İşler farklı şekilde gelişir. Senin gibi diğer zamanlarda bu kadar zekice davranan bir adam bu durumda ahlakı diğer şeylerin üstünde tutsun ki?"

"Çünkü ben bir polisim Bay Fanthorpe ve bir polis olarak cinayete göz yumamam, değil mi? Çünkü ne kadar temize çıkarmaya çalışsan da olacak olan bu. Temelde bana, eğer uyuşturucunu ya da uyuşturucu paranı geri almama ve Jaffar McCready'ye istediğini yapmana, ki buna onu öldürmek de dahil izin vermezsem adamlarının kızıma zarar vereceklerinden emin olacağını söylüyorsun, öyle değil mi? Tamam, o bir suçlu olabilir, bu doğru, ama eğer senin dediğini yaparsam, benim de senden farkım kalmaz. Yemek zamanı açgözlülükle suları akan ağzını yukarı doğru açmayı başarabilen beş para etmez biri."

Fanthorpe viskisini boğazına kaçırdı ve bir kısmını da kazağının üzerine püskürttü. "Hay, yavaş biraz. Lanet olsun, bu biraz fazlaydı Banks," dedi parmağını Banks'e doğru uzatarak. "Bunu söylediğine pişman olacaksın. Ne olursa olsun buna pişman olacaksın. Ciaran ve Darren çoktan Londra'ya gittiler, benim emirlerimi bekliyorlar."

"Güzel, neden onları aramıyorsun? Sana engel olmuyoruz. Ama henüz onlara verecek emirlerin yok öyle değil mi? Sen de bizim bildiğimiz kadar şey biliyorsun. Muhtemelen daha da azını." Gülümseyerek başını olumsuz anlamda sallayan Winsome baktı.

Fanthorpe, uzun bir süre gözlerini dikip Banks'e baktı. "Seni anlamıyorum," dedi sonunda. "Seni hiç anlamıyorum. Sana basit bir anlaşma önerdim. Ben paramı geri alacağım. Hırsıza hafif ceza vereceğim. Sen de sağ salim kızını geri alacaksın. Sorun ne?"

"Sorun tam olarak da bu," dedi Banks, Winsome'a gitmeleri gerektiğini işaret ederek. "Senin bunu sorun gibi görmüyor olman. Bu akşam sana daha fazla rahatsızlık vermeyeceğiz. Bizi kapıya kadar geçirmene gerek yok."

"Bu yaptığın bilgece bir şey miydi?" diye sordu Winsome arabada Banks'in yanına otururken. "Onu bu şekilde sinirlendirmek?"

"Belki de değildi," dedi Banks. "Bilmiyorum. Ama cevap Fanthorpe değil. Eğer onu tutuklayabilseydim, tutuklardım ama elimizde onunla ilgili hiçbir şey yok. Henüz yok. Her ne kadar bundan çok zevk alacak olsam da, onu gözaltına alıp, bir süre bir sorgu odasında terletmek de bir işe yaramaz. İlk olarak, bunu yapacak vaktimiz yok ve ikinci olarak da ondan bir şey öğrenemeyeceğimiz kadar kurnaz. Bir saniye içinde yüksek ücretli avukatlar kadrosu kapımızda olurdu. Hayır, Çiftçi'yi doğru zaman geldiğinde yakalayacağız. Şu an için, yerel kuvvetlerden onun hareketlerini izle-

melerini isteyeceğim. En azından Ciaran ve Darren'ın, Jaff ve Tracy'nin oraya gittiğini düşündüklerinden dolayı Londra'da olduklarını öğrendik."

"Fanthorpe'un telefonlarını dinleyebilir miyiz? Ya da ceptelefonlarını?"

"O kadar vaktimiz yok," dedi düşünceli bir gülümsemeyle. "Ayrıca, muhtemelen kullan-at bir telefon hattı kullanıyordur. Sanırım onu baş aşağı asmayı, ona şiddet uygulayarak ağzından almayı hatta kargaburunla tırnaklarını sökmeyi bile deneyebiliriz ama bu ahlakı diğer şeylerin üzerinde tutmaktan çabucak vazgeçmemiz anlamına gelir, öyle değil mi?" Banks, Winsome'ın evrak çantasını gösterdi. "En azından parmak izlerini aldık."

"Fark ettiğinizi düşünmemiştim."

"*O kadar* da yorgun değilim. Aferin. İşimize yarayabilirler ve kayıtlarımızda onun parmak izleri yoktu."

"Tabii, şimdiye kadar yasadışı hiçbir şey yapmadı, değil mi?"

"En azından kesinlikle yakalanmadı."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Merkeze döneceğiz. Yeniden toplanacağız. Unutma, biz Justin Peverell'in soyadını biliyoruz, Çiftçi'yse bilmiyor. Ayrıca bizim de bağlantılarımız var bahse girerim ki bizim kaynaklarımız Fanthorpe'unkilerden iyidir. Ayrıca gizliden gizliye Jaff ve Tracy'nin henüz Londra'nın yakınlarında bir yerde olmadıklarından şüpheleniyorum. Bana çaldıkları aracın eski külüstür bir kamyonet olduğunu söyleyen sen değil

miydin? Saatte altmış kilometreden fazla gidemediğini? Söylediğin bu değil miydi?"

"Evet."

"Fanthorpe bunu da biliyor gibi görünmüyor. Gidip Madam Gervaise ve diğerleri Ian Jenkinson ve şu Quisling'li herifle ilgili bir ilerleme kaydetmişler mi bakalım."

Jaff'ın otel danışmasına doğru yürüyüp, en havalı aksanıyla danışmadaki genç ve güzel sarışınla konuştuğunu ve ona izinin takip edilemeyeceği kurumsal kartını uzattığında, Tracy'nin bütün umutları suya düştü. Hiç hata yapmıyordu. Kızın gülümsemesine ve beden diline bakılacak onursa, Jaff onu çoktan yatağa atmıştı.

Tracy tam o anda kaçmayı düşündü ama Jaff'ın söyledikleri, tehditleri ve gözünün önünde canlandırdığı görüntüler aklına geldi. Bir arabanın kapısının açılması ve birisinin onu arabanın karanlık içine çekmesi ya da onu arabanın bagajına tıkıp, eski kokuşmuş battaniyelerle boğmaları; bacağında ya da kalçasında görülmeyen bir iğne batması hissetmesi ve tanımadığı bir ülkede uyanması; diğer kızlarla birlikte, üzerlerinde sadece nereden geldiği belli olmayan bir esintiyle kımıldayan şeffaf, pembe, şifon kıyafetlerle derme çatma bir sahnenin üzerinde durması ve ona doğru tırmanan ön sıradaki adamların kötü niyetli bakışları. Elbette ki bunun saçma bir görüntü olduğunun farkına vardı ancak bu görüntüler , Jaff odalarını ayırtır, ara sıra kendisine dönüp sırıtır

ancak dikkatinin çoğunu önündeki sarışına verirken, onun birkaç adım gerisinde oturduğu yerde kalmasına neden oldu.

Jaff başarılı olmak için her şeye sahipt: düzgün kıyafetler, hoş bir ses, konuşma yeteneği, diğerlerine tepeden bakan duruşu ve melez olmasına rağmen altın rengi olan teni... Özel bir liseden ve Cambridge'den mezun olmuştu, baştan aşağı egemen çevrelerden gelmişti, onlardan biri gibi davranıyordu ve tehlikeli bir suçlu olsun ya da olmasın, bulunduğu yerden, kendi değerinden, konumundan ve doğru sınıfa ait olduğundan gayet emindi. Malikânede doğmuş gibi davranıyordu. Ne kadar gösterişli olursa olsun bu cahil ilçe otelinde hiç kimsenin, onun kaçmakta olan tehlikeli bir suçlu olduğundan şüphelenmek ya da onunla cinayetten aranan biri arasında bağlantı kurmak bir yana, isteklerini geri çevirmesinin imkânı bile yoktu. *Eğer* Annie öldüyse. Kulübeden çıktıklarından beri haberleri okuma ya da izleme şansı olmadığından dolayı Tracy'nin bunu bilme şansı yoktu. Jaff'ı izlerken Tracy'nin umutları gittikçe tükeniyor ve üzülüyordu ancak bir yandan da onun rol yapma kabiliyetine hayranlık duymadan edemiyordu, tabii eğer rol yapıyorsa. Jaff'ın pek çok yüzü olduğundan şüpheleniyordu ve bu da onlardan sadece bir tanesiydi.

Elinde bir anahtar ve yüzünde bir gülümsemeyle Tracy'ye döndü ve asansöre doğru kendisini izlemesini işaret etti. Sessizce dördüncü kata çıktılar, ıssız koridorda oda kapılarına, üzerinde boş içki şişelerin ve bardakların, yarım bırakılmış biftek ve karides kabuklarının bulunduğu olan tepsiler

konuşmuş odalarından yanında geçerek yürüdüler.

443 numaralı odaya girerken onları kimse görmedi. Odanın ne idüğü belirsiz bir manzarası vardı. Karşıdaki dik çatılardan başka hiçbir şey görülmeyen dar bir arka sokak ve onun ötesinde de dama tahtası düzenindeki pencerelerde birkaç ışık yanıyor olsa da, çoğunluğu karanlık olan bir iş kulesine bakıyordu.

Fırtına henüz patlak vermemişti ancak gökyüzü patlamaya hazır gibi sinirli bir şekilde fokurduyordu. Jaff kalın perdeleri kapattı. Perdelerin kapanması Tracy'nin kendisini klostrofobik hissetmesine neden oldu. Yine de, ne kadar kötü olursa olsun biraz manzara, kendisinden esirgenen ve bir daha asla içine giremeyeceği bir dünyadan şöyle bir bakış çalmak ona biraz umut vermişti. Kendi kendisine bu kadar ağlak olmayı kesmesini, Jaff'ın beynine yerleştirdiği korkuların çok güçlü olduğunu ve çok gergin olmasına neden olduğunu söyledi. Jaff, el bagajını pencerenin altındaki sıraya fırlattı ve el yordamıyla kendisi için hazırlamış olduğu plastik poşeti aradı. Bulunca poşeti Tracy'ye doğru tuttu ve kaşlarını kaldırdı. Tracy olumsuz anlamda başını salladı, yatağın kenarına oturdu ve kamburunu çıkararak kendisine sarıldı. Jaff omuzlarını silkti ve bir aynanın üzerine birkaç sıra kokain koydu. Hepsini burnuna çektikten sonra, izlenemez cep telefonunu kullandı. Tracy, onun Londra'daki Justin'i aradığını tahmin etti.

"Hazır mı? Harika... mükemmel... hey bu biraz fahiş bir... hayır, tamam, tartışmıyorum... evet, anlıyorum... ta-

mam. Bak Jus, eğer senin içinde uygunsa senin yerine gelmeyeceğiz, her ihtimale karşı, anlarsın ya, evet, birileri biri izliyorsa falan diye... evet. Tamam, bir yerlerde buluşmaya ne dersin? Heath'de mi... çok iyi. Highgate Gölü. Tabii ki bulabilirim. Sorun değil. Sabah bir aracımız olacak. Evet, öğle üzeri... seni ararım... görüşürüz dostum. Hayatımı kurtardın."

Telefonu kapattı, yatağın üzerine bıraktı ve sonra da ellerini çırparak yumruğunu havaya kaldırdı. "Kaçıyoruz!" Tracy bir tepki vermeyince ona doğru döndü. "Sabah Londra'ya gidiyoruz ve sonra da... egzotik bir yerlere. Kim bilir? Yani, en azından ben gidiyorum. Sorun ne mızmız şey? Bundan sonra hep böyle surat mı asacaksın? Yani, zaten sen orada surat asıp oturmadan da Blackwood'daki yağışlı bir hafta sonu kadar kötü bir durumdayız."

"Jaff," dedi Tracy. "Yorgunum ve korkuyorum. Seni neşelendirmek ya da eğlendirmek için burada değilim. Ben senin tutsağınım, hatırladın mı? İstediğim tek şey eve gitmek. Lütfen beni yalnız bırak."

"Eski lanet defterleri açıyoruz, değil mi? Alttan alamaz mısın? Bir şansın varken biraz kokain kullanmalı ve tadını çıkarmalısın."

"İstemiyorum."

"Sen bilirsin. Tüm gece bizim."

Tracy bu düşünceyle ürperdi. Jaff'ın bunu fark ettiğini düşünmüyordu. Oda oldukça genişti, ancak odada iki kişilik büyük yatağın baskın olduğunu fark etmemek mümkün de-

ğildi. Tracy, eğer uyuyabilirse, memnuniyetle banyoda uyuyabilirdi ancak Jaff'ın aklındakinin bu olduğundan emin değildi. En başta, Tracy'nin gözünün önünden ayrılmasını istemiyordu. "Televizyonu açabilir miyiz?" diye sordu.

"Neden?"

"Haberleri izlemek istiyorum. Bir şeyler söyleyebilirler... şey hakkında... biliyorsun."

"Bizim zaten bilmediğimiz bir şey söyleyemezler," dedi Jaff. "Aç mısın? Oda servisini çağırayım mı? Ne yemek istersin?"

"Bilmiyorum. Sen ne istersen."

"Ben ne istersem mi?"

"Evet."

"Tamam. Pizzaya ne dersin?"

"Pizza iyi."

"Neli olsun?"

"Bilmiyorum. Fark etmez."

"Mantar mı? Soğan mı? Zeytin mi? Acılı İtalyan sosisi. Ançüez olur mu? Ananas?"

"Onlar iyi."

"Bir şişe de şarap. Bir şişe kırmızı şarap ısmarlıyorum, olur mu?"

"Eğer istiyorsan."

"Eğer istiyorsam. Burada sadece ben yokum Francesca, biliyorsun. Bana biraz yardım edip cesaretlendiremez misin? *Sen* ne istiyorsun?"

"Bir şişe kırmızı şarap güzel."

"Tamam. Bir pizza ve bir şişe kırmızı şarap ısmarlıyorum. Başka bir şey?"

"Hayır, şimdi değil."

"Belki biraz da şişe su, ha ne dersin? Dikkatli olmaktan zarar gelmez. Gazlı mı sade mi?"

"Fark etmez," dedi Tracy. "Ben çeşme suyu da içerim."

"Gazlı," dedi Jaff. "Tamam. Güzel. Güzel." Bacağı kokainden dolayı titremeye başlamıştı ve telefona gitmek için bir hamle yapmıyordu. "Madison'a ne dersin?"

"Madison mu?"

"Evet. Danışmadaki sarışın kız. Amerikalı. Bahse girerim bize katılmak ister. Gidip o da bizimle biraz içmek ister mi diye bakayım mı? Biraz eğlence ve oyun? Belki üçlü bir sevişme?"

"Benim için zahmet etme. Muhtemelen meşguldür zaten."

"Sanırım."

"Bak, benim telefon etmemi ister misin?" Tracy ayağa kalkıp telefonun yanına gitti. "Eğer istersen ben arayabilirim."

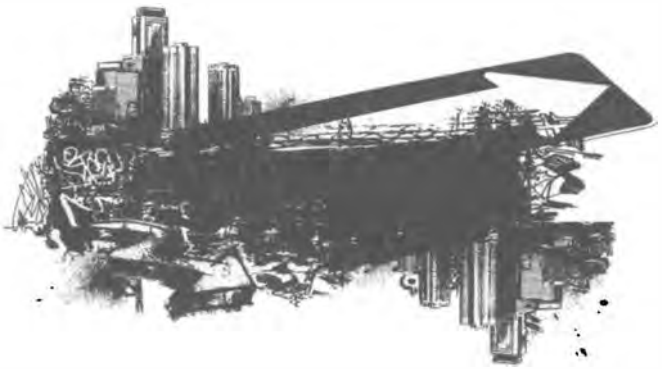
Jaff hızlı bir şekilde Tracy'ye engel olurken parmağını salladı. "Zekice bir deneme," dedi. "Elbette ki Madison'la iletişim kurup senin babanla konuşturacak gizli bir kodunuz vardır. Babandan hoşlanıyorsun, değil mi? Hatta belki seviyorsundur bile. Ben benimkinden nefret ederdim. Ben ararım." Telefonun yanına gitti ve yeşilbiberli, sucuklu ve tavuklu bir pizzayla bir şişe şarap ısmarladı ve telefonu kapattı.

Sonra dudaklarını yaladı, Tracy'nin yanına geldi, rahatsız edecek kadar yakınına. Tracy yavaşça arkaya gitmeye başladı. "Ama beklerken," dedi, "neden biz...? Yani demek istediğim aradan epey zaman geçti. Biraz iştahımızı açalım mı? Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Sadece ikimiz olsak da."

"Sevişelim mi demek istiyorsun?" dedi Tracy, sesinin hissettiği kadar güvensiz çıkmadığını umarak. "Olan her şeyden sonra mı? Sevişmek mi istiyorsun? Sen gerçekten hastasın. Şaka yapıyor olmalısın."

Ancak Jaff'ın yüzündeki ifade şaka yapmadığını söylüyordu. "Sana ne kadar hasta olduğumu göstereceğim," dedi. "Ne kadar şaka yapıp yapmadığımı da."

Tracy onun elinin boynunu kavradığını ve kendisini arkasındaki yatağa doğru ittiğini hissetti. Dizlerinin arkası yatağın kenarına çarptı, bacakları büküldü ve arkaya düşmesine neden oldu. İşte o zaman Jaff'ın şaka yapmadığını anladı.

15

Annie Cabbot kendisini okyanusun derinliklerinden yukarı çekmeye çalışıyor gibi hissediyordu. Koyu yeşil sislerin arasında dev gölgeler etrafını sarıyor, yapışkan deniz eğreltiotları suda dalgalanıyor, Annie su yüzüne çıkmaya çabaladıkça hareketlerini engellemek için kollarına ve bacaklarına dolanıyor, onu geri çekiyorlardı. Ne kadar tekmelese, kıvransa da onu bırakmayan görünmez dokunaçlarla savaşıyordu. Suyun basıncı göğsüne, ciğerlerine baskı yapıyor, bu nedenle nefes alamıyor, dokunaçlar onu aşağı çekerken boşu boşuna sallanıyordu. Ağzını açarak nefes yerine bolca tuzlu su yuttu ve aniden serbest bir şekilde yüzmeye başladı, serin bir şekilde bir kozaya sarmalanmış bir şekilde yukarı, daha yukarı çıkmaya başladı.

Annie'nin ilk hissettiği şey acı, ikincisiyse panik oldu. Boğazına takılmış bir şey vardı ve bunun kendisini boğduğunu hissediyordu. Çılgınca atan kalbini kontrol etmeye çalışırken, etrafını çevrelemiş olan makinelerin uğultularını ve

biplemelerini duyabiliyordu. *Tamam*, dedi kendi kendisine, gözlerini açar ve loş ışığa gözlerini alıştırmaya çalışırken. Sakin ol. Bir hastanedesin. Makinelere bağlısın. Birinin yanında olduğunu hissediyordu –Ray, babası– ama sonunda aslında yalnız olduğunu fark etti.

Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu ve neden olduğu hakkında aklında çok az şey vardı ancak bir odada yalnız olduğunu, yatağının otuz derece hafifçe kaldırılmış olduğunu biliyordu. Boğazından çıkanla beraber göğsünde de tüpler vardı ve elinin üzerinden çıkan kateterlere bağlı damar yolu serumları yukarı asılmıştı. Yatağın kenarına asılmış kan, plazma ve şeffaf bir sıvı torbaları vardı. Onların arkasındaki gösterge ekranları tansiyonunun yüz yirmi beşe yetmiş sekiz kalp atışınınsa dakikada yetmiş dokuz olduğunu gösteriyordu. Rahatlamaya çalıştı. *Böyle daha iyi*, diye düşündü. Ancak boğazı hâlâ acıyordu ve nefes alışı da hâlâ uyanırken gördüğü rüyadaki gibi hissettiriyordu.

Kendi durumunu, çeşitli ağrı ve acılarını, iğne ve makineleri değerlendirdikten sonra bir şeyin diğerlerinin önüne geçtiğini fark etti: Hâlâ hayattaydı. Belki ölüyordu, nefes almasını bir makine sağlıyordu, hatta belki de ölmüş ve geri getirilmişti ama şu anda hayattaydı. Beyni, adeta ılık yünle doldurulmuş gibi yavaş ve yorgundu, hafızası zayıf ve güçsüzdü, ama hâlâ çalışıyordu. Aynı zamanda burnu, kulakları, kolları, bacakları ve gövdesi de yerindeydi. En çok acıyan yeri göğsü ve sırtıydı. Ağrı kesiciler bunu biraz hafifletmişti ama yeterli derecede gidermemişti. Önünde, arkasında ve

içinde boynundan karnına kadar, her yeri morarana kadar dev bir kriket sopasıyla dövülmüş gibi hissediyordu. Belki de gerçekten dövülmüştü. Belki de burada olmasının nedeni buydu. Yine de ayak parmaklarını hissedebiliyor, hatta onları oynatabiliyordu, ayrıca parmaklarını da açıp kapatabiliyordu bu nedenle boynunun ya da sırtının kırılmadığını biliyordu.

Annie, bulanık bir şekilde odasının dışındaki insanların normal işlerine devam ettiklerini hissedebiliyor, konuşmaları, kahkahaları ve yapılan anonsları boğuk bir şekilde duyabiliyordu. Ancak etrafta bir saat yoktu ve kendi kol saatinin nerede olduğunu da bilmiyordu, bu nedenle de saatin kaç olduğu ya da gündüz mü gece mi olduğu konusunda bir fikri yoktu. Orada, ayılırken zihnine üşüşen korku ve panik görüntülerini aklından atmaya ve sakinleşmeye çalışarak yattı. Korkunç derecede susamıştı ve yatağının yanında plastik bir bardak içinde su ve bir kamış olduğunu gördü, ancak sonra boğazına sokulmuş olan boru yüzünden hiçbir şey içemeyeceğini fark etti. Kimseye seslenemezdi de. Paniğe kapılmaya başladığını hissederek bir çıngırak ya da elektrikli zil arandı ve bir düğme bularak bastı. Daha bunu yaparken, insanların aceleyle odaya doluştuklarını fark etti ve bunlardan biri kesinlikle her zamanki gibi sakallı ve saçı başı dağınık olan Ray'di. Konuşamıyordu ancak kalbi babasına duyduğu sevgiyle ağrıyordu ve orada, doktorların ve hemşirelerin kendisini boğmakta olan boruyu çıkarmasını bekler ve harcadığı çabadan dolayı bitkin bir şekilde yatarken, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünden emindi.

Perşembe akşamı toplantı odasından bulunan herkes yorgundu, ancak içlerinden hiçbiri Annie'yi vuran kişi adalete teslim edilmeden ve Banks'in kızı kurtarılmadan önce uyumayı düşünemezdi. Odada, Banks, Winsome ve Gervaise'le birlikte Doug Wilson, Geraldine Masterson, Vic Manson, Stefan Nowak ve Trafik, Devriye ve İletişim Birimleri'nden birkaç üniformalı polis bulunuyordu. Şimdiden Vic Manson'ın, Çiftçi'nin eline aldığı fotoğraftan aldığı parmak izlerinin Erin Doyle'un evinde bulunan otomatik Smith & Wesson'un fişek haznesindekilerle uyuşmuş olması morallerini yükseltmişti. Bu, Çiftçi, McCready ve Marlon Kincaid cinayeti arasında bir bağ olduğu şüphelerini teyit ediyordu. Ancak seçim kütüklerinde Justin Peverell'in kaydı yoktu.

Banks ve Winsome, herkese Victor Mallory ve Çiftçi'ye yaptıkları ziyaretleri anlattıktan sonra Gervaise, "Sanırım artık herkesin heyecanlı ve gergin olacağı aşamaya yaklaşıyoruz," dedi. "Bu denklemin pek çok yönü var." Doug Wilson ve Geraldine Masterson'a baktı. "Batı Yorkshire Cinayet Masası ve Büyük Suçlar'dan ne öğrendiniz?"

Wilson, Geraldine Masterson'un konuşması gerektiğini işaret etti. "Pek fazla şey öğrenemedik, efendim," dedi Geraldine. Bu kadar seçkin bir topluluğun önünde ilk kez konuşmaktan dolayı gergin olduğu belliydi. "Emniyet Amiri Quisling, Marlon Kincaid'in cesedinin 6 Kasım 2004 günü erken saatlerde, Leeds, Woodhouse Fundalıkları şenlik ate-

şinin yakınlarında bulunduğunu onayladı."

"Koşan biri tarafından mı?" diye sordu Banks. "Yoksa köpeğini gezdiren biri mi bulmuş?"

"Hayır, efendim. Birinin alevlere su dökmesi, ateşin söndüğünden emin olması gerekiyormuş. O bulmuş. Sağlık ve Güvenlik Birimi."

"Yani Sağlık ve Güvenlik sonunda bir işe yaramış," dedi Banks. "Bak sen şu işe. Devam et."

Geraldine Masterson ona gergin bir şekilde gülümseyip devam etti. "Ceset kısmen yanmış, ancak olay yeri incelemesi kısa süre içinde vurulmuş olduğunu ortaya çıkarmış. İki kere. Zaten mermi ve kovanların karşılaştırılmasıyla ilgili sonuçları biliyorsunuz. Bay Quisling şenlik ateşindeki herkesi bulmanın zor olduğunu söyledi. Görünüşe göre oldukça büyük bir partiymiş; canlı müzik, dans ve fazlasıyla içki varmış. Ateşi söndürenler başta şansız bir sarhoşun yanlış yere düşerek yandığını düşünmüşler."

"Eminim işin içinde uyuşturucu da vardır, değil mi?" diye sordu Gervaise.

"Evet, efendim."

"Ian Jenkinson, Bay Quisling'den daha konuşkan mıydı bari?"

Geraldine Masterson, bu akşamüzerinde okul ceketi ve kravatına benzeyen kıyafetler olan ve Harry Potter'a her zamankinden daha fazla benzeyen Doug Wilson'a yan bir bakış attı. Uzun kızıl saçları, yeşil gözleri, geniş alnı ve beyaz teniyle Geraldine Masterson'a da kolaylıkla Hogwarts öğren-

cilerinden birinin ismi verilebilirdi ancak henüz bir takma isim verilecek kadar uzun süredir aralarında değildi. Bu tür konularda oldukça iyi olan Annie Cabbot, bir keresinde onun Rafael öncesi dönem ressamlarından Dante Gabrielle Rossetti tarafından ölümsüzleştirilen model Elizabeth Siddal'a benzediğini söylemişti ama bu takma isim olacak bir şey değildi.

Doug Wilson gözlüklerini düzeltti ve konuyu anlatmaya devam etti. "İster inanın ister inanmayın, Ian Jenkinson şu anda papaz olmak için çalışıyor. Bölge papazı olmak istiyor. İngiliz Kilisesi. Oldukça dindar biri haline gelmiş. Sofu ya da öyle bir şey değil ama geçmişi için tövbe edip dine yönelmiş."

"Sanırım rehabilitasyon diye bir şey olduğu için Tanrı'ya şükretmemiz gerek," dedi Gervaise. "Devam et."

"Eastvale'den şenlik ateşine gelen ve kurbanı tanıyan Jenkinson'a göre, Marlon Kincaid, Çiftçi isimli bir adam tarafından bölgeden uzaklaştırıldığını ama taşralı bir hödüğün lafını dikkate bile almayacağını söyleyerek böbürleniyormuş. Görünüşe göre Marlon büyük işlerin içinde değilmiş, arada sırada öğrencilere biraz esrar ve ekstazi satıyormuş ama bu bölgenin kendisinin olduğunu düşünüyormuş. Bu da tüm bölgenin sadece kendi kontrolü altında olduğunu varsayan Çiftçi'nin kulağına gitmiş."

"Böylece o da Kincaid'i diğerlerine ibret olsun diye cezalandırmak mı istemiş?"

"Sanırım öyle, efendim."

"Jenkinson vurulma olayına şahit olmuş mu?"

"Olmadığını söylüyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Evet, efendim. Din falan yüzünden değil. Gerçekten geçmişinden pişman görünüyor; uyuşturucu, uyuşturucu satıcılığı. O akşam çok fazla havai fişek atıldığını söyledi, çok yüksek sesli bir müzik varmış ve bir sürü insan çok sarhoşmuş. İnsanlar yerde sızıp orada uyumuşlar. İnsanların silahın ateşlendiğini duymamış ya da Kincaid'in öldüğünü fark etmemiş olma ihtimalleri yüksek."

"Muhteşem," dedi Banks. "Jenkinson, Jaff McCready'yi tanıyor mu?"

"Tanımadığını söylüyor. Ama gecenin oldukça geç saatlerinde Asyalı bir herifin sinsice uzaklaştığını *gördüğünü* söyledi. Siyah deri ceket giyiyormuş ve ellerinden birini ceketinin ön tarafında tutuyormuş. Bilirsiniz Napolyon tarzında, sanki saklamaya çalıştığı bir şey varmış gibi."

"Bir tabanca saklıyormuş gibi," dedi Banks. "O zaman bunu Emniyet Amiri Quisling ve ekibine söylemiş mi?"

"Hayır. İlk olarak her şeyin çok bulanık olduğunu –kendi de ayık olmaktan oldukça uzakmış– ve ikinci olarak da en son istediği şeyin polisin suçlamalarından dolayı peşini bırakmayıp, kendisini bir daha rahatsız etmesi olduğunu söyledi. Bizim ona çamur atacağımızı, rahatsız edeceğimizi falan düşünmüş. Bir an önce ifadesini verip, Eastdale'e dönmek istemiş."

"Hım," dedi Banks. "Eastdale'de onunla konuştuğum

zaman bunlardan bana da bahsetmemişti, ama Çiftçi ve Kincaid arasındaki düşmanlığı ima eden bir şeyler söylemişti. Onu zorladığımda da Çiftçi'nin kim olduğunu hatta bunun onun ismi mi yoksa kendisine verilen bir lakap mı olduğunu bile bilmediği konusunda ısrar etmişti. O zamanlar, Jaff McCready'nin adı bile geçmiyordu."

"Eğer fişek haznesinde Çiftçi'nin parmak izleri varsa," dedi Gervaise, "ve silahı ateşleyen kişi de muhtemelen McCready'yse, o zaman büyük ihtimalle McCready'ye silahı veren ve bu işi yaptıran kişi Fanthorpe. Bir deneme ya da kabul töreni geleneği gibi. Böyle bir şey olabilir mi? Kendini ispatlaması için."

"Mümkün," dedi Banks. "Ve şimdi de Erin Doyle'un yaptıklarından dolayı aralarının bozulması hızlanan hırsızlar arasındayız."

"McCready tabancayı Çiftçi'ye karşı bir koz olarak kullanıyor olabilir mi?"

"Sanmam," dedi Banks. "Çiftçi oturduğu yerde oturup böyle bir şey olmasına izin verecek türden bir adam değil. Hayır, eğer McCready tabancayı ona karşı kullanmaya çalışsaydı, göz açıp kapayana kadar Ciaran ve Darren'ı onun dairesine gönderirdi ve McCready'nin parçalanmış kanalda bulurduk. Eğer Çiftçi, Kincaid'i vurması için tabancayı McCready'ye verdiyse, onu hâlâ elinde tuttuğu hakkında Hiçbir fikri olmadığından emin olabilirsiniz."

"O zaman neden?" diye sordu Winsome.

"Kendini güvence altına almak için olabilir?" dedi

Banks. "Ya da belki de büsbütün aksi bir tip olduğu içindir? McCready ve dostu Mallory silahları seviyorlar. Bu onların hobisi ve Batı Yorkshire hâlâ Mallory'nin uyuşturucu laboratuvarını arıyor. Bulduklarında bir Baikal zulası da bulma ihtimalleri var. Smith & Wesson iyi bir tabanca. Çiftçi mutlaka McCready'ye iş bittikten sonra ondan kurtulmasını söylemiştir ama kendini beğenmiş pislik silahı tutmaya karar vermiş. Kendi parmak izlerini sildikten sonra Çiftçi'nin parmak izlerinin hâlâ fişek haznesinde kalacağını biliyordur. Belki de kendisine bir çeşit güç ya da güvenlik sağladığını düşünüyordur, değil mi?"

"Mantıklı," dedi Gervaise.

"Her neyse," diye devam etti Banks. "Elimizde bir sürü bilgi kırıntısı var ve bunları birleştirdiğimizde ortaya bir şey çıkıyor gibi ama her şeyden önce, bu işi bir sonuca vardırmak istiyorsak, Justin Peverell'in Highgate'deki lanet adresini öğrenmemiz gerekiyor. En iyi sonucu elde etmek için beklemek gerekiyor ve sonuç bu kadar riskli ve tehlikeli olduğunda kimse beklemekten hoşlanmaz. Sokakları gözetleme sürecini hızlandırmamız gerekiyor. Eğer kamyonet hâlâ bozulmadıysa, M1 otobanında bir yerde tekleyerek ilerliyor olabilirler."

"Peki ya bozulduysa?" dedi Gervaise.

"O zaman yolları üzerinde bir yerde saklanıyorlardır ve McCready çılgınca başka bir aracı nereden bulacaklarını düşünüyordur."

"Otobanlardaki tüm devriye ekipleri yavaşça Londra'ya giden beyaz bir kamyonet için gözlerini dört açmış durum-

dalar," dedi Gervaise. "Ve eğer yol üzerinde geceyi geçirmek için herhangi bir yerde durmuşlarsa, bu bize Justin'in izini bulmak için daha da fazla zaman kazandırır. Kilit nokta o. nerede yaşadığını öğrendiğimizde evinin yerini de belirleyebiliriz."

"Doğru," dedi Banks. "Ama McCready oyalanmak istemeyecektir. O ya da bu şekilde en kısa sürede yeniden yola çıkacaktır. McCready'nin Justin'e ya da onun kendisine sağlayacağı şeylere ihtiyacı var. Sonra ortadan kaybolacaktır ya da en azından o böyle düşünüyor."

"Peki ya Tracy?" diye sordu Gervaise.

"Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum," dedi Banks. "McCready'nin ona zarar vermesi için bir neden göremiyorum. Fanthorpe ne derse desin Ciaran ve Darren'ın da. Diğer taraftan, McCready istediğini elde ettikten sonra, Tracy'nin gereksiz bir yük haline geleceğini de görebiliyorum. Bu yüzden onlara ilk önce biz ulaşmalıyız."

"Tüm ülkedeki Silahlı Müdahale Ekipleri harekete geçmeye hazır bekliyorlar," dedi Gervaise.

Banks tatsız bir şekilde gülümsedi. "Şimdi, bu neden kendimi rahatlamış hissetmeme neden olmadı acaba?"

"Çiftçi'yi hemen gözaltına almalı mıyız?" diye önerdi Gervaise. "Artık daha önce fotoğrafın üzerinden aldığınız parmak izlerinin, Smith & Wesson'un fişek haznesi üzerindekilerle eşleştiğini bildiğimize göre, onu biraz daha zorlayabiliriz."

"Bunun bir işe yarayacağını düşünmüyorum," dedi Banks. "Bize hiçbir şey söylemeyecektir ve avukatları da onu

birkaç dakika içinde serbest bıraktıracaktır. Ayıca bu da sadece onun fişek haznesine dokunduğu anlamına geliyor. Marlon Kincaid'i öldüren silahı ateşlediğine dair kanıtımız yok. Aslında, çok büyük ihtimalle bunu yapmamıştır da. Şenlik ateşine hiç gitmediğine eminim. Orada olmadığını kanıtlayacak sağlam şahitleri de olacaktır."

"Ama Çiftçi'nin isminin bu soruşturma sırasında geçtiğini siz kendiniz söylediniz," dedi Winsome.

"Çiftçi'nin ne anlama geldiğini ya da kim olduğunu bilmeyen Ian Jenkinson tarafından. Hâlâ onu tutuklamak için elimizde yeterli..."

"Adaleti yanıltmak? Polisin zamanını harcamak?" diye önerdi Gervaise.

"Bunlardan daha ciddi bir şey bulana kadar beklesek daha iyi olur. Onu yakından izlesek iyi olur. Bizim..."

"Endişelenme Alan. Ripon'dakiler onu yakından takip ediyorlar. Bir yere gittiği yok."

"Gitmesine gerek yok. İhtiyacı olan her şeyi rahat ve küçük çalışma odasının konforunda otururken de yapabilir. Darren ve Ciaran'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Londra'daki tüm otelleri kontrol etmemiz imkânsız," dedi Gervaise. "Ayrıca, özel bir mülkte de kalıyor olabilirler. Bildiklerimiz sadece senin bize söylediklerinden, yani Londra'da bir yerlerde oldukları ve kendilerine verilecek emirleri beklediklerinden ibaret."

"Fanthorpe'un mülklerini kontrol ettiniz mi?"

"Hayır. Londra'da bir mülkü yok. En azından kendi adı-

na ya da bulabildiğimiz şirketleri adına yok."

"Lanet olsun. Yani yine bekleyip görme durumuna geri döndük."

"En azından, Fanthorpe, tabanca, McCready ve faili meçhul bir cinayet arasında bir bağlantı olduğunu *biliyoruz*," dedi Gervaise. "Birkaç kayıp parçayı bulduktan sonra bu işi çözebiliriz."

"Gezici ekipler de Justin Peverell'in peşindeler," dedi Winsome. "İstihbarat Bürosu da. İnsan kaçakçılığı için yerleştirdikleri muhbirleriyle görüşüyorlar. Bazı riskler alıyorlar. Ellerinden geleni yapıyorlar."

"Biliyorum," dedi Banks. "Ve bunu takdir ediyorum. Onları eleştirmiyorum. Sadece bitkin bir haldeyim, hepsi bu."

"Neden eve gitmiyorsun?" dedi Gervaise. "Ya da kaldığın pansiyona. Bir süre ayaklarını uzatıp dinlen, eğer uyuyabilirsin biraz uyu. Burada bir işe yaramıyorsun. Yapmamız gerekenleri yapmak için yeterli sayıda adama sahibiz. Belki gözlerin kendiliğinden birkaç dakika için kapanıverir, bilemezsin ki. Biz burada çalışmaya devam edeceğiz ve herhangi bir şey olduğu anda sana haber vereceğiz."

"O anda mı?"

"O anda."

"O zaman gidebilirim. Peki ya Annie?"

"En son duyduğumda, durumunu koruyordu," dedi Gervaise. "Babası yanında. Onunla ilgili bir şey öğrenirsem de seni ararım." Banks'in tereddüt ettiğini gördü. "Endişelen-

me," diye devam etti. "Ben burada senin yerine bakarım. Şimdi görev ve aksiyon dağıtımı yapacağım. Winsome, senden Londra kolunu zorlamaya devam etmeni istiyorum. Birileri bir şeyler biliyor olmalı. Orada birileri muhtemelen Justin Peverell'i tanıyor olmalı."

"Tamam, efendim," dedi Winsome. "Zaten birkaç kanaldan soruşturuyorum."

"Güzel. Ama unutmayalım, Ciaran ve Darren da Justin'in peşinde ve onların Justin'i bizden önce bulma ihtimallerinden hiç hoşlanmıyorum."

"Ben de," dedi Banks. "McCready'nin ve Tracy'nin de hoşuna gitmeyecektir. Ciaran geçen son birkaç gün içinde fazlasıyla ön sevişme yaptı ve birisiyle işin sonuna kadar gitmeye hazırdır." Süklüm püklüm bir şekilde Winsome'a baktı. "Kullandığım mecaz için kusuruma bakma."

Winsome hiçbir şey söylemedi.

Kapı hızlıca çalındı ve elinde sarı bir mesaj kâğıdı olan bir polis memuru göründü. "Böldüğüm için üzgünüm, efendim," dedi Emniyet Amiri Gervaise'e. "Ama önemli, bir an önce bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Nedir delikanlı? Söyle," dedi Gervaise.

"Komiser Cabbot hakkında Cook Hastanesi'nden haber geldi. Bilinci yerine gelmiş."

Gervaise gülümseyerek Banks'e döndü. "Alan? Sanırım bu planlarını biraz değiştirecektir."

"Elbette," dedi Banks. "Uyku bekleyebilir. Arabayı sen mi kullanacaksın Winsome?"

"Memnuniyetle."

Çiftçi kendisini Banks ve Winsome'ın ziyaretinden sonra huzursuz hissediyordu. Ellerinde kendisinin aleyhinde hiçbir şey yoktu ve asla olmayacaktı. Sattığı hiçbir şeye asla dokunmaz, hiçbir evrak saklamazdı ve ismini bilen kişiler de bunu başkasına tekrarlamayacak kadar akıllılardı. Biri bir keresinden ismini ağzından kaçırmıştı ama bu birkaç sene önceydi ve Ian Jenkinson isimli hayatta kalan çocuk kimden ya da neden bahsettiğini bilmiyordu. Çiftçi, genç delikanlının bugünlerde kiliseye girmek için çalıştığını duymuştu. Aferin ona. Yıllar içinde yollarının kesiştiği insanların izlerini takip etmeyi severdi ve insanın bir bölge papazına ne zaman ihtiyacı olacağı belli olmazdı.

Ayrıca, çocuk eskiden uyuşturucu kullanıyordu. Çiftçi artık uyuşturucu kullananları işe almıyordu. Bu işte, zihninin açık olması gerektiğini fark etmişti ve bu da ilk olarak kendi mallarına bulaşmamak anlamına geliyordu. Aynı bir bar sahibi gibi. Bir kere ürettiğin şeyin tadına bakmaya başlarsan, bu bittiğin anlamına gelirdi ve bardaki tüm müşteriler gittikten sonra bir bar taburesinde uyuklarken bar yanıp küle dönebilirdi. Hayır. Kötü alışkanlıklardan uzak durmak iyi bir prensipti. Tek prensip. Öyle olmak zorundaydı. Bunun arada sırada güzel bir İskoç viskisinin tadını çıkarmaması gerektiği anlamına gelmediğini düşündü bardağını doldururken.

Jaff'ın de her zaman endişelenmesi gerekenlerden biri olmasının nedenlerinden biri de buydu. Çiftçi, Jaff'ın de

uyuşturucu, çoğunlukla da kokain kullandığını biliyordu ama Jaff o kadar zeki, o kadar hızlı, öylesine öldürücü ve acımasızdı ki bir şekilde bu alışkanlığı gözüne önemli görünmemişti. Bazı insanlar, beyin fonksiyonlarını değiştiren maddelere oldukça dayanıklı oluyorlardı. Uyuşturucu etkisindeyken her zamankinden daha iyi, en azından her zaman oldukları kadar iyi çalışırlardı ve Jaff da onlardan biriydi ya da öyle görünmüştü.

Çiftçi ona daha işin başında ona, eğer herhangi bir madde yüzünden kafasının iyi olduğunu görürse, o anda işine son vereceğini söylemişti ve böyle bir durum olmamıştı da. En azından Fanthorpe'un bildiği kadarıyla. Fanthorpe, birebir yaptıkları görüşmelerden herhangi birine kafası güzelken katılıp katılmadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey Jaff'ın düşünme kabiliyetinin her zaman keskin ve mantıklı olduğu ve onun katkılarının para kazanmalarını sağladığıydı. Jaff kendini beğenmiş biriydi ve her zaman kendisini bir çalışandan çok eşit bir ortak gibi görmeyi seviyordu ve Çiftçi bir bakıma bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Kesinlikle Jaff'ın belli bir noktaya kadar böyle düşünmesi konusunda istekliydi.

Ancak artık işler fazla ileri gitmiş ve o nokta çoktan geçilmişti. Eğer hızlı ve kararlı bir şekilde davranmazsa ve sorunun kaynağını kökten yok etmek konusunda yapması gereken şeyi yapmazsa, kolaylıkla koltuğu başkasına kaptırabilirdi. Kendisi onu çözümün bir parçası haline getirmeye çalışırken, Banks'in kızı gerçekten sorunun bir parçası haline gelmişti. Artık o da Jaff'ın kaderini paylaşmak zorundaydı

ve ondan sonra her şey yeniden yoluna girecekti. Ciaran ve Darren makul bir süre için denizaşırı bir yerlere gideceklerdi ve işlemler de aynı kış uykusuna yatmış bir hayvan gibi, işlerin devam edebilmesi için gerekli olan minimum hıza inip yavaşlayacaktı. Bu konu yatıştığı zaman kendisi de normal hayatına geri dönecekti.

Çiftçi, sandalyesinin yumuşaklığına uzandı, Ardbeg viskisini yudumladı ve parlayan lambrileri, yarış manzaralı fotoğrafları, kristal içki sürahilerini ve süslü dolapları inceledi. Şu an çalan parçanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da klasik müzik çalmaya devam ediyordu. Müzik yatıştırıcı ve sakinleştiriciydi. Yaylı çalgılar, nefesli sazlar; tiz ve yüksek sesli bando yoktu ve önemli olan da buydu. Bir Küba purosu yaktı.

Polisler hiçbir zaman anlayamayacaktı. Bir milyon yıl yaşasa da anlayamayacaktı. Eskiden, herkesin çizgisini koruduğu günlerde polisler masum adamları döverek itiraf ettirirler, hatta bazılarını asarlar, bahşiş ve rüşvet alırlar, el konulmuş uyuşturucuları yeniden satarlar ve kontrolden çıkmış gücün çılgınlığı ve karmaşasına kapılırlardı. Ancak her şeye rağmen onlara nasıl davranacağınızı bilirdiniz.

Polis ve Cezai Delil yasası işleri biraz düzene sokmuştu ancak hiç kimse George Fanthorpe'u bu tür şeylerin hâlâ olmadığına, şüphelilerin lapa haline gelene kadar dövülmediğine ve polislerin arasında rüşvetçilerin bulunmadığına inandıramazdı. Bir de Banks gibi, başına buyruk, kötü çocuk olarak tanınan, kızının hayatını kurtarmak için parmağını bile

oynatmayan tipler vardı. Ne dünya ama. Tuhaf.

Jaff nasıl da değişmişti. Fanthorpe altı yıl önce The Calls'daki lüks bir restoranda onunla ilk karşılaşmalarını hatırlıyordu. Beraber yemek yediği kişilerden biri yan masada çekici iki kızla oturan Jaff'ı tanıtmıştı. "Demek sen Jack McCready'nin oğlusun," demişti Fanthorpe ona elini uzatarak. "Ruhu şad olsun. Onunla hiç tanışmadım ama eski günlerde ona para kaptırmışlığım vardır." Jaff ona gülümsemişti ancak bu gülümseme koyu renk, kötü bakışlı gözlerine yansımamıştı.

Kısa bir süre, Jaff'ın yeterince bilgi sahibi olduğu yarış atlarından bahsetmişlerdi ve kısa süre içinde, o zaman açıkça bir şey söylenmemiş olsa da, ikisinin de özlerinde aynı olduklarını anlamışlardı.

Çiftçi, Jaff'a kartını vermişti, Jaff ise Fanthorpe'a yanındaki kızlardan birini ve caddenin karşısındaki ihtiyatlı bir otel odasının anahtarını vermişti. Ne geceydi ama. Bir daha arkalarına bakmamışlardı. Bundan sonra ise işle ilgili nedenlerden dolayı minimum derecede temasta bulunmuşlardı. Ancak her zaman o geceyi ve kendisi tüm gece evde oturup, faturalar, kızlarının eğitimi ve Zenovia'nın giderek fahiş bir hale gelen alışveriş gezileri hakkında endişelenirken, Jaff'ın o geceki gibi güzel kadınlarla eğlenirkenki görüntüsünü hep hatırlamıştı. Jaff'a karşı onu kıskanmaktan fazla bir şeyler hissettiğini biliyordu, o kendisinin adına, kendi yaşayamadığı hayatı yaşıyordu. Hatta bir ara onun hiç sahip olamadığı erkek çocuğunun yerine geçebileceğini kadar ileri gitmişti.

Hatta iş hayatında bile Jaff belki de Çiftçi'nin hiçbir zaman kabullenmediği ortağı gibi olmuştu.

İlk karşılaşmalarından birkaç hafta sonra, şu anda oturmakta olduğu çalışma odasında, otomatik Smith & Wesson tabancayı Jaff'a verdiğini, fişek haznesini onun için silahın içine yerleştirdiğini, öldürmesi gereken hedefi belirttiğini ve işi bittikten sonra silahtan kurtulduğundan emin olmasını söylediğini de hatırlıyordu. Yani, bu son kısmını pek anlamamış gibi görünüyordu. Ama zaten ne önemi vardı ki? Çiftçi düşündü. Belki bir zamanlar biraz baştan savma davranmıştı. Bu nedenle polisler fişek haznesinde parmak izlerini bulabilirlerdi. Ne olmuş yani? Jaff konuşmayacaktı, o kadarı kesindi.

Özel, eski telefon zili gibi çalan ceptelefonu çaldığında Çiftçi bu düşüncelere dalmıştı. Telefonu açtı ve bağırarak ismini söyledi. Telefonun diğer ucundaki kişi bir isim ve bir adres söyleyip telefonu kapattı. Tüm ihtiyacı olan buydu, beklediği tek şey. Darren'ın kullan-at hattının numarasını tuşladı.

"Efendim?" dedi Winsome hastaneye giderken yolda.

"Bana 'efendim' demene gerek yok."

"Biliyorum. Bazen bu şekilde daha rahat ediyorum."

"Ah, öyle mi? Bu bana hileli bir soru soracağın ya da bir şeyden şikâyet edeceksin anlamına mı geliyor?"

"Umarım ikisi de değildir, efendim. Ben sadece... şey, ben Fanthorpe'un önerisini neden kabul etmediğinizi merak etmiştim."

"Bu soruyu herkesten çok senin sormana şaşırdım."

"Ya ben orada olmasaydım, o zaman ne olacaktı?"

"O zaman onun teklifini kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, efendim, öyle düşünmüyorum. Ama yaptığınızın aynısını mı yapardınız? Sonuç olarak, teklifini kabul edebilir, onun istediğine göre davranıyormuş gibi yapabilir ve Tracy'nin güvenliği sağlandıktan sonra hamlenizi yapabilirdiniz."

"Şeytanla çorba içiyorsan uzun bir kaşığın olması gerekir Winsome ve benim gidip böyle bir kaşık alacak zamanım yoktu."

"Efendim?"

Banks içini geçirdi ve pencereden dışarı baktı. Binaların ötesinde, yaklaşan fırtınanın şimşek çaktığını görebiliyordu. Tracy'nin küçük bir kızken fırtınalardan korktuğunu hatırladı. Artık korkmuyor olmasını umut etti ve endişeleneceği yeteri kadar şey vardı. "Şu anda," dedi, "oyunda Fanthorpe, Jaff, Ciaran ve Darren'ın hemen hemen tüm kartları ellerinde tuttuğu hassas bir noktadayız. Ayrıca, işlerin karmaşaya dönme eğilimi olan bir aşamadayız. Ölü noktadayız. Bu bulunması kötü, birinin kızının hayatını riske atacağı bir kumar oynamak içinse daha da kötü bir nokta."

"Hâlâ anlamıyorum, efendim."

"Yorgunum Winsome. Fanthorpe'un bonkör teklifini kabul etmememin pek çok sebebi var: etik, kişisel, işlevsel. Ama temeline indiğinde, o kadar da iyi bir teklif değildi."

"Ama neden?"

"Çünkü Fanthorpe, Tracy'nin güvende olacağının garantisini veremiyordu. Şu anda Ciaran ve Darren'ın içine girdikleri gibi durumlar, doğaları gereği dengesizdir, belirsizliklerle doludur ve en uç noktada karmaşıktır. Herhangi bir şey olabilir. Meksika'daki bir kelebek kanatlarını çırpar ve tüm dünya değişir. Fanthorpe'la kumar oynamam tam olarak bu anlama gelecekti. Bir kumar. İşler bu noktadayken en azından bir miktar kontrole ve fazlasıyla özsaygıya sahibim. Şimdilik bu kadar yeterli. Tüm bunlar hakkında uzun uzun konuşulabilir aslında. Hastaneye geldik, değil mi?"

Tracy, karanlıkta uyumadan yatıyordu. Ellerini ve ayaklarını karyolanın direklerine sabitleyen ipler, her hareket ettiğinde kendisini son derece kötü durumda hissetmesine neden oluyordu. Dışarıda gök gürlediğinde, içinde derin ve ilkel bir huzursuzluk dalgalanıyordu. Kokainin uyarıcı etkisine rağmen, Jaff hızla ve kolayca uyuyakalmıştı. Tracy onun yanında hafifçe horladığını duyabiliyor, pürüzsüz, çıplak bedeninin karanlıkta parladığını görebiliyordu. Saat dördü yirmi dört geçiyordu. Şeytanın saati. Morali çok bozuktu ve kendisini kullanılmış, istismar edilmiş, küçük düşürülmüş, değersiz ve de güçsüz hissediyordu.

Elbette ki Jaff onu bağlamış ve ondan istediğini almış, ona olan ilgisini kaybettiği zaman da televizyonu açmış, Madison'u aramakla ilgili bir şeyler söylemiş ve Tracy'yi yatakta patates çuvalı gibi yatmakla suçlamıştı. Daha kötüsü de

olabilirdi. Tracy'yi dövebilirdi. Ama dövmemişti. Sıradan bir biçimde onunla cinsel ilişkiye girmiş, sonra da televizyon izleyerek uyuyakalmıştı. Gece kulüplerinde geçirilen bir gecenin ve eve sarhoş bir yabancıyla gelip, yolda taksinin arka koltuğunda el yordamıyla beceriksizce yapılan şeylerin ardından daha kötüleri de başına gelmişti. Ancak bu sefer sarhoş ya da kafası güzel değildi ve daha önce beraber olduğu tahmin edilebilir pek çok çocuktan daha bilinmez olmasına rağmen Jaff bir yabancı değildi. Bu sefer, *farklıydı*. Bu seferki tecavüzdü. Onu bağlamış ve onunla isteği dışında cinsel ilişkiye girmişti. Çığlık atmaması ve mücadele etmesi hiçbir işe yaramamıştı. Tracy, Jaff'ın tutsağıydı ve bir silahı vardı.

Denese bile telefona ulaşamazdı. Telefon Jaff'ın yattığı taraftaydı. Sarhoşluğuna ve şehvetine rağmen o aptal biri değildi, gerçekleri gözden kaçırmamıştı. En azından, uyuyakalmadan hemen önce açtığı televizyonu kapatmak için uzaktan kumandaya ulaşabilmeyi diledi. Televizyonda bir Amerikan futbol maçı vardı ve bu Tracy'yi deli ediyordu. Ama tabii ki kumanda da Jaff'ın tarafındaydı.

Aniden Jaff'ın yanında uyandığını hissetti.

"Bunu duydun mu?" dedi Jaff.

"Duyabildiğim tel şey şu lanet televizyon," dedi Tracy.

Jaff onun ses tonunu önemsemedi, kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. "Dinle," diye emretti.

Tracy dinledi. "Ben bir şey duyamıyorum."

"Şşş. Dışarıda, koridorda birini duydum."

"Sen paranoyaksın. Sadece gök gürültüsü ya da birileri

geceyi dışarıda geçirip odalarına dönüyordur."

Jaff yataktan çıktı. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. "Paranoya farkındalığın bir şeklidir."

Jaff bıçak ağzı kadar keskin bir şekilde gülümsedi. "Charles Manson." Tabancayı çantasından çıkardı ve kapıya gidip kulağını kapıya dayadı. Sonra da gözetleme deliğinden baktı. Birkaç saniye sonra kapıdaki zinciri çıkardı, kapıyı açtı otel koridorunun iki tarafını da kontrol ettikten sonra odaya geri döndü.

"Orada birini duyduğuma yemin edebilirim."

Tracy ona endişelenmemesini ve yatağa geri gelmesini söyleyemezdi. Onun durumundayken, herhangi bir şey söylemenin bir anlamı yoktu. Sadece sessiz kaldı ve kendisini rahat bırakıp yeniden uykuya dalacağını umut etti.

Jaff yanına yattı ama uyumadı. Yanında kıvrılmış yatarken bedeninden fışkıran gerginliği hissedebiliyordu. Jaff kendisine dokunmamıştı ve en azından bu yüzden biraz rahatlamıştı.

Zaman yavaş bir şekilde ilerledi, fırtına dindi ve sabah güneşi perdelerin arasından içeri süzülmeye başladı. Tracy merak ediyordu; burada ne kadar kalacaklardı, garaja gitmeden ne kadar vakit geçireceklerdi ve nereden güzel, temiz bir Araba bulup Londra'ya gideceklerdi ve gittikleri yer ne zaman açılıyordu? Yedide mi? Sekizde? Dokuzda? Eğer araba çalıntı araç listesinde değilse, kaç tane kapalı devre kameranın kendilerini kaydettiğinin bir önemi yoktu. Jaff ne kadar acelesi olursa olsun, tüm trafik kurallarına uymak ve hız limitini aşmamak konusunda kararlıydı. Çünkü onun için bu yolculuk özgürlük anlamına geliyordu, Tracy için ise ölüm anlamına gelebilirdi.

Annie, makinelere ve tüplere bağlı bir şekilde beyaz çarşafların arasında yatarken hâlâ küçük ve zavallı görünüyordu ancak Banks, bilincinin açılmasının onun daha iyi görünmesine neden olduğunu hissetti. Ağzındaki tüpü çıkarmışlardı ve odaya girdiklerinde onlara gergin bir şekilde gülümsemeyi bile başardı. Banks, onun serbest olan elini tuttu ve hafif bir şekilde sıktı. "Nasılsın?"

"Bana on tonluk bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum."

"Aslında tam olarak dokuz milimetrelik Baikal'dan çıkan iki kurşun çarptı."

"Tüm romantizmi yok edeceğine inanıyorum." Banks gülümsedi ve Annie'nin elini sıktığını hissetti. Annie hırıltılı bir ses çıkardı. "Hâlâ bazen nefes almak zor geliyor. Bana suyu uzatabilir misin lütfen?"

Banks içinde pipet olan plastik su bardağını Annie'ye verdi. "Morfinin bir zararı olmadığını düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Kesinlikle yok. Sen de biraz ister misin?"

"Doktorlar ne der? Ayrıca şu anda çay ya da kahveden başka bir şey içersem, muhtemelen yatağa yanına uzanırım. Ben... eee... ben..."

Makineler, aralarında uzayan sessizliğin içinde bipliyorlardı.

Annie elini bir kez daha sıktı. "Bu muhtemelen o kadar da korkunç bir şey olmazdı," dedi. "Eğer tüm bu tüplerin ve iğnelerin arasında yatıyor olmasaydım. Ortalığı berbat ederdik. Ama sanırım buraya bunun için gelmedin."

"İster inan ister inanma, buradayım çünkü yaşayanlar diyarına geri döndüğün haberini aldık ve buraya gelip seni kendim görmek istedim. Buradayım, benim için önemlisin, Annie, hepsi bu. Hepimiz için önemlisin," dedi Banks.

"Kes şunu, beni ağlatacaksın." Bir an gözlerini silmek için elini çekti.

"Ray nerede?" diye sordu Banks.

"Biraz uyumaya gitti. Sonunda. İkna etmek için fazlasıyla uğraşmam gerekti."

"Bahse girerim öyledir. Bu arada, kız arkadaşım selam söyledi."

"Kız ark... ah. Nerys'le tanıştın mı?"

"Evet. Sana abayı fena yakmış biliyorsun değil mi?"

"Bana onun tipi olmadığımı söyledi."

"Sanırım seni korkutup kaçırma riskine girmek istememiş."

"Sen bunların hepsini biliyorsun, öyle mi? Aniden bu konuda uzman mı kesildin? Her neyse, Nerys iyi biri. Ona teşekkürlerimi ilet. Neler olduğu hakkında ifademi almak istemiyor musun?"

"Ah, çok isterdim. Aklımdaki en başta gelen şey bu. Bu arada cidden, eğer birkaç soruya cevap verebilecek gibi hissediyorsan... bilirsin, hazır ben de buradayken..."

"Pislik." Annie tırnaklarını onun avuç içine geçirdi. "Gerçek bir Bay Duyarlı'sın, değil mi? Gerçekten bir şey hatırlamıyorum ama, bilirsin. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece Tracy'yi hatırlıyorum."

"Onunla ilgili ne hatırlıyorsun?"

"Sadece onun Newhope Kulübesi'nde olduğunu. Kapıyı o açtı. Konuşuyorduk."

"Nasıl görünüyordu? Hatırlıyor musun?"

"Korkmuştu. Korkmuş görünüyordu, ve de gergin. Devamlı omzundan arkasına bakıyor, tırnaklarını yiyordu."

"Kontrol onda değilmiş gibi mi?"

"Sanki bir oyunun bir parçasını oynuyormuş ve biri onu

izlediği için doğru rol yapması gerekiyormuş gibi. Ama dengesi biraz bozuktu, kafası biraz iyi gibiydi sanırım ya da sarhoştu."

"Başka kimseyi gördün mü?"

"Jaff McCready mi demek istiyorsun? Hayır, onu görmedim. Sadece bir gölge. Hepsi bu. Her şey çok hızlı oldu. Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Hayatını Tracy kurtarmış olabilir," dedi Banks. "Telefon eden oymuş. Acil çağrı araması. Telefonunu, hayat hattını kaybetmesine ve belki de biraz dayak yemesine neden olmuş, ama yine de aramış."

Annie gülümsedi. "Ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Söyleyeceğim."

"Sorun ne?"

Banks başını iki yana salladı ve kurumuş derisine bakarak, Annie'nin avuç içini okşadı. "Onun nerede olduğunu bilmiyorum, bildiğim tek şey tehlikede olduğu."

"Jaff onu hâlâ yanında mı tutuyor?"

"Evet."

"Ah, Alan. Üzgünüm."

"Onları bulacağız." Banks, Annie'nin elini tıpışladı. "Bak, doktor seni çok yormamı söyledi."

"Yattığım yerden çok yorgun olan sensin gibi görünüyor."

"Uçak sonrası sersemliği," dedi Banks. "Uzun bir gün oldu."

"Sanırım sana eve gidip biraz uyumanı söylememin bir yararı olmayacak, değil mi?"

"Gidemem..." Banks cümlesini tamamlamadı.

"Ne? Ah, elbette," dedi Annie ve Banks yüzünden onun durumun farkına vardığını anladı. "Vurulma olayı. Üzgünüm Alan, hoş seranda vurulup evini bir suç mahalline çevirdiğim

için üzgünüm."

Tam Banks itiraz etmek, sorun olmadığını ya da buna benzer saçma bir cevap vermek üzereyken, Annie'nin dudaklarının kenarlarında beliren afacan gülümsemeyi fark etti.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Yakaladım seni," dedi. Sonra Banks'in arkasında bir yere baktı ve yüzündeki ifade daha da aydınlandı. "Winsome! Seni görmek harika."

"Seni de," dedi Winsome, hızla Annie'nin yanma gelip, tüplerin ve iğnelerin arasından elinden geldiğince nazik bir şekilde sarılarak. Ceptelefonunu Banks'e uzattı. "Bunu duymak isteyebilirsin," dedi. Banks başıyla onayladı, geri döneceğini söyledi ve hızla odadan çıktı.

Telefon açıktı ve telefonun diğer ucunda Emniyet Amiri Gervaise vardı. "Alan? Annie nasıl?"

"Nefis," dedi Banks. "Muhteşem. Yeni haber ne?"

"Hemen umutlanma. Jaff ve Tracy'nin nerede oldukları hakkında henüz yeni bir şey yok ama sanırım Justin Peverell' i bulduk. Seni Middlesbrough'a götürmeden az önce Winsome buldu, sadece bulduğunun farkında değildi. Cevap az önce geldi. *Benimle* konuşmasını sağlamak oldukça riskliydi. Onun oldukça kaba biri olduğunu söyleyebilirim."

"Mükemmel haber," dedi Banks. "Kaba olmasını kastetmiyordum. Üzgünüm."

"Evet, tabii. Her neyse, gezici ekipler Peverell'in faaliyetinin durdurulması konusunda pek mutlu değiller, özellikle de Burgess adında bir herife göre, Amir Burgess. Beni sağlam azarladı. Sanırım senin arkadaşın, değil mi?"

"Onu tanıyorum," dedi Banks. "Ne dedi?"

"Sadece biriminin, ki bu arada biriminin ismini de söylemedi, bir süredir Justin Peverell'i bir süredir izlediğini ve onları daha önce bilmedikleri birkaç kurye ve satıcıya ek olarak, sı-

ğınak arayanlar için insan kaçakçılığıyla kadın ticaretiyle ilgili kimsenin aklına gelmeyen birkaç rota ve yöntemi belirlemeleri konusunda yönlendirdiğini söyledi. Justin izlendiğini bilmiyormuş ve eğer onun faaliyetlerini durdurursak, faydalı olabilecek tüm bilgiler de onunla birlikte yok olacak ve şimdiye kadar belirledikleri kişiler de dağılacakmış."

"Biz Peverell'i içeri almadan onları yakalayamaz mı? İşi biraz hızlandıramaz mı?"

"Evet," dedi Gervaise. "Bazılarını yakalayabilir. Benim önerdiğim de bu oldu ve o da tam olarak bunu yapıyor. Ama durumdan memnun değil ve benim de bunu bilmemi istedi. Bu işler nasıldır bilirsin. Her zaman daha fazlasını yakalamayı umarsın. Burgess'in fikrine göre Peverell'in kendilerine faydalı olabileceği dönem sona ermemiş."

"Onun geldiği yerde çok daha fazlası da olacak," dedi Banks. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Burgess, Peverell'in Highgate'deki evinin izlenmesi talimatını verecek. Onlara Rose'un, Ciaran ve Darren'ı çizdiği eskizlerle beraber McCready ve Tracy'nin fotoğraflarını faks çektik. Eve girenlere dikkat edecekler ve bir başka ekip de evden çıkanları izleyecek."

"Güzel," dedi Banks. "Oraya varmalarından önce McCready ve Tracy'ye yetişebileceğimizi umalım, ama biz orada olamazsak ikinci bir savunma hattının olacağını bilmek güzel. Beni endişelendiren tek şey onları aşağı indirmek için biraz fazla aceleci davranmaları, ne demek istediğini anlamışsındır."

"Amir Burgess konu hakkında detaylı bir şekilde bilgilendirildi," dedi Gervaise. "O... şey... kızının McCready'nin elinde olduğunu biliyor ve benden sana acını paylaştığını söylememi istedi. Sen olmasan bana söylediklerinin hiçbirini benimle paylaşmayacağını da söyledi. Ayrıca Tracy'nin bu işten zarar görmeden kurtulacağına söz verdi. Ona güvenebilir misin?"

"Güvenebilirim," dedi Banks. "Etrafındakilere pek güvenmiyorum ama ona oldukça güvenirim."

"O zaman şu an için elimizden gelen bu kadar," dedi Gervaise. "Winsome seni arabayla dairene bıraksın. Biraz uyu. Herhangi bir gelişme olduğu anda sana haber vereceğim."

Winsome etrafta dolanıyordu ve Banks telefonu kapatır kapatmaz yanına geldi. "Beni dışarı attılar. Bizim gitmemiz ve Annie'nin dinlenmesine izin vermemizi söylediler. Annie sana iyi geceler dilememi istedi."

"Winsome, seni iblis. Benim arkamdan Dirty Dick Burgess'le temas mı kurdun? Peşinde olduğun işlerden biri bu muydu?"

Winsome sırıttı. "Sizin döndüğünüz zaman onunla biraz samimiyet kurdum. Heathrow'da görevlilerin sizi aldığı zaman, hatırladınız mı? Temasta kalmamızı ve gelişmeler hakkında kendisini bilgilendirmemi istedi. Bana onunla ilgili söylediklerinize ve onunla yaptığım konuşmalara dayanarak, onun soruşturduğumuz çevre hakkında bilgi sahibi olabilecek biri olduğu izlenimini edindim ve onu aradım."

"Senden hoşlanmış olmalı," dedi Banks.

"Efendim!"

"Tamam, sorun yok. Hemen sinirlenmene gerek yok. Burgess etek giyen her şeyden hoşlanır."

"Eminim büyülenmiştir."

"Beni Gratly'ye götürme şansın var mı?"

"Özür diler ve böyle pis konuşmalar yapmayacağınıza söz verirseniz..."

"Sıkı pazarlık ediyorsun Winsome, ama sanırım bunu başarabilirim."

İnce görünüşlü biri koridorda onlara doğru yaklaştı. "Bay Sandhar," dedi Banks elini uzatarak. "Size teşekkür et-

mek istiyorum."

Sandhar utangaç bir şekilde elini sıktı. "Bir şey değil," dedi. "Ama bunda çok payım olduğunu iddia edemem." Boğazını temizledi. "Sizinle kısaca konuşabilir miyiz? Daha önceki konuştuğumuz yer olur mu?"

Birbirlerine meraklı bakışlarla bakan Banks ve Winsome, Sandhar'ın ardından muayene odasına gittiler.

"Başka bir şey mi var?" diye sordu Banks, muayene sedyesinin hışırdayan örtüsünün üzerine otururken. "Bir sorun mu var?"

"Bayan Cabbot'ın gösterdiği ilerlemeden son derece memnun olsam da, maalesef bir sorun var. Kırık köprücükkemiği elbette ki bir sorun ve gelecekteki kol hareketlerini ciddi şekilde kısıtlayacaktır. Bu tür kırıklar genellikle dört ila altı hafta arası alçıda kaldıktan sonra oldukça iyi bir şekilde iyileşirler. Ancak bu vakada kurşun parçalarıyla birlikte kemik yapısında da parçalanma var. Elbette ki parçaları temizledik ancak iyileşmesi üç ayı bulabilir ve Bayan Cabbot oldukça fazla ağrı çekebilir ve rahatsızlık yaşayabilir. Ancak iyileşecektir. Ancak en iyi ihtimalle Bayan Cabbot tenis, golf veya İngiltere bayanlar liginde *bovling* oynayabilir hale gelmeden önce oldukça uzun bir süre fizikoterapi görmesi gerekecek, tabii eğer bu oyunları hiç oynayamayabilir."

Banks bunun bir sorun olmadığını düşündü, Annie zaten bu tür oyunlardan pek hoşlanmazdı. Ama yogayı severdi ve esnekliğini kaybetmesi onun için büyük bir darbe olacaktı. "Peki merminin girdiği noktadan çok mu uzaktalar?"

"Kaslara ve tendonlara fazladan zarar vermişler ve bu olmasaydı çok iyi olurdu," dedi Sandhar. "Tabii bu da kırık köprücükkemiğindeki sorunu şiddetlendiriyor ve bu da kırığın iyileşme sürecini daha yavaş ve acılı bir hale getirecek. Ama en kötüsü bu değil."

Banks yutkundu. "En kötüsü ne?"

"Diğer mermi. Parçalanmamış olan. Daha önce de söylediğim gibi sağ akciğeri delmiş ve omurgaya saplanmış. Bel omurlarından biri olan T5 omuruna yakın, ön göğüs bölümünde. Siz..."

"Dediklerinizi anlıyorum," dedi Banks. "Lütfen devam edin."

"Omurgaya zarar vermemiş ve neyse ki mermiler oyuk uçlu değilmiş*. Ama benim görüşüme göre Bayan Cabbot'ın birkaç operasyon daha geçirmesi gerekiyor ama bu kadar hassas operasyonlarda her zaman risk..."

"Omuriliğin zarar görme riski mi?" diye sözünü kesti Banks. "Yoksa felç olma riski mi?"

"Evet," dedi Sandhar. "Ama bu hastanede Avrupa'daki değilse bile ülkedeki yaralanma konusundaki en iyi uzmanların, en iyi göğüs cerrahlarının ve omurilik zedelenmesi konusundaki en iyi ekiplerin çalıştığını bilmenizi isterim."

"Ününüzü duydum," dedi Banks yorgun bir gülümsemeyle. "Ama hâlâ tekerlekli sandalyeye mahkûm olma riski var öyle değil mi?"

"Açıkça söylemem gerekirse, evet. Operasyon yapılmasa bile her zaman için böyle bir risk var. Aslında, bazı cerrahlar bu operasyonun *yapılmaması gerektiği* görüşündeler. Merminin çıkarılmasının omuriliği destabilize edebileceğini savunuyorlar."

"Ama siz öyle düşünmüyorsunuz sanırım, değil mi?"

Sandhar omuz silkti. "Dediğim gibi, böyle bir risk her zaman vardır.Bu koşullar altında ikinci seçenek de kesinlikle makul. Babasının da durumdan haberi var ve bu konuyu değerlendiriyor. Ayrıca, enfeksiyon ve kan zehirlenmesi gibi değerlendirilmesi gereken başka pek çok etmen de var."

---

* *Daha çabuk genişleme sağlamak için ucu delik olan mermi çekirdeği. (ç.n.)*

"Sanırım şu anda ihtiyacımız olan en son şey doktorların arasında yaşanacak fikir çatışması," dedi Banks. "Ameliyatı ne zaman yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bunu söylemek zor," dedi Sandhar. "Zarar görmüş olan ciğerleri düzelmeden ve Bayan Cabbot'ın yaralanmasından kaynaklanan travmalar iyileşmeden kesinlikle bir operasyon gerçekleştirmemiz mümkün değil. Ayrıca diğer yaraların da iyileşmesini beklemek istiyoruz. Bize çoktan kanıtladığı gibi kendisi genç, güçlü ve diğer her açıdan sağlıklı biri, bu nedenle sorun çıkacağını sanmıyorum ama yine de daha güçlü olması lazım."

"Ne kadar bir süreden bahsediyoruz?"

"Eğer operasyonu yapacaksak, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Yaralanmış dokular yaklaşık iki hafta içinde yeniden oluşmaya başlar ve bu da operasyon sürecini zorlaştırır. Elbette, genel iyileşme durumuna göre operasyonu bu kadar kısa süre içinde yapmamız mümkün olmayabilir."

"Bu süre içinde hastanede kalması mı gerekiyor?"

"Ah, evet. Ayrıca gereksiz hareketlerden de kaçınması gerekiyor."

"Peki ya şimdi?"

"Durumunu yakından izleyeceğiz. Ayrıca saplanmış olan mermiyi de takip edeceğiz ve herhangi bir hareket, kayma olup olmadığına da bakacağız."

"Peki ya mermi kayarsa?"

Sandhar gülümsedi. "Bu kadar endişelenmeyin, Bay Banks. Sizin deyiminizle hâlâ bir esneklik payımız var. Sadece Bayan Cabbot'ın diğer sorunları çözülmeden operasyonu gerçekleştirme riskini göze almak istemiyoruz." Ayağa kalktı. "Şimdi eğer kusuruma bakmazsanız gerçekten gitmem gerek. İlgilenmem gereken hastalarım var."

"Tekrar teşekkürler," dedi Banks.

Banks, üst kata çıkan merdivenleri çıkarken, yeniden Steadman'ın evinde olduğundan dolayı kendisini tuhaf hissetti. Yangının ardından Newhope Kulübesi yeniden düzenlenirken burada kaldığı zamanın üzerinden neredeyse beş yıl geçmişti. Kapıyı açtı, hole girdi ve ışıkları yaktı. Kat yeni havalandırılmıştı ve havada lavanta esanslı oda spreyinin kokusu vardı. Birkaç şeyden başka hiç mobilya, birilerinin burada yaşadığına dair hiç iz yoktu. Duvarlarda aile fotoğrafları yerine çerçeveli, genel Yorkshire manzara resimleri asılmıştı, herhangi bir dağınıklık, telesekreterin yanıp sönen ışığı yoktu.

Şaşırtıcı olmasa da burada bulunmak Banks'e hemen kardeşi Roy'u hatırlatmıştı. Penny Cartwright'ın akşam yemeği teklifini neden reddettiği konusunda aklı karışmış bir şekilde, biraz sarhoş sallanarak Köpek ve Tüfek'ten eve geri dönüşünü ve Roy'un kendisini beklemekte olan acı verici mesajını hatırladı. Bu mesaj, Banks'i Londra'ya ve kardeşinin yaşadığı şaibeli dünyaya götüren olaylar zincirini tetiklemişti. Burgess, diğer pek çok davada olduğu gibi, bu davaya da dahil olmuştu.

Banks bavulunu yatak odasına bıraktı. Yatağın yeşil fitilli nevresim takımlarıyla yen yapılmış olduğunu fark etti ve perdelerin arasından dışarı baktı. Hiçbir şey değişmemişti. Oda kullanılmayan ve en fazla bir bahçe boyutlarındaki Sandemania Mezarlığı'na bakıyordu ve mezar taşlarından bazıları penceresinin altındaki duvara yaslanmıştı. Sık sık bu pencerenin yanında oturup, ay ışığının aydınlattığı mezar taşlarına bakıp, nazik bir şekilde esen rüzgârın uzun çimler arasında çıkardıkları sesleri dinleyerek huzur bulurdu. Ama bu akşam canı orada oturmak istemiyordu. Bu, beş sene önceydi ve ölümün kendisine ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu, ancak bu sefer ölüm neredeyse ona dokunacak kadar yakı-

nından sürünerek geçmişti. Neredeyse. Annie hayattaydı ancak hâlâ bacaklarını hatta bedeninin göğsünden altını kullanamama tehlikesi vardı. Tracy hayattaydı ama hayatı tehdit altındaydı. *Memento mori** modunda değildi.

Banks küçük el bagajını banyoya götürdü ve oturma odasına geçmeden önce içinde tuvalet malzemelerinin olduğu plastik poşeti boşalttı. Sonra, San Francisco Havaalanı gümrüksüz mallar mağazasından satın aldığı, on yıllık fıçıdan gelen, güçlü, sıkıca mühürlenmiş ve damgalanmış bir şişe Laphroaig viskisi aldı. Bunu satın aldığı zaman bunu kendisinin de içip içmeyeceğinden emin değildi ancak Burgess'in Heathrow'da kendisine verdiği küçük miktar gerçekten çok iyi gelmişti.

Banks, mutfakta bulduğu bir bardağa az miktarda viski koyduktan sonra, oturma odasının perdelerini açtı ve içeri biraz hava girmesi için pencereyi birkaç santim araladı. Odanın kuzey manzarası muhteşemdi. Gratly Deresi'nin dikdörtgen kulesi ve garip kulecikleriyle Helmthorpe Kilisesi'nin yanından geçen ince şeridinden, vadinin karşısındaki ufak pazarın ışıklarının ötesinde, yüksek çayırlıkların ve ay ışığında kemikler kadar beyaz görülebilen duvarların üzerinde yükselen Crow Scar'ın görkemli kireçtaşı kıvrımına kadar.

Banks yanında otel odalarında iPod'una takıp müzik çalabilmek için taşınabilir bir takma aygıtı taşıyordu, bu aygıtı çıkarıp taktı. Ses çok iyi değildi ancak bir kitap büyüklüğünde bir aygıttan çıkan bir ses için yeterince etkileyiciydi. Ipod'unu taktı, Norma Waterson'ın solo albümünü seçti ve çok hoş bir şekilde hüzünlü bir ses, Greatful Dead'in son dönemlerdeki en sevdiği şarkılardan biri olan "Siyah Çamurlu Nehir"i söylerken, tepe ışığını açtı. Oturdu, ayaklarını havaya dikti, Laphroaig'sini yudumladı, Crow Scar'a doğru baktı ve müziğin tadını çıkardı.

---

* *(Eski İngilizce) Öleceğini hatırlamak. (ç.n.)*

Gözlerini kapattığı zaman, gözkapakları şekil değiştiren parlak renklerden oluşan daireler ve dilimlere parçalanıyor gibiydi, aynı bir çiçek dürbünü gibi. Gözlerini ovuşturdu ama bu, durumu daha da kötüleştirdi. Viskisinden birkaç yudum daha aldı ve gözlerini açık tutmaya çalıştı. Saat sabaha karşı üçtü ve sabaha kadar pek fazla bir şey olacağını sanmıyordu. Kendisini çok güçsüz hissediyordu, Tracy için hiçbir şey yapamıyordu ve bu yüzden Tracy'nin annesiyle, kendi ebeveynleriyle ve Brian'la temasa geçme düşüncesi ona acı veriyordu. Eğer Tracy'nin başına bir şey gelirse onu asla affetmezlerdi. Ancak eğer umduğu gibi Tracy sağ salim gelirse, o zaman bunu bilmelerine gerek kalmazdı. Henüz bası onun isminden bahsetmemişti.

Norma Waterson, Tanrı'nın sarhoşları sevmesiyle ilgili bir şarkı söylüyordu ve Banks düşüncelerine kapılıp sürüklenmeye devam etti. Uyumayı denemek istediği konusunda emin değildi. Uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki uykuya dalarsa, koltukta yanında duran telefonu duymayabileceğinden ya da bir daha asla uyanamayacağından korkuyordu. San Francisco, Monaco Oteli'nde Teresa'nın yanında uyanmasından bu yana asırlar geçmiş gibi hissediyordu. Kesinlikle iki gün öncesi olamazdı, öyle değil mi? Şimdiye kadar Boston'daki hayatına geri dönmüş olmalıydı ve aralarında geçenler, daha sonra iletişim kurulmadığında her zaman olduğu gibi Teresa'nın hafızasından yavaşça ama kesin bir şekilde silinmeye başlamıştı. Beden unuturdu.

Banks, sonunda telefonunun Bach'ın *Brandenburg 3. Konçertosu*'nun açılış notalarını çaldığının farkına vardığında, Norma Waterson şarkı söylemeyi çoktan bitirmişti ve sabahın erken saatlerinde oluşan sis kilisenin kulesinin kenarından, diğer taraftan yükselen hayaletler gibi sürünerek

ilerliyordu. Çivit mavisi gökyüzü, doğan günün gül rengi tonlarına boyanmıştı.

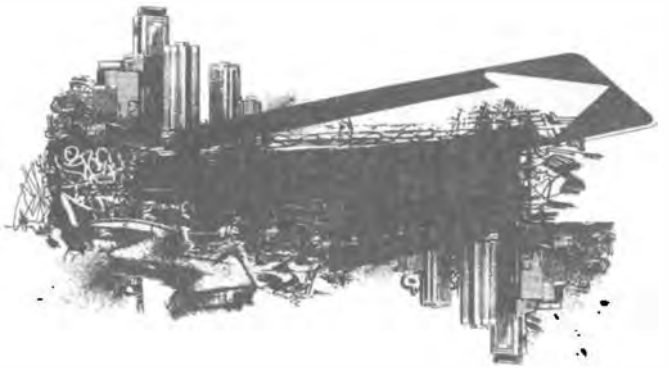
Güne, ufak, utangaç bir böcek gibi zihninin karanlık, gizli köşelerine çekilen ancak kendisini huzursuz ve gergin hissetmesine neden olan bir rüyadan uyanarak başlamıştı. Telefonuna uzanırken, neredeyse koltuğun kolundan düşürüyordu ancak yakalayıp, telefonu açmayı başardı. "Banks?" diye mırıldandı.

"Ben Winsome. Sizi uyandırdığım için üzgünüm ama bazı gelişmeler oldu. Madam Gervaise sizin hemen gelmenizi istiyor. Oraya gelip sizi almamı ister misiniz?"

"Lütfen," dedi Banks. "Tracy mi?"

"Hayır, hayır, Tracy ya da Annie'yle ilgili bir şey değil, ama önemli. Şu anda size daha fazla şey söyleyemem. Bilgi gelmeye devam ediyor. Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Hazır olacağım." Banks telefonu kapattı ve elini fırça gibi olmuş sakallarının üzerinde gezdirdi. Yirmi dakika, kendisini daha insan gibi hissetmesini sağlayabilecek şekilde hızlıca duş alması ve tıraş olması için yeterliydi. Dişlerini de fırçalayacaktı; ağzında hâlâ viski tadı vardı. Banyoya doğru giderken, Gervaise'i bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak etti.

16

Banks'in uyandığı yerden yaklaşık dört yüz kilometre uzaklıkta ve uyanmasından yaklaşık bir saat önce, arkadaşları tarafından Dirty Dick olarak tanınan Amir Richard Burgess, telefonu sabahın berbat bir saatinde çaldığında ve Justin Peverell'ini polis gözetiminde tutan ekipteki yetkili polis acilen oraya gitmesi gerektiğinde en az Banks kadar serseme dönmüştü. Akşamın erken saatlerinde bir barda içmiş olduğu ucuz Alman birası midesini ekşitmişti ve ayağa kalktığı zaman sesli ve tatsız bir geğirmeyle midesinden yükseldi. O akşam yalnız uyuduğundan emin olmak için yatağa baktı. Yalnız uyumuştu. Sonra, bir önceki gün giydiği kıyafetleri üzerine geçirdi, üç parasetamol, iki mide ilacı ve içinde Alka Setzer*'in fokurdadığı büyük bir bardak su ile buzdolabından bir kutu kola alıp garaja doğru ilerledi. Eğer sabah kahve içecek vakti olmazsa, kolanın beyninin çalışmasına yardımcı olacak şekilde kafein dürtüsünü verdiğini fark etmişti. Bugünlerde, bedeni biraz geride kalıyor gibiydi ancak zaten işinin nadir olarak kendisinden fiziksel beklentisi oluyordu.

* *Alkol alındıktan sonraki gün vücudun toparlanması için içilen mineral yüklü bir ilaç. (ç.n.)*

Sabahları erken kalkmak genellikle o gün yapması gereken şeylerin en zoru oluyordu.

Günün henüz ağarmadığı saatlerde Canary Rıhtımı'ndaki trafik çok kötü değildi. Burgess kısa süre içinde, kuzeybatıya doğru, Limehouse'un ve Bethnal Yeşillikleri'nin kenarından ve sonra da Hoxton ve Holloway'dan geçti. Gittiği yer, Kavşak Yolu'ndan sonra Highgate Tepesi'nin hemen ilerisindeydi ve oraya varması yarım saat kadar sürdü.

Gözetim altında tuttukları ev Justin Peverell'in bölgesi olan caddenin diğer tarafında, sadece birkaç ev ilerisindeydi. Çoğunlukla, terörizm karşıtlığını içeren lüks gözetim yeni iş tanımının ikramiyelerinden biriydi ve eski bir dost için değerli bir insan kaçakçılığı iletişim ağını durdurmak kesinlikle buna dahil değildi. McDonalds'dan alınmış boş yiyecek kâğıtları ve içine işenecek plastik bardaklarla dolu bombok, eski bir Subaru marka araba ona göre değildi. Bugünlerde söyledikleri tek şey ulusal güvenliğin tehlikede olduğuydu. Bu pek çok günahı örtüyor ve bu da dahil olmak üzere pek çok kapı açıyordu. Bina sakinlerini bu akşam için ucuz bir otele yerleştirmişler ve rahatlarına bakmalarını söylemişlerdi. Gözetim ekip lideri Dedektif Calin Linwood'a göre, mülkün sahipleri, zihinlerinde çılgına dönmüş barbarların yönelttikleri füze görüntüleriyle hızla mülkü boşaltmışlardı.

"Benim daha güneş doğmadan uyandırmanızı gerektirecek kadar önemli olan lanet şey ne?" diye sordu Burgess, Linwood'a hışımla ofise girerken.

"Gitmişler patron," dedi Linwood.

Burgess başını kaşıdı. "Kim gitmiş? Nereye?"

"French ve Brody, efendim," dedi Linwood iğneleyici bir şekilde. Bu iğneleme, onun Burgess'in gözünde uzun zaman dedektif olarak kalmasını sağladı. "Yani, Ciaran ve Darren."

"Dur bir dakika," dedi Burgess. "Şunu doğru düzgün bir

anlayayım. Siz mankafalara onları gözetlemenizi söyledim ve duyduğum ilk şey gelmesini beklediğimiz adamların çoktan gelip gittikleri mi? Doğru mu anlıyorum?"

"Muhtemelen biz geldiğimizde zaten içeridelermiş," dedi Linwood. "Bunu bilmemize imkân yoktu."

"Tanrım, bu aklıma bile gelmemişti." Burgess, sandalyeye sertçe vurdu ve kolasını bir yudumda içti.

"Kahve ister misiniz, efendim?" dedi Jones. "Ellerinde, şu şık kahve makinelerinden ve biraz da Columbia'dan gelen hoş kahveden var."

"Olabilir," dedi Burgess ve elindeki kola kutusunu pürüzsüz, yeni cilalanmış masanın üzerine koyarak, yapışkan bir iz bıraktı. "Sade ve iki şekerli. Koyu olsun."

Jones mutfağa giderek gözden kayboldu. "Buraya ne zaman geldiniz?" diye sordu Burgess Linwood'a. "Hatırlat."

"Akşam on biri elli dört geçe."

"Peki Ciaran ve Darren ne zaten gitmişler?"

"Sabaha karşı üç elli dörtte."

"Bu kahrolası uzun bir zaman. Onların çıkışını kaçırmadığınızdan emin misin?"

"Mümkün değil, patron. Arka tarafı bile izleyen bir adamımız vardı." Gülümsedi. "Bizim burada olduğumuz kadar rahat değildi ama..."

"Biri kısa çöpü çekmek zorunda."

"Her neyse, dediğim gibi biz geldiğimizde zaten evin içindelermiş, böyle olmalı."

"Bu da Yorkshire'daki adamlarının onlara Peverell'in nerede olduğu tüyosunu, biz kuzeydeki meslektaşlarımıza yardım edemeden çok daha önce vermiş olduğu anlamına geliyor."

"Patron," dedi Linwood. "Koşullar düşünülürse bu kadarını yaptığımız için bile şanslı sayılırlar."

"Yani dört saattir içeridelermiş, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

"Siz de gelen giden başka kimseyi görmediniz?"

"Mümkün değil."

Jones elinde kahve ve gümüş bir tepsinin üzerinde kupalarla geri geldi. "Bırakalım biraz demlensin, olur mu?"

"Peki nereye gittiler?"

"Ferguson ve Wilkes onları, Eski Compton Caddesi'ndeki bir otele kadar takip etti. Ortalama bir otel. Gösterişli bir yer değil. Çok fazla turist var. Çoğu Amerikalı."

"Lanet olası otelin şeceresine ihtiyacım yok," dedi Burgess. "Fergie ve Wilkes'in sabırla yerlerinden ayrılmadıklarını umuyorum."

"Ayrılmıyorlar, patron. Haberimiz olmadan kimsenin bir yere gittiği yok."

Jones kahveleri kupalara koydu ve hepsi minnettarlıkla kahvelerini yudumladılar. "Aferin evlat," dedi Burgess. "Harika bir kahve ve daha yeni dedektif oldun. Benim gördüğüm kadarıyla durum şu: Brody ve French oldukça uzun zamandır içeridelermiş. Ya Peverell burada değilmiş ve bekliyorlarmış ya da buradaymış ama..."

"Onu konuşturup istediklerini almışlar mı demek istiyorsunuz?"

"Öyle bir şey. Her iki halde de kahvelerimizi bitirir bitirmez oraya gidip, neler olduğunu anlayalım."

"Ambulans gerektiren bir şey olabilir, patron," dedi Linwood. "Eğer bu kadar uzun zamandır içeridelerse. Belki de hemen içeri girmeliyiz."

"Dedektif Jones bize bu harika kahveyi yaptıktan sonra mı? Peverell, reşit olmayan ve fahişelik yapmaya zorlanan kızların ülkeye gizlice girip çıkmalarına yardım eden ciğeri beş para etmez herifin teki," dedi televizyondan ve sinema

filmlerinden aldığı Amerikan argosunu kullanmaktan hoşlanan Burgess. "Onun Birkaç dakika daha kan kaybetmesi, insanlık gen havuzuna iyilik yapmaktan başka bir anlama gelmez. Artık bizi McCready ve Başkomiser'in kızına götürecek olanlar Brody ve French."

Böylece, dışarıda gün yavaşça ağarırken, huzur içinde kahvelerini bitirdiler. Birkaç bina ileride yorgun görünüşlü bir vardiya işçisi arabasından çıktı. Hava hâlâ donuk ve kapalıydı, insanlar işlerine hazırlanmak için uyandıkça yatak odalarının ışıkları bir bir yanıyordu. Burgess, burasının düzgün bir mahalle olduğunu düşündü. İnsanlar kendi İngiltere'leri için çok çalışıyorlardı ve zengin olmasalar da kısa süre önce gerçekleşen kredi çıkmazına rağmen, orta yaşlarını rahatça geçiriyorlardı. Justin Peverell gibi işlerini el altından ve sorunsuz bir şekilde gerçekleştiren biri için mükemmel, koruyucu bir katmandı. Yaptığı iş düşünülürse, evinde fazla vakit geçirdiği söylenemezdi. Ancak Peverell, McCready'yi ve aslını söylemek gerekirse hazırladığı sahte evraklar için yüklüce bir ödeme bekliyordu. Ondan sonra, evinde bir ya da iki gün geçirmeye karar verme şansı oldukça yüksekti.

"Tamam," dedi Burgess boş kahve kupasını masaya koyup ayağa kalkarken. "Gidelim. Kapıyı açmak için gerekli olanlar sen de mi Col?"

"Bagajda."

İlk olarak arabadan koçbaşını aldılar. Kullanmak zorunda kalmadıkları sürece bunu kullanmayacaklardı, içeri sessizce girmek tüm mahalleyi uyandırmaktan daha çok istedikleri bir şeydi. Burgess etrafta olduğunda sıklıkla olduğu gibi bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı, komşuları uzakta tutmak için destek kuvvet çağıracaklardı.

Kapı kestane rengiydi ve üst kısmında buzlu camdan pencereleri vardı. Burgess önce kapıya hafifçe vurdu ve zili

çaldı. Hiçbir şey olmadı. Omuzlarını silken Linwood'a baktı ve bu sefer de kapı kolunu çevirerek açmayı denedi. Kapı açıldı. Üçü de kapı eşiğinde bir an duraksadıktan sonra eve girdiler.

Paltolar için askılıklar ve ayakkabılar için hasırın bulunduğu hole girmiştiler. Burgess, oturma odasının sağ taraflarındaki kapının ardında olduğunu düşündü. Evin ön tarafındaki perdeler kapalıydı, bu nedenle de sokaktan evin içi görünmüyordu.

İçeri ilk önce Burgess girdi ve tepe lambasını açtı. Bir an için dehşete düşmüş bir şekilde donakaldı, sonra Linwood ve Jones'u iterek odadan hızla çıktı ve gün akşam yediği tavukları ve içtiği biraları holdeki hasırın üzerine çıkardı. Diğer ikisi, Burgess nefes almaya çalışır ve küfrederken onu tuttular. Oldukça kötü manzaralara şahit olmasına rağmen, askeri okuldaki günlerinden beri, iş başındayken ilk kez midesi bulanmıştı.

Burgess, Jones'un mutfaktan getirdiği bir bardak suyun da yardımıyla dengesini yeniden bulduğunda derin bir nefes aldı ve diğerlerinin önünde içeri girdi. Manzara o kadar iyi konumlanmış, o kadar gerçekdışı görünüyordu ki, parçaları bir araya getirerek gerçekten ne gördüklerini anlamaları herkesin birkaç dakikasını aldı. Sonra Jones ve Lindwood mendillerini ağızlarına kapatıp sendeleyerek birkaç adım gerilediler. Koku dayanılmazdı. İdrar, dışkı ve korkunun kokusu, Londra'daki hoş üst-orta sınıf bir evin kutsallığını bozuyordu.

Muhtemelen yemek mamasına ait olan iki arkalıklı sandalye, iki buçuk metre arayla birbirlerine bakacak şekilde konulmuştu. Sandalyelerden birinde bir zamanlar çok güzel olan bir kadın oturuyordu. Burgess kadının muhtemelen Peverell'in kız arkadaşı Martina olduğunu tahmin etti. Uzun siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Görebildiği ka-

darıyla kadının vücudunun kalanı da çıplaktı.

Öninceleme sonucunda Burgess'in anladığı kadarıyla, kadının ölmesi oldukça uzun sürmüştü ve bu süreç fazlasıyla acı verici olmuştu. Gri selobantla ağzı bağlanmış, elleri sandalyenin arkasına, ayak bilekleri de bacaklarının ön kısmına sabitlenmişti. Ölümüne neyin neden olduğunu söylemek zordu. Bedeninde kesikler ve derisinin etten sıyrıldığı ya da koparıldığı yerler, bacaklarının arasında da kan vardı. Sol elinin işaret ve ortaparmakları ilk eklemlerinden kesilmiş, derisi soyulmuş ve kemikleri kurşunkalem ucu gibi sivriltilmişti. Gözlerinden biri açıktı, cansız bir şekilde bir yere bakıyordu ancak diğerinde göz küresinin yerinde açık bir yara vardı; yanağından aşağı doğru, kanlı, taze yumurta akı gibi bir iz vardı.

Daha fazlası vardı, çok daha fazlası vardı. Burgess gibilerin o ana kadar hayal bile edemeyeceği ve bedenin toprağın altına girdiği güne kadar hatırlayacağı şeyler vardı. Ağladığını biliyordu, ancak buna engel olamıyordu. Böylesi bir güzellik. Böylesi bir acı ve dehşet. Zaten Linwood ve Jones, gözyaşlarını fark edecek durumda değildiler.

Diğer sandalyede, yine gri selobantla bağlanmış ve sabitlenmiş bir şekilde tüm kıyafetleri üzerinde olan Peverell oturuyordu. İlk bakışta o da ölmüş gibi görünüyordu, cam gibi bakan gözlerinde yaşam belirtisi yoktu. Ancak Burgess dikkatli baktığında onun göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Üzerinde tek bir çizik bile yoktu ancak Burgess ikisinden birinin yerinde olmayı tercih etmek zorunda kalsa bu tercihi asla yapamazdı.

"Tamam," dedi adamlarına dönerek. "Kadının göğüslerine bakmayı kes Jonesey. Fergie ve Wilkes'i ara ve French' le Brody'yi hemen buraya getirmesini söyle. Buraya. Anladın mı? Üst rütbedekiler ve avukatlar dahil olmadan *önce* o

iki pislikle konuşmak istiyorum ve Col, Olay Yeri İnceleme bunu yaptığın için canına okuyacak ama git yukarıda bu zavallı kadını örtebileceğimiz bir çarşaf bul. Sonra da birisi burada düzgün bir şişe viski var mı ona baksın."

Tracy, Jaff'ın omzunu sarsmasıyla uyandı ve güneş doğarken uyuyakalmış olduğunu fark etti. Belki Jaff da o arada uyumuştu. Ancak artık tamamen ayılmış, giyinip hazırlanmış Tracy'nin üzerine eğilmiş, onu çözmek için yırtık çarşaflarla uğraşıyordu. "Haydi, uyan," dedi. "Uyan, gitme vakti geldi."

Tracy gözlerini açtı ve sersem bir şekilde başını oynattı. Jaff duştan yeni çıkmıştı ancak Tracy hiç ses duymamıştı. Perdeler açıktı ve iş kulesindeki insanların çoktan masalarının başında olduğunu görebiliyordu. Etrafındaki çarşaflara sarındı ve banyoya doğru yürüdü. "Saat kaç?" diye sordu.

"Sekiz. Çabuk ol. On dakikan var."

Tracy elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde duş aldı. Saçını havluyla şöyle bir kurulamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Neyse ki saçları kısaydı ve çabuk kuruyordu. Daha fazla temiz iç çamaşırı olmasını isterdi ancak maalesef temiz son külotunu giyiyordu. Yapabileceğinin en iyisi giymeden önce çamaşırı tersyüz etmekti. Sutyenini çöpe attı. Her zaman göğüslerinin çok küçük olduğunu düşünürdü bu nedenle zaten sutyen takmasına gerek yoktu. Önceki akşam kamyonette giydiği diğer kıyafetleri idare eder durumdaydı.

Dişlerini fırçalamayı bile bitirmeden Jaff kapının önünde dikilmeye başlamıştı. "Daha hazır değil misin?"

"Geliyorum," dedi Tracy. "Geliyorum." Küçük banyoda çaresizce etrafına kaçabileceği bir yer ya da silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak umuduyla göz attı. Hiçbir şey yoktu. Jaff banyonun kapısını kilitlemesine, hatta kapatma-

sına bile izin vermediğinden olsa bile zaten bir işine yaramazdı. Jaff içeride kendisine koyduğu kokaini çekmeyi bitiriyordu ve muhtemelen bugün ilk kullanışı da değildi.

Otelden ayrılırlarken her şey yolunda gitti. Bu sabah danışmada, bronz tenli esmer başka bir kız vardı, ancak gülümsemesi ve kur yapan beden dili aynıydı. Jaff işini bitirdiğinde o ukala, kendine güvenen yürüyüşüyle, elinde çantası Tracy'nin yanına geldi ve başıyla kapıyı işaret etti. Tracy, onunla birlikte kapıdan çıktı.

Tracy, garaja gitmek için bir taksiye bineceklerini düşünüyordu ama görünüşe göre Jaff'ın aklında başka fikirler vardı. Sorduğu zaman ona taksilerin takip edilebileceğini ve taksicilerin de sorguya alınabileceğini açıkladı. Dikkatli olmak ya da paranoya Jaff'ın günlük düşünme şekli haline gelmişti. Küçük kafeslerine doğru koşuşturan şehir çalışanlarından oluşan kalabalığın arasında Tahıl Borsası'na kadar yürüdüler. Tracy onlardan biri olmayı o kadar isterdi ki... Her şey çok normal, ancak bir o kadar da gerçekdışı görünüyordu. Bir noktada çalıştığı restoran olan Waterstone'dan fazla uzakta olmadıklarını fark etti ve koşarak oraya kaçıp kaçamayacağını düşündü. Sonra Jaff'ın söylediklerini, cezalandırma tehditlerini hatırladı ve bunlara inandı. Hayatını, devamlı çekinerek, korku için, her zaman omzunun üstünden arkaya bakarak geçiremezdi. Bu işin sonuna kadar gitmesi gerekiyordu. Bu son ne olursa olsun.

Harehills'e giden bir otobüse bindiler ve Jaff tüm yol boyunca, parmağını dizine vurarak ve dışarıyı izleyerek sessizce oturdu. Çok yakında yeni bir araba içinde Jaff'ın yeni kimliğini alacağı, mallarını satacağı ve başka bir yerde yeniden başlamak ve gözden kaybolmak için yeterli nakit parayı alacağı Londra'ya doğru hızla gidiyor olacaklardı. Tracy kendisini köle olarak satacağına inanmıyor, şahit olduğu şid-

dete rağmen soğukkanlı bir şekilde öylesine öldürebileceğine hâlâ inanamıyordu. Şansı varsa, Jaff gitmek istediği yere gidip, istediği şeyi elde ettikten sonra, kendisiyle ilgilenmeyi bırakacak, onu bir yere atacak ve unutup gidecekti. Tracy bunu umut ediyordu.

"Bir sonraki durak," dedi Jaff ve ön kapıya doğru yürüdüler. Tracy, Jaff'ın diğer yolcuların yüzlerini taradığını ve hafızasına işlediğini görebiliyordu. Roundhay Sokağındaki Harehills Geçidi'nde indiler ve birkaç köşeden saptılar. "Aşağıda," dedi Jaff sola dönerken.

Küçük garaj, dikiş makinesi tamir eden bir dükkânlar, gerçekten ilginç seslerin çıktığı bir Asya müzik aletleri ithalat mağazası arasına sıkışıp kalmıştı. Tracy çalınan enstrümanların ne olduğunu bile anlayamıyordu. Müzik dükkânının yanında, plastik masa ve sandalyeleri olan ucuz ve pis bir lokanta vardı. Lokantanın penceresinin içinde ölmüş sinekler vardı ve kapıdan kimyon ve kişniş kokuları geliyordu. Tracy körili tavuğu severdi ama sabah kahvaltısı olarak yemek istemiyordu.

Sokağın karşı tarafında, Tracy'nin tahminine göre on dokuzuncu yüzyılın sonu ya da yirminci yüzyılın başında yapılmış, yıkım için bekleyen bir binadaki kapalı bir okul vardı. Şu anda etrafındaki evler gibi, alçak beton duvarların içinden çıkan sivri uçlu metal korkuluklu, yılların sanayi kaynaklı kurumlarından kararmış eski tarz kırmızı tuğlalı bu tür binalardan Leeds'de çok fazla vardı. Yabani otlar oyun parkının çatlamış asfaltının arasından çıkmıştı. Pencerelerden bazıları tahtalarla kapatılmış, bazılarıysa kırılmıştı. Tahta kaplamalar ve kırmızı tuğlalar duvar yazılarıyla bezeliydi. Solmuş bir levhanın üzerinde HAREHILLS PARKI yazıyordu. Tracy park falan göremiyordu. Okulun birkaç metre ötesinde, kırmızı tuğladan yapılmış bir cami vardı.

Tracy okula ve camiye bakmakla o kadar meşguldü ki, Jaff garaj kapısını tekmeleyip birinin kapıyı açması için bağırmaya başlayana kadar ne olduğunu fark etmemişti. Sonra, üzeri bırakılmış faturalar ve duvar yazılarıyla kaplanmış KAPATIYORUZ levhasını gördü.

"Gitmişler Jaff," dedi. "İçeride kimse yok."

Jaff ona döndü. "Bunu kendim de görebiliyorum. Ortada olanı söylemek yerine neden katkıda bulunmuyorsun?"

"Ne gibi?"

"Fikir üretmek gibi."

"Bu işte seninle birlikte olmadığımı unutmuş gibi görünüyorsun. Sana yardım etmek için burada değilim. Ben senin tutsağınım."

"Neyin içinde olursak olalım, o işte beraberiz. Bu konuda yanlış fikirlere kapılma. Babanın hayatı bana bağlı. Biraz katkıda bulunsan faydası olabilir."

"Sana zaten ne düşündüğümü söyledim. Gitmeme izin ver ve tek başına devam et. O zaman bir şansın olabilir."

Jaff olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır. Elimdeki en değerli şeyin gitmesine izin verecek değilim."

"Ah gerçekten mi? Elindeki en değerli şeyin tabancan olduğunu sanıyordum."

"Tabancalar sadece araçtır. Sen bir pazarlık malzemesisin." Durdu. "Kahretsin, işte bu!"

"Bu ne?"

"Sen. Bunca zaman boyunca ihtiyacım olacağı zaman için seni sakladım, şimdi seni kullanma zamanı geldi."

"Ne demek istiyorsun? Beni korkutuyorsun.

Jaff ceptelefonunu çıkardı. "Babanın numarası kaç? Lanet olası polis merkezindeki değil, ceptelefonu numarası."

"Babam..."

"Ceptelefonu numarası. Şimdi!"

Tracy hissiz bir şekilde babasının ceptelefonu numarasını söyledi. Tracy, numaraları tuşlar ve kendi kendine mırıldanırken Jaff'ın ellerinin titrediğini görebiliyordu, sonra telefonu kulağına götürdü.

"Yalnız mısın?"

Bu normal bir telefon açış cümlesi değildi ve Banks'i tehlike alarmına geçirdi. Sesi tanımamasına rağmen "Evet," diye yalan söyledi. Aslında Gervaise, Winsome, Geraldine Masterson, Harry Potter ve Stefan Nowak'la beraber Batı Bölgesi Genel Merkezi toplantı odasında, Justin Peverell ve kız arkadaşı Martina Varakova'nın başına gelenlerin üzerinden geçiyorlardı.

Burgess kısa süre önce Highgate'deki evden gelişmeleri bir kez daha bildirmişti ve Ciaran'la Darren sonunda polis kontrolündeki bir ambulansla kaldıkları otelden alınmışlardı. Görünüşe göre Ciaran polis gözetiminden kaçmaya çalışırken kolunu iki yerinden kırmıştı ve bununla birlikte cinsel hayatını birkaç sene etkileyebilecek bir kasık yarası da dahil başka ufak tefek kesikleri ve yaraları da vardı. İkisi de Çiftçi'yi ele vermemişlerdi ancak Banks yine de, elindeki daha fazla koz olduğundan dolayı o pisliği bir kez daha ziyaret etmeyi planlıyordu. Burgess'in güneydeki sorgu odasına girmesine izin verirlerse, her şey olabilirdi. Banks onun sesini hiç bu kadar bozuk ve öfkeli duymamıştı.

Toplantı salonundakilerin iznini istedi ve koridora çıktı. "Tamam," dedi telefonun diğer ucundaki ses. "Yapman gereken bir iş var."

"Peki sen kimsin?"

"Bunu boş ver. Burada tanıyabileceğin biri var." Banks'in arka planda Hint müziği duyduğuna yemin edebileceği kısa bir duraksamanın ardından bir kız sesi konuşmaya başladı. "Baba, benim! Tracy. Lütfen ne diyorsa onu yap. Eğer

yapmazsan o..."

"Tracy? İyi misin?"

Ancak daha Tracy cevap veremeden, telefonda yeniden diğer ses duyuldu. Banks artık sesin Jaff'a ait olduğunu biliyordu. "O iyi," dedi. "Öyle kalmasını istiyorsan, söyleyeceklerimi dikkatle dinle. Leeds, Harehills'de, Harehills Park isimli kapanmış bir okulun karşısındaki kapalı bir garajın önündeyiz. Bu kadarını anladın mı?"

"Leeds. Harehills Park. Evet. Eğer Tracy'ye elini bile sürersen..."

"Biliyorum. Biliyorum. Beni öldürürsün. Buraya gelmen ne kadar sürer?"

"Yaklaşık bir saat."

"Saçmalık," dedi Jaff. "Maksimum kırk beş dakika sürer. Ama sana bir saat vereceğim. Bir dakika bile fazla değil. Seni bekliyor olacağız. Kimseyle konuşma. Bir arkadaşını getirmeyi ya da bir hoş geldin partisi ayarlamayı aklından bile geçirme. İnan bana, bu bölgede en ufak bir polis hareketi görürsem, kızın mahvolur. Anladın mı?"

"Anlıyorum," dedi Banks. "Benden ne istiyorsun?"

"Buraya geldiğin zaman söyleyeceğim. Zamanını boşa harcıyorsun. Hemen yola çık."

Banks hızla toplantı odasına girdi, muhbirlerinden birinin aradığını ve bir süre için dışarıya çıkmak zorunda olduğunu söyledi. Gervaise başıyla onayladı ve herkes tartıştıkları konuyu konuşmaya geri döndü. Bir an için, yapması gerektiği gibi Gervaise gerçeği söyleyip, süvarileri ayarlamasını sağlamak konusunda kararsız kaldı. Ancak bürokrasi ve formalitelerin nasıl işlediğini, alınması gereken onayları, üç nüshalı evrakları biliyordu. Ayrıca elinde, neden sorun çıkabileceğini hatırlatan somut bir örnek, kısa süre önce gerçek-

leşmiş olan Patrick Doyle fiyaskosu da vardı. Bu sefer tehlikede olan kızının hayatıydı. Jaff'ın uyarısını hatırladı ve ona inandı. Sandalyenin arkasından ceketini aldı, koşarak merdivenlerden indi ve arka kapıdan çıktı.

Havuzdan bir araba almak konusunda bir sorun yaşamadı. Henüz saat dokuzu biraz geçiyordu ve tek yönlü sokakları geçip York Caddesi'ne çıktığında Eastvale'deki iş trafiği çoktan azalmaya başlamıştı. Hava güzeldi, trafik akıcıydı ve yaklaşık kırk dakika içinde Leeds Çevreyolu'na çıkmıştı. Müziği bile açmamıştı. Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasını istemiyordu. Bir plana ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

Banks Harehills bölgesini genel olarak biliyordu, ancak arka sokaklara aşina değildi ve uydu yer belirleme cihazı ilk defa gerçekten işe yaradı. Bu sefer istediği yere ulaştığı uyarısı geldiğinde beyaz tuğla bir duvarla karşılaşmamış ya da aracı Northallerton'a ayarlamışken kendisini Guiseborough'da bulmamıştı. Caddeyi döndüğünde kapanmış olan okulu, yaklaşık otuz metre ileride sağ tarafında gördü ve onun karşısında da kapanmış bir garaj ve ucuz bir lokanta vardı. Buluşmak için garip bir yerdi ve Banks, Jaff'ın bu bölgeye bulmayı umduğu ancak bulamadığı bir şey aramak için geldiğini tahmin etti. Garaj en belirgin ipucuydu. Eğer olay o noktaya gelirse, garajın sahibinin ismini bulup McCready ya da Fanthorpe'la bir bağlantısı olup olmadığına bakabilirdi. Ancak şimdilik, Tracy'nin zarar görmemiş olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Banks, kendisine söylendiği gibi garajın önünde durdu. Caddenin iki tarafını da gözleriyle taradı ancak uygunsuz bir şey göremedi. Geleneksel kıyafetler içinde birkaç adam camiye girip çıkıyorlardı. Siyah Paki çarşafları içinde birkaç kadın, ellerinde alışveriş torbaları sokakta yürürken birbirle-

riyle muhabbet ediyorlardı. Normal bir sokaktaki normal geçen bir gündü.

Tüm yönlere doğru park edilmiş pek çok araba vardı ve çoğunun paslarının temizlenmesi, birkaçının tekerleklerinin değişmesi gerekiyordu ancak öne çıkan bir şey yoktu. Gümüş rengi küçük bir Honda, Banks'in ardından sokağa girdi ve sokağın karşı tarafına, kapısı içeri göçmüş sarı bir Fiesta'nın arkasına park etti. Ama Honda'nın içinden de koyu mavi kapüşonlu ve siyah eşofman altı giyen bir genç çıktı ve Banks' in olduğu tarafa pek bakmadan dikiş makinesi tamircisine girdi.

Banks dikiz aynasından, sevgililermiş gibi birbirlerine sokulmuş, biri büyük bir çanta, diğeri de deri kol çantası taşıyan iki kişinin ucuz lokantadan çıkıp arabaya doğru yaklaştığını gördü. Daha ince olan Tracy'ydi ve onu görünce Banks'in kalbi göğsünün içinde sarsıldı. Arabanın arka kapısından içeri girdiler ve telefondaki ses," Sür," dedi.

Banks arabayı sürdü.

"Ceptelefonunu bana ver," dedi Jaff anayola çıktıklarında. Banks, telefonunu cebinden çıkardı ve arkaya uzattı. Uzun kirpikleri, parlak altın rengi bir teni ve iri kahverengi gözleri olan, uzun boylu, yakışıklı bir çocuktu. Banks, kadınların onu neden çekici bulduklarını anlayabiliyordu. Tracy, ondan mümkün olduğunca uzakta, koltuğun diğer ucunda, büzüşmüş, kollarıyla kendisini sarmış bir şekilde oturuyor, solgun ve korkmuş görünüyordu. Banks ona, her şeyin yolunda olduğunu, babasının yanında olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi, ancak Jaff arabadayken söyleyemedi. Şimdilik, Tracy'nin hâlâ hayatta ve görünüşe göre zarar görmemiş olmasıyla yetinmek zorundaydı.

Onu bu şekilde görmek Banks'e Tracy'nin on iki yaşın-

dayken kendisine gözyaşları içinde okuldaki kızlardan birinin kendisine sataştığını ve zorla yemek parasını aldığını itiraf ettiği zamanı hatırlattı. Banks, aynı o zaman olduğu gibi ona sarılmak ve acısını dindirmek istedi.

"Londra'ya gidiyoruz," dedi Jaff. "Sanırım yolu biliyorsundur."

Banks başıyla onayladı. Aynı zamanda Londra'ya gitmelerinin bir anlamının olmadığını, Martina Varakova'nın öldüğünü ve Justin Peverell'in belki de sonsuza kadar aklını yitirdiğini de biliyordu. Sahte evraklar da Metropolitan Polisi'nin elindeydi. Ancak bunu Jaff'a söyleyecek değildi. Her şey, Jaff'ın özgürlüğüne giden yolda olduğuna inanmasına bağlıydı.

"Neresine?"

"King's Cross. Bizi orada bırakırsın ve ben de yarım saat sonra kızı bırakırım."

Banks bundan hoşlanmadı ama anlaşmaya çalışmak için henüz çok erkendi. King's Cross'a gidene kadar güç dengesi biraz kendi lehine kaymış olabilirdi. Banks, buluşma yerinin muhtemelen Highgate'deki ev olmadığını düşündü. Ciaran ve Darren bu yüzden, Justin ve Martina'yla işlerini bitirdikten sonra gitmişlerdi. Bir yerlerde saklanıp Jaff ve Tracy'yi beklemeyi planlıyorlardı ancak nerede saklanacaklarını söylememişlerdi. "Bize biraz sorun çıkardın, Jaff," dedi kafasını çevirmeden.

"Bana Bay McCready de ve bunun tek suçlusu sizsiniz. Her zaman dediğim gibi kimsenin işine karışmayacaksın."

"Annie'yi vururken de bunu mu dedin?"

Jaff'ın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Sevgilin, öyle değil mi? Yazık olduğunu biliyorum, lezzetli bir parçaya benziyordu, ama gerekli olan şey yapılmalı. Sadece arabayı sür. Muhabbet etme modumda değilim."

"Tracy sen iyi misin? Sen..."

"Sadece arabayı sür dedim." Banks, ensesine sert metal bir silindirin bastırıldığını hissetti ve bunun Baikal'ın susturucusu olduğunu anladı.

"Beni şu anda vurmak pek de iyi bir fikir olmayabilir."

"Bu sadece, patronun hâlâ ben olduğumu hatırlaman için. Ayrıca, seni değil kızını vurabilirim. Belki sadece bacağından ya da öyle bir yerinden ya da bağırsaklarından. Sana çeneni kapat ve sür dedim ve arabayı kullanırken dikkat çekmeye çalışma, yoksa pişman olursun."

Banks Çevre Yolu'nun doğusuna doğru ilerledi, sonra sağa dönüp Seacroft, Killingbeck ve Cross Gates'den geçip, Selby Caddesi'nden M1 otobanına bağlandı. Yaklaşık bir düzine kapalı devre kamerasına yakalanacağını biliyordu, ancak hiçbiri onlarla ilgilenmeyecekti çünkü tüm evrakları tamamdı, araba çalıntı değildi ve kendisi de aranan biri değildi. Tabii birisi başıboş bir şekilde dolanmasından şüphelenip, Batı Bölge Merkezi'ni arayıp nereye gittiğini sormazsa, ama bu da pek olası değildi. Polisler her zaman sivil araçlarla oraya buraya gezip duruyorlardı.

"Müziği aç," dedi Jaff.

"Ne tür müzikten hoşlanıyorsun?"

"Beatles var mı?"

"Var."

"Güzel, ama onlara katlanamıyorum. Peki ya caz?"

Banks genellikle araba kullanırken caz dinlemezdi ama iPod'unun içinde pek çok caz parçası vardı. "Özel olarak istediğin bir şey var mı?"

"*Kind of Blue*."

"Sorun değil."

"Annemin Bombay'daki erkek arkadaşlarından biri sürekli *Kind of Blue* çalardı," dedi Jaff kısık bir sesle kendi ken-

dine konuşur gibi. "Onu her gördüğümde, 'Benim için Miles çal, benim için Miles çal,' derdim. Annemin bir sürü erkek arkadaşı vardı. Bana her türlü şeyi öğrettiler." Sonra, Bill Evan piyanosuyla "Ne olmuş yani?" Girişini çalmaya başlarken sessizleşti. Piyanoyu bas izledi, kısa süre içinde arabanın içini müzik kaplamıştı, Miles'ın trompetleri, Coltrane' in tenor sesi... *Bu, gerçekdışı*, diye düşündü Banks. M1 otobanında Tanrı bilir neyle karşılaşmak üzere hızla gidiyordu, elinde tabanca olan bir adam kendisini ve kızını esir almıştı ve arabanın hoparlörlerinden en sevdiği caz albümünün melodileri çıkıyordu. Kimse tek bir kelime bile etmedi. Banks hız limitini biraz aştı, ancak üzerlerine istenmeyen bir şekilde dikkati çekecek kadar hızlı gitmiyordu. Ara sıra dikiz aynasından Tracy'ye bakıyordu. Tracy, aynı küçük bir kızken yaptığı gibi gözleri kapalı bir şekilde başparmağını emiyordu, uyumadığı belliydi. Dudaklarının kenarları hâlâ sinirle gergindi, gözkapakları arada bir kıpırdanıyordu. Jaff, asık suratlı bir şekilde camdan dışarı bakıyordu.

Banks, Harehill'de görmüş olduğu gümüş Honda'nın, otobanda gittikleri tüm yol boyunca, aralarında oldukça mesafe bırakarak onları takip eden araçla aynı olduğunu ancak Sheffield'e geldikleri zaman anladı. Hiç önyargılı olmak istemese de, düşününce kapüşonlu bir üst ve eşofman altı giyen birinin dikiş makinesi tamircisine girmesini o anda da garip bulduğunu fark etti.

Emniyet Amiri Catherine Gervaise okuma gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Tüm geceyi ayakta geçirmeyeli uzun seneler olmuştu. Bu gece ofisinde, saat ikiyle üç arasında sadece bir saat kestirmişti ve kendini çok bitkin his-

sediyordu. Kısacık kestirmeler her zaman çok iyi gelirdi ancak bugünlerde onu uyumadan öncesinden daha yorgun hale getiriyorlardı. Kariyerinde hızla yükselmeden önce kökeninde sokak polislerinden biri olmasıyla gurur duysa ve insanların kendisine gelip şikâyet ettikleri zor görevlerden çoğunu kendisinin de yaptığını bilmelerini istese de, zamanının çoğunu eğitim derslerinde, üniversite diploması almak için çalışarak, sınavlara girerek, üniformaları görevlere transfer edilip geri alınarak geçirdiğini ve en çok da çalışan bir dedektiften çok bir yönetici olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Şu anda gözleri ağrıyor, beyni yavaş çalışıyor ve bedeninin güçsüz olduğunu hissediyordu. Sadece evine gidip yatmak istiyordu ama vermesi gereken önemli kararlar vardı.

Gervaise, Winsome Jackman'ın kendisine getirdiği güçlü kahveyi yudumladı, ancak pek bir işe yarıyor gibi görünmüyordu. Güneşin doğmasına az kaldığı şu saatlerde, kahveyle toparlanabilmekten oldukça uzaktaydı. Kendisini oğlunun izlemekten çok hoşlandığı filmlerdeki zombilerden biri gibi hissetse de koyu renk içeceğin tadı ve kokusu zihninin idare edecek seviyede tutuyordu. Winsome büyük masanın diğer tarafında, karşısında oturuyordu. *İyi görünüyor*, diye düşündü Gervaise, ancak o kendisinden yirmi yaş daha genç ve uzun saatler çalışmaya daha alışkındı.

"Az önce telefonla Dirty Dick –yani Amir Burgess– ile konuştum, efendim," dedi Winsome.

"Vay, vay, *ikiniz* yakınlaşıyorsunuz demek. Dikkatli ol. O adam bana yürüyen zehirli atık torbası gibi görünüyor," dedi Gervaise. "Sana ne dedi?"

"İki şüpheli hâlâ Çiftçi'nin dahil olmasıyla ilgili hiçbir şey söylememişler."

"Tamam, buna şaşırmadım," dedi Gervaise.

Winsome gülümsedi. "Ancak bir şey söylemişler –daha doğrusu Darren Brody söylemiş– nerede buluşacaklarını."

"Justin Peverell ve Jaff ile Tracy'nin buluşacağı yeri mi?"

"Evet. Highgate Gölü yakınlarında, Hampstead Fundalığı."

Gervaise bir an düşündü. "Bu McCready'nin muhtemelen hâlâ yolda olduğu anlamına geliyor. Kimsenin Peverell'in evinin nerede olduğunu öğrenmemesi konusunda fazlasıyla dikkat olduğu."

"Ama gerçekten olanları hesaba katmış olamaz."

"Hayır. Bilmediğine eminim, eğer bilseydi elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde tam ters yöne kaçıyor olurdu. Belki de öyle yapıyordur." Gervaise başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Winsome. Ne halt etmemiz gerekiyor?"

"Amir Burgess McCready'yi Heath'de karşılamak için silahlı bir karşılama ekibi ayarlamamızı önerdi."

Gervaise suratını astı. "Önerir tabii. Tracy Banks'e ne olacak?"

"McCready'nin, adamlar üzerine atlayana kadar bir şeyden haberi olmamasını sağlayacak sessiz bir operasyon düzenleyebileceğini düşündüğünü söyledi."

"Bundan şüpheliyim. Bu tür olayların ne kadar kolayca ters gidebileceğini biliyoruz. Bu arada Başkomiser Banks nerede? Asırlardır ortalarda yok."

"Bilmiyorum," dedi Winsome. "Buralarda olmadığı kesin."

Gervaise kaşlarını çattı. "*O* nereye gittiğini söylemişti?"

"Sanırım bir muhbiriyle buluşmaya gittiğini. Tam olarak nereye gittiğini bilmiyorum. Justin Peverell ve zavallı kız arkadaşının başına gelenleri konuşmakla fazlasıyla meşguldük."

Gervaise saatine baktı. "İşi her ne idiyse, bu kadar uzun

sürmemesi lazımdı. Özellikle de Tracy için endişelendiği düşünülürse. Ceptelefonunu bir dene, Winsome."

Winsome, Banks'in ceptelefonu numarasını tuşladı. "Kapatmış, efendim," dedi.

"Bu Banks'e göre bir davranış değil. Kendisini kişisel olarak ilgilendiren bir soruşturmanın bu kadar önemli bir yerinde neden telefonunu kapatsın ki?" Gervaise canlanıp, hayat bulduğunu hissetti. Ancak bulduğu hayat karmaşıktı, her yerde kıvılcımlar uçuşuyor ancak hiçbiri yakması gereken ampulleri yakmıyor ya da kurmaları gereken bağlantıları kurmuyorlardı. Düşünceleri kötü oynanan bir tilt oyunu gibiydi ancak kesinlikle bir şeyler oluyordu. "Bana yardımcı ol Winsome. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Winsome. "Eğer..."

"Eğer ne?"

"Eğer Başkomiser Banks... muhbir hakkında yalan söylemediyse."

"Bu düşünceden bu kadar dehşete düşmüşsün gibi bahsetme. İnsanlar bunu yaparlar. Bazen iyi sebepleri de olur."

"Evet, efendim," dedi Winsome ağzı kenetlenmiş bir şekilde.

"Peki eğer Alan yalan söylediyse ya da bir bahane uydurduysa –gerçekten de telefonla konuşmak için koridora çıktı– belki de arayan Tracy'ydi. Tracy için kesinlikle yalan söyleyebilir."

"Arayan McCready de olabilir."

"Her iki şekilde de Alan'ın başı belada olabilir."

"Ben McCready'nin aramış olmasından endişeleniyorum," dedi Winsome. "Ulaşımla ilgili bir sürü sorun yaşadı. Belki de arabayla kendisini Hampstead'a götürmesi için Başkomiser Banks'e ihtiyacı vardır."

Beynindeki nöronlar artık çok daha hızlı çalışıyorlar, tilt

oyununun skoru hızla artıyordu. "Bak," dedi Gervaise. "Alan'ın havuzdan hangi arabayı aldığını bulalım ve Otomatik Plaka Tanıma Programı'na girip nerede olduğunu bulabilecek miyiz bir bakalım. Eğer haklıysan, Londra, Hampstead'a gidiyordur ve biz de onu takip edebiliriz."

"Otoban devriye birimlerine haber verelim mi?"

"Henüz değil. Bir de araba takibiyle uğraşmak istemeyiz. Özellikle de Alan ve Tracy o arabalardan birinin içinde ve McCready de silahlı olduğunda. Tam olarak ne olup bittiğini anlayana kadar dikkat çekmeyelim. Eğer hâlâ Hampstead'e doğru ilerliyorlarsa, o zaman hâlâ bir şeyler yapmak için vaktimiz var demektir. Burgess'le de bir daha konuş. Onu şu anda izlememiz gereken yolun 'yavaş yavaş' olduğuna ikna etmeye çalış."

"Bir planınız var mı, efendim?"

"Keşke olsaydı Winsome, keşke olsaydı."

Banks, arabasındaki sessiz yolcular ve yüksek sesli müzikle M otobanında ilerlerken aynı zamanda çaresizce bir plan yapmaya çalışıyordu. Şimdiden Jaff'ın mod değişimlerinin dengesiz olduğunu fark etmişti. Belki de kaçıyor olmasının üzerindeki baskısı canını sıkıyordu ve ayrıca arabanın içinde kokain de çekiyordu. Şimdiye kadar her şey o kadar kötü gitmişti ki, istediğini başarıp başaramayacağı konusunda giderek endişeleniyor olmalıydı. Banks ne plan yaparsa yapsın, çok dikkatli olması ve zamanı çok iyi seçmesi gerekiyordu.

Tabancayı Jaff'ın elinden almak kilit noktaydı. Tabanca olmadan bir hiçti. Tabanca, büyük çantasının içindeydi. Banks bu kadarından emindi. Jaff'ın çantayı devamlı kendisine yakın taşımasında, arada bir elini sokup bir süre orada,

kendisine rahatlık ve güven veren bir şeye dokunarak tutmasında garip bir şeyler vardı ve bu da Banks'in düşüncesini kesinleştiriyordu. Tabancayı Jaff'ın elinden almak kolay değildi ve eğer Jaff ve Tracy'yi King's Cross'ta arabadan indirirse bunun gerçekleşmesi imkânsız hale gelirdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

"Tuvalete gitmem gerek."

Bu, arka koltuktan konuşan Tracy'ydi. Banks müziğin sesini kıstı. Biraz daha Miles: *Bir Gün Prensim Gelecek*. "Ne dedin hayatım?" diye sordu.

"Güzel, gidemezsin," diye araya girdi Jaff. "Durmayacağız."

"Beş dakika bile sürmez," diye savundu Tracy.

"Sana söyledim. Durmayacağız."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Arabanın içine işememi mi?"

"Senden dayanmanı bekliyorum."

"*Dayanamam.* Son yarım saattir kendimi zor tutuyorum. Daha fazla bekleyemem. Yakında bir dinlenme tesisi var. Tuvalete gitmem gerek."

Jaff, elini çantasına soktu. "Sana söyledim..."

Tracy ona döndü. "Sen ne biçim bir insansın? Ne zararı olacak? Bana yapacağını söylediğin şeylerden sonra, otoparkın öbür tarafından kaçacağımı mı sanıyorsun? Babam da burada seninleyken? Tabancanı babama doğrultmuşken kaçacağımı mı düşünüyorsun? Neden korkuyorsun? Gerçekten ne yapacağımı düşünüyorsun? Birkaç masum insanı daha vur diye çıkıp silahın olduğunu haykıracağımı mı? Tanrı aşkına, gerçekçi ol Jaff. Tuvalete gitmem gerek. Bu kadar basit."

Tracy'nin patlamasının ardından kısa bir sessizlik oldu. Banks cesaretinden dolayı kızına hayranlık duyarken nefesini tuttu, ancak bunun Jaff'ın dengesiz zihnini hangi yönde etki-

leyeceğinden emin değildi.

"İyi," dedi Jaff en sonunda. Banks'in omzuna hafifçe vurdu. "Ben de bir bardak sıcak kahve içebilirim aslında. Bayanı duydun, James. Bir sonraki dinlenme tesisi."

Banks hızlı bir şekilde düşünüyordu. Bu onun eline geçecek en iyi fırsat olabilir miydi? Jaff'ın yüzüne sıcak kahveyi fırlat, çantasını kap, Tracy'ye at, Jaff'la yumruk yumruğa dövüş. Bu bir olasılıktı, belki de tek şansı.

Jaff, parmaklarını bacaklarına vurarak, camdan dışarı bakıyordu. Banks biliyordu ki, Jaff çözüm bulmaya çalışıyordu, daha önce pek çok sefer olduğu gibi sorun çıkaracak her bakış açısını, her saniyeyi, her hareketini hesaplıyordu. Arabadan çıktıkları andan itibaren en gergin, en tahmin edilmez ve en tehlikeli halinde olacaktı. Banks yan yola doğru dönerken dikiz aynasından bakarak gümüş Honda'yı aradı, ama göremedi. Belki de hayal görmeye başlamıştı.

Otoparkın sadece yarısı doluydu. Banks, Jaff'ın seçtiği yerde arabayı durdurup kontağı kapatır kapatmaz, kapıyı açtı ve rüzgârı yüzünde hissetti. Yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Bu kadar hızlı değil," dedi Jaff. "Bir yere gitmeden önce birkaç kural belirleyeceğiz."

Banks kapıyı tekrar kapattı.

"Acele et," dedi Tracy. "Canım acıyor."

"Birlikte kalıyoruz, tamam mı?" dedi Jaff. "Francesca, benim yanımda olacak, sen de önden gideceksin ve tüm bu süre boyunca elim tabancanın üzerinde olacak, bu yüzden kaçmayı aklınızdan bile geçirmeyin. İkiniz de şunu unutmayın: İçinizden biri gözümün önünde olmadığında, diğeri olacak."

Banks, Jaff'a gerçekten insanların olduğu bir otoparkta

ateş etmeye başlayıp başlamayacağını sormak istiyordu ama buna zahmet etmedi. İlk olarak, Tracy zor durumdaydı ve durumu kontrol altına alma şansını artırmak için kendisi de bir an önce hepsinin arabadan çıkmalarını istiyordu. İkinci olarak, Jaff'ın *gerçekten* ateş edebilecek kadar gergin olduğundan şüpheleniyordu. Banks onun arabanın arka koltuğunda birkaç kez daha kokain çektiğini fark etmiş ve ne kadar gerginleşmeye başladığını görmüştü.

"Patron sensin," dedi Banks kapının kolunu bir kez daha çekerken.

Hepsi dışarı çıktılar ve otoparktan ve açık alandan geçerek tuvaletlerin, restoranın olduğu açık yere doğru. Girişin yanında Birkaç eğlence makinesi ve karşısında da bir bakkal dükkânı vardı. Bay ve Bayan tuvaletlerinin bulunduğu yerin yanında.

"Peki şimdi hepimiz nasıl bir arada kalacağız?" diye sordu Banks tuvaletlere giren çıkan insan kalabalığına bakarak.

"Ukala bir pislik gibi davranma. Tabii ki kalmayacağız. Francesca girecek ve biz burada bekleyeceğiz."

"Ama benim de gitmem gerek," dedi Banks. "Onun adı da Tracy."

"Bunu biliyorum. Francesca'yı tercih ediyorum. Senin gidip gelmenin de bekleyebiliriz. Haydi Francesca ve bir şeyler çevirmek yok. Kimsenin ceptelefonunu kullanmaya ya da birilerine mesaj göndermeye kalkma. Sana söylediklerimi hatırla. Baban, burada benim yanımda."

Tracy, aceleyle bayan tuvaletine gitti. Jaff, bir eli çantasının içinde, gözleriyle sinsice her yeri tarayarak Banks'in yanında duruyordu.

"Bu işten kurtulamayacaksın biliyorsun değil mi?" dedi Banks çok normal bir şeyden bahseder gibi. Jaff'ı ne kadar

zorlayabileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Sen ne biliyorsun ki?"

"Şu anda buna bir son verebilirsin. Mahkemede lehine olabilir."

"Saçmalık. Bir polisi vurdum."

"Onu öldürmedin."

"Hapse giremem. Orada asla hayatta kalamam."

"Bundan kaçışın yok."

"Bu yüzden benim dediklerimi yapacağız." Saatine baktı. "Fazla vakit harcıyor."

"O bir bayan," dedi Banks.

Jaff gerçek bir kahkaha attı. Kulağa delice gelen bir kahkahaydı ve yanlarından geçen bir iki kişi meraklı bakışlarla Jaff'a baktılar. Neyse ki, Tracy bu konuşmanın hemen üstüne yanlarına geldi ve Jaff ona, Banks'le birlikte içeri girdiklerinde tam olarak nerede beklemesi gerektiğini söyledi. Dışarı çıktıklarında, tam olarak ona söylenen noktada dikilmiş bekliyordu.

"Şimdiye kadar gayet iyiydi," dedi Jaff. "Gidip yiyecek bir şeyler alalım."

Üst kattaki paket yiyecek içecek satan bölüme gidip kahveyle sandviç aldılar. Jaff, tabancayı sıkı sıkı tutmaya devam edebilmek için, Banks'e bunları taşımasını işaret etti. Yiyecekler bir torbanın içerisindeydi ki bu da Banks'in kahveyi açıp Jaff'ın yüzüne fırlatmasını zorlaştırıyordu. Ancak arabaya kadar yürümeleri gereken uzunca bir yol vardı. Banks'in Tracy'yle yalnız konuşacak, yapmayı planladığı şey hakkında onu uyaracak zamanı olamamıştı. Tracy'nin hayatta kalma içgüdülerine ve değişen durumu çabuk kavrama kabiliyetine güvenmek zorundaydı. Kendisini takip etmek zorundaydı.

Banks kendisine söylendiği gibi ikisinden hafifçe önde,

yavaşça arabaya yürüdüler. Jaff'ın eli çantasının içindeydi ve Tracy de yanında yürüyordu. Banks, düşmanının tam konumunu ve hareketlerini görmeden yürümekten hoşlanmıyordu ancak elini içeri sokup, kahve bardağının kapağını bulurken torbayı bedeninin ardına saklayabileceğini düşünüyordu. Eğer Jaff, Tracy'ye çok yakın yürüyorsa kahvenin bir kısmının Tracy'nin de üzerine geleceğini biliyordu ama bunun için bir şey yapılamazdı. Koşullar düşünüldüğünde elinden geldiği kadar hassas olacaktı.

Bazen dar boşluklarda tek sıra yürümek zorunda kalarak, park etmiş arabaların arasından geçtiler ve giderek arabaya yaklaştılar. Banks bardağın kapağını çıkardı ve sıcak sade kahve parmaklarını yaktı. Acıyla yüzünü buruşturdu ama bağırmamayı başardı. Ancak biraz tökezlemiş olmalıydı ki Jaff ona dönmesini söyledi. Etrafta pek fazla insan yoktu ancak Banks M1 de vızıldayarak geçen arabaların sesini duyabiliyordu ve bunun bu dünyada duyacağı son ses olup olmadığını merak etti.

Kahve bardağı elinde döndü, dökülen kahve başparmağıyla işaret parmağı arasındaki deriyi gerginleştirmişti. Jaff tabancayı çantasından çıkarmış, Tracy'nin kafasına doğrultmuştu. Banks kahveyi fırlatıp elindeki yiyecek poşetini yere atarken, dört sıra kadar ötede iki çocuğunu arabalarına doğru yönlendiren bir kadın çığlık attı. Jaff sesin geldiği yöne döndü, ancak kadın çocuklarını da alıp park edilmiş arabanın ardına sığınmıştı.

Jaff, Banks'e döndü ve kolunu Tracy'nin boynuna dolayarak silahını ona doğrulttu. Etrafta daha fazla çığlık, koşma, arabaların kapılarının kapanma ve motorlarının çalıştırılma sesleri vardı. Jaff'ın yüzü öfke ve sersemlikle buruşmuştu. *Aklını kaybediyor, ateş edecek,* diye düşündü Banks.

Banks kendisini kurşunu yemek üzere hazırlarken, Jaff'

ın kafasının sağ üst kısmı, kırmızı bir sis içinde kayboldu. Tabanca asfaltın üzerine fırladı. Jaff, kontrolden çıkmış bir kukla gibi titredi, kollarını iki yana açtı ve dengesini kaybetti. Tracy, kendini Banks'in kollarına attı. Banks dizlerinin üzerine çöktü, kızını göğsüne bastırarak yanı başındaki görüntüden korudu. Banks, onun hayata tutunur gibi sıkıca sarılan kolları etrafında hissetti. Başını omzuna gömmüş, gözyaşları arasından cılız bir sesle 'babacığım, babacığım, çok üzgünüm,' diyerek ağlıyordu.

17

Toplantı odasında, cilalı oval masanın etrafındaki altı kişiden hiçbiri gülümsemiyordu. Odanın duvarlarındaki, dar yeleklerinin içinde, kızartmış biftek rengi suratları ve sakallı altçeneleriyle, en az odadakiler kadar suratsız Yorkshire yün baronlarının portreleri asılıydı.

Banks artık yorgunluğun da ötesindeydi. Havanın henüz kararmamış olması dışında, hangi gün ve saatin kaç olduğunu bile bilmiyordu. Ama kararmaya başlamıştı. Otoban dinlenme tesislerinde gerçekleşen olaydan sonra çok, ama çok uzun bir gün olmuştu. Tracy, Banks'in geçici olarak kaldığı dairede, askeri cerrahın –en azından Banks öyle olduğunu umuyordu– verdiği hafif yatıştırıcılarla derin derin uyumaktaydı ve Winsome da ona göz kulak oluyordu. Ancak Batı Bölgesi Genel Merkezi'nde, kapalı kapılar ardında gerçekleştirilmesi gereken pis işler vardı. Bir zamanlar, Banks muhtemelen bunun sonuçlarının ne olacağından endişelenebilirdi, ancak artık ne olduğunu umursamıyordu. Sadece, kendisinin ve Tracy'nin hayatlarını toparlayabilmek için bu işin sonlanmasını istiyordu.

"Orada ne halt ettiğinizi sanıyordunuz, Memur Powell?"

diye sordu Ateşli Silahlar Kadrosu Amiri ve Nerys'in şu andaki patronu olan Mike Trethowan.

"İnisiyatif kullanıyordum, efendim," dedi Nerys Powell. Üzerindeki kapüşonlu üst ve eşofman altlarını çıkarıp, kot pantolon, beyaz bir gömlek ve siyah bir rüzgârlık giymişti. *Şimdiye kadar olanlara cesaretle göğüs gerdi*, diye düşündü Banks. Korkmuş görünüyordu, ancak doğru olanı yaptığı hakkındaki fikriyle ilgili sağlam bir duruş sergiliyordu. Eğer aşağı çekilecekse, düşmanlarının birkaçını da kendisiyle beraber götürmeye kararlıydı.

Chambers, 'Tanrı bizi inisiyatiflerden korusun' der gibi içini çekti. "Tamam," dedi, "neden her şeyi en baştan anlatmıyorsun?"

Nerys, yüzündeki tarafsız ifadeyi korumaya çalışan Banks'e baktı. "Başkomiser Banks'in ceptelefonuyla yaptığı konuşmaya kulak misafiri oldum, efendim," dedi. "Toplantı odasının dışındaki koridordayken. Karşı taraftaki boş ofislerden birinde, oyalanıp bekliyordum." Chambers'a ters ters baktı. "Devam eden bu soruşturma yüzünden fazlasıyla boş yere oyalanıyoruz zaten. Ufak bir detayın üzerinden yeniden geçmek için ne zaman tekrar çağırılacağınızı bilemiyorsunuz. Hiçbir şey söylemiyorlar. Her neyse, telefonun diğer ucundaki kişinin ne söylediğini duyamıyordum, ama Başkomiser Banks kızının ismini söyledi ve Harehills'deki bir okulun ismini tekrarladı. Endişeli görünüyordu ve bir şeyler saklıyor gibiydi. Başkomiser Banks demek istedim, efendim. Altüst olmuş gibiydi ve bir kere de arayanı tehdit etti. Kızının kayıp olduğunu ve kızını alıkoyan adamın silahlı olduğunu biliyordum."

"Bu okulun yerini biliyor muydun? Sana bir şey ifade etti mi?"

"Hayır. Ama ben Leeds'de büyüdüm. Harehills'in ne-

rede olduğunu biliyorum."

"Evet, evet, nerede büyüdüğünü biliyoruz," dedi Chambers. "Devam et."

"Başkomiser Banks aceleyle çıktı ve ben de onun bazı... eee... kızına yardım etmek için bazı özel hazırlıklar yapmasından şüphelendim. Sizi suçladığımı sanmayın, efendim," dedi Banks'e.

"Çok rahatladım," dedi Banks kuru kuru.

Nerys, onun bir dost mu düşman mı olduğu konusunda karar verememiş gibi gözlerini kısarak ona baktı. Bundan kendisi de emin değildi. Nerede duracağına karar vermede önce tüm bunları, özellikle de Nerys'in tarafını dinlemesi gerekiyordu. "Her neyse," diye devam etti. "Dediğim gibi, Jaffar McCready'nin silahlı olduğunu ve Başkomiser Banks'in silahı olmadığını biliyordum.Ayrıca Başkomiser Banks'in kızı yüzünden Silahlı Destek Birimleri'ne haber vermeyeceğini, bu işi kendisinin halletmeye, bir şekilde bu durumdan yararlanmaya, mümkünse McCready'yi etkisiz hale getirmeye çalışacağını biliyordum. Bunun fazlasıyla riskli olduğunu düşündüm efendim ve bu yüzden ben... yani..."

"Pompalı tüfeğin kabzasına asılmaya karar verdin," dedi Trethowan.

Nerys bir Chambers'a bir patronuna baktı. "Sanırım öyle, efendim."

"Sanırım derken ne demek istiyorsun? Yaptığın şeyi başka nasıl tanımlarsın?"

"Şey, efendim, içgüdülerimi izliyor, inisiyatif alıyordum. Burada silahsız bir adam, polis bir meslektaşım, bir polise ateş etmekte tereddüt etmediğini zaten bildiğimiz birine karşı koymaya çalışacaktı."

"Bunun Komiser Cabbot'ın başına gelenlerin intikamını almakla bir ilgisi yoktu o zaman, öyle mi Memur Powell?"

diye sordu Trethowan sertçe.

Nerys kıpkırmızı oldu. "Bu sözünüze alındım, efendim."

"Burada konumuz alınıp alınmaman değil. Başkomiser Banks'in ardından giderken aklına Komiser Cabbot var mıydı?"

"McCready'nin ona yaptıklarını düşünmedim demeyeceğim. Ama bu konuda sizin..."

"Eğer Annie Cabbot'a karşı olan cinsel hisleriniz değerlendirmelerinizi bulandırıyorsa," dedi Chambers, gözünün önünde canlananlardan hoşlandığı ortadaydı ve domuza benzeyen gözleri parlıyordu. "O zaman hareketlerinizi ve nedenlerinizi sorgulama hakkımız var demektir. Ondan hoşlanıyordun, değil mi?"

"Baylar, Bayanlar," dedi Müdür Yardımcısı McLaughlin, elini kaldırarak. "Memur Powell'a cinsel tercihleri konusunda saldırmak resmi olmayan hükümlerimizde bizi hiçbir sonuca vardırmaz ve vardırmamalı da. Burada konumuz, sorgu altındaki memurun Komiser Cabbot'a karşı bir şeyler hissedip hissetmediği ya da bu hislerinin doğası değil. Konumuz Memur Powell'ın *yapmış* oldukları ve bizim bu konuda ne yapacağımız. Devam edin Memur Powell."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Nerys. Yeterli azarı işitmiş olan Trethowan ve Chambers, Nerys bir yudum su içip sözlerine devam ederken, ani bir sessizliğe büründüler. "Başkomiser Banks'i Harehills'e kadar takip ettim ve orada kızı Tracy ve Jaffar McCready'nin arabasına binerek arka koltuğa oturduklarını gördüm. McCready çantasının içindeki silahı sıkıca tutuyor gibi görünüyordu."

"Ama silahı gerçekten göremedin, öyle mi?" diye sordu Trethowan.

"O anda göremedim efendim, hayır. Ama onun silahı olduğunu..."

Çok güzel. Bilmem gerekeni öğrendim." Trethowan, Chambers'a baktı. "Devam et."

"Onların kim olduklarını nereden biliyordun?" diye sordu Chambers.

"Yani, Başkomiser Banks'in otostopçuları almak için oraya gittiğini düşünmedim," dedi Nerys. Chambers kızardı.

"Bu kadarı yeterli," dedi Trethowan.

"Evet efendim. Üzgünüm, efendim." Gözlerini dikip Chambers'a baktı ve gözlerini ilk kaçıran da o oldu.

"O noktada ne yapacağına dair bir fikrin var mıydı?" diye sordu Emniyet Amiri. "Kafanda şekillenmiş bir plan var mıydı?"

"Hayır, efendim. Tüm bildiğim McCready'nin silahlı olduğu, Annie'yi –Komiser Cabbot– vurduğu, Başkomiser Banks ve kızını rehin aldığıydı."

"Peki tam o anda ve orada bana haber vermen fazlasıyla mantıklı olmaz mıydı?" dedi Trethowan. "Ya da yetkili herhangi birine? İzlememiz gereken prosedürler var, biliyorsun. Protokoller. Başkomiser Banks'in ne yapacağı hakkındaki şüphelerinle ilgili neden beni ya da Emniyet Amiri Gervaise'i aramadın?"

"Bunu yapmam gerektiğini biliyorum, efendim," dedi Nerys, "ve neden yapmadığıma dair bir bahanem yok. Ancak bazen hızlı düşünüp hemen harekete geçmeniz gerekir. Fikrimce, protokoller ya da gerekli mekanizmaları harekete geçirecek zaman yoktu. İlk olarak ceptelefonum yanımda değildi ve eğer gerekli evrakları doldurmak için dursam onların izini kaybedecektim. Süvarilere haber vermek McCready'yi onu takip ettiğimiz konusunda alarma geçirebilirdi. Onun silahlı ve tehlikeli olduğunu ve isteyeceği son şeyin silahlı polisler tarafından çevrelenmiş olduğunu bilmek olduğunu düşündüm. Ayrıca işin içinde uyuşturucu olma ihtimali de

vardı. Uyuşturucu insanları asabi ve dengesiz yapar, ki bu durumda da öyle oldu."

"Tüm yol boyunca kokain çekti," dedi Banks.

"Bu nedenle de kamuya açık bir otoparkta silahını ateşledin," dedi Trethowan, Banks'i duymazdan gelerek. "Bir otoban dinlenme tesisinde. Kim bilir kaç tane masum erkek, kadın ve çocuğun hayatını tehlikeye attın."

"Jaffar McCready'yi hedef aldım, efendim. Ben iyi bir nişancıyım. Birimdeki en iyi nişancı. Öyle olduğumu biliyorsunuz. Silahım da kilometre menzilde hatasız ve hassas ayarlıdır. Ben en fazla üç yüz metre uzaklıktaydım."

"Peki ya hedefi vurduktan sonra? Merminin nereye gideceği hakkında bir fikrin var mıydı?" diye sordu Chambers.

"Bir tepenin üzerindeydim. Ateş ettiğim açıdan, efendim, merminin McCready'yi vurduktan sonra onun arkasındaki arabaya saplanacağını hesapladım, ki öyle de oldu. Şimdi beni özel mülke zarar vermekle de mi suçlayacaksınız, efendim? Sigortam bunu karşılıyor mu kontrol ederim."

Trethowan masaya vurdu. "Sana söyledim, Memur Powell. Yeteri kadar küstahlık yaptın. Bu çok ciddi bir mesele. Kariyerin tehlikede. Kendine yardımcı olmuyorsun. Alaycılık bir işine yaramaz. Ne bana karşı ne de Emniyet Amiri Chambers, Gervaise ya da Müdür Yardımcısı McLaughlin'e. Geleceğin hakkında karar verecek olan bizleriz. Bunu unutma. Bunun bir gibi bir yorumda daha bulunursan, bugün burada verilecek karar ne olursa olsun sana disiplin cezası veririm. Bunu anladın mı?"

"Evet, efendim," diye mırıldandı Nerys, önüne bakarak.

"Dinlenme tesisinin otoparkına gittiğinde ne oldu?" diye sordu Gervaise, odadaki gerilimi yatıştırmaya çalışarak.

"Arabamı park ettim, efendim. İçeri girerken elimden geldiğince etraftaki alanı kontrol ettim ve yan yolun hemen

karşısında bir yokuş vardı. Oranın ardında görünmeden saklanabilir ve Başkomiser Banks'in arabasını görebilirdim. Eğer işler o noktaya gelirse atış yapabilecek bir görüşüm olacaktı. Kimseyi vurmayı planlamıyordum. İnsanları alarma geçirmek istemedim."

"Yani gittiğin yer orasıydı, öyle mi?" diye sordu Chambers. "Kaygan bir tepe mi?" Yaptığı küçük espriden dolayı yüzü ışıldadı ancak odadaki diğer herkes bunu duymazlıktan geldi.

Nerys dudağını ısırdı. "Evet, efendim."

"Net bir şekilde menziline girdiği anda Jaffar McCready'yi vurma amacıyla mı?"

"Başkomiser Banks ve kızının hayatlarını korumak amacıyla, efendim, Bakomiser Banks'in aptalca ya da çaresizce bir harekette bulunma ihtimaline karşı. Arabadan ilk çıktıklarında McCready'nin fazlasıyla gergin olduğunu görebiliyordum."

Banks kaşlarını kaldırdı.

"Başkomiser Banks'in asla aptalca hareketler yapmayan bir karakteri olduğunu söylemiyorum," dedi yüzünde tatminkâr bir sırıtışla, "ama bu kadar mesafeden böyle bir şey yapabileceğini nasıl anladın?"

"Anlamadım. Kesin olarak değil. Ama onun yerinde ben olsam yapardım. McCready'ye karşı eline geçebilecek en iyi şans buydu. Açıkta. Eğer bir şey yapmayı deneyecekse, bunu yapabileceği fırsatı burada değerlendireceğini düşündüm."

"Etrafta insanlar varken mi?"

"Kızı da bir insan, efendim. Başkomiser Banks de öyle."

"Bunun gayet farkındayım," dedi Chambers.

"Devam edelim," diye araya girdi Gervaise.

Chambers çileden çıkmış gibi görünüyordu ancak devam etti. "Yani Başkomiser Banks'in aksiyona geçmesi ha-

linde başarısızlığa uğramaya mahkûm olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Nerys omuzlarını silkti. "Başarısız olma ihtimali olduğunu söylüyorum. McCready'nin elinde kullanmaktan çekinmediği bir silah olduğunu. Sadece Başkomiser'e ek bir avantaj sağlamak için hazırlıklı olmak istedim, hepsi bu."

"Sanırım şimdi bize her şeyin çok hızlı geliştiğini, detayları hatırlamadığını ve hareketlerin için sorumluluk kabul etmediğini söyleyeceksin, değil mi?"

"Tam tersine, efendim. Zaman yavaşlamış gibiydi. Tam olarak ne yaptığımı biliyordum. Tetiği çekerken zamanımı kullandım, yavaşça sıkıştırdım, atışımın hatasız olacağından emin oldum ve tüm hareketlerimin sorumluluğunu üstleniyorum."

Bu, Chambers'ı gönülsüz bir sessizliğe sürükledi ve Gervaise nazik bir şekilde onun kaldığı yerden devam etti. "Bize ne olduğunu anlat."

"Üçü arabaya geri yürüyorlardı. Başkomiser Banks önden gidiyordu, onun elindeki poşetin içinde bir şeyler yaptığını görebiliyordum. Elbette ki o anda tam olarak ne yaptığını bilmezdim ama bana şüpheli göründü. Sanki bir şey yapmak üzereymiş gibi ve arkadan zaten fazlasıyla gergin olan McCready'ye de kesinlikle şüpheli görünecekti."

"Yani Başkomiser Banks'in poşetin içinde bir şeyler yaptığını gördün mü?"

"Evet."

"Bundan sonra ne yaptın?"

"Hiçbir şey, efendim. İzledim ve bekledim."

"Silahından gördüğün kadarıyla mı?"

"Evet, silahımın dürbününden."

"Yanında taşıdığın dürbünlü tüfekle mi?" dedi Chambers notlarına bakarak. "Bir Parker-Hale M85 eğer yanılmı-

yorsam. Tam olarak standart bir silah sayılmaz. Onu nereden buldun?"

"Babamındı, efendim. Arabamın bagajının özel bir bölmesinde kilit altında saklıyorum. Bazen onunla egzersiz yaparım. Bana göre Park..."

"Silahını tutman gereken yer burası mı Memur Powell?" diye sordu Trethowan. "Amerikalı bir taşralı gibi arabanın bagajında mı?"

Nerys bakışlarını kaçırdı. "Hayır, efendim. Ateşli Silahlar Kadrosu'nun uygun depo tesisleri var, aynı ulaşım araçlarımız gibi ama..."

"Devam et," dedi Trethowan. "Bu kural ihlaliyle daha sonra ilgileneceğiz."

Nerys ağzı kurumuş gibi bir kez daha yutkundu. Banks, önünde hâlâ bir bardak su olduğunu fark etti ancak bu sefer bardağa dokunmamıştı. Muhtemelen ellerinin titrediğini görmelerini istemiyordu. "Onların arabaya doğru yürümelerini izliyordum. Başkomiser Banks suratını buruşturdu ve tökezledi. *Belki de kendisini yakmıştır*, diye düşündüm. Bu bana yapmak üzere olduğu şey hakkında bir fikir verdi.

"Ve?" dedi Gervaise.

Nerys doğruca Banks'e baktı. Bakışları sinir bozucuydu. "Bana göre, bunu başaramayacaktı, efendim. Garip hareketleri, çoktan McCready'nin bir şeyler olduğundan şüphelenmesine neden olmuştu. Başkomiser Banks, onun yüzüne sıcak kahve atmayı deneyecekti, ancak sanırım kahvenin kapağını çıkarırken eline dökerek kendisini yaktı ve bu yüzden tökezledi. McCready bunu fark etti ve bir şeylerin yolunda olmadığını anladı."

"Bu doğru mu Alan?"

Banks başıyla onayladı.

"McCready bundan sonra ne yaptı?" diye sordu Ger-

vaise Nerys'e.

"Çantasından tabancayı –sustturuculu Baikal'ı– çıkardı. Yürüdükleri süre boyunca onu elinde tutuyordu ama o anda çantasından dışarı çıkardı. Otoparkta etraflarındaki bir-iki kişi bunu fark etti ve çığlık attılar. Eğer bu şekilde devam ederse, insanların paniğe kapılacaklarını ve bunun da McCready'yi daha da dengesiz yapacağını düşündüm. Ancak o anda etrafta fazla kişi yoktu, onlara çok yakın kimse yoktu."

"McCready tabancayı nereye doğrulttu?"

"İlk önce Tracy Banks'e doğrulttu. Kafasına. Babasını eğer bir şey yapmaya kalkışacak olursa onu öldürmekle tehdit ettiği kanısına kapıldım."

"Ya sonra?"

"McCready çok gergindi, efendim. Davranışları çok değişkendi. Başkomiser Banks'e bir şey söyledi ve sonra silahı ona doğrulttu."

"Bu olana kadar Başkomiser Banks arkasını dönmüş müydü?"

"Evet. Yüzü, Tracy'yi kalkan olarak kullanan McCready'ye dönüktü."

"Peki sen nasıl tepki verdin?" diye araya girdi Chambers.

"McCready'yi vurdum, efendim dedi Nerys, serinkanlılıkla. "Kafasından. Yapabileceğim en iyi atış noktası buydu. Neyse ki, Başkomiser Banks'in kızından biraz daha uzundu."

"Onu öldürdün," dedi Chambers.

"Evet, efendim. Kafanın hedef alındığı atışlar genellikle..." Trethowan'ın yüzündeki patlamaya hazır fırtınayı gördü ve Chambers'a geri döndü. "Evet, efendim."

"Sonra da orayı terk ettin."

"Sonra Batı Bölgesi Genel Merkezi'ne döndüm. Silahını

Emniyet Amiri Gervaise'e teslim ettim, ona olanları anlattım, gerisini zaten biliyorsunuz."

"Neden olay yerinde kalmadın?"

"Kalmam için bir neden yoktu. McCready ölmüştü. Başkomiser Banks ve kızı güvendeydi. Dinlenme tesisindekiler hemen polise haber vereceklerdi zaten."

"Ve onlara yaptıklarını açıklamakta zorlanacağını düşündün, değil mi?" dedi Chambers.

"Evet. Aklımdan bu da geçti ve olay yerine diğer silahlı memurlar gelirse, benim orada olmam kamu için ciddi bir sorun yaratabilirdi."

"Kamuyu ne kadar da düşünüyorsun," dedi Chambers. "Oradaki polislerin etraftaki insanları sorgulayarak, silahı ateşleyeni bulabilecekleri bir ipucu arayarak ne kadar zaman kaybettiklerini biliyor musun?"

"Olay yerini terk etmeyi de suçlamalarınıza eklemek ister misiniz?" dedi Nerys.

Trethowan umutsuzca başını salladı. Chambers anlamsız bir şeyler söyledi ve kalemini bıraktı. "Sana bunun zaman kaybından başka bir şey olmadığını söylemiştim Catherine," dedi Gervaise'e. "Hemen şu anda görevden uzaklaştırılması gerek, ücretsiz izin olarak ve bunu soruşturması için dışarıdan bir ekip çağırmalıyız."

"Buna karar verecek olan benim," dedi McLaughlin.

"Ben bunu zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum, Reg," dedi Trethowan. "Memur Powell'ın ucuz hazırcevaplılığını bir kenara bırakırsak, tabii. Benim ekibimdeki polisler bile bu kadar ciddi bir olaya dahil olmaz. Özellikle de yansımaları kontrol altına alabiliyorsak."

"Ne pahasına olursa olsun bence de," dedi Banks, hor gören bir şekilde Chambers'a bakarken. "Bunun zaman kay-

bı olduğunu hiç düşünmüyorum. Bu kadar çamur atmayla uğraşırken hepinizin unuttuğu bir şey var. O da Memur Powell'ın hayatımı kurtardığı ve kızımınkini."

"Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi Tracy, Queen's Arms'a yedikleri öğle yemeğinin ardından.

Banks donuk açık kahverengi dekoru inceledi. Sıraların üzerindeki kırmızı pelüş kumaşlar eskimiş, içlerindeki dolgular oradan buradan dışarı çıkmıştı, çukurlu bakır masalar oynaktı ve duvar kâğıdı tavanla birleştiği yerde soyulmaya başlamıştı. Tüm barın badanaya da ihtiyacı vardı. Yine de hâlâ tanıdık, hâlâ rahattı ve Banks, bu özelliklerin hem kendisinin hem de Tracy'nin ihtiyacı olan şey olduğunu hissediyordu. Ayrıca pek çok bar tamamen kapanırken hâlâ ayakta kalmaya devam ediyordu. Yemekler de fena değildi.

Tracy tavuk ve patates kızartma sepetinden bir şeyler atıştırıyor, Banks de kızarmış et ve karamelize soğan sosuyla doldurulmuş devasa Yorkshire pudinginin içine dalmıştı. Bir önceki gece kiraladığı dairesinde oturma odasındaki divanda yatmış ve yatağını Tracy'ye bırakmıştı, ancak bu nedenle pek iyi uyuyamamıştı. Uçak sonrası sersemliği hâlâ devam ediyor ve en garip zamanlarda bir yorgunluk ve sersemlik dalgası hissediyordu. Ama bununla yaşayabilirdi. Vardiyalı çalıştığı zamanlardan pek de farklı değildi.

"Ben de uzun süredir buraya gelmemiştim," dedi ağzındakileri çiğnerken. Acı Black Sheep birasını yudumladı. Queen's Arms günün bu saatlerinde fazla dolu olmazdı ve pencerenin kenarındaki masaları kendi başına bir ada gibi diğerlerinden ayrıydı. Güneş ışığı vitray camların kırmızı ve mavi parçalarından içeri giriyordu. Birkaç delikanlı baylar tuvaletine giden koridordaki sesli makinelerde oyun oynu-

yorlardı ve Cyril'in eski müzik kutusu yerine, müzik kaynağı olarak uydurduğu radyodaki eski parçalar barı dolduruyordu. O anda, The Who'nun "Substitude" parçası çalmaktaydı. "Sanırım kendine Francesca diyormuşsun," dedi Banks.

Tracy kızardı ve tabağına baktı. "Çok aptalcaydı. Üzgünüm."

"Sana bir göbek isim koymadık. Ben de bunun için üzgünüm." Banks gülümsedi. "O zamanlar birden fazla ismi karşılayacak durumumuz yoktu."

Tracy kahkaha attı ve Banks bu kahkahada, yeni davranışları ve görünüşünün altındaki tanıdığı ve sevdiği kızını gördü. Mutlu olduğu sürece saçlarını nasıl yaptığı ya da nasıl giyindiği umurunda bile değildi. Ancak bir süredir mutlu değildi; bu yeterince açıktı. "Gençken ben de kendime Dava derdim, Dava Crockett'tan esinlenerek. *The Alamo*'yu yüz kere izlemiş olmalıyım."

"Hayır böyle bir şey yapmadın!"

"Yaptım. Biliyorsun," diye devam etti Banks, etinden ve pudinginden bir parça keserken kıza yan bir bakış fırlatarak. "Sınav sonuçların aslında pek önemli değil. Demek istediğim, hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum ve bu konuda bir şey yapamam. Ama kendini bani ya da anneni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmene gerek yok. Çok fazla çalıştın. Seninle gurur duyuyoruz. Gerçekten kendini bu sınavlarla ilgili bu kadar suçladığını bilmiyordum."

"Ama benden çok daha fazlasını bekliyordunuz," dedi Tracy. "Ben de. Kendimi, herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettim. Demek istediğim, şu halime baksana, Brian Nagasaki ya da her neredeyse biletleri tükenmiş konserlerde insanlara şarkı söylerken ben insanlara Katie Price ya da Dan Brown'un son kitabının nerede olduğunu gösteriyorum. Ailede başarılı olan o."

"İkinizi de seviyorum. Bu bir yarışma değil. Hep ikinizden birinin tarafını tutmamaya çalıştım."

"Ama bunu yaptın, öyle değil mi? Yani, seni suçlamıyorum. Bu insanın doğasında var. Ebeveynler buna engel olamaz. İnsanlar buna engel olamaz."

"Eğer birinizin tarafını tuttuysam, bu her zaman sendin."

"Brian ünlü olana kadar."

"Bu doğru değil," dedi Banks. "Zamanımın çoğunu Brian'ı üniversitede tutmaya çalışarak harcadım. Onun üniversiteyi bitirmesini, gerçek bir işi olmasını istedim. Hiçbir şey yapmadıysam bile onun müzik alanında bir kariyer yapma konusundaki cesaretini kırdım. Eğer başarılı olduysa bu benim sayemde değil, bana rağmen başarılı olmuş demektir."

"Ama o kadar çok ortak noktanız var. Ona ilk gitarını sen aldın."

"Birini müziği sevmesinden dolayı suçlayamazsın. Sana gelince... denedim. Sadece seninle o kadar kolay iletişim kuramıyordum. Sana nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Seninle erkek arkadaşların ya da kızsal meseleler hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Seni bir erkekle beraber düşünmek bile beni sinirlendiriyordu. Müziğe gelince... Brian, Led Zeppelin ve Bob Dylan dinlerken, sen Take That ve Spice Girls'ü seviyordun. Üzgünüm, bu bir müzik yarışması değildi."

Tracy bir an inanamayarak ona baktı ve sonra kahkahalara boğuldu. "Ah, üzgünüm baba. Çok garip şeyler söylüyorsun. Her neyse bugünlerde Unthanks, Smoke Fairies, Regina Spektor ve Noah ve the Whale'den hoşlanıyorum. Bir de Kings of Leon'dan."

"Bu bir gelişme. Her neyse, sen büyürken kendimi garip hissediyordum. Artık babasının küçük kızı değildin. Annenin etrafta olmaması da işleri zorlaştırdı."

"Ama bu yıllar önceydi. Belki de yeterince fazla çaba harcamamışsındır, değil mi?"

"Belki de harcamamışımdır." Banks yarasını kaşıdı. "İşime gereğinden fazla zaman ayırdığımı ilk kabul edecek insan benim. Ayrıca uğraşmam gereken birkaç kişisel sorunum da vardı."

"Şu anda bir kız arkadaşın var mı?"

"Hayır," dedi Banks. "Kimse yok." Terasa'yı düşündü ama o kız arkadaşı değildi. Muhtemelen onu bir daha görmeyecekti. Kesinlikle kızına San Francisco'da yaşadığı bir gecelik ilişkiden bahsetmeye niyeti yoktu. O sabah Teresa'nın e-posta ile gönderdiği fotoğrafı düşündü. İkisi Burritt Caddesi'nde durmuş, üzerinde SAM SPADE'İN ORTAĞI OLAN MILES ARCHER, TAKRİBEN BU NOKTADA, BRIGID O'SHAUGHNESSY TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ yazan levhaya bakıyorlardı.

"Peki ya Annie?"

"Annie mi? Bu... bu biraz karmaşık."

"Neden? Sana âşık."

"Kes şunu. Saçmalama. Her şey bu kadar basit değil."

"Âşık. Kadınlar böyle şeyleri anlarlar."

"Ama sen sadece bir genç kızsın."

"Gerçekten mi? Yirmi dört yaşındayım. Bu arada hâlâ son yaş günüm için bir tebrik kartı bekliyorum. Her neyse, bunların hepsini arkada bırakalım olur mu? Yeni bir başlangıç yapalım."

"Bana uyar," dedi Banks. "Ama konuşmamız lazım."

"Biliyorum, biliyorum. Yeterinde zamandır bunun için endişeleniyorum zaten. Bundan yeterince yedim." Tabağını kenara itti.

"Eskiden severdin."

"Sadece 'küçük bir kızken,'" Tracy beyaz şarabından bir

yudum aldı. "McDonald's ve Take That'i de sevdiğim zamanlarda."

Banks bunun doğru olduğunu fark etti. Kızı artık genç bir kadındı, artık bunu kabullenmesinin ve bununla nasıl baş edeceğini öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? En başından."

Tracy dirseklerini masaya dayadı. "Bunun gelmekte olduğunu biliyordum," dedi. "Bundan korkuyordum." Bugün yüzünde hiç makyaj yoktu ve Banks onun oldukça güzel göründüğünü düşündü. Kaşının kenarındaki ve dudağının altındaki piercingler bile bunu azaltmıyordu. Cildi doğal olarak açık renk, pembe dudakları belirgin ve şekilliydi ve gözlerini annesinden almıştı. Kısa saç da ona yakışmıştı. Ama elbette ki bu konuda taraflı davranıyordu.

"Derin bir nefes al ve doğruca konuya dal."

"Tamam," dedi Tracy ve nefes aldı. "Ama zaten olanların çoğunu biliyorsun."

"Bana ayak uydur. Jaff'la nasıl tanıştın?"

"Erin vasıtasıyla. Onlar, The Calls'da Erin'in çalıştığı restoranda tanışmışlar. Onu tam olarak tanımıyorum ama bazen gece kulübüne falan gittiğimizde bizimle birlikte takılırdı."

"Sen de onu çekici buluyordun, öyle mi?"

"İnanması zor, öyle değil mi? Ama sanırım bir zamanlar buluyordum."

"O kadar da zor değil. Yakışıklı bir çocuktu ve yeterince çekici olduğundan da eminim," dedi Banks. "O kötü çocuktu. Bu oldukça çarpıcı bir karışım."

"O Erin'in tarzı, benim değil. Jaff, *onun* erkek arkadaşıydı."

"Onun bir suçlu, bir uyuşturucu satıcısı olduğunu biliyor muydun?"

"Asla!" dedi Tracy. "Bunların herhangi bir kısmını bil-

seydim, ondan uzak dururdum. Dediğim gibi, ilk başlarda sadece yüzeysel bir ilişkiydi. Bazen dans ederdik, müzikten ve bir şeylerden bahsederdik. Sadece eğlenmek içindi, anlarsın ya."

Banks, Tracy'nin uyuşturucuyla olan konudan bahsetmekten kaçındığının farkındaydı ancak bu konuda ona baskı yapmak istemiyordu. Bir an için bile onun tam bir azize olduğunu düşünmemişti. Gece kulüplerine giden gençlerin çoğu gibi arada sırada ekstazi aldığını düşünmüştü, kendi gençliğinde de gençler esrarlı sigara içer uyarıcı hap alırlardı. Tracy belki bunları da kullanıyordu. Sadece onun söyledikleri hakkında dikkatli olduğunu, eroin ve kokain gibi daha etkili uyuşturuculardan birini kullanmadığını umuyordu. Ama o konuya girmenin şu anda kazandıracağı hiçbir şey yoktu. "İşleri değiştiren neydi?"

"Bir gece, dans pistinde beni öptü. 'Ve Sonra Beni Öptü' gibi perişan eski bir şarkı sözüne benzediğini biliyorum, ama bu doğru. Biraz *romantikti* de." Tracy kızardı. "Bu romantikliğin uzun sürmemesi ne yazık," dedi.

"Ne oldu?"

"Yani, Jaff ve Erin orada dans pistinin üstünde fena şekilde tartışmaya başladılar. Müzik kimsenin bir şey duyamayacağı kadar yüksek olsa da, çok utanç vericiydi. Erin bana hakaretler yağdırdı ve sonra da fırtına gibi çıkıp gitti. İleri sarmam gerekirse, birkaç gün sonra işten eve geldim, Rose bana polisin evi aradığını söyledi, sonra zaten her şey haberlerdeydi, Bay Doyle, tabanca... eski sokağımızın her tarafında polisler vardı."

"Yavaş biraz. Neden hemen aceleyle Jaff'm dairesine gittin?"

"Ona onları anlatmak için. Hâlâ Erin'in erkek arkadaşıydı. Onun başına bir şey gelmişti. Korkunç yanlış giden

bir şeyler vardı. Demek istediğim, aramızda bir yanlış anlaşılma, bir tartışma oldu ama sadece bir öpücüktü. Gerçekten. Demek istediğin onunla yatmadık ya da öyle bir şey olmadı." Altdudağı biraz titremeye başladı. "En azından... o zaman."

"Teker teker anlat," dedi Banks, elini kızının koluna koyarak. "Acele etme."

Tracy kadehini kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı. "Bundan bir tane daha içebilirim. Sarhoş cesareti."

Banks bara gitti ve ikisinin de kadehlerini doldurttu. "Kızın mı?" diye sordu barın sahibi olan Cyril başıyla Tracy'yi işaret ederek.

"Evet."

"Yıllar önce sokağın aşağısında oturduğunuz zamanlar, kola ve hamburger yedirmeye getirdiğin kızın mı?"

"Ta kendisi."

"Onu uzun zamandır görmemiştim. Çok hoş genç bir bayan olmuş."

Banks Tracy'ye baktı. "Gerçekten öyle oldu. Teşekkürler Cyril." İçkilerin ücretini ödedi ve masaya geri döndü. Paul Jones, "Ben Kötü, Çok Kötü Bir Çocuktum" şarkısını söylüyordu. Bu tür eski şarkılar onu hüzünlendiriyordu. Bu şarkıyı neredeyse unutmuştu.

"Jaff'ın dairesine gittiğinde ne oldu?" diye sordu Banks, Tracy şarabından birkaç yudum aldıktan sonra.

"Deliye döndü," dedi. "Beni korkuttu. İlk önce, yatak odasına gitti, çılgına dönmüş bir şekilde geri geldi ve Erin'e deli kaltak ve daha Tanrı bilir neler dedi. O zaman bunu bilmiyordum ama Erin'in aldığı tabancayı arıyormuş."

"O zaman ne hissettin?"

"Korktum," dedi Tracy. "Yani, onun nazik biri olduğunu düşünüyordum ama aniden çok öfkeli, çok dengesiz davranmaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordum. Ben sadece ona

haberi veren kişiydim."

"Sonra ne oldu?"

"Kolumu tuttu ve oradan çıkmamız gerektiğini söyledi."

"Siz mi?"

"Evet."

"Yani sen başından beri bir rehineydin, öyle mi?"

"Sanırım. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim bir yere ihtiyacı olduğu ve beni de yanında götürdüğüydü."

"Kulübeme nasıl geldiniz?"

Tracy bakışlarını kaçırdı. "O... o beni oraya götürmeye zorladı. Bana gidecek bir yeri olmadığını ve bir şeyler ayarlayana kadar kimsenin onu bulamayacağı bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Bana böyle bir yer bilip bilmediğimi sordu. Gerçekten korkmuştum. Orası aklıma gelen tek yerdi. Bir yer bilmediğimi söylersem canımı yakacağından korktum."

"O zamanlar istediğin zaman onun yanından ayrılabileceğini hissediyor muydun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Her şey çok hızlı oldu. Yani, bağlı falan değildim ama kolumu tutuyordu ve canımı yakıyordu. Aklıma kulübe geldi. Senin tatilde olduğunu biliyordum. Çok üzgünüm. Ben... bak kafam çok karışık. Beni şüphelilerden biri gibi sorguya çekiyorsun. Neden her şey böyle oldu bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, her şey çok bulanık, korkunç bir kâbus gibi. Tüm bildiğim ben burada şüpheli değil kurbanım."

"Sakin ol, Tracy," dedi Banks. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Tracy gözlerini kuruladı ve şarabından biraz daha içti. Bir ya da iki kişi onlara doğru bakıyordu ama Banks onları görmezden geldi. Makinelerden konuşmalarını bastıracak kadar fazla ses çıkıyordu ve 'Bebeğim Ol' parçası çalıyordu. Banks yine de sesini alçalttı. "Seni sorgulamıyorum," dedi, "ama bazı sorular sormak zorundayım. Tamam mı?"

Tracy başıyla onayladı. "Tamam."

"Leeds'den çıkıp kulübeye giderken Jaff, Victor Mallory' nin evine uğradı. Neden?"

"Arabaları değiştirmek için. Jaff, kendi arabasını kullanırsa polisin onu arayabileceğinden kuşkulanıyordu."

"Yani o zamana kadar tabancayı öğrenmiştin, öyle mi?"

"Hayır. Senin kulübene gidene kadar bana tabancadan bahsetmedi, eğer bahsetseydi kaçmak konusunda daha fazla endişelenirdim. Ben belki... anlarsın ya... uyuşturucuyla yakalanmaktan korkuyordur diye düşünmüştüm."

"Onun uyuşturucu satıcısı olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Ara sıra yanında bazı mallar olduğunu biliyordum. Senin kastettiğin gibi bir uyuşturucu satıcısı değil."

"Neden doğruca Londra'ya gitmedi?"

"Çünkü bazı telefon görüşmeleri yapması, bazı anlaşmalar ayarlaması gerektiğini söyledi. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi elindeki kokaini –çok fazla vardı– satmaktan ve sahte pasaport veya evrak hazırlamaktan bahsettiğini düşünüyorum. Bunun zaman alacağını ve bir süre gözlerden uzak kalması gerektiğini söyledi. Devamlı cep telefonuyla konuşuyordu."

"Ama neden kaçtığını bilmiyordun, değil mi?"

"O zamanlar bilmiyordum. Victor'a uğradığımızda bilmiyordum hayır."

"Sen de onunla birlikte Victor Mallory'nin evine girdin mi?"

"Hayır. Jaff bana arabada beklememi söyledi."

"Herhangi bir şekilde baskı altında mıydın?"

"Hayır."

"Yani o anda istediğin zaman arabadan çıkıp gidebilirdin, öyle mi?"

"Sanırım. Şimdi keşke yapsaymışım diyorum. Ama ka-

fam karışmıştı. Bana beklememi söyledi. Kırsal alanı bilmiyordu. Gratly'yi duymamıştı bile. Ama eğer olacakları... Arabadan çıkar ve koşabildiğim kadar hızlı koşarak kaçardım."

"Sorun yok," dedi Banks. "Yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Sadece tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, hepsi bu. İçeride ne kadar kaldı?"

"Bilmiyorum. Beş ya da on dakika. En fazla on beş."

"Victor'u tanıyor musun?"

Tracy omuz silkti. "Onunla birkaç kez kulüplerde karşılaştım. Düzgün biri gibi görünüyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Arabaları değiştirdik ve Gratly'ye gittik. Üzgünüm baba, onu kulübeye götürdüğüm için üzgünüm. Onun nasıl biri olduğunu, neler yapabileceğini bilmiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"CD koleksiyonun. Yani, bilmiyor musun?"

"Henüz eve gitmeme izin vermediler. Olay Yeri İnceleme Ekibi işlerini yeni bitirdiler ve Emniyet Amiri Gervaise, onların ardından evi temizlemeleri için bir temizlik ekibi ayarlayacağını söyledi. Ondan sonra gidebileceğim. Yarın ya da sonraki gün."

"Ortalığı biraz dağıttı, hepsi bu. CD'leri etrafa attı, birkaç CD kabını kırdı, etrafa içki döktü. "

"Üzülme. Bu senin suçun değil. Erin'in aldığı tabancayı nasıl öğrendin?"

"Haberlerde gördük. Özel olarak tabancadan bahsetmediler ama birinin polisi evden kurulama bezine sarılı tabanca şekilli bir şey çıkartırken gördüğünü söylediler. Jaff bunun ne olduğunu, yatak odasında olmadığını ve onu kızdırmak için tabancayı Erin'in aldığını biliyordu. İlk olarak o zaman bana neler olduğunu anlattı."

"Sana polisin tabancayı ele geçirmesinden neden bu ka-

dar endişelendiğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Sen ne dedin?"

"Hiçbir şey demedim. Ona bir tabancaya neden ihtiyacı olduğunu ve Erin'in onu neden aldığını sordum. Artık her şeyi bildiğime göre, gitmeme neden izin veremeyeceğini ve sonuna kadar onunla kalmam gerektiğini anlamamı söyledi."

"Tam olarak bunu mu söyledi?"

"Evet. Lütfen baba. Beni yine sorguya çekmeye başladın. Bana inanmıyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum," dedi Banks, olayın Tracy'nin anlattığı versiyonu hakkında bazı şüpheleri olmaya başlasa da. "Eğer kendini rahatsız hissetmene neden oluyorsam, üzgünüm. Sadece kafamda her şeyin netleşmesini istiyorum."

"*Benim* kafamda bile her şey net değil."

Banks birasından birkaç yudum aldı. "Bunu anlıyorum. Soru sormamın nedeni de bu. Soruların kendini sorguya çekiliyormuş gibi hissetmene neden olması değil, odaklanmana yardımcı olması gerek."

"Üzgünüm." Tracy bardağını çevirdi. "Senin şarabını açtı. Gerçekten kaliteli içkilerin bazılarını içti. Viskini de."

"Sorun değil," dedi Banks, McCready'nin ardında ne tür bir karmaşa bıraktığını ve eve döndüğünde nelerini bulamayacağını merak ederek. "Telstar" çalmaya başladı. Bu, Banks'i on iki yaşlarındayken pazar günleri arkadaşlarıyla transistorun oradaki parkta oturup Alan Freeman'ın "Pick Up The Pops" isimli şarkısını dinledikleri ve pazar günü yazlık kıyafetlerinin içinde çok hoş görünen, kızararak onlarla kur yapan kızları izledikleri zamanlara götürdü. Gazeteleri dağıtırken kaybolduğu o pazar sabahına kadar Graham Marshall da hep onlarla birlikte olurdu. Seneler sonra Banks, onun başına gelenlerin ortaya çıkmasına yardım etmişti. Müzik çal-

maya devam ettikçe Graham Marshall'ın yüzü gözünün önüne geliyordu. "Telstar"daki o garip org sesini çok severlerdi.

Tracy sesini alçalttı ve öne eğildi. "Yanında uyuşturucu vardı. Biraz esrar. Kokain. Çok fazla kokain, büyük plastik poşetler içinde. Kilolarca. Ama küçük plastik bir torbaya kendisi kullanmak için de ayırmıştı. Devamlı olarak kullanıyordu. O deliydi."

"Evet. Adamlarımız elli bin pound ile birlikte kokaini de çantasında buldular. Bunların nereden geldiğini biliyor musun?"

"Hayır. Sanırım en başından, dairesinden çıktığımızdan beri yanındaydı. En azından çantası yanındaydı ve oldukça ağır görünüyordu. Hiç kokain kullanmadım. Gerçekten, kullanmadım baba."

"Her şey yolunda. Sana inanıyorum. Yani biraz şarap, biraz viski içti, biraz esrarlı sigara içip biraz da kokain çekti. Görünüşe göre boğazına kadar batmış. Tüm bunlar olurken sen neredeydin?"

"Orada oturup izliyordum. Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Benden çok daha büyük ve güçlüydü."

"Anlıyorum. Sana..."

"Tecavüz etti mi?" Tracy doğrudan Banks'in gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı. "Evet, etti. Daha sonra. Benim kim olduğumu öğrendikten sonra. Beni üst kata, *senin* odana götürdü. Mücadele etmeye, karşı koymaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. Beni yatağa fırlattı ve..."

Banks boğazının daraldığını ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Tamam Tracy. Detayları bilmeme gerek yok. Tüm bunların senin kim olduğunu, bir polisin kızı olduğunu öğrendikten *sonra* olduğunu söylüyorsun, değil mi?"

"Evet. Üzerinde senin ismin ve rütbenin olduğu bir

mektup ya da onun gibi bir şey bulmuş. Senin bir polis, Başkomiser olduğunu anladı."

"Buna nasıl tepki verdi?"

"Önce çok sinirlendi, sonra düşündüğünden daha fazla işine yarayabileceğimi söyledi. Ona daha önce söylemediğim için bana hâlâ kızgındı ve polislerden hoşlanmıyordu. Daha saldırganlaştı. İşte bana da o zaman tecavüz etti. Bunun çok havalı olduğunu, *senin* odanda, *senin* yatağında yapmanın özel bir şey olduğunu, sana kişisel olarak sana tacizde bulunmak gibi bir şey olduğunu söyledi."

Banks kesinlikle tacize uğramış *hissediyordu* o anda McCready hâlâ hayatta olsaydı onu büyük bir neşeyle çıplak elleriyle boğabileceğini düşündü. "Annie geldikten sonra ne oldu?"

"Eğlence odasının kapı arkasında gizleniyordu. Tabancası, kahvaltı masasının üstünde, çantasının içindeydi. Bana ondan mümkün olan en kısa sürede kurtulmamı ya da onu vuracağını söyledi. Denedim baba, gerçekten denedim. Ama Annie'yi biliyorsun. Durmak bilmedi, vazgeçmek bilmedi..."

"İçinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi," dedi Banks. "Sana yardım ettiğini düşünüyordu. Dünyada gördüğüm en inatçı insan."

"Bir şeylerin yolunda olmadığını, benim orada zorla tutulduğumu anladı. Bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama hayır cevabını kabul etmiyordu ve sonra Jaff geldi ve..."

"Tracy, muhtemelen Annie'nin hayatını sen kurtardın, bunu biliyorsun değil mi? Ceptelefonundan yaptığın o çağrı."

"Kanaması vardı. Onun öleceğini düşündüm. Başka ne yapabilirdim ki? Ambulansı aradığımı gördüğünde çok sinirlendi. O zaman da beni öldüreceğini düşündüm ama sanırım bunun için hâlâ fazla değerliydim. Bu yüzden ceptelefonumu parçaladı."

"Peki ya sonra?"

"Fundalıklardayken araba bozuldu. Yaya olarak kaçıyorduk. Başımıza şanssızlık üstüne şanssızlık geldi. Usta bir suçluysa, bu konuda pek başarılı olmadığını söylemek zorundayım." Tracy üzgün bir şekilde gülümsemeyi başardı.

"Bizim şansımıza," dedi Banks. Önce saatine sonra kapıya baktı. "Bir tane daha ister misin?"

"İstemesem iyi olur," dedi Tracy. "Şimdiden çakırkeyif oldum."

"O zaman kahve?"

"Kahve iyi olur."

Kapı açılıp içeri Erin ve Juliet Doyle girdiğinde Banks ayağa kalkıp bardan Tracy için bir kahve, kendisi için de büyük bir bira daha almak üzereydi. Tracy şaşkın bir şekilde önce Erin'e sonra da Banks'e baktı. "Bunu sen mi ayarladın baba?" diye sordu.

"Sadece onlara saat bir buçuğa kadar burada olabileceğimizi söyledim, hepsi bu."

İki genç kız, asırlar gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar, sonra Tracy masadan kalktı, Erin'e doğru yürüdü ve kollarını onun boynuna doladı. Erin de ona sarıldı. Turistler ikisine bakakaldılar. Banks, Tracy ve Erin'in üzerinden Juliet Doyle'un bakışlarını yakaladı. Juliet başıyla kısaca onayladı. Banks rahatlamış bir şekilde nefesini verdi. Tracy'nin Erin'i yumruklayacağını ve Erin'le Juliet'in bir daha asla birbirleriyle konuşmayacaklarını düşünmüştü.

18

Banks, hizmetli kız François, kendisini Çiftçi'nin ambar kadar büyük holünden oturma odasına doğru yönlendirirken, Beethoven *Ay Işığı Sonatı*'nın yavaş adacio notalarını duyabiliyordu. Parçayı kim çalıyorsa yanlış notaya basmış, bir an duraklamış ve melodiyi tekrar yakalamadan önce bocalamıştı.

"Ailece televizyon seyrediyorlar," diye açıkladı François kusursuz ve aksansız İngilizcesiyle. "Bayan Elbise de önümüzdeki hafta gireceği piyano sınavına hazırlanıyor." Kapıyı açtı ve resmi bir şekilde Banks ve Winsome'ın geldiğini bildirdi. Üniformalı polisler dışarıda arabaların içinde hazır bir şekilde komut bekliyorlardı.

Banks daha önce Fanthorpe'un karısını görmemişti. Kocasından oldukça genç ve güzel bir kadındı. Uzun ipek gibi saçları, ya doğanın kutsaması ya da kimyasal kremlerin doğru bir şekilde karışımıyla elde edilecek ten rengiyle, günlerce çalışmanın sonucunda ortaya çıkmış gibi bir fiziği vardı. Kocasına şaşkın bir ifadeyle baktı. Yanında oturan uzun atkuyruklu küçük kız, gözlerini yüz yedi ekran televizyonda gösterilen "Haydi Dans Et" isimli şov programından gözlerini

ayırmamıştı.

"Bir aile geleneğini böldük galiba," dedi Banks.

Fanthorpe ayağa kalktı. "Bu sefer ne istiyorsun Banks? Size yeteri kadar katlandım, bu kadarı fazla. Avukatımı arıyorum."

"Belki de ondan seninle Batı Bölgesi Genel Merkezi'nde buluşmasını istesen daha iyi olur," dedi Banks. "Orada seni bekleyen bir gözaltı süitimiz var."

Artık kadın da, bir kedi gibi hızla kıvrılarak ayağa kalkmıştı. "Ne oluyor George?" diye sordu hafif Doğu Avrupalı aksanıyla. "Kim bu insanlar? Evimde ne işleri var? Neler oluyor?"

Çiftçi telefonu yerine koydu ve karısının yanına giderek ellerini onun omuzlarına koydu. "Her şey yolunda Zenovia. Sadece sakin ol aşkım. Bununla ilgileneceğim." Uzun adımlarla kapıya yürüdü ve Banks'e döndü. "Haydi. Çalışma odasına gidelim."

"Eğer öyle istiyorsan," dedi Banks holde onu bir hafta önce konuştukları odaya doğru takip ederken.

"Bu haneye tecavüz," dedi kendisine büyük bir bardak viski koyarken ve bu sefer Banks'e de ikram etmeye tenezzül etmemişti. İkram etse bu sefer kabul edebilirdi. "Bu yaptığınız polis zorbalığı. Bu yaptığınız eziyet. Bu..."

"Tamam, tamam Çiftçi. Mesajını aldım," dedi Banks. "Haydi hepimiz oturalım ve çocukları içeri çağırmadan önce sessiz bir şekilde muhabbet edelim."

"Çocukları mı?"

"Arama ekibi." Banks cebinden bir takım evraklar çıkardı. "Elimde, bölge soruşturma hâkimi tarafından imzalanmış mülklerini detaylı bir şekilde arama yetkisi veren bir arama izni var."

"Evimi aramak mı?" dedi Fanthorpe tükürür gibi. "Bunu

yapamazsınız! Sadece..."

"Yapabiliriz ve yapacağız. Ama her şey sırasıyla. Öncelikle ne kadar boka battığını bilmeni istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Fanthorpe kendisini koltuğuna bıraktı. Daha önce de yapmış olduğu gibi örgü kazağının üstüne biraz viski döktü ve kahverengi fitilli pantolonunun cebinden çıkardığı bir mendille sildi.

Winsome onun karşısına oturdu ve not defteriyle kalemini çıkardı.

"Eğer beni suçlayabileceğiniz bir şey söyleyeceğimiz sanıyorsan," dedi parmağını Winsome'a doğrultarak, "o zaman bir daha düşünsen iyi edersin."

"Her zaman hazırlıklı olmakta fayda vardır, efendim," dedi Winsome. "Sizce de öyle değil mi?"

"5 Kasım 2004 tarihinde gerçekleşen Marlon Kincaid cinayeti ile ilgili ne biliyorsun?" diye sordu Banks.

"*Marlon Kincaid* mi? Sence *Marlon Kincaid* isimli bir adamı tanıyacak birine mi benziyorum?"

"Neden olmasın? Leeds Teknik Üniversitesi'nde öğrenciymiş. Yani, teknik olarak. Okulu bitirmiş ama, bazı insanların yaptığı gibi uyuşturucu satarak öğrenci barlarında takılmaya devam ediyormuş. Eski üniversite hayatından uzaklaşamamış gibi görünüyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Marlon Kincaid. Sanat öğrencisi. Görünüşe göre babası bir Marlon Brando hayranıymış, ismini de bu şekilde almış. Marlon barlardaki ve kulüplerdeki partilerde Leeds'deki öğrencilere kokain ve bazı diğer illegal maddeler satarak kendisine bir iş ortamı oluşturuyormuş."

"Yani?"

"Kendi kaynakları varmış ve sen de onlardan biri değilmişsin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Buna izin veremezdin öyle değil mi? Bu bölgede uyuşturucu konusundaki en önemli kişi olma yolundaydın ve bu işe yeni başlamış, sıska, uzun saçlı biri yoluna çıkıp araya giriyordu. Sadece bu da değil, seninle alay ediyordu ve bu da senin kulağına geliyordu. İlk önce ne yaptın? Onu uyardın mı? Belki de Ciaran ve Darren'ı gönderip onu iyice bir pataklamalarını ayarlamışsındır?"

"Bu saçmalık."

"Ama hazırda bekleyen bir silahın daha vardı, öyle değil mi? Hızlı bir şekilde vazgeçilmez olduğunu kanıtlamakta olan Jaffar McCready isimli genç bir adam. Ve oldukça tehlikeli adam. Onun kendisini kanıtlamaya ihtiyacı vardı, senin de onun bunu yapmasına. Sizi sonsuza kadar birbirinize bağlayan son derece acımasız bir sadakat göstergesi. Ona tabancayı sen verdin. Silahı onun için sen doldurdun. Belki ona tabancayı nasıl kullanacağını bile göstermişsindir. Böylece Jaffar McCready, Marlon Kincaid'i vurdu. Ama bunu yaparken görüldüğünü bilmiyordu. Özellikle o zaman için düşünülürse, en güvenilmez insanlardan biri şahit olmuştu, ancak bu olaydan sonra oldukça başarılı bir şekilde temizlendi . Aslına bakacak olursan, yakın zamanda bir kilise üyesi olacak ve özellikle de o zamandan bu yana bulduklarımızı düşününce hafızası çok daha net gibi görünüyor."

"Tüm bunların benimle ne ilgisi var?"

"Bilmediğin şey ise, kendine özgü nedenlerle McCready'nin silahı sakladığıydı. Bir ödül gibi. Bir hatıra gibi. Ne istersen öyle de. O zaman kuşkusuz ona silahtan kurtulmasını söylemiş ve muhtemelen ondan kurtulduğunu düşünmüşsündür. Ne de olsa kendisini suçlu duruma düşürecek bir silahı neden etrafında tutmak isteyecekti ki? Belki de sadece duy-

gusal davranıyordu. İlk cinayeti ne de olsa sana karşı elinde bir koz bulundurmaktan hoşlanıyordu. Sebebi ne olursa olsun, silahı sakladı. Bir akşam kız arkadaşıyla kavga etti. Ondan intikamını almak, onu kızdırmak için kız tabancayı aldı ve kaçarak ailesinin evinde kalmaya gitti. Annesi tabancayı buldu. Belki sadece annelerin yaptığı gibi kızının odasını temizliyordu ya da belki de sadece meraklanmıştı, kızının eve geldiğinden alışılmadık bir şekilde sessiz olmasını, garip davranışlarını, farklı düşünce şeklini açıklayacak bir şey arıyordu. Her ne olmuş olursa olsun tabancayı buldu ve işler bu noktada bozulmaya başlıyor. Ama bunun şu an, burada bir önemi yok. Önemli olan bizim fişek haznesinin içinde parmak izi bulmuş olmamız. O parmak izlerinin sana ait olması. O izlerin nasıl orada olduğunu açıklayabilir misin?"

Fanthorpe kaşlarını çattı ve viskisini yudumladı. "Açıklamak zorunda değilim. Bununla ilgili avukatımla konuşabilirsiniz."

"Konuşacağım. Ama parmak izlerinin orada olmasının sadece tek bir yolu var, öyle değil mi? Bir ara fişek haznesine dokunmuş olman gerek."

"Ne olmuş yani? Tabancanın üzerinde parmak izimi bulamadınız, öyle değil mi? Tetik korkuluğunda?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ah, akıllıca Banks. Bu benim, 'Çünkü onları temizledim,' demem, sonra elimi ağzıma götürüp, böyle bir pot kırdığım için kendime kızmam gereken nokta değil mi? Öyle bir şey olmayacak. Tabancanın *içindeki* fişek haznesinde parmak izlerimi bulmanız, benim bir zamanlar bu fişek haznesine dokunduğumdan başka hiçbir şey kanıtlamaz. Bunun tabancayı ateşlediğimi kanıtlamayacağı da kesin. Bunu kanıtlamak için avukata ihtiyacım yok. Olta atıyorsun."

"Genellikle etrafta dolanıp yasaklanmış tabancaların

fişek haznelerine mi dokunursun?"

"Böyle bir şey yaptığımı hatırladığımı söyleyemem. Bu bir çok şekilde gerçekleşmiş olabilir. Belki de bir veteriner tabancayı hasta bir hayvanı öldürmek için kullanmıştır."

"Dokuz milimetrelik otomatik bir Smith & Wesson'ı mı?"

"Belki de bir zamanlar bir polis bana bu tabancayı vermiş ve onu nasıl bulduğumu sormuştur."

"Ben de buna inandım," dedi Banks.

"Zaten karşılaştırmak için parmak izlerimi nereden buldunuz ki? Hayatım boyunca parmak izlerim alınmadı."

"Bu çok büyük bir dikkatsizlik olmuş ve en kısa sürede parmak izlerini kayıtlara geçireceğimize söz veriyorum. Ama buraya son geldiğimizde Dedektif Jackson'ın sana gösterdiği Jaff McCready'nin fotoğrafına dokundun. O parlak fotoğraf kâğıdının, parmak izi almak için muhteşem yapışkan bir yüzeyi vardır."

"Bu, tuzağa düşürme sayılır! Bana tuzak kurdunuz."

"Saçmalama. Eğer sana zorla bir evrak ya da cinayet silahı verseydik bunun tuzak olma ihtimali olurdu. Ama bu sadece bir fotoğraf. Hiçbir anlamı yok."

"Mahkemede bununla ilgili sizi ciddiye almayacaklarının garantisini veririm."

"Gerçekten mi? Çünkü ben öyle düşünmüyorum, bu işin mahkemeye taşınacağı konusunda benimle hemfikir olmana gerçekten sevindim. Bugünlerde Kraliyet Savcılığı davaların mahkemeye çıkması konusunda oldukça seçici davranıyor. Kaybetmekten hoşlanmıyorlar. Kesin davaları seçme eğilimindeler."

"Elindeki kanıt bu olduğu sürece bir ilk yaşayacaksınız demektir."

"Bir de Darren Brody'le ilgili şu ufak mesele var."

"Darren Brody mi?"

"Evet. Haydi ama. Senin şu pislik infazcısı tarım işçin. Bir nedenden ötürü ne Darren ne de Ciaran'ın, Marlon Kincaid cinayetiyle ilişkisi bulundu. Belki de o sırada ahırlardaki gübreleri toplamak gibi başka bir işle meşguldüler. Belki de sadece McCready'nin ellerini kirletmesini, aynı bir çocuğun ilk tilki avı gibi ellerini kana bulamasını istiyordun. Ama Ciaran ve Darren son zamanlarda senin için kayda değer derecede mesai yapıyorlardı, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Banks başını iki yana salladı. "Ciaran'ın akıl sağlığı ciddi anlamda bozuk. Maaşlı çalışanların arasında böyle birinin olmasının nasıl bir sorumluluk olduğunu bilmen gerekir."

"Ciaran asla benim aleyhimde bir şey söylemez."

"Bu konuda haklısın. Ciaran insanların canını yakmayı seven habis bir psikopat. Ama oldukça sadık. Muhtemelen bu imkânı ona sağladığın için sana teşekkür ediyordur. Justin Peverell'in kız arkadaşı Martina Varakova'nın canını çok kötü yakmış. Aslına bakacak olursan, onu çok yavaş ve acı verici bir şekilde öldürmüş ve Justin'i de bağlayarak bunu izlemeye zorlamış. Justin artık katatonik. Doktorlar onun tamamen iyileşmesi konusunda pek umutlu değiller. Böyle bir şeyin arkasında sen olamazsın, öyle değil mi? Birinin güzel karına böyle bir şey yaptığını düşünsene."

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Tüm bunların benimle ne ilgisi var?"

"Jaffar McCready'nin elinde sana ait bir şey vardı. Tam olarak söylemek gerekirse iki kilo kokain, elli bin pound ve hoş bir tabanca. Artık hepsi bizim elimizde ve bir kanıt odasında güvenli bir şekilde kilit altında."

Fanthorpe küçümseyerek alay etti. "Güvenli mi? Bun-

dan hiç emin değilim."

"Bunların hepsini geri almak istedin. Doğal olarak. Geri almak istediğini bana bile söyledin. Dedektif Jackman da buna şahit."

Winsome kafasını not defterinden kaldırdı ve Fanthorpe'a gülümsedi.

"Sadece bana geri istediğin şeyin ne olduğunu söylemedin," dedi Banks.

"Sen de bunu kendi kendine bulduğunu mu sanıyorsun?"

"O kadar da zor olmadı."

"Maalesef yanlış bir sonuç çıkarmışsın. Eğer bulduğunuz şey buysa, o zaman belli ki ben yanılmışım ve Jaffar'ın elinde olduğunu sandığım şey onda değilmiş. Bunların hiçbiri bana ait değil."

"Darren Brody birkaç yıldır Ciaran French ile beraber çalışıyor. Ciaran'ın nasıl biri olduğunu biliyor ve giderek daha şiddetli ve acımasız olmasını izliyor. Bunu bir tehdit olarak kullanıp insanların konuşmasını sağlamak sonra da birkaç kesik ve yarayla onları göndermek Darren için sorun değil. Ama bu sefer işler çığırından çıktı. Hem de fazlasıyla. Tahminime göre Ciaran'ın kana susamışlığı o kadar birikti ki, artık daha fazla içinde tutamadı. Victor Mallory. Rose Preston. Teaserlar. Her ne olduysa, olurken Darren da onunla birlikteymiş ve Darren onu durduramamış ama gördükleri de hoşuna gitmemiş."

"Darren sadece kendini kurtarmaya çalışıyor. Onların ikisi de psikopat."

"Böyle iki psikopatı neden işe aldığın konusunu şu an için bir kenara bırakacağız. Jaffar McCready kesinlikle bir psikopat değildi. O, gerektiği zaman şiddet uygulamaya eğilimli, açgözlü, ukala, hırslı ve zeki genç bir adamdı. Oyunun

içinde olmak istiyordu. Öldürmekten özel bir zevk almıyordu. Hatta bu işte pek iyi de değildi. O kadar öfkeli biriydi ki Harry Ramsden'e bile kök söktürebilirdi. Her neyse, konu Darren'ın tüm bunlardan usanmış olması. Ciaran, Martina Varakova'yı Justin'in gözleri önünde parçalarken onun yüzünü izlemek zorunda kaldı. Bunun hoş bir manzara olduğundan emin değilim. Darren, Justin'den biraz daha dayanıklı ve hâlâ onun da bazı yetenekleri var ama o akşam ona bir şey oldu. İstedikleri bilgiyi, Justin'in Jaffar ve Tracy'yle Highgate Gölü yakınlarındaki Hamstead Heath'de buluşacaklarını öğrenmişlerdi ama Ciaran durdurulamayacak kadar ileri gitmişti. Onu durduramadı. Bu yüzden, Darren olanları izlerken, Şam'a giden Saul'e geldiği gibi aniden adeta bir vahiy indi. Kendine neden, diye sordu. Neden tüm bunları izliyordu? Neden bunun bir parçası oluyordu? Ciaran'ın acı çektirdiği kişilerin başka insanların hayatlarını umursamayan iki işe yaramaz pislik olduğu doğruydu. Ama bu kadarı fazlaydı. Ciaran'ın bu yaptıkları onu dehşete düşürüp tiksindirirken, kendisini suç ortaklığından nasıl kurtaracaktı? Ve ne biliyor musun soruşturmalarda polisle tam işbirliği yaparak, bir yolunu buldu. Darren konuştu. Aslına bakacak olursan aynı anda üç tenorun bir arada olması gibi şakıdı. Tüm performansları bir arada. Kutulu bir set gibi."

Çiftçi artık solgun görünüyordu, koltuğunda büzüşmüştü ve son birkaç dakikadır viskisine dokunmuyordu.

"Hâlâ elinizde bir kanıt yok," dedi toparlanırken. "Onun sözüne karşılık benim sözüm ve sizce mahkeme hangimize inanır? Eğitimsiz bir gangstere mi yoksa toplumun önde giden destekçilerinden birine mi?"

"Sen ne kadar toplumun bir destekçisi değilsen, Darren da bir o kadar eğitimsiz bir gangster değil," dedi Banks. "Jüride çok iyi bir izlenim bırakacağını sanıyorum. Doğru yola

dönmüş bir günahkâr. Jüri, günahlardan arınma hikâyelerine bayılır. Çiftçi tüm cesetlerin nerede gömülü olduğunu biliyor. Senin daha karanlık anlaşmaların ve işlerinin peşindeysek bakmamız gereken birkaç yeri bize söyledi ve biz de şu anda Grand Cayman ve Jersey'deki posta kutuları da dahil olmak üzere tüm iş yerlerin ve bu ev için arama izni çıkarıyoruz. Winsome?"

Winsome izin isteyerek ön kapıya gitti ve parmaklarını dudaklarına götürerek yüksek sesle ıslık çaldı. Banks her zaman bunu kendisi de yapabilmeyi isterdi. Birkaç dakika içinde altı üniformalı polis eve girip dağıldılar. Arama operasyonunun başında Dedektif Stefan Novak ve Dedektif Jim Hatchley vardı. Banks ve Winsome, kelepçe takılmış Fanthorpe'u arabaya doğru götürürken, Banks iki dedektife selam verdi. Eloise hâlâ piyano odasında *Ay Işığı Sonatı*'nın adacio kısmını çalışıyordu ve Zenovia da arama ekibine çığlıklar atıyor ve kollarını sallıyordu. Küçük kız kaşlarını çattı ve etrafındaki tüm bu karmaşanın içinde *Haydi Dans Et*'e konsantre olmaya çalışırken kumandayla televizyonun sesini açtı.

Arabaya doğru yürürlerken Banks, göle ve fıskiyeye giden, kırpılmış ağaçlarla süslü cüruf yola baktı. "İşeyen küçük bir oğlan," dedi Çiftçi'ye başını iki yana sallayarak. "Bu her şeyi anlatıyor, öyle değil mi Çiftçi. İşeyen ve her şeyi batıran küçük bir oğlan."

Banks, bir sonraki haftanın başlarında, tanımaya başladığı birkaç hemşireye ve hastabakıcısına selam vererek, Cook Hastanesi'nin tanıdık koridorlarında yürüyordu. Newhope Kulübesi'nden doğruca buraya gelmişti ve bazı açılardan yeniden evinde olmaktan memnun olsa da, burada olanları dü-

şünmeden edemiyordu. Emniyet Amiri Gervaise, Olay Yeri İnceleme buradaki işini bitirdikten sonra etrafı toplamaları için bir temizlik ekibi ayarlamıştı, bu nedenle kan lekeleri ya da Tracy'nin kendisine bahsetmiş olduğu dağınıklıkla –birkaç zarar görmüş CD ve kırık CD kabı dışında– karşılaşmak zorunda kalmamıştı. Ancak Annie'nin nerede vurulduğunu biliyordu ve artık serada rahatça oturamıyordu. Belki bunu atlatırdı. Eğer atlatamazsa taşınmak zorunda kalacaktı. Şu anda hissettiği gibi hissederse orada yaşamaya devam edemezdi. Newhope eskiden keyifli bir yerdi, ancak yangından ve şimdi de bu olanlardan sonra, Banks hâlâ öyle olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Annie'yi yatağında yastıklarla desteklenmiş bir şekilde otururken buldu. Geçen geldiğinden daha az tüp bağlı olduğuna emindi ve Annie çok daha iyi görünüyordu. Bir pazar gazetesi eklerinin sayfalarına bakıyordu.

"Biraz eski tarihli değil mi?" dedi Banks, yanağından hafifçe öpüp yatağının yanındaki sandalyeye otururken.

"Bir şeyler okuyabilecek kadar kendime geldiğimden beri aşırabildiğim şeylerin hepsi bu," dedi Annie.

"Güzel, şanslı günündesin." Banks yanında getirdiği büyük çantasını açtı ve eskiden Annie'nin okuduğunu gördüğü kadın dergileri ve karton kapaklı *Kate Mosse* ve *Santa Montefiore* kitaplarıyla dolu bir WH Smith's torbası çıkarıp Annie'ye verdi. "Bunlar seni bir süre meşgul edecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Annie torbanın içindekileri karıştırırken. "Bu harika. Sıkıntıdan öleceğimi düşünmeye başlamıştım. Ama tek elle bir şeyler okumaya çalışmak zor."

"Kolların yorulduğu zaman için de," dedi Banks çantasının içine uzanarak, "bu var."

"Ama bu senin iPod'un."

"San Francisco'dan yenisi aldım. Bu neredeyse tama-

men dolu. İçinde hoşuna gidecek bir şeyler bulacağına eminim. Biraz klasik müzik var, birkaç kitap da yükledim, çoğunlukla klasik eserler –Jane Austen, Çehov'un kısa hikâyeleri, Trollope, Tolstoy, Brontë– ve bazı tarih ve biyografi yazıları var. Zaman geçirmene yardımcı olur." Kaçamak bir şekilde etrafına bakındı ve elini yeniden çantasına sokarak bir şişe Avustralya kırmızı şarabı çıkardı. "Beyaz tercih ettiğini biliyorum," dedi, "ve Santa Montefiero kitabının eleştirisinde soğutulmuş Prosecco'yla iyi gideceği yazıyordu, ama burada şişeyi senin için dolaba koyacaklarını sanmıyorum. Kırmızı şarap içtiğini de görmüştüm. Ayrıca vidalı kapak da önemli. Vidalı kapağı olan şişeler şarabın kalitesiz olduğunu göstermiyor. Bu kaliteli bir şarap."

"Biliyorum," dedi Annie. "Ben de daha önce içmiştim ve gerçekten mükemmel. Etrafta kimse yokken şişeyi dolaba koyar mısın? Bir gözüm kapıda, akşam içki seanslarımı şimdiden gözümün önüne getirebiliyorum."

"Aynı çocukken cep feneriyle kitap okuduğum ve kulaklıkla Lüksemburg Radyosu'nu dinlediğim gibi," dedi Banks. "Bir şey daha var." Çantasından, içinde Northallerton'daki Lewis & Cooper isimli gurme yiyecek mağazasının yiyecekleri olan küçük bir poşet çıkardı. "Burada birkaç çeşit peynir, sebzeli börek, haşlanmış karides ve gerçekten yaramazlık yapmak istersen gevrek, incir ve zeytin de var. En iyileri."

Annie kahkaha attı ve elini yüzüne götürdü. Banks onun ağladığını görebiliyordu. "Ah, teşekkür ederim Alan. Gel buraya."

Banks onun üzerine eğildi ve Annie sağlam koluyla ona

sarıldı. Banks kendi yanağının üzerinde onun nemli sıcak yanağını hissetti ve sabah tıraş olması gerektiğini düşündü. Sonra Annie'nin saçlarını ve *Annie*'yi kokladı. "Yapmamalıydın."

"Tabii ki yapmalıydım." Banks geri çekildi ama elini tutmaya devam etti. "Korkarım hepsi bu kadar," dedi. "Burada yemekler nasıl?"

"Tahmin edebileceğin gibi. Çok kötü değil," dedi Annie. "Ama vejetaryen olmak büyük bir yükümlülük. Ama Ray'in muhteşem olduğunu söylemek zorundayım."

"O nerede?"

"Londra'ya gitmesi gerekti. Orada bir galeri onun çalışmalarını sergiliyor. Gitmek istemedi, burada benimle kalması gerektiğini söyledi ama onu gitmeye zorladım. Yarın dönecek."

"Benden selam söyle," dedi Banks. "Peki nasıl hissediyorsun?"

"İyi günlerim de oluyor, kötü günlerim de. İyileşiyorum."

"Nefes alışın çok düzelmiş görünüyor. Doktorla konuştun mu?"

Annie başını diğer tarafa çevirdi. "Evet. Bay Sandhar'la geçen hafta sonu uzun, samimi bir konuşma yaptık. Bana ameliyattan bahsetti, tüm detayları, artılarını eksilerini ve risklerini anlattı."

"Ve?"

"Korkuyorum."

Banks onun elini daha sıkı tuttu. "Her şey yolunda gidecek. Göreceksin. Daha emin ellerde olamazdın."

"Bunu biliyorum. Sadece... biliyorsun, yürüyemiyor, hareket edemiyor olmak, tekerlekli sandalyeye mahkûm olmak

her zaman en büyük korkularımdan biri olmuştur. Lucy Payne'i hatırlıyor musun? Nasıl bir hilkat garibesi haline geldiğini? Onun için üzülmeye bile başlamıştım. Ölse, onun için çok daha kolay olacağını düşünmüştüm."

"Sana böyle bir şey olmayacak. Çok kısa süre içinde normale döneceksin."

"Tehlikelerini önemsiz gibi göstermeye çalışmadı."

"Söylemez. O gerçekçi biri."

"Belki nazikçe yalan söylese biraz işe yarayabilirdi." Annie yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?"

"Hâlâ bazen nefes alırken göğsümde keskin bir acı hissediyorum. Doktor bunun ciğerimin iyileşmesinin belirtisi olduğunu söylüyor. Lanet omzum da hâlâ deli gibi ağrıyor. Geceleri uyutmuyor."

"Berbat bir yara."

Annie duraksadı. "Söyle bana Alan, gerçekten öldü mü? Jaff McCready?"

"Evet."

"Zavallı çocuk. Ölmesini dilediğimi söyleyemem."

"Sana yaptıklarından sonra bile mi?"

"Cezalandırılmayı hak etmediğini söylemiyorum. Şiddetli şekilde. Ama..."

"Çok hızlı oldu," dedi Banks. "Vurulacağının farkında bile değildi."

"Olacağını sanmam."

"Onun için üzülme Annie. McCready masum değildi."

"Biliyorum. Sen oradaydın, değil mi?"

"Evet. Vurulacağının ben de farkında değildim." Banks yanında Starbucks'tan büyük boy sütlü kahve getirmişti, bir yudum içti ve sonra Annie'nin yatağının yanındaki dolabın

üzerine koydu. Bunu yaparken çiçek getirmeyi unuttuğunu fark etti. İçinden kendi kendisine kızdı. *Geri zekâlı.* Bir sonraki sefere. Hayır. Buradan çıkar çıkmaz üstünde bir notla çiçek gönderecekti. "Bu arada onun tabancasını bulduk. McCready'nin. Tahmin ettiğimiz gibi bir Baikal. Susturucusu var ve sanırım senin hayatını kurtaran da bu olmuş. Görünüşe göre susturucu, gücünün üçte birini ve tabancanın hassasiyetini oldukça azaltıyormuş."

"Bir daha asla," dedi Annie. "McCready'nin vurulması davasında neler oluyor?"

"Tahmin edebileceğin şeyler. Hepsi deli gibi çark ediyorlar. Sonunda her şey laf çevirmeye geliyor. Basın gerçeklerin pek çoğunu bilmiyor ama benim ve Tracy'nin de orada olduğuma dair pek çok söylenti çıktı. 'Kaçak' bir YASM'den bahsetmiyorum bile. Üsttekiler bu dedikoduları bastırmaya çalışıyorlar ya en azından en kötülerinin yönünü çeviriyorlar. Memur Powell olmadan birkaç toplantı daha yaptık. Emniyet Müdürü bile toplantılardan birine katıldı. Herkes o kadar çok uğraştı ki basın her şeyi prosedüre uygun olarak anlattı. Talihsiz bir zorunluluk ama bir polisin hayatı tehlikedeydi, kendini kanıtlamış bir nişancı polis, kaçmakta olan tehlikeli bir suçlu, dengesiz davranışlar, rehineler olması, resmi bir operasyon, hâkim kararı olması, başka bir seçenek olmaması. Vesaire, vesaire. İstediğini seç."

"Bunlara katılmıyor musunuz?"

"Kesinlikle katılıyorum. Sadece, diğer türlü olduğunu da –zar zor– iddia etmek mümkün. Benim ve Tracy'nin hayatının tehlikede olduğunu ve keskin nişancının yapılması gerekeni ve çevrede bulunan tüm insanların açısından mantıklı olanı yaptığına şahitlik eden siviller bile var. Bunların

hepsi de doğru. Orada gayriresmi olarak, kendi isteğiyle ve polise ait olmayan bir silahı olduğu gerçekleri... şey, bunların hepsini hasır altı etmeye çalıştık. Tabii ki hâlâ bazı çıkıntılar var ama... McLaughlin basına zaman darlığından, durumun hassasiyetinden ve genel olarak oradaki sivillerle beraber rehinelerin hayatlarının tehlikeli olmasından dolayı büyük ya da görünür bir Ateşli Silahlar Destek Birimi operasyonu yapamadığımızı söyledi. Yalan söylemiyordu. Bir sürü basın danışmanı alacağız ve Chambers da hâlâ savaşa gitme modunda ama bunlar yeni şeyler değil. Bu sefer daha sakin olan kişiler baskın çıkabilir."

"Ya Nerys?"

Banks kahvesinden birkaç yudum daha aldı ve, "Onun kariyerinin etkin olarak bittiğini söylerdim, sence de öyle değil mi? Demek istediğim, Warburton'la birlikte başlarında olan Taser sorunundan dolayı değil. O konuda başarıya ulaşamayacakları belli. Chambers bile bunun farkında. Ne gariptir ki o konuyu manşetlerden indiren senin vurulman oldu. Polislerin vurulması insanların bize olan sempatilerini artırıyor."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

Banks gülümsedi. "Doyle'ların evindeki durumun tam olarak değerlendirilememiş olmasından dolayı birkaç kişi hafif cezalar alacak. Chambers ve Manchester'dan getirdiği çocuklar soruşturmalarına devam edecekler ve kesinlikle diyetlerinin ödenmesini ya da en azından zararlarını telafi etmek için biraz bir şey isteyeceklerdir, ama sonucun kaçınılmaz olacağını düşünüyorum."

"Her şey örtbas edildi yani, öyle mi?"

"Tam olarak değil. Özellikle de Taser olayı, kesinlikle değil. Bu olayın tamamı talihsiz bir *kazaydı* ve basın da buna bu şekilde bakmaktan memnun; bir dahaki sefere kadar. Ama Nerys? McCready'nin vurulması? Bu biraz daha farklı. Kimse, kaçak polislerin dinlenme tesisi otoparklarında insanları vurmalarıyla çılgın manşetler atılmasını istemiyor, bu nedenle olaylara biraz daha kahramanca bir yön vereceğiz. Yine de, onun için kolay olmayacak. İlk olarak, işin içinde bir tüfek var. Onu yanında taşımaması gerekiyordu. Yaptıklarından sonra hapse girmediği için bile çok şanslı. Tabii ki bir deli doktoruna gitmesini de isteyecekler. Bu tipleri özellikle seçtiğini söylemek zorundayım, Annie."

"Kendi adına konuş. Ayrıca, onu ben seçmedim. O beni seçti. Hem bunu nasıl söylersin? Onun hakkında neden bu kadar ikircikli şeyler düşünüyorsun? Senin hayatını kurtardı."

"Kurtardığını biliyorum. Bunun için minnettarım. Ama bana göre, yine de ciddi suçlamalara maruz kalmadan paçayı kurtardığı için oldukça şanslı. Kimse şu an bir günah keçisi aramadığı için şanslı ve onun hakkındaki düşüncelerim ikircikli çünkü davranışlarının ardındaki sebepler konusunda ikna olmuş değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu benim için olduğu kadar, kendisi için de yaptığını düşünüyorum."

"Bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Bunu kanıtlayamam ama bahse girerim o tetiği çeker-

ken seni ve Jaff'ın sana yaptıklarını düşünüyordu. Jaff'ı sana yaptıklarından dolayı vurdu."

Annie kızardı. "Şey, muhtemelen bunu asla bilemeyeceğiz, öyle değil mi?" Bir an için Banks'in elini bıraktı ve suya uzandı. Banks onun acıyla yüzünü buruşturduğunu gördü ve bardağı ona uzattı. "Teşekkürler," dedi Annie.

"Bize söylemediği sürece bilemeyeceğiz ve ben söyleyeceğinden hiç emin değilim," dedi Banks. "Neden söylesin ki? Benden ve Chambers'la Trethowan gibi lezbiyenliğini bir mesele haline getirmeye çalışanlardan başka kimse için bunun bir önemi olmadığını ilk söyleyecek kişi benim."

"Sen mesele haline getirmiyor musun?"

"Bunu bir erkek ya da kadın için yapmış olması umurumda değil. Önemli olan bunu yapmış olduğunu iddia ettiği sebeplerden dolayı yapmamış olması. Bunu intikam almak için yaptı. Kişisel bir meseleydi." Banks sonra gözlerini ovuşturdu. "Ama zaten çoğumuz için kişisel bir meseleydi ve bunun için çarmıha gerilmesi gerektiğini söylemiyorum."

"O, senin hayatını kurtardı."

"Evet."

"Başka türlü olma ihtimali yoktu, değil mi?"

"Hayır. Bak, söylediklerimin kulağa çok mantıklı gelmediğini biliyorum. Zamanla her şeyi açıklığa kavuşturacağım."

"Peki Nerys'e ne olacak?"

"Eğer aklı varsa, elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde Kuzey Yorkshire'dan uzaklaşır ve bir süre ortalarda görünmez. Sonra belki gizli bir şekilde terör karşıtı bir ekibe gire-

bilir. Tehdidin boyutuna göre bazen kimi aldıkları hakkında çok titiz davranmıyorlar ve Nerys *gerçekten* iyi bir nişancı. Orada harcanmayacaktır. Kim bilir, belki de onu Amerikalılar alır. Onların tarzına uyuyor."

"Sence de bu biraz sert olmadı mı?"

"Kimin açısından? Nerys'in mi Amerikalıların mı?"

Annie kahkaha attı. "Tam üstüne bastın. Peki ya Çiftçi?"

"Kim bilir?" dedi Banks. "Bir dava oluşturuyoruz. Kraliyet Savcılığı istekli. Ama iyi avukatları var. Yine de Jersey ve Cayman Adaları'nda açılmış dosyalarında ilginç şeyler var. Bu arada Victor Mallory'yi de yakaladık. Laboratuvarının ve Baikal zulasının olduğu gizli yerini bulduk. Kurnaz pislikler, McCready'nin babasının eski paravan şirketlerinden birini kullanıyorlarmış. İzlerini bulmak bu yüzden bu kadar zor oldu."

"Erin'e ne olacak?"

"Onlara çok iyi bir avukat önerdim. Hafifletici koşullar göz önünde bulundurularak, suçunu kabul edecek. Daha önceki iyi hali ve tüm bu olay için geçerli olan koşullar düşünüldüğünde muhtemelen tecil edilmiş cezayla kurtulacağını düşünüyorum. En azından avukatı böyle söylüyor."

"Peki ya Tracy? Yaşadığı zorlu sınavın ardından ne durumda?"

Banks kahvesini yudumladı. "Daha genç, dirençli. Zamanla iyileşecektir."

"Şüpheli gibisin. Sorun ne?"

"Bir şey değil," dedi Banks. "Tecavüze uğradı, biliyor-

sun. McCready ona tecavüz etti."

Annie önce hiçbir şey söylemedi. Banks onun Kuzey Yorkshire'a gelmeden kendi başına gelen tecavüzü düşünüp düşünmediğini merak etti. "Aman Tanrım," dedi sonunda. "Çok üzgünüm, Alan. Eğer herhangi bir şekilde yardımım dokunabilirse... onunla konuşmamı istersen, sadece söyle yeter. Keşke vurulmamdan önce olanları, onun nasıl olduğunu, ne dediğini daha iyi hatırlayabilseydim. Sadece hatırlayamıyorum. Tek hatırladığım onun korkmuş olduğu ve bir an önce benden kurtulmaya çalıştığı."

"McCready tetikte bekliyorsa, öyle olması normal, değil mi? Sana zarar vermeden önce senin dışarı çıkmanı sağlamak istemiş. O zamana kadar onun ne kadar dengesiz olduğunu anlamış."

"Daha önce değil mi yani?"

"Annie bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bence Tracy olayları bana kendi bakış açısından anlatırken yalan söylüyordu. İnan bana, yalan söyleyen insanlarla yeterince deneyimim oldu. Tutarsız olan çok fazla şey var."

"Bu konuda onu zorladın mı?"

"Elbette ki hayır. Gerçekten çok önemli şeyler değil, ama her şeyi, başından beri kendisinin kurban olduğunu kanıtlayacak şekilde anlatıyor."

"*O* kurbandı zaten."

"Biliyorum. Ama McCready'nin onu kendisiyle gelmesi için zorladığını düşünmüyorum. Bence ondan hoşlanıyordu, onunla kendi isteğiyle gitti *ve* saklanacak yer olarak kulübeyi

söyleyen de Tracy'ydi. Sanırım işin başında ona bir macera gibi geldi, belki bir çeşit isyan, ya da intikam... bilmiyorum... son zamanlarda pek yakın değildik. Beni suçluyor olabilir. Brian'ın tarafını tuttuğumu ve sınav sonuçlarından ve gelecek vaat eden bir kariyeri olmamasından dolayı beni hayal kırıklığına uğrattığını hissediyormuş. Kendi kızımdan şüphelenmek istemem Annie ama..."

"Alan, eğer Tracy bu olaydaki rolünü daha az gibi gösteriyorsa, bunu aptalca davranışları yüzünden hissettiği suçluluk ve utanç duygusundan yapıyor ve şu an ihtiyacı olan en son şey onun hakkında kötü düşünmen. Görmüyor musun? Senin hükümlerinden korkuyor. Sen sadece onun babası değilsin, biliyorsun. Sen aynı zamanda bir polissin. Daha sonradan bir kurban ve rehine haline geldiğine dair bir şüphen yok, öyle değil mi?"

"Hayır. Bence bir noktada aralarındaki ilişkinin boyutu değişti. Belki sen vurulduğunda, belki de daha önce."

"Tamam o zaman. İlk başta bazı yanlış romantik sebeplerden dolayı McCready'yle gitmiş olabilir. O çok genç. Ama tetiği o çekmedi. Kokain ya da para çalmadı. Bunların hepsini McCready yaptı. Sadece iyileşmesi için ona zaman tanı. Hazır olduğu zaman sana gerçeği anlatacaktır."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Şimdi nerede?"

"Bir süre annesiyle beraber Londra'da kalacak. Sandra'yla başım o kadar dertte ki adımı bile duymak istemiyor."

Annie kahkaha attı. "Neler olduğunu kimseye söyleme-

diğin için mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne karmaşa ama." Annie yavaşça başını salladı ve yeniden Banks'in elini tuttu. "Neler olduğunu anladığımda çok korktum. Her şey kararmadan önce, senin seranda, yerde öylece yatıyor ve nefes alamıyordum. Öleceğime inanmıştım. O anda seni çok özledim Alan."

Banks yutkundu ve Annie'nin elini sıktı. "Ben de seni özledim. Orada olsan çok severdin. Çöl gecelerini. Büyük Kanyon'u. Pasifik Kıyısı Otobanı'nı. Balıkçılar Rıhtımı'nı. Golden Gate Köprüsü'nü. Büyülüydü."

"Orada seninle olmak isterdim ama bu yalnız başına çıkman gereken bir yolculuktu."

"Öyleydi," dedi Banks. "Bu seferki öyleydi. Kim bilir. Bir gün..."

"Eğer hâlâ yürüyebiliyorsam."

"Yürüyeceksin."

"Biliyorsun," dedi Annie. "Bana Nerys'den, Tracy'den ve neler olduğundan bahsettin, peki sen nasılsın?"

"Ben mi?" Banks omuzlarını silkti. "Ne olmuş bana? Sandra'yla olan sorunlarla uğraşıyorum. Ama birkaç yüz kilometre uzakta olduğunda o kadar da önemli olmuyor."

"Hayır. Ben ailenden bahsetmiyorum. Diğer şeyleri kastetmiştim. İş. Kariyer. Gelecek."

Banks kahvesini bitirdi ve karton bardağını çöp kutusuna attı. "Yani, Chambers kan istiyor ve ben de onun menzilindeyim. Beni kurtların önüne atmaya bayılırdı. Ne kadar

kural varsa hepsini çiğnedim, muhtemelen Nerys'in çiğnediklerinden de fazla ve gözümün kırpmadan aynı şeyi yine yapacağımı da biliyor."

"Ama?"

"Hâlâ üst mevkilerde birkaç arkadaşım var. 'Kişisel sorunlarımı' çözene kadar ücretsiz izin büyüsünü zorluyorlar. Aklı başından gitmiş, normal olarak yorgun, kızı kaçırılmış bir baba. Durumu kurtaran şey ise, üsttekiler beni kurtların önüne atmaya karar verirse, daha ilk başta böyle bir durumun ortaya çıkmasına izin verdikleri için kendi kazdıkları kuyuya kendileri düşerler. Muhtemelen züğürt tesellisi ama ne yaparsın ki. Sonuçta, ya beni kovacaklar ve bir tımarhaneye kapatacaklar ya da Bölge Müdürü olarak terfi ettirecekler."

Annie kahkaha attı. "Peki ya sen ne yapacaksın? Endişelenmiyor musun? Gerçekten. Çok umurunda değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Umurunda değil." Banks önce üzerlerinde koyu mavi çizgiler ve rakamlar olan makinelere, sonra da Annie'ye baktı. "Belki de bu yolculuk bazı şeylere bir bütün olarak bakmamı sağladı. Ne yapacağım? Gerçekten. Bilmiyorum. Sanırım her gün geri gelip her zaman yaptığım gibi bir günü daha mücadele ederek geçireceğim. Ama bazen, tüm bu olanlardan usandığımı düşünüyorum. Doğruyu söylemem gerekirse, tüm bunlardan sıkıldım. Ya sen?"

"Ben de bilmiyorum. Sanırım operasyondan sonra bir süre göreve dönmeyeceğim. Sonra da dedikleri gibi durumumu yeniden değerlendireceğim." Kahkaha attı. "Uyumlu bir

çiftiz, öyle değil mi?"

Banks kapıya bir bakış fırlattı, şarap şişesine uzandı, Annie'nin dolabından iki plastik bardak alıp gülümsedi. "Gerçekten öyleyiz. Buna kadeh kaldıralım mı?"

–SON–

ALTIN

"Peter Robinson'ın polisiye romanları şu an sektördeki en başarılı olanlar... Okuyun, haklı olduğumu göreceksiniz."
Stephen King

PETER ROBINSON

HER ADIM ÖLÜME YAKIN...

Kaçakçılıktan uyuşturucu satıcılığına kadar pek çok pisliğe bulaşmış olan Jaff, kadınlarla her zaman arası iyi olmuş, yakışıklı, dengesiz bir baş belasıdır.

Hayattaki başarısızlığı ve ailesi tarafından yeterince önemsenmeyişi yüzünden bambaşka bir kimliğe bürünmeye çalışan Tracy ile Jaff'ın yolları kesişir ve genç kız kendini tehlikelerle dolu bu genç adama teslim eder.

Kader birliği yapmaya karar veren Jaff ile Tracy için hiçbir şey umdukları gibi gitmez. Cinayette kullanılmış bir silahın ortaya çıkışı, adaletin yerini bulması için canını ortaya koyan Dedektif Alan Banks'i harekete geçirir. Banks, hayatının en zorlu davasıyla karşı karşıyadır çünkü kızının yaşamından endişe duyan bir baba için başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-186-043-5

9 786051 860435
internetten sipariş: okuoku.com

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari